Numărul **1** pe lista de bestseller-uri din *New York Times*

SANDRA BROWN

MARTORA

„Milioane de cititori cer captivantele romane ale Sandrei Brown. Ea ne înflăcărează imaginația cu personaje irezistibile, acțiune captivantă, secrete scandaloase..."

The Literar Guild

EDITURA MIRON

The Witness
by Sandra Brown

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparțin
Editurii MIRON

SANDRA BROWN

MARTORA

EDITURA MIRON

PROLOG

Copilul sugea la sînul mamei.

– Pare un copilaș fericit, remarcă sora. Îți dai seama imediat dacă un copil e mulțumit sau nu. După mine, acesta e.

Kendall izbuti să schițeze un zîmbet stins. Abia putea să înfiripe un gînd coerent, darămite să se mai angajeze într-o conversație. Mintea ei încă mai încerca să realizeze faptul că ea și copilul ei supraviețuiseră accidentului.

În camera de consultații a spitalului, o simplă perdea galbenă îi separa pe pacienți de coridor, oferindu-le un minimum de intimitate. Lîngă dulapurile albe de metal în care se aflau bandaje, seringi și atele, era o chiuvetă din oțel inoxidabil. Kendall stătea pe o masă căptușită în mijlocul încăperii strîmte, ținîndu-și băiețelul în brațe.

– Cît are? o întrebă sora.

– Trei luni.

– Numai atît? Pare mai mare!

– E foarte sănătos.

– Cum ai zis că-l cheamă?

– Kevin.

Sora le zîmbi și apoi clătină din cap a mirare.

– E un adevărat miracol că ați scăpat cu viață din catastrofa asta. Trebuie să fi fost îngrozitor pentru tine, scumpo. Nu ți-a fost frică?

Accidentul avusese loc prea repede pentru ca ea să mai fi simțit frica. Mașina se ciocnise de copac înainte ca acesta să poată fi văzut prin perdeaua de ploaie. Pasagera din față strigase ceva, iar șoferul răsucise de volan și apăsase pe frînă, dar fusese prea tîrziu.

Cînd roțile alunecaseră pe pavajul ud, mașina se rotise cu o sută optzeci de grade, ieșind de pe șosea și rupînd parapetul. După aceea nu mai fusese decît o chestiune de fizică și de gravitație.

Kendall își aminti zgomotele care însoțiseră goana mașinii pe panta acoperită de vegetație. Ramurile copacilor zgîriaseră vopseaua și geamurile se spărseseră. Caroseria se izbise de bolovani și cioturi de copaci. Ciudat, dar nici unul din cei aflați înăuntru nu scosese nici un sunet. Bănui că resemnarea îi amuțise pe toți.

Deși îl anticipase, momentul în care se izbiseră de copacul apărut în cale fusese cumplit.

Inerția forțase roțile din spate să se ridice de la pămînt și atunci cînd mașina luase din nou contact cu solul, o făcuse asemeni unui bizon rănit de moarte.

Pe bancheta din spate, ținută de centură, Kendall supraviețuise. Și, deși mașina se aflase într-o poziție precară pe panta abruptă, izbutise să iasă, ținîndu-l pe Kevin în brațe.

– E un ținut aspru, spuse sora. Cum naiba ai reușit să urci panta aia?

Nu fusese deloc ușor.

Știuse că urcușul pînă la șosea avea să fie dificil, dar subestimase efortul fizic de care era nevoie. Faptul că trebuia să-l protejeze și pe Kevin îngreunase și mai mult lucrurile.

Terenul nu era deloc cooperant; vremea era îngrozitor de ostilă. Solul era numai noroi și rădăcini de copaci printre care erau răspîndiți bolovani ascuțiți. Ploaia, purtată de vînt, cădea aproape orizontal și, în cîteva minute, o udase pînă la piele.

Mușchii brațelor, picioarelor și spatelui începuseră să o doară înainte să parcurgă o treime din distanță. În locurile unde nu era acoperită de îmbrăcăminte pielea îi fusese tăiată, zgîriată și învinețită. De cîteva ori își spusese că era inutil și ar fi vrut tare mult să renunțe, să se oprească și să doarmă pînă cînd elementele naturii le luau viețile.

Dar instinctul ei de conservare era mai puternic decît acea tentație, așa că își continuase urcușul. Ținîndu-se de ramuri și de bolovani și proptindu-și picioarele în ce găsea, ajunsese în cele din urmă la șosea unde începuse să caute ajutor.

Era în pragul delirului cînd văzuse niște faruri apărînd prin ploaie. Un sentiment de ușurare și epuizarea o copleșise. În loc să fugă spre mașină, se prăbușise în genunchi pe banda de pe mijlocul șoselei, așteptînd ca mașina să ajungă la ea.

Salvatoarea ei era o femeie vorbăreață care se ducea la o întrunire religioasă. O dusese pe Kendall pînă la cea mai apropiată casă și anunțase autoritățile în legătură cu accidentul. Mai tîrziu, Kendall rămăsese uimită cînd aflase că nu parcursese decît o milă de la locul accidentului, căci i se păruseră zece.

Ea și Kevin fuseseră transportați cu ambulanța la cel mai apropiat spital, unde li se acordase toată atenția. Kevin era nevătămat. Sugea în clipa în care mașina își începuse coborîrea vertiginoasă. Din instinct, Kendall îl strînsese la piept, protejîndu-l cu trupul ei.

Numeroasele ei tăieturi și zgîrieturi erau dureroase, dar superficiale. Cioburile îi fuseseră scoase din brațe, un proces extrem de neplăcut și îndelungat, dar nesemnificativ în comparație cu ce ar fi putut să i se întîmple. Rănile îi fuseseră dezinfectate, dar ea refuzase să i se dea un calmant, deoarece alăpta.

Și, în plus, acum că fuseseră salvați și tratați medical, trebuia să se gîndească la o modalitate de a pleca de acolo. Dacă ar fi luat sedative, nu ar mai fi fost lucidă și trebuia să aibă capul limpede, dacă voia să pună la cale o altă dispariție.

– Acum poate să intre ajutorul de șerif?

– Șerif? repetă Kendall, căci întrebarea asistentei o smulsese din reverie.

– Așteaptă să stea de vorbă cu tine încă de cînd ai fost adusă aici.

– Ah, bineînțeles. Să intre.

După ce se hrănise, Kevin dormea acum liniștit. Kendall își încheie cămașa pe care i-o dăduseră cei de la spital după ce își scosese hainele ude și însîngerate și făcuse un duș fierbinte.

Sora făcu un semn și omul legii își făcu apariția dînd la o parte perdeaua, salutînd din cap.

– Cum vă simțiți? Sînteți bine? o întrebă el scoțîndu-și politicos pălăria și privind-o cu îngrijorare.

– Cred că sîntem bine, spuse ea după ce își drese glasul, încercînd să adopte un ton convingător. Sîntem foarte bine.

– După părerea mea, ați avut mare noroc că ați scăpat.

– Așa e.

– A fost ușor de văzut cum s-a-ntîmplat, din cauza acelui trunchi de copac căzut. A fost doborît de trăsnet. Pe-aici plouă de cîteva zile. Avem impresia că n-o să se mai oprească niciodată. Inundă toată regiunea. Nu mă miră că Bingham Creek v-a acoperit mașina.

Rîul se aflase la vreo zece iarzi în fața mașinii distruse. După ce ieșise din ea, Kendall se ghemuise în noroi și se uitase la rîu cu fascinație și spaimă. Apa cu mîl depășise cu mult cota minimă, purtînd tot felul de lucruri și înconjurînd copacii care, în mod normal, se aflau pe maluri.

Se cutremură gîndindu-se care ar fi putut să le fie soarta dacă mașina ar mai fi alunecat vreo cîțiva iarzi după ciocnire. Văzuse cu groază cum mașina căzuse pradă apelor învolburate.

Timp de cîteva secunde, rămăsese vizibilă, legănîndu-se spre mijlocul rîului, după care se scufundase. În afară de urmele lăsate pe trunchiul copacului și de dîrele adînci și paralele lăsate de roți, accidentul nu modificase cu nimic peisajul.

– A fost un miracol că ați ieșit la timp și că nu v-ați înecat cînd s-a scufundat mașina, spuse ajutorul de șerif.

– N-am ieșit cu toții, îl corectă Kendall cu o voce încărcată de emoție. Mai era o pasageră pe scaunul din față. S-a dus la fund odată cu mașina.

Cînd auzi acel lucru, șeriful se încruntă.

– Cum? O pasageră?

Ca și cum ar fi privit de undeva din afară, Kendall își văzu fața boțindu-se cînd începu să plîngă, o reacție întîrziată la acel traumatism.

– Îmi pare rău.

Sora îi dădu o cutie cu șervete de hîrtie și o bătu pe umăr.

– E în regulă, scumpo. După actul de curaj de care ai dat dovadă, dă-i drumul și plîngi cît vrei.

– N-am știut că a mai fost cineva în mașină în afară de dumneavoastră, de copil și de șofer, spuse șeriful încet, în semn de respect față de emoția ei.

Kendall își suflă nasul.

– Se afla pe scaunul de lîngă șofer și era deja moartă cînd mașina s-a scufundat. Probabil că a murit instantaneu, în momentul impactului.

După ce se convinsese că băiețelul era nevătămat și observînd cît de repede creștea nivelul apei, Kendall se apropiase de mașină cu teamă, aproape sigură de ceea ce avea să descopere. Partea aceea suferise cel mai mult de pe urma ciocnirii. Ușa era adîncită și geamul fusese spart.

Aruncînd numai o privire, Kendall își dăduse seama că femeia era moartă. Trăsăturile ei plăcute nu mai erau de recunoscut datorită faptului că oasele și țesuturile feței fuseseră distruse. Bordul și cîteva părți ale motorului îi străpunseseră pieptul, iar capul îi atîrna pe tetieră într-o poziție cît se poate de nefirească.

Ignorînd sîngele și priveliștea oribilă, Kendall atinsese gîtul femeii în preajma carotidei, dar nu-i simți pulsul.

– Mă gîndeam că ar trebui să-i salvez și pe ceilalți, îi explică ea șerifului după ce descrise scena. Aș vrea s-o fi scos și pe ea dar știind că era deja moartă...

– Ați făcut ce trebuia, i-ați salvat pe cei în viață. Nimeni nu v- ar putea găsi vreo vină pentru alegerea pe care ați făcut-o, spuse el și apoi arătă spre copilașul care dormea. Ați făcut mult mai mult decît v-ar putea cere cineva. Cum a fost cu șoferul?

După ce se convinsese că pasagera era moartă, Kendall îl lăsase pe Kevin jos și îi acoperise fața cu un colț al pledului. Deși nu avea să se simtă prea bine, avea să fie în siguranță pe moment. După aceea ocolise mașina împleticindu-se. Șoferul era prăbușit cu capul pe volan. Învingîndu-și groaza, Kendall îl strigase pe nume și îi atinsese umărul.

Își aminti că îl zgîlțîise ușor și cît de tare se speriase cînd el se prăbușise pe spate din cauza acelei mișcări. Ea se cutremurase cînd văzuse cum îi șiroia sîngele din gură. În tîmpla dreaptă avea o rană adîncă, altminteri fața îi era intactă. Ochii îi erau închiși, dar, în clipa aceea, ea nu fusese sigură că era mort. Vîrî mîna înăuntru și îi atinse pieptul.

Inima îi bătea.

Apoi, deodată, mașina alunecase pe terenul neregulat, trăgînd-o și pe ea. Brațul, care se mai afla încă în interior, aproape că îi fusese smuls din încheietură.

Autovehiculul se oprise nesigur, dar ea știa că nu avea să mai dureze mult pînă avea să fie înghițit de apa care îi atingea deja roțile. Solul suprasaturat ceda sub greutatea mașinii. Nu era timp de stat pe gînduri sau de cîntărit posibilitățile, ori pentru a se gîndi cît de mult ar fi vrut să scape de el.

Avea toate motivele să se teamă de el și să-l disprețuiască. Dar nu îi dorea moartea. N-ar fi dorit niciodată acest lucru. O viață, indiferent a cui, merita salvată.

Astfel, adunîndu-și forțele, începuse să dea la o parte noroiul și crengile care o împiedicau să deschidă portiera. În cele din urmă, cînd izbutise să o deschidă, el i se prăbușise în brațe și capul lui plin de sînge îi căzuse pe umăr. Sub greutatea lui, ea alunecase în genunchi.

Cuprinzîndu-i pieptul cu brațele, îl trase din dreptul volanului. Fusese nevoie să depună un efort extraordinar. De cîteva ori alunecase în noroi și căzuse, dar de fiecare dată, se ridicase, se proptise bine pe picioare și își reînnoise efortul de a-l trage din mașină. Picioarele lui abia trecuseră de prag cînd mașina alunecase din nou, fiind luată de apă.

Kendal relată povestea, omițînd propriile gînduri, iar cînd termină, îl văzu pe șerif stînd în picioare, aproape în poziție de drepți, arătînd de parcă ar fi vrut să o salute.

– Doamnă, probabil c-o să primiți o medalie.

– Mă cam îndoiesc, murmură ea.

El scoase un carnețel și un stilou din buzunarul de la piept al cămășii.

– Numele?

Vrînd să tragă de timp, ea se prefăcu că nu înțelegea.

– Poftim?

– Numele dumneavoastră.

Puținii oameni care lucrau la acel spital fuseseră amabili și îi primiseră fără să-i vîre sub nas tot felul de formulare și chestionare. Așa ceva nu se întîlnea într-un spital dintr-un oraș mare. Dar într-o localitate rurală din Georgia, mila întrecea grija de a aduna cartele de asigurări.

Cu toate acestea, acum, Kendall era confruntată cu realitatea sumbră și nu era pregătită. Încă nu se hotărîse ce să facă, cît de mult să spună, unde să plece de acolo.

Nu îi era greu să modifice adevărul. O mai făcuse și altă dată. Toată viața. De multe ori. Dar era foarte grav să mintă poliția. Nu mersese niciodată atît de departe.

Lăsîndu-și capul în jos, își masă tîmplele și se gîndi să ceară, totuși, un calmant pentru a-și potoli acea durere de cap infernală.

– Numele meu? repetă ea, rugîndu-se să-i vină vreo idee strălucită. Sau al femeii care a murit?

– Să-ncepem cu al dumneavoastră.

Ea își ținu răsuflarea o clipă, după care spuse încet:

– Kendall.

– Se scrie K-E-N-D-A-L-L? întrebă el notînd în carnețel și ea încuviință. Bine, doamnă Kendall. Tot așa se numea și decedata?

– Nu, Kendall e...

Înainte să poată corecta greșeala polițistului, ea văzu perdeaua dîndu-se la o parte cu un zgomot de inele de metal frecate pe o bară neunsă și medicul de gardă își făcu apariția.

Îi stătu inima în loc.

– Cum se simte? întrebă ea cu răsuflarea tăiată.

– Trăiește, grație dumitale, spuse doctorul zîmbind.

– Și-a recăpătat cunoștința? A zis ceva? Ce v-a spus?

– Vrei să vezi cu ochii dumitale?

– Pre... presupun că da.

– Hei, doctore, stai puțin. Am niște întrebări să-i pun, se plînse polițistul. Știi foarte bine că sînt o mulțime de treburi de făcut.

– Nu pot să aștepte? E tulburată și nu pot să-i dau nici un calmant pentru că alăptează.

Polițistul îi aruncă o privire copilului și privi apoi spre sînul lui Kendall, roșind puternic.

– Bănuiesc că mai putem să-ntîrziem puțin, dar pînă la urmă tot trebuie s-o facem.

– Sigur, sigur, zise doctorul.

Sora îl luă pe Kevin din brațele lui Kendall, dar băiețelul nu se trezi.

– O să-i găsesc micuțului un pătuț. Nu-ți face griji pentru el. Du-te cu domnul doctor.

Polițistul se jucă cu borul pălăriei, mutîndu-se de pe un picior pe altul.

– O să aștept aici. Pe urmă, cînd o să fiți gata, doamnă, știți, trebuie să lămurim...

– Bea o cafea în timpul ăsta, îi sugeră doctorul.

Acesta era tînăr și cu tupeu și, după părerea lui Kendall, foarte plin de sine. Se îndoia că se uscase cerneala de pe diploma lui, dar era evident că îi plăcea să-și impună firava autoritate. Fără să-i mai arunce vreo privire polițistului, o conduse pe coridor.

– Are o fractură de tibie, spuse el. Nu are nimic deplasat, așa că n-o să fie nevoie de vreo operație. În această privință a fost extrem de norocos. După felul în care ai descris starea mașinii...

– Acoperișul era ca un evantai de hîrtie. Nu știu cum de nu i-a zdrobit volanul pieptul.

– Exact. Mi-era teamă să nu aibă coaste rupte, hemoragie internă, vreun organ afectat, dar n-am văzut nimic de acest gen. Funcțiile lui vitale s-au stabilizat. Asta-i vestea cea bună. Cea proastă este că a primit o lovitură foarte puternică la cap. Radiografiile arată doar o ușoară fractură a craniului, dar a fost nevoie de cîteva duzini de cusături ca să-nchid rana. În momentul ăsta nu-i o priveliște prea plăcută, dar, pînă la urmă, părul o

s-o acopere din nou. N-o să-i ia prea mult din frumusețe, spuse el și îi zîmbi.

– A pierdut mult sînge.

– I-am făcut o transfuzie ca să fim mai siguri. A suferit o contuzie, dar dacă o să stea liniștit cîteva zile, o să fie bine. Datorită piciorului rupt, o să stea în ghips cel puțin o lună. N-o să aibă încotro decît să stea întins, să lenevească și să aștepte vindecarea. Am ajuns, zise el dirijînd-o spre o ușă. Abia și-a recăpătat cunoștința de cîteva minute, așa că e încă puțin amețit.

Doctorul intră în încăperea slab luminată înaintea ei. Kendall ezită în prag, rotindu-și privirea prin cameră. Pe un perete se afla o imagine de prost gust care îl înfățișa pe Isus înălțîndu-se la cer, iar pe peretele opus, era un poster anti-SIDA. Era o încăpere semiintimă, cu două paturi, dar el era singurul pacient.

Piciorul rănit, care acum era în ghips, era proptit pe o pernă. Fusese îmbrăcat într-o cămașă de spital care îi ajungea doar pînă la jumătatea pulpelor. Acestea păreau puternice și bronzate pe așternutul alb.

O soră îi lua tensiunea. Sprîncenele lui negre erau aproape unite sub bandajul lat care îi înconjura capul. În păr avea sînge închegat și o soluție dezinfectantă. Brațele îi erau pline de vînătăi, iar fața îi era schimonosită din cauza umflăturilor, contuziilor și vînătăilor, dar ea îl recunoștea după gropița din bărbie și după forma gurii din care acum ieșea un termometru.

Doctorul se duse repede lîngă pat și aruncă o privire pe fișa pe care o completase asistenta.

– Din ce în ce mai bine, spuse el și își murmură aprobarea și cînd sora îi arătă temperatura pacientului din acel moment.

Deşi Kendall continua să ezite în prag, privirea pacientului se opri asupra ei. Străpunse adîncimile umbrite ale ochilor duşi în fundul capului şi întunecaţi din cauza pierderii sîngelui şi datorită durerii suferite, dar acea privire pătrunzătoare era la fel de incisivă ca întotdeauna.

Prima oară cînd se uitase direct în ochii aceia, ea le simţise şi le respectase puterea de percepţie. Ba se şi temuse puţin de ei. Încă se mai temea. Părea să posede o capacitate teribilă de a vedea prin ea, într-un fel cît se poate de tulburător.

O descoperise încă de la prima întîlnire. Recunoştea o persoană mincinoasă atunci cînd o vedea.

Ea spera că acel talent al lui de a-i citi gîndurile avea să-l ajute acum să-şi dea seama cît de rău îi părea că fusese rănit. Dacă n-ar fi fost ea, accidentul nu ar fi avut loc niciodată. El condusese, dar ea era de vină pentru suferinţa lui. Dîndu-şi seama de acest lucru, ea fu cuprinsă de remuşcări. Era ultima persoană pe care el ar fi vrut să o vadă lîngă patul lui de spital.

Înţelegîndu-i greşit ezitarea, sora zîmbi şi îi făcu semn să înainteze.

– Poţi să intri.

Învingîndu-şi teama, Kendall păşi în încăpere şi îi aruncă pacientului un zîmbet fugar.

– Bună. Cum te simţi?

El o fixă cu răceală timp de cîteva clipe şi, după aceea, se uită la doctor, la soră, şi din nou la Kendall.

– Cine eşti? întrebă el atunci cu o voce slabă şi răguşită.

Doctorul se aplecă deasupra lui.

– Vrei să spui că n-o recunoşti?

– Nu. Ar trebui? Unde mă aflu? Cine sînt?

Doctorul îl privi cu gura căscată. Sora era stupefiată; furtunul aparatului de luat tensiunea îi atîrna în mînă, iar Kendall păru șocată, deși în ea se dădea o luptă teribilă. Mintea încerca să asimileze acea schimbare șocantă și se întreba cum să folosească acel lucru în avantajul ei.

Doctorul fu primul care își reveni. Cu un entuziasm contrazis de zîmbetul său slab, zise:

– Ei bine, se pare că pacientul nostru a rămas cu o amnezie de pe urma contuziei, ceea ce se întîmplă în mod frecvent. Sînt convins că e vorba de ceva temporar. Nimic care să ne facă să ne îngrijorăm. O să rîdeți de acest lucru peste o zi, două.

Apoi se întoarse spre Kendall.

– Deocamdată, ești singura noastră sursă de informații. Bănuiesc că ar trebui să ne spui – și să-i spui și lui – cine este.

Ea ezită un moment îndelungat, iar doctorul și sora o priveau, așteptîndu-i răspunsul. Pacientul părea și curios și speriat de acesta. Făcu ochii mici, bănuitori, dar Kendall își dădu seama că el chiar nu își amintea nimic. Nimic!

Acel lucru era o fericire neașteptată, un dar incredibil de generos al sorții. Era aproape prea bun, prea copleșitor și prea complicat pentru a se descurca fără să fi avut timp să se pregătească. Un singur lucru știa cu certitudine: ar fi fost o proastă dacă nu l-ar fi primit cu amîndouă mîinile.

– E soțul meu, spuse ea cu un calm remarcabil.

CAPITOLUL 1

– Grație autorității cu care m-a investit Atotputernicul Dumnezeu și statul Carolina de Sud, vă declar soț și soție. Matthew, poți săruta mireasa.

Invitații începură să aplaude cînd Matt Burnwood o sărută pe Kendall Deaton, dar izbucniră în rîs cînd sărutul depăși limitele castității. Nu îi venea să se oprească.

– Va trebui să mai așteptăm, șopti Kendall cu buzele lipite de ale lui. Din păcate.

Matt îi aruncă o privire îndurerată, dar, fiind înțelegător, se întoarse spre cele cîteva sute de persoane care veniseră la nuntă în acea duminică.

– Doamnelor și domnilor, dați-mi voie să vi-i prezint, pentru prima oară pe domnul și doamna Mattew Burnwood, spuse preotul.

Braț la braț, Kendall și Matt își priviră oaspeții care zîmbeau. Tatăl lui Matt stătea singur în primul rînd. Se ridică și-și desfăcu brațele spre Kendall.

– Bun venit în familia noastră, spuse el îmbrățișînd-o. Dumnezeu ni te-a trimis. Aveam nevoie de o femeie în familie. Dacă ar mai fi trăit Laurelann, te-ar fi iubit la fel de mult ca mine, Kendall.

Ea îl sărută pe Gibb Burnwood pe obrazul ridat.

– Îți mulțumesc, Gibb. Ești foarte drăguț.

Laurelann Burnwood murise încă de cînd Matt era mic, dar el și Gibb se refereau la moartea ei ca și cum s-ar fi întîmplat recent. Bătrînul făcea impresie cu părul lui alb și cu trupul lui înalt și bine clădit. Multe femei văduve și divorțate ar fi vrut să pună mîna pe Gibb, dar sentimentele lor nu erau împărtășite. Trăise singura iubire adevărată, spunea el adesea. Nu mai căuta alta.

Matt își luă tatăl pe după umeri și o cuprinse pe Kendall cu celălalt braț.

– Aveam nevoie unul de celălalt. Acum sîntem o familie completă.

– Aș fi vrut să fie și bunica aici, spuse Kendall cu tristețe, iar Matt o privi înțelegător.

– Și eu aș fi vrut să poată veni.

– I-ar fi fost prea greu. Sufletul ei e aici, însă.

– Haideți să nu devenim prea triști, interveni Gibb. Oamenii aceștia au venit să mănînce, să bea și să chefuiască. Asta-i ziua voastră. Bucurați-vă de ea.

Gibb nu precupețise nici un efort financiar pentru a fi sigur că nunta aceea avea să rămînă întipărită în mințile oamenilor și că avea să se vorbească timp de cîțiva ani despre ea. Kendall fusese șocată de extravaganța lui. La puțin timp după ce acceptase cererea lui Matt, ea sugerase să facă o nuntă restrînsă, dar Gibb nici nu voise să audă.

Ignorase tradiția care spunea că familia miresei trebuia să suporte cheltuielile de nuntă și insistă să o facă el. Kendall nu fusese de acord, dar Gibb, cu personalitatea lui fermecătoare și cuceritoare, îi doborîse toate argumentele.

– Nu te supăra, îi spusese Matt cînd ea își exprimase dezacordul cu privire la planurile lui Gibb. Tata vrea să dea o petrecere cum nu s-a mai văzut în Prosper. Din moment ce nici tu, nici bunica ta, nu aveți posibilitățile financiare pentru a o face, e încîntat să plătească el totul. Doar sînt singurul lui copil. Pentru el e un eveniment care are loc o singură dată în viață. Așa că hai să-i facem pe plac.

Lui Kendall nu îi trebuise mult să se lase pradă emoțiilor. Ea își alesese rochia, dar Gibb preluase controlul asupra tuturor celorlalte lucruri, deși se consulta cu ea înainte să ia decizia finală.

Atenția pe care o acordase detaliilor dăduse rezultate, căci în ziua aceea casa și pajiștea arătau superb. Matt și Kendall schimbaseră verighetele sub o boltă de gardenii, crini și trandafiri albi. Într-un cort foarte mare se afla un bufet cu salate, fripturi și tot soiul de alte mîncăruri pe gustul fiecăruia.

Tortul era o sculptură splendidă, avînd cîteva etaje și fiind ornamentat cu boboci de trandafiri. Mai era, de asemenea, și un tort al mirelui, din ciocolată și cu niște căpșuni aproape cît niște mingii de tenis. Sticle mari de șampanie se aflau la răcit în containere cu gheață. Oaspeții păreau hotărîți să bea și ultima picătură.

În ciuda acelui fast, petrecerea era, în realitate, o afacere de familie. Copiii se jucau la umbra copacilor,

iar, după ce mirii deschiseră recepția cu un vals, alte perechi invadaseră rînd pe rînd, ringul de dans.

Era o nuntă ca în basme. Nu lipsea nici balaurul.

Kendall, inconștientă de amenințarea din jurul ei, nu putea să-și închipuie că ar fi existat fericire mai mare. Matt o ținea strîns și se învîrtea cu ea pe ringul de dans. Cu trupul lui înalt și zvelt, părea clădit special pentru a purta smoching fără să pară stîngaci. Era incredibil de frumos. Trăsăturile lui regulate și părul drept îi dădeau aerul aristocratic al unui nobil.

– Ai un aer elegant și distins. Ca Gatsby, îi spusese Kendall odată, tachinîndu-l.

Ar fi vrut să danseze cu el ore în șir, dar invitații îi solicitau atenția. Printre ei se afla și judecătorul H.W. Fargo, iar ea scosese un geamăt cînd Matt o lăsase să danseze cu el, judecătorul nedînd dovadă de mai multă delicatețe pe ringul de dans decît în sala de tribunal.

– Am avut îndoieli în privința ta, îi spuse judecătorul Fargo răsucind-o brusc. Cînd am auzit că angajează o avocată, am avut îndoieli serioase.

– Adevărat? întrebă ea cu răceală.

Fargo nu era numai un dansator îngrozitor și un judecător pe măsură, dar și un misogin pînă în măduva oaselor, își spuse ea. Încă de la prima ei apariție în sala de judecată, el nu făcuse nici un efort pentru a-și ascunde „îndoielile".

– De ce ți-a fost teamă, domnule judecător? îl întrebă ea, chinuindu-se să-și păstreze zîmbetul agreabil.

– Prosper e un orășel conservator, spuse el. Și sînt teribil de mîndru de asta. Pe aici, oamenii fac lucrurile la

fel de generații întregi. Nu prea dorim schimbări și nu ne place cînd sîntem siliți s-o facem. O avocată e ceva nou.

– Părerea dumitale e că femeile ar trebui să stea acasă, să facă mîncare, curățenie și să crească copii, nu? N-ar trebui să aspire la diverse profesii, nu?

El pufni disprețuitor.

– N-aș spune chiar așa.

– Nu, bineînțeles.

O asemenea afirmație l-ar fi putut costa o sumedenie de voturi. Tot ce spunea în public era autocenzurat. Judecătorul H.W. Fargo era un politician desăvîrșit. Măcar dacă ar fi fost așa și ca judecător.

– Nu vreau să spun decît că Prosper e un orășel curat. Aici nu găsești problemele din alte locuri. Noi înăbușim influențele nesănătoase din fașă. Noi – mă refer la mine însumi și alte oficialități – intenționăm să menținem standardele ridicate.

– Crezi că sînt o influență nesănătoasă, domnule judecător?

– Deloc, deloc.

– Sarcina mea e de a-mi oferi ajutorul celor care nu-și pot permite să aibă propriul avocat. Constituția garantează tuturor cetățenilor Statelor Unite dreptul de a fi reprezentați legal.

– Știu foarte bine ce garantează Constituția, spuse el apăsat.

– Uneori trebuie să-mi amintesc mie însămi acest lucru. Munca mea mă face să intru în contact cu un element al societății a cărui existență nu o dorește nimeni. Dar, atîta timp cît există delicvenți, o să fie nevoie ca cineva să pledeze în favoarea lor într-o sală de

judecată. Indiferent cît de îngrozitor ar fi clientul meu, eu încerc să pledez cît pot mai bine.

– Nimeni nu-ți pune la îndoială priceperea. În ciuda implicării dumitale în afacerea aceea urîtă din Tennessee...

Tăcu și zîmbi.

– Dar de ce să aducem vorba despre asta tocmai astăzi?

Chiar, de ce? Remarca aceea legată de problemele ei din trecut fusese făcută intenționat. Kendall nu putea să-l sufere pentru faptul că el credea că totul se întîmplase datorită prostiei ei.

– O să faci o treabă bună, o treabă foarte bună, spuse el apoi. Recunosc că am avut nevoie de ceva timp ca să mă obișnuiesc cu ideea ca o femeie să mă contrazică în probleme juridice, zise el și rîsul lui semănă cu un lătrat. Să știi că, pînă cînd ai apărut la interviu, am crezut cu toții că ești bărbat.

– Numele meu poate induce în eroare.

Consiliul director al Asociației baroului din ținutul Prosper luase hotărîrea de a înființa un birou al unui apărător public, pentru a scăpa de povara de a-i apăra pe săraci. Chiar și prin rotație, cazurile acelea luau timp și reprezentau pierderi de bani.

Membrii consiliului rămăseseră stupefiați cînd apăru Kendall, purtînd tocuri de opt centimetri și rochie în loc de costum și cravată. Autobiografia ei fusese atît de impresionantă, încît îi răspunseră cu promptitudine la scrisoare și fuseseră gata să o angajeze chiar fără să o vadă. Interviul ar fi trebuit să fie o simplă formalitate.

În schimb, fusese așezată pe scaunul fierbinte. Știind dinainte că avea să se confrunte cu o mentalitate

învechită, își pregătise cu grijă discursul, care era menit să lupte împotriva prejudecăților și să le potolească temerile fără să-i jignească.

Dorea cu disperare acel post. Era calificată pentru el și, din moment ce viitorul ei depindea de obținerea lui, scosese toți așii din mînecă.

Era evident că se descurcase bine, fiindcă primise postul. Acea singură pată în dosarul ei profesional nu cîntărise nici pe departe cît faptul că era femeie. Sau poate crezuse că, fiind femeie, trebuia să i se mai acorde o șansă. Făcuse o greșeală, dar putea fi iertată, pentru că, în fond, nu era decît o femeie.

Pentru Kendall nu avea importanță ce gîndeau sau cum ajunseseră să ia acea hotărîre. În cele opt luni de cînd se afla în Prosper dovedise de ce era în stare. Muncise din greu pentru a cîștiga respectul colegilor și al oamenilor, în general. Chiar și cei sceptici se convinseseră.

Pînă și editorul ziarului local, care, la aflarea veștii despre acceptarea ei, scrisese un editorial în care se întreba dacă ea putea face față acelei slujbe dificile, își schimbase părerea.

Acel editor veni acum în spatele ei, îi cuprinse mijlocul și o sărută pe ceafă.

– Domnule judecător, ai monopolizat destul cea mai frumoasă fată de-aici.

Fargo rîse.

– Ai vorbit exact ca un mire.

– Îți mulțumesc că m-ai salvat, spuse Kendall oftînd în brațele lui Matt și își lipi obrazul de reverul smochingului, închizîndu-și ochii. Parcă n-ar fi de ajuns

că trebuie să mă lupt cu bădăranul ăla la tribunal, mai trebuie să şi dansez cu el la nunta mea.

– Fii drăguţă, o mustră el.

– Am fost. Ba am fost atît de încîntătoare încît am fost cît pe ce să-mi fac greaţă.

– Judecătorul o fi el un nesuferit, dar e un vechi prieten de-al tatei.

Matt avea dreptate. Şi, în plus, ea nu voia să-i dea satisfacţie judecătorului arătîndu-i că îi umbrise ziua nunţii. Îşi înălţă capul şi se uită la Matt.

– Te iubesc. De cînd nu ţi-am mai spus-o?

– De o veşnicie. De cel puţin zece minute.

Se giugiuleau cu afecţiune, cînd o voce răsunătoare se auzi deodată lîngă ei.

– Hei, tipo, chestia asta e chiar tare!

Kendall se întoarse şi îşi văzu domnişoara de onoare trecînd în paşi de dans în braţele farmacistului din localitate. Acesta, un bărbat tăcut şi retras, părea uluit să se afle în braţele unei asemenea femei plină de viaţă.

– Bună, Ricki Sue, zise Kendall. Te simţi bine?

Coafura înaltă a lui Ricki Sue Robb sălta în ritmul muzicii, iar chipul îi lucea de sudoare deasupra decolteului rochiei de un albastru-deschis. Fusese un chin pentru Kendall să aleagă o rochie care să i se potrivească prietenei ei. Tenul lui Ricki Sue era un amestec neobişnuit de piele măslinie şi pistrui ruginii. Părul ei avea culoarea sucului proaspăt de morcovi, dar departe de a ascunde cît mai mult acest lucru, Ricki Sue prefera cele mai complicate coafuri care existau, adevărate minuni demne de un studiu arhitectural.

Distanța mare dintre dinții din față se vedea în permanență, fiindcă zîmbea tot timpul. Buzele groase sclipeau datorită rujului de un roșu aprins, o alegere nepotrivită dacă țineai cont de culoarea părului.

Cu o voce care avea subtilitatea unei trîmbițe, spuse:

– Ai zis că bărbatu-tău e frumos ca naiba, dar nu mi-ai spus că e și al naibii de bogat.

Kendall îl simți pe Matt devenind rigid. Ricki Sue nu o spusese ca pe o ofensă, ba ea chiar credea că făcuse un compliment, dar în Prosper, nu se discuta în public despre averea personală. Nu cu voce tare, oricum.

După ce Ricki Sue și farmacistul ei uimit se îndepărtară, Kendall spuse:

– Ar fi politicos din partea ta dacă ai invita-o la dans, Matt.

El se strîmbă.

– Mă tem să nu mă calce.

– Matt, te rog.

– Îmi pare rău.

– Chiar? La repetiția de aseară mi-ai dat de înțeles foarte clar că nu-ți place Ricki Sue. Sper că ea n-a observat.

– Nu e deloc așa cum mi-ai descris-o.

– Ți-am spus că e cea mai bună prietenă a mea. Asta ar fi trebuit să fie de ajuns.

Din moment ce starea sănătății o împiedicase pe bunica ei să vină la nuntă, Ricki Sue era singura invitată din partea lui Kendall și, măcar din acel motiv, sperase că Matt avea să facă un efort de a fi prietenos și amabil cu ea. Dar stilul gălăgios de a face conversație al lui Ricki Sue îi făcuse pe Gibb și pe Matt să se cutremure.

Fuseseră stînjeniți de rîsul ei nereținut și vulgar, care părea să-și aibă originea în pieptul ei imens.

– Îți garantez că Ricki Sue nu e de viță nobilă.Matt pufni cînd auzi acea afirmație care nu conținea decît foarte puțin adevăr.

– E vulgară, Kendall. Mă așteptam să fie ca tine. Feminină, frumoasă, și să știe să vorbească.

– E foarte frumoasă în interior.

Ricki Sue era secretară la *Bristol and Mathers,* firma de avocatură unde Kendall fusese asociată. Cînd o cunoscuse, Kendall nu putuse să vadă dincolo de exterior, dar încetul cu încetul ajunsese să o placă pe acea femeie care era, de fapt, foarte sensibilă. Ricki Sue nu era mofturoasă, ci practică, tolerantă și demnă de încredere. Mai ales demnă de încredere.

– Sînt sigur că are ceva calități, zise Matt mormăind. Și poate că nu e grasă din vina ei. Dar e atît de grosolană.

Kendall se strîmbă cînd îl auzi folosind cuvîntul „grasă“, cînd existau atîtea alte adjective. Ba și mai bine ar fi fost dacă n-ar fi folosit nici unul jignitor.

– Dacă i-ai da măcar o șansă...

El însă îi puse un deget pe buze.

– O să ne certăm în fața tuturor invitaților din cauza unui subiect atît de lipsit de importanță?

Ea ar fi vrut să spună că impolitețea față de prietena ei nu era deloc ceva lipsit de importanță, dar el avusese dreptate cînd zisese că nu era nici momentul, nici locul potrivit pentru o asemenea discuție. Și, în plus, nici ei nu-i plăceau cîțiva din prietenii lui.

– Bine, facem pace, zise ea. Dar, dacă ar fi să fac scandal, aș face-o pentru toate femeile de-aici care îmi aruncă niște priviri de parcă ar fi gata să mă sfîșie.

– Cine? Unde? întrebă el întorcîndu-și capul în toarte părțile ca pentru a vedea respectivele femei cu inimile zdrobite.

– Lasă, lasă, spuse ea apucîndu-l posesiv de revere. Dar, așa, ca fapt divers, cîte inimi ai sfărîmat însurîndu-te cu mine?

– Cine stă să numere?

– Vorbesc serios, Matt.

– Serios? spuse el luînd un aer sobru. Serios, sînt unul din puținii burlaci între pubertate și senilitate din Prosper, așa că, dacă vezi cîteva fețe mohorîte în mulțime, ăsta e motivul. Femeile nemăritate au fost la un pas de infarct.

Gluma lui își atinse scopul, căci ea începu să rîdă.

– Eh, mă bucur că ai așteptat cu însurătoarea pînă am apărut eu.

El se opri din dans și o trase mai aproape, dîndu-i capul pe spate și coborîndu-și gura spre a ei.

– Și eu.

Nu era ușor să treci neobservată atîta timp cît purtai o rochie de mireasă și un văl, dar jumătate de oră mai tîrziu, Kendall tot izbuti să se furișeze în casă.

Nu îi plăcea casa lui Gibb, mai ales living-ul mare cu pereți îmbrăcați în panouri de lemn de culoare închisă care reprezentau un fundal potrivit pentru trofeele lui de vînătoare și de pescuit.

Pentru Kendall, un pește agățat pe un panou din lemn de nuc arăta la fel de groaznic ca oricare altul. Ochii sticloși ai căprioarei, elanului și porcului mistreț îi provocau milă și repulsie. Străbătînd living-room-ul,

Kendall îi aruncă o privire temătoare capului unui porc feroce, cu colții dezveliți.

Vînătoarea și pescuitul constituiau ocupația lui Gibb. Magazinul lui se afla pe strada principală a orășelului. În acea zonă din nord-vestul Carolinei de Sud, făcea o afacere foarte bună și avea o clientelă loială. Oamenii veneau de la distanțe foarte mari pentru a-i cumpăra mărfurile.

Se pricepea la ceea ce făcea. Vînătorii și pescarii îi prețuiau părerile și își scoteau cărțile de credit *Visa* pentru orice obiect despre care el le spunea că era foarte bun. În mod frecvent ei se întorceau cu prăzile, aducîndu-le chiar în magazin pentru a se lăuda.

Gibb nu era zgîrcit cu laudele și nu aștepta mulțumiri pentru sfaturile acordate. Era admirat atît ca expert în domeniul lui, cît și ca individ. Cei care nu puteau susține că le era prieten, ar fi dorit acest lucru.

Cînd ajunse la jumătatea de baie care servea drept cameră de toaletă a lui Gibb, găsi ușa încuiată. Bătu ușor.

– Ies imediat.

– Ricki Sue?

– Tu ești, tipo? întrebă ea și deschise ușa.

Își ștergea decolteul cu un prosop.

– Transpir ca un porc. Intră.

Kendall își strînse trena și vălul și intră în baia strîmtă, închizînd ușa. Deși nu prea era loc, se bucură de acele clipe de singurătate în compania prietenei ei.

– Camera de la motel a fost bună?

Erau foarte puține moteluri în Prosper. Kendall rezervase cea mai bună cameră posibilă, dar avea puține condiții.

– Am dormit eu și-n locuri mai rele. M-am și regulat în locuri mai rele, zise ea făcîndu-i cu ochiul în oglindă. Și, fiindcă veni vorba, tipu' ăsta al tău e chiar atît de bun pe cît pare?

– Nu sînt genul de femeie care să vorbească despre viața ei amoroasă.

– Atunci pierzi mult, fiindcă e foarte plăcut cînd povestești.

La *Bristol and Mathers,* Ricki Sue își amuza asociații și funcționarii cu poveștile despre experiențele ei sexuale. În fiecare dimineață mai adăuga un episod la serialul siropos al vieții ei. Unele erau chiar prea exaerate pentru a fi crezute. Totuși, uimitor, toate erau adevărate.

– Mă îngrijorezi, Ricki Sue. E primejdios să ai mai mulți parteneri.

– Sînt precaută. Întotdeauna am fost.

– Sînt convinsă, dar...

– Ascultă, tipo, nu-mi ține predici. Fac și eu ce pot cu ce am. Cînd arăți ca mine trebuie să iei ce poți de la bărbați. Nu cred c-o să se îndrăgostească vreunul de așa ceva, zise ea desfăcîndu-și brațele. Așa că, decît să mi se zdrobească inima de fiecare dată sau să mă ofilesc ca o fată bătrînă, am hotărît cu cîțiva ani în urmă să fiu „serviabilă". Le dau ce vor și am chiar un adevărat talent. Cînd se stinge lumina și toată lumea e dezbrăcată, puțin le pasă dacă arăți ca o prințesă sau ca muma-pădurii atîta timp cît ai un loc strîmt și cald unde să și-o vîre. Toate sînt bune pe întuneric.

– Ce filosofie tristă și groaznică!

– Pentru mine e bună.

– Dar de unde știi că Domnul Potrivit n-o să apară într-o bună zi?

– Mai repede am șanse să cîștig la loterie, spuse ea, dar apoi zîmbetul îi dispăru și deveni gînditoare. Nu te lăsa păcălită. Aș face schimb cu tine într-o fracțiune de secundă. Mi-ar plăcea să am un soț, o grămadă de copii, tot tacîmu'. Dar, din moment ce chestia asta se pare că n-o să se-ntîmple, refuz să renunț la distracție. Mă bucur de cîtă afecțiune primesc, indiferent sub ce formă. Știu că oamenii spun în spatele meu „Cum poate să-i lase pe bărbați s-o folosească așa?" Adevărul e că eu îi folosesc pe ei. Pentru că, din păcate...

Se opri pentru a o măsura pe Kendall cu o invidie lipsită de răutate.

– Femeile nu sînt toate la fel. Eu arăt ca o morsă vopsită, în timp ce tu ești... ei bine, tu ești tu.

– Nu te subestima. Și, pe urmă, credeam că mă placi pentru mintea mea, o tachină Kendall.

– Ah, da, ești deșteaptă. Atît de deșteaptă încît chiar mă sperii. Și ai mai mult curaj decît am întîlnit vreodată la cineva și să știi că am cunoscut niște tipi foarte duri.

Lăsînd gluma la o parte, o privi cu solemnitate.

– Mă bucur că ți-a mers bine aici. Ai riscat al naibii. Și încă mai riști.

– Într-o oarecare măsură, da, recunoscu Kendall. Dar nu-mi fac griji. A trecut prea mult timp. Dacă ar fi fost să fie ceva, ar fi fost pînă acum.

– Nu știu, spuse Ricki Sue cu îndoială în glas. Continui să cred că ești nebună dacă vrei să mergi mai departe. Matt știe?

Kendall clătină din cap.

– N-ar trebui să-i spui?

– Pentru ce?

– Pentru că e soțul tău!

– Exact. Cu ce i-ar schimba asta sentimentele față de mine?

Ricki Sue se gîndi cîteva clipe.

– Ce zice bunica ta?

– Ca tine, recunoscu ea șovăitor. Și ea m-a îndemnat să-i spun.

Elvie Hancock era singura rudă pe care și-o amintea Kendall, dat fiindcă rămăsese orfană, de la cinci ani. Ea o crescuse cu fermitate, dar și cu dragoste. În majoritatea problemelor importante, Kendall era de acord cu ea. Avea încredere în instinctele ei și îi prețuia înțelepciunea.

Dar, în ceea ce privea faptul că trebuia să fie complet sinceră cu Matt, părerile lor erau diferite. Kendall era convinsă că modul în care gîndea ea era cel mai bun.

– Și tu și bunica trebuie să fiți convinse că am dreptate, Ricki Sue, zise ea încet.

– Bine, dar dacă vreodată vreun schelet o să iasă din dulap și o să te muște de fund, să nu zici că nu te-am prevenit.

Rîzînd de imaginea pe care o evocase Ricki Sue, Kendall o îmbrățișă.

– Mi-e tare dor de tine. Promite-mi că o să vii des în vizită.

Ricki Sue strînse prosopul cu mai multă grijă decît era nevoie.

– Nu cred că ar fi o idee prea bună.

Zîmbetul lui Kendall dispăru.

– De ce?

– Pentru că soțul tău și tatăl lui au arătat foarte clar ce simt pentru mine. Nu, nu te scuza, se grăbi ea să spună cînd o văzu pe Kendall că se pregătea să protesteze. Puțin îmi pasă ce cred ei despre mine. Îmi amintesc prea mult

de corecţii mei părinţi ca să-mi pese de părerea lor. Ah, la naiba! N-am vrut să-i subapreciez, dar...

Ochii ei excesiv fardaţi o implorau pe Kendall să o înţeleagă.

– Nu vreau să-ţi creez probleme.

Kendall ştia exact ce încerca să spună prietena ei şi acel lucru o făcu să o aprecieze şi mai mult pe Ricki.

– Mi-e dor de tine şi de bunica mai mult decît mi-aş fi închipuit. Tennessee pare îngrozitor de departe. Am nevoie de o prietenă.

– Fă-ţi una.

– Am încercat, dar fără succes. Femeile de-aici sînt politicoase, dar distante. Poate că nu pot să mă sufere pentru că am venit în oraş şi l-am furat pe Matt. Sau poate cariera mea le face să păstreze distanţa. Vieţile lor par să aibă alt ţel decît a mea. Oricum, nimeni nu-ţi poate lua locul de cea mai bună prietenă a mea. Te rog să-mi scrii neapărat.

– Bineînţeles c-o să-ţi scriu. Nici eu n-am prea multe prietene. Dar, hai să fim realiste, spuse ea apucînd-o de umeri. În afară de mine, ultima ta legătură cu Sheridan, Tennessee, e bunica ta. Cînd o să moară, întoarce spatele acelui oraş pentru totdeauna, Kendall. Retează toate legăturile cu locul ăla, uită-mă chiar şi pe mine. Nu-ţi forţa norocul.

Kendall încuviinţă gînditoare, recunoscînd că avea dreptate.

– Bunica n-o s-o mai ducă mult. Aş fi vrut să vină aici, să stea cu mine, dar n-a vrut să-şi părăsească locul natal. Despărţirea asta îmi rupe inima. Ştii doar cît de importantă e ea pentru mine.

– Şi viceversa. Te iubeşte foarte mult. Întotdeauna a vrut ce-a fost mai bun pentru tine. Dacă eşti fericită, o să moară fericită. Asta-i tot ce poţi să-i doreşti.

Kendall ştia că Ricki Sue avea dreptate. I se strînse gîtlejul.

– Ai grijă de ea, Ricki Sue.

– O sun în fiecare zi şi îi fac cîte o vizită cel puţin de două ori pe săptămînă, aşa cum am promis, spuse ea şi îi strînse mîna uşor. Acum vreau să mă-ntorc la petrecere şi la toată şampania şi mîncarea de-acolo. Poate mai fac un dans cu farmacistu'. E simpatic, nu crezi?

– E însurat.

– Şi? De obicei, ăştia sînt cei mai disperaţi după atenţia lui Ricki Sue, zise ea bătîndu-şi sînii imenşi.

– Ruşine să-ţi fie!

– Îmi pare rău, dar cuvîntul ăsta nu-i în vocabularul meu, spuse ea şi rîzînd, o dădu la o parte şi deschise uşa. Am plecat. Oricît de mult aş vrea să rămîn să văd cum o s-o faci.

– Ce anume?

– Pipi în rochie de mireasă.

CAPITOLUL 2

– Mai doriți ceva?

Întrebarea aceea o smulse pe Kendall din reveria legată de nunta ei. Își amintea chiar și cele mai mici detalii din ziua aceea, dar se simțea complet depărtată de ele, ca și cum s-ar fi întîmplat altcuiva, sau ei, dar într-o altă viață.

– Atît, mulțumesc, îi spuse ea casierului.

În ciuda vremii oribile, magazinul *Wal-Mart* era plin de clienți. Culoarele erau înțesate de cărucioare pline cu tot felul de lucruri, de la patine cu rotile la popice.

– O sută patruzeci și doi și șaptezeci și șapte de cenți. Bani gheață, cec sau carte de credit?

– Bani gheață.

Tînărul nu o remarcase în mod deosebit. Era doar una din sutele de cumpărători care trecuseră pe la casă în ziua aceea. Dacă ar fi fost întrebat mai tîrziu, nu și-ar fi amintit de ea, n-ar fi putut să o descrie. Asta își și dorea, anonimatul.

Cu o seară în urmă, cînd se întinsese, în sfîrşit, în pat, în spitalul din Stephensville, fusese mai obosită ca oricînd. O durea tot corpul după acel accident. Efortul depus pentru a ieşi din rîpă îi produsese tăieturi şi răni care o dureau şi mai mult pe măsură ce trecea noaptea.

Îşi dorise cu disperare să nu mai ştie de nimic, dar rămăsese trează tot timpul.

„Cine eşti? Cine sînt?"

„E soţul meu."

Cuvintele acelea îi răsunau în minte. Stînd întinsă în pat, privise în tavan cu ochi care o usturau, repetîndu-şi acele cuvinte şi întrebîndu-se dacă faptul că le rostise avea să se dovedească a fi ceva bun sau o nebunie. Acum era prea tîrziu pentru a le mai retrage şi, chiar dacă ar fi putut, n-ar fi făcut-o.

Amnezia lui era doar temporară. Astfel că, în timp ce el era furat de uitare, ea trebuia să profite cît putea de pe urma acelei situaţii. Spera ca acest lucru să-i acorde timpul necesar pentru a-l salva pe Kevin şi a se salva şi pe sine. În definitiv, salvarea lui Kevin era motivul pentru care făcuse totul. Merita să rişte orice pentru a salva copilul.

Făcuse o scenă teribilă cînd i se spusese că suferea o amnezie. Pentru a se reface avea nevoie de odihnă şi de relaxare, după cum îi spusese doctorul. Trebuia să stea liniştit ca să i se vindece piciorul, aşa că de ce să nu se bucure de acea vacanţă neaşteptată şi impusă? Cu cît se forţa mai mult să-şi recapete memoria, cu atît aceasta refuza să revină. Sub presiune, mintea putea să devină extrem de necooperantă. Era îndemnat tot timpul să se relaxeze.

Dar nu se relaxase, nici măcar atunci cînd, la sugestia doctorului, Kendall îl dusese pe Kevin la el. La vederea copilului, devenise și mai agitat, stare care nu îl părăsi decît cînd sora îl scoase pe Kevin din încăpere.

Doctorul, mult mai reținut decît înainte, încercase să o liniștească pe Kendall.

– Ar fi mai bine să-l lăsăm în pace peste noapte. Amnezia e ceva foarte ciudat. Mîine dimineață cînd o să se trezească, s-ar putea să-și amintească totul.

De cum se luminase de ziuă, ea se îmbrăcase într-o uniformă pe care i-o împrumutase una din surori și se dusese în camera lui. Memoria nu-i revenise peste noapte.

Cînd intră, îl văzu învelindu-se rușinat. Sora tocmai îi făcuse o baie în pat, ceea ce era evident că îl stînjenise. Femeia se retrase, luîndu-și toate lucrurile și lăsîndu-i singuri.

Kendall făcu un gest stînjenită.

– Sînt sigură că baia te-a făcut să te simți mai bine.

– Puțin. Dar m-a enervat.

– În general, bărbații sînt niște pacienți foarte dificili, spuse ea aruncîndu-i un zîmbet șovăitor și apropiindu-se de el. Aș putea să fac ceva ca să te simți mai bine?

– Nu, mi-e bine. Tu? Și copilul?

– Ca prin minune, Kevin și cu mine am scăpat nevătămați.

El încuviință.

– Asta-i bine.

Kendall își dădea seama că pînă și conversația aceea era obositoare pentru el.

– Am unele lucruri de făcut, dar dacă ai nevoie de ceva, nu ezita să chemi surorile. Par foarte competente.

El încuviință din nou, de data aceasta fără să mai spună ceva.

Ea dădu să plece, dar apoi, ca și cum și-ar fi adus aminte, se întoarse și, aplecîndu-se deasupra lui, îl sărută pe frunte. Ochii lui, care se închiseseră, se deschiseră brusc. Vocea lui Kendall se auzi ca o șoaptă răgușită.

– Odihnește-te. Trec să te văd mai tîrziu.

După aceea ieși grăbită. La puțin timp după aceea, opri o soră și o întrebă:

– Am niște treburi de rezolvat. E vreun serviciu de taximetre pe aici?

Rîzînd, sora scoase un set de chei de mașină.

– Renunță la ideea de a găsi vreun taxi în orășelul ăsta, scumpo. Îți las mașina mea pînă ies din schimb la trei după-amiază. Ia și impermeabilul meu.

– Mulțumesc foarte mult.

Îi făcuse plăcere acea generozitate neașteptată.

– Kevin are nevoie de unele lucruri și eu nu pot să stau numai în uniforma asta, trebuie neapărat să fac niște cumpărături.

Sora îi explică cum să ajungă la magazin și apoi spuse șovăitoare:

– Iartă-mă că mă amestec, scumpo, dar din moment ce toate lucrurile au dispărut odată cu mașina, inclusiv actele, cum o să faci rost de bani?

– Din fericire am avut niște bani într-un buzunar al hainei, îi spuse ea asistentei, care ar fi fost șocată dacă ar fi avut idee cîți bani avea asupra ei.

Avea mai mult decît „bani de cheltuială". Pusese mulți deoparte, în speranța că avea să aibă loc o catastrofă ca aceea. Ea și Kevin puteau supraviețui multă vreme cu banii pe care îi avea ea.

– Sînt uzi, dar se pot cheltui. Pot să-mi permit să cumpăr cîteva lucruri pentru Kevin și mie însămi și să găsesc un loc unde să stăm.

– În orașul ăsta nu-i decît un nenorocit de motel. Nu-ți cheltui banii pe așa ceva. Poți să rămîi aici, la spital.

– Ești foarte amabilă.

– Nu-i nici o problemă. Și, pe urmă, cred că vrei să fii aici cînd o să-și recapete memoria soțul tău, spuse ea și îi atinse brațul, consolator. Ai prea multe pe cap. Ești sigură că n-ai pe cine să chemi să te ajute? Nici o rudă?

– Nimeni. N-avem o familie prea numeroasă. Și, fiindcă veni vorba, aș vrea să-ți mulțumesc și dumitale și celorlalți pentru faptul că nu i-ați spus nimic soțului meu despre femeia care a murit. E și așa destul de tulburat și derutat. Nu văd de ce am complica și mai mult situația.

Și polițistul fusese de părere că nu avea nici un sens deocamdată să-i spună bolnavului despre ea. Se întorsese la spital în dimineața aceea pentru a-i da lui Kendall ultimele informații legate de mașină. Îi spuse că se scufundaseră cîțiva specialiști, dar că nu reușiseră să o localizeze. Se părea că fusese dusă de curent mult mai departe de locul accidentului.

Clătină din cap cu regret, spunînd că nimeni nu avea idee cînd și unde ar fi putut să apară.

– În mare parte, Bingham Creek străbate locuri foarte sălbatice. Solul e prea îmbibat de apă pentru a duce acolo mașinării grele și, din moment ce se pare că o să plouă în continuare, abia peste cîteva zile o să se poată căuta în siguranță.

„Cîteva zile."

Încă nu puteau fi identificaţi. Deocamdată, maşina şi tot ce se afla în ea, erau pierdute. Nimeni nu ştiau unde se aflau. El avea amnezie. Ea avea timp.

Dacă îşi păstra calmul şi era deşteaptă, putea să fugă bucurîndu-se de un avantaj serios. Dacă dădea greş, urmările aveau să fie îngrozitoare. Dar de cînd o împiedicau nişte consecinţe posibile să treacă la acţiune atunci cînd era nevoie? Fusese disperată cînd se mutase în Prosper.

Şi chiar şi mai disperată cînd fugise de acolo.

– Domnişoară?

Kendall se dezmetici repede.

– Scuzaţi-mă. Aţi spus ceva?

– Asta-i tot? o întrebă casierul privind-o surprins.

Ultimul lucru pe care îl voia era să-i atragă atenţia asupra femeii îmbrăcate într-o uniformă de soră medicală care părea ameţită şi dezorientată.

– Ah, da. Mulţumesc.

Îşi luă repede lucrurile pe care le cumpărase şi se îndreptă grăbită spre ieşire, unde cei care şovăiau să iasă în ploaie, se strînseseră grămadă.

Kendall nu ezită. Îşi lăsă capul în jos şi ieşi în ploaie. Conduse maşina împrumutată pînă la cea mai apropiată staţie de benzină de unde cumpără ziarul local. Îl răsfoi repede şi apoi se duse după colţ, la telefonul public montat pe zidul exterior.

– Alo? În legătură cu anunţul. Aţi vîndut maşina?

– Deci, rănile lui nu sînt prea grave?

– O tibie ruptă şi o rană la cap. Atîta tot.

Kendall îl oprise pe doctor în hol. El era îmbrăcat de stradă şi mirosea a parfum cît să ajungă pentru un pluton

întreg. Era limpede că se grăbea să plece și să-și pună în aplicare planurile de sîmbătă seara, dar Kendall avea întrebări care necesitau răspunsuri. Din moment ce privirea ei cerea mai multe informații, el oftă.

– Nici una din rănile astea nu e floare la ureche, dar nu sînt nici catastrofale. Dacă soțul dumitale n-o să-și forțeze piciorul, acesta ar trebui să se vindece cam în șase săptămîni. Astăzi l-am pus deja să se sprijine în cîrje. N-o să cîștige nici un concurs, dar o să poată merge. Firele or să i se scoată peste o săptămînă sau zece zile. Pielea capului o să fie sensibilă un timp și or să rămînă cîteva cicatrice, însă nimic grotesc. N-o să-și piardă din frumusețe.

– Mi-ai mai spus asta, îi aminti Kendall, ignorîndu-i zîmbetul. Cel mai mult mă îngrijorează amnezia.

– Nu-i ceva atît de neobișnuit după o lovitură la cap.

– De obicei, nu-ți mai aduci aminte de cele cîteva minute de dinainte

de lovitură și lucrurile care au urmat după aceea, nu-i așa?

– „De obicei" este o expresie care nu-și are locul în medicină.

– Dar se întîmplă rar ca memoria să se șteargă în totalitate, nu- i așa?

– Se întîmplă mai rar, așa e, recunoscu el încordat.

În după-amiaza aceea, ea citise tot ce găsise despre amnezie în biblioteca limitată a spitalului și totul coincidea cu afirmațiile doctorului. Cu toate acestea, nu era mulțumită. Trebuia să ia în considerație orice posibilitate, oricît de improbabilă ar fi fost.

– Dar amnezia anterogradă?

– Nu-ți bate capul.

– Te rog.

El își încrucișă brațele într-o atitudine care parcă spunea „hai să terminăm odată“.

Netulburată de nerăbdarea lui, Kendall continuă:

– Din cîte înțeleg eu, s-ar putea ca soțul meu să nu înmagazineze informații în prezent, așa încît, dacă o să-și aducă aminte ce s-a întîmplat înainte de accident, ar fi posibil să nu-și amintească ce s-a-ntîmplat între pierderea memoriei și momentul revenirii acesteia. Și-ar putea aminti orice înafară de perioada asta.

– În general, așa este, dar, cum am mai spus, n-ar trebui să-ți faci griji înainte să se întîmple acest lucru. Eu unul nu cred că va fi cazul.

– S-ar putea.

– S-ar putea. Dar prefer să privesc situația cu optimism.

– Va fi nevoie de o altă lovitură la cap pentru ca memoria să-i revină?

– Asta se-ntîmplă numai în filme, zise el. De obicei nu-i chiar atît de dramatic. Memoria poate să-i revină încetul cu încetul, puțin cîte puțin. Sau deodată.

– Sau poate să nu-i mai revină niciodată.

– Asta-i foarte puțin probabil. Doar dacă nu cumva există vreun motiv pentru care soțul dumitale să vrea ca memoria să i se șteargă definitiv.

Arcui din sprînceană, dînd o tentă de întrebare.

Kendall îi ignoră curiozitatea prost mascată, dar știa că îi oferise o nouă pistă și el nu putea rezista să nu-și etaleze cunoștințele.

– Subconștientul lui ar putea să folosească lovitura de la cap drept scuză pentru a uita ceva ce nu vrea să-și mai amintească, ceva ce găsește dificil sau chiar imposibil de

suportat, zise el privind-o stăruitor. Există vreun motiv pentru care soțul dumitale să vrea să fie apărat de amnezie?

– Ești autorizat să practici psihiatria, domnule doctor? îl întrebă ea cu o voce care rămase plăcută, iar el roși indignat. Și asta mă face să ajung la următoarea întrebare, zise ea înainte ca el să apuce să-i dea o replică. N-ar trebui să consultăm un specialist? Poate un neurolog de la un spital mai mare?

– Am și făcut-o deja.

– Ah? spuse ea ușor luată prin suprindere.

– Am sunat la un spital din Atlanta, l-am cerut pe medicul neurolog și i-am trimis prin fax fișele soțului dumitale, descriindu-i starea sănătății și reflexele. I-am spus că noi n-am depistat nici o hemoragie cerebrală și că pacientul nu dă semne de paralizie sau amorțeală a extremităților, nu vorbește nedeslușit, nu vede neclar, nu dă dovadă de incapacitate mentală – nici unul din simptomele care anunță o afecțiune gravă a creierului. Neurologul a zis că i se pare că pacientul a primit o lovitură care i-a zburat cutia memoriei. Părerea lui a coincis perfect cu a mea.

Kendall fu bucuroasă să audă acest lucru. Intenționa să întoarcă amnezia în avantajul ei, dar nu voia ca ea să devină permanentă.

Cît despre momentul recăpătării memoriei, acesta continua să fie un semn de întrebare. S-ar fi putut întîmpla în orice clipă, sau peste un an. Cît timp avea la dispoziție?

Trebuia să își spună că era limitat și să acționeze în consecință.

Îi zîmbi doctorului.

– Îți mulțumesc că mi-ai răspuns la întrebări. Îmi pare rău că te-am reținut. Ai o întîlnire în seara asta?

Acum că aflase tot ce voia să știe, voia să-i distragă atenția. Cel mai bun mod de a o face era să-și concentreze atenția asupra lui. Era o tactică pe care o folosea adesea cu jurații pentru a le distrage atenția de la o dovadă care i-ar fi putut face rău clientului ei.

– Cină și dans la *Elk's Lodge*, spuse el.

– Sună atrăgător. Nu vreau să te mai rețin.

El îi ură noapte bună și se îndreptă spre ieșire. Kendall așteptă pînă cînd îl văzu dispărînd și intră în camera pacientului. Rămase, însă, lîngă ușă.

Deasupra patului ardea o lumină slabă, abajurul metalic făcînd ca lumina să se îndrepte spre tavan. Ea nu își dădea seama dacă avea ochii deschiși, așa că se sperie cînd îl auzi vorbind.

– Nu dorm și aș vrea să stau de vorbă cu tine.

CAPITOLUL 3

Tălpile adidaşilor noi scîrţîiră pe linoleu cînd ea se apropie de pat. El stătea perfect nemişcat, tăcut şi atent, urmărind-o cu privirea.

– Credeam că dormi, spuse ea. Kevin doarme, aşa că m-am gîndit să trec să văd ce mai faci. Mi-au spus că ai mîncat ceva uşor la cină. Pofta de mîncare e un semn încurajator, nu?

Ridică braţele şi făcu o piruetă.

– Îţi place noua mea costumaţie? Superb, nu? E ultima modă.

Cum el nu-i răspunse, ea îşi lăsă braţele în jos şi renunţă la zîmbetul fals. În locul lui, ea n-ar fi suportat să trăncănească cineva banalităţi şi să facă glume nesărate. Suferea, era ruşinat datorită faptului că era neputincios şi dependent. Probabil că-i era şi puţină teamă – teamă că nu avea să-şi mai recapete niciodată memoria, teamă de ceea ce ar fi putut afla dacă şi-o recăpăta.

– Îmi pare rău că ţi s-a întîmplat aşa ceva, spuse ea cu sinceritate. Trebuie să fie teribil de înspăimîntător să

nu-ţi mai aminteşti cine eşti, de unde vii, ce faci, cu ce te ocupi, ce gîndeşti şi ce simţi, zise ea şi făcu o pauză. Dar o să-ţi aduci aminte totul.

El îşi duse mîna la frunte şi îşi apăsă degetul mare de tîmplă, încercînd parcă să stoarcă informaţii din craniu.

– Nu-mi amintesc absolut nimic. Nimic, zise el lăsînd mîna în jos şi uitîndu-se la ea. Unde sîntem, de fapt?

– Oraşul se numeşte Stephensville. E în Georgia.

El repetă numele, de parcă ar fi vrut şi le întipărească în minte.

– Aici locuim?

Ea clătină din cap.

– Ne îndreptam spre Carolina de Sud.

– Eu conduceam, spuse el. Ca să evit un copac căzut în drum, trebuie să fi manevrat prea brusc volanul. Şoseaua era alunecoasă. Maşina a derapat, s-a prăbuşit într-o rîpă adîncă, s-a lovit de un trunchi de copac doborît de trăsnet şi, pe urmă, a luat-o apa.

Lui Kendal i se uscă gura.

– Îţi aminteşti toate astea?

– Nu, nu-mi amintesc. Sînt lucruri pe care mi le-a spus şeriful.

– Şeriful?

El îi sesiză spaima din glas şi o privi nedumerit.

– Exact. Un ajutor de şerif. A trecut pe-aici mai devreme, s-a prezentat şi mi-a pus cîteva întrebări.

– De ce?

– Presupun că voia răspunsuri.

– I-am dat eu răspunsuri.

După un moment îndelungat de tăcere, timp în care o privi gînditor, el zise încet:

– Se pare că a crezut că minţi.

– N-am mințit!

– Dumnezeule, zise el strîmbîndu-se de durere și duse din nou mîna la cap.

Kendall regretă imediat.

– Îmi pare rău, n-am vrut să ridic glasul. Te doare? Să chem sora?

– Nu, spuse el închizînd ochii strîns și oftînd adînc. O să-mi treacă.

Părîndu-i rău pentru acea izbucnire și voind să-și repare greșeala, Kendall umplu un pahar cu apă dintr-o carafă de plastic și, strecurîndu-și mîna pe sub perna lui, îi înălță capul cu grijă. El sorbi de cîteva ori prin pai.

– Ajunge? întrebă ea cînd el își lăsă din nou capul pe spate.

Încuviință și ea îi așeză ușor capul pe pernă, punînd apoi paharul la loc.

– Mulțumesc, spuse el oftînd. Durerea asta de cap e îngrozitoare.

– O să-ți treacă peste o zi, două.

– Da, zise el fără să pară, însă, convins.

– Știu că te doare, dar trebuie să fii bucuros că n-ai pățit ceva mai grav. Doctorul de-aici a stat de vorbă cu un neurolog din Atlanta.

– Am auzit discuția pe care ai avut-o cu el.

– Atunci ar trebui să stai liniștit. Ai putea să-ți recapeți memoria în orice clipă.

– Sau ar putea să dureze foarte mult. Ceea ce cred că ai prefera.

Ea nu se așteptase la remarca aceea și fu uluită pe moment.

– Nu știu ce... ce vrei să spui?

– N-ai prefera să-mi recapăt memoria mai tîrziu?

– De ce aș vrea asta?

– N-am nici cea mai mică idee.

Kendall consideră că era mai bine dacă tăcea.

După cîteva clipe, el făcu semn din cap spre coridor, unde ea discutase cu doctorul despre el.

– Ai citit toate chestiile alea despre amnezie. Parcă ai fi acoperit orice posibilitate. Și mă întrebam de ce ai face asta.

– Voiam să aflu ce... ce ne așteaptă. Nu e normal?

– Nu știu. Este?

– Pentru mine, este. Îmi place întotdeauna să știu cum stau, să fiu pregătită pentru ce e mai rău, ca să nu fiu tulburată cînd se-ntîmplă. Asta se datorează faptului că am rămas orfană de la o vîrstă foarte fragedă. N-am reușit niciodată să-mi înving teama de neprevăzut.

Dîndu-și seama deodată că spunea prea mult, tăcu brusc.

– De ce te-ai oprit? Începea să devină interesant.

– Nu vreau să-ți încurc mintea cu tot felul de aiureli, spuse ea zîmbind și sperînd că el avea să o ia ca pe o glumă și ca pe o încheiere a discuției. Te doare piciorul?

– Nu chiar. E al naibii de enervant. Locurile umflate și zgîriate dor mult mai mult.

Mîna dreaptă i se odihnea inertă pe genunchii. Avea o culoare purpurie de la încheietură pînă la bicepși, aceștia fiind acoperiți de mîneca îmbrăcăminții de spital.

– Asta pare să arate foarte dureros, spuse ea, mîngîind partea învinețită.

Într-un fel, i se părea necesar să-l atingă.

El își coborî privirea asupra mîinii ei, îndeosebi asupra verighetei, și acea privire o făcu să fie și mai conștientă de căldura pe care pielea lui o transmitea

degetelor ei. Nu ar fi trebuit să-l atingă. Cu siguranță nu ar fi trebuit să simtă nimic. Cu toate acestea, nu putea să-și retragă mîna.

El își întoarse capul încet și se uită la ea. Urmă un moment de liniște, timp în care el îi studie cu atenție trăsăturile.

– Recunoști ceva? îl întrebă ea cu sufletul la gură.

El o privi din nou în ochi și ea se întrebă dacă își amintea că erau de un cenușiu neobișnuit, pe care mulți îl găseau captivant și pe care martorii mincinoși îl considerau deconcertant. Cînd el își coborî privirea asupra gurii ei, ea simți un gol în stomac. Parcă ar fi fost prinsă făcînd ceva interzis.

Încercă să-și retragă mîna, dar el o împiedică strîngîndu-i-o. Apoi îi răsuci verigheta pe deget.

– Nu-i ceva prea deosebit.

Într-adevăr. O cumpărase de la *Wal-Mart* în ziua aceea.

– Așa am vrut.

– Nu mi-am putut permite altceva mai frumos?

– Nu banii au fost de vină.

El continuă să rotească verigheta.

– Nu-mi amintesc să ți-o fi pus pe deget, zise el privind-o repede. Nu-mi amintesc de tine. Ești sigură că sîntem căsătoriți?

Ea rîse fals.

– Nu-i un lucru în legătură cu care să mă-nșel.

– Nu, dar ai putea să minți în legătură cu asta.

Ei îi stătu inima. Chiar și amnezic fiind, tot putea să vadă prin ea.

– De ce aș minți?

– Nu știu. De ce-ai face-o?

– E ridicol, zise ea și încercă din nou să-și tragă mîna, dar el i-o ținu cu o putere surprinzătoare.

– Mi-e foarte greu să cred.

– Ce anume?

– Totul în legătură cu tine. Cu copilul. Totul, spuse el din ce în ce mai furios.

– De ce te îndoiești de mine?

– Pentru că nu mi te amintesc.

– Dar nu-ți amintești nimic!

– Unele lucruri nu se uită niciodată, zise el ridicînd glasul. Și pun pariu că, dacă aș fi făcut dragoste cu tine, n-aș fi uitat.

Lumina se aprinse brusc, aproape orbindu-i.

– S-a-ntîmplat ceva?

– Stinge afurisita asta de lumină! strigă el și își acoperi brusc ochii.

– Stinge-o, îi porunci Kendall asistentei. Nu vezi că-l dor ochii și îi agravează durerea de cap?

Sora stinse lumina și nimeni nu spuse nimic cîteva clipe. În mintea lui Kendall mai răsunau încă ultimele lui cuvinte. În cele din urmă, neputînd să-l privească în ochi, i se adresă femeii:

– Îmi pare rău că m-am răstit la dumneata și că l-am tulburat pe pacient, dar pierderea asta de memorie ne-a făcut pe toți să fim extrem de nervoși.

– Atunci, aș zice să vă odihniți acum. Domnul doctor a zis să nu încercăm să-l forțăm să-și amintească, spuse ea. Am venit să-i fac injecția de noapte.

Cînd îl privi din nou, Kendall îi zîmbi.

– Cu cît încerci să te forțezi mai mult, cu atît memoria se încăpățînează să nu revină. Somn ușor. Pe mîine dimineață.

Îi atinse umărul ușor și apoi plecă, înainte ca talentul lui de a descoperi minciuna în ochii ei să-l ajute și de data aceasta.

Așteptă trei ore înainte să treacă la acțiune.

Kevin dormea liniștit în pătuțul lui, cu șezutul în sus. Din cînd în cînd scotea cîte un sunet caracteristic copiilor mici. Se obișnuise deja cu ele.

Era prea încordată ca să poată dormi. Dacă oboseala fizică ar fi răpus-o și ar fi căzut pradă somnului, ar fi ratat șansa.

Se uită la ceas pentru a o suta oară. Unu fără un sfert. Încă un sfert de oră, își spuse ea. Nu că ar fi avut un program fix, dar cu cît mărea mai mult distanța dintre ea și Stephensville, înainte de ivirea zorilor, cu atît mai bine.

Ducîndu-se în vîrful picioarelor la fereastră, desfăcu puțin jaluzelele și se uită pe geamul aburit. Ploaia continua să cadă. Avea să-i îngreuneze drumul, dar vremea urîtă îi purtase noroc. Dacă n-ar fi fost ea, nu ar fi ocolit. Dacă n-ar fi ocolit, n-ar fi avut loc accidentul. Dacă n-ar fi avut loc accidentul, ei s-ar fi aflat înapoi în Prosper acum. Vremea se dovedise a fi aliatul ei. Nu avea să se supere pe ea tocmai acum.

De la fereastră văzu mașina în locul în care o lăsase, pe partea cealaltă a străzii, în terenul de parcare al unei spălătorii cu program non-stop.

– Cauciucurile astea mai pot să parcurgă cîteva mii de mile, îi spusese cel care îi vînduse mașina, lovind cu piciorul în roata din stînga-față. N-arată foarte bine, dar aleargă.

Ea nu avea timp să fie pretențioasă. Și, în plus, aceea era singura mașină de vînzare în rubrica de publicitate a ziarului din Stephensville.

– Vă dau o mie de dolari.

– Prețul cerut e de o mie două sute.

– O mie, spuse Kendall scoțînd zece bancnote de o sută de dolari din buzunar și întinzîndu-i-le.

El scuipă tutun în noroi, își scărpină gînditor favoriții, uitîndu-se la bani, după care luă o hotărîre.

– Așteptați puțin. Mă-ntorc imediat. Actele sînt în casă.

Ea îi duse mașina asistentei înapoi la spital rugîndu-l să o urmeze pînă la spălătorie.

– O s-o las aici deocamdată, îi spuse ea și el îi dădu două seturi de chei. Soțul meu și cu mine o s-o luăm mai tîrziu. Acum vă duc înapoi acasă. Îmi pare rău că v-am deranjat.

Deranjul era atenuat de mia de dolari din buzunarul lui. Era firesc să vrea să-i știe numele, de unde era, cu ce se ocupa soțul ei. Îi pusese o mulțime de întrebări. Iar Kendall mințise cu foarte mare ușurință și cu politețe.

„Ești o mincinoasă înnăscută", îi spusese Ricki Sue odată. „De aia ești o avocată atît de bună".

Kendall zîmbi cînd își aminti de acele cuvinte. Făceau prăjituri *Toll House* în bucătăria bunicii. Kendall le răvăzu chipurile și își aminti vocile lor cu atîta claritate, de parcă ar fi fost acolo, în camera aceea de spital, lîngă ea.

Ricki Sue o spusese ca o dojană, dar Kendall o luase ca pe un compliment.

– Ai grijă, Ricki Sue. Cuvintele de genul ăsta nu fac decît s-o încurajeze, zisese bunica ei. Și numai Dumnezeu știe că n-are nevoie de încurajări ca să spună gogoși.

– Eu nu spun gogoși! protestase Kendall.

– Asta-i cea mai mare pe care ai spus-o vreodată. Cînd erai mică, de cîte ori m-au chemat la școală ca să răspund

pentru cîte o minciună gogonată pe care le-o spuseseşi colegilor? Întotdeauna născocea poveşti, adăugase bunica ei apoi pentru Ricki Sue.

– Uneori, reinventam adevărul ca să-l fac mai interesant. Dar n-aş zice că asta înseamnă a spune gogoşi.

– Nici eu, spusese Ricki Sue cu nonşalanţă, vîrînd în gură o lingură de cremă de ciocolată. Se cheamă a minţi.

Cînd se gîndi la cele două femei de care îi era tare dor, Kendall simţi că i se strînge gîtlejul de emoţie. Dacă mai continua cu amintirile, durerea din inimă ar fi imobilizat-o şi trebuia să treacă la acţiune fără să mai piardă timpul. Înainte ca bărbatul care părea să o cunoască atît de bine să-şi recapete memoria.

Se uită la ceas – ora unu. Venise vremea să plece.

Ducîndu-se în vîrful picioarelor la uşă, o deschise şi aruncă o privire pe coridor. Erau două surori de serviciu. Una era cufundată în lectura unui roman; cealaltă vorbea la telefon.

Mai devreme, Kendall se furişase neobservată şi dusese lucrurile la maşină, aşa încît acum nu mai avea de scos decît copilul.

Ducîndu-se la pătuţ, îşi strecură mîinile pe sub burtica lui şi îl întoarse cu blîndeţe. Faţa lui se schimonosi dar el nu se trezi nici cînd ea îl luă din pătuţ.

– Eşti un băieţel atît de cuminte, şopti ea. Ştii că mami te iubeşte, nu? Şi că ar face orice – absolut *orice* – ca să te apere.

Ieşi pe furiş din cameră. După ce fusese în întuneric atîtea ore, lumina de pe coridor i se păru orbitoare. Stătu cîteva secunde ca să se obişnuiască, după care porni să străbată holul fără zgomot.

Dacă ajungea la puctul în care se intersecta cu un alt hol fără să fie observată, era liberă. Însă era expusă vederii pe o distanţă de vreo zece metri. În caz că vreuna din asistente o zărea cu coada ochiului, avea o explicaţie pregătită: Kevin avea gaze şi era agitat, aşa că se hoărîse să-l plimbe puţin.

Aveau să o creadă, fără îndoială, dar planurile i-ar fi fost date peste cap. Avea să fie nevoită să încerce seara următoare. Fiecare oră conta, a doua zi ar fi putut să fie prea tîrziu. Trebuia neapărat să dispară în noaptea aceea.

Se concentră să nu facă nici cel mai mic zgomot şi să parcurgă repede distanţa. Cu privirea aţintită asupra celor două asistente, calculă distanţa pe care o mai avea pînă la colţ. Cît mai avea? Nouă metri? Mai mult?

Kevin rîgîi.

În urechile ei, acel zgomot păru o bubuitură de tun. Încremeni şi inima începu să-i bată cu putere. Dar se părea că nimeni nu auzise. Una din asistente continua să citească, iar cealaltă încă mai vorbea la telefon, vădit pasionată de ceea ce povestea.

– Aşa că i-am zis că, dacă tot se duce la popice trei nopţi pe săptămînă, de ce i-ar păsa dacă aş lucra şi eu de noapte? Şi el a zis atunci: „Asta-i altceva“. La care eu am spus: „Al naibii de corect. Popicele nu-ţi aduc nici un ban.“

Kendall nu stătu să audă cum se încheiase acea discuţie conjugală şi, de cum ajunse la colţ, păşi pe holul celălalt. Reuşise!

Lipindu-se de perete, închise ochii, trase adînc aer în piept şi numără în gînd pînă la treizeci. Cînd fu sigură că nu atrăsese atenţia asistentelor, deschise ochii.

El însă se trezise.

CAPITOLUL 4

Îi acoperi gura cu mîna.

Nici nu era nevoie, căci ea era prea uluită ca să mai țipe. Și nici n-ar fi făcut-o, oricum. În seara în care fugise din Prosper fusese șocată de lucruri mai înspăimîntătoare decît acela și nici atunci nu țipase.

Totuși, era extrem de surprinsă. Părea să se fi materializat prin pereți. Cum izbutise să ajungă la cîțiva centimetri de ea fără să-l simtă?

În starea lui de slăbiciune, n-ar fi trebuit să-i provoace teamă. Se sprijinea cu toată greutatea în cîrje. Era pămîntiu la față și buzele nu mai aveau, practic, nici o culoare. Era evident că îl durea îngrozitor.

Cu toate acestea, în ochii lui nu se vedea nici un semn de slăbiciune. O priveau furioși din fundul capului. Kendall simți că i se oprește inima în loc.

Clătină din cap cu fermitate, încercînd să-l facă să înțeleagă că nu avea de gînd să scoată nici un sunet care i-ar fi dat de gol. El își lăsă încet mîna în jos.

Sora care vorbea la telefon își continua povestirea fără întrerupere, iar cealaltă nu-și ridicase ochii de pe cartea

pe care o citea. Nici una din ele nu părea conștientă de faptul că unul din pacienți își părăsise patul.

Se îmbrăcase cu un costum verde chirurgical. Cracul drept fusese sfîșiat pentru a-și putea vîrî piciorul în ghips. Ruptura era atît de zdrențuită, încît părea să o fi făcut cu dinții. Kendall îl credea în stare și de așa ceva. Părea tras la față, dar maxilarul lui trăda fermitate. Ar fi fost în stare de orice ca să se dea jos din pat și să se îmbrace.

Kendall îi făcu semn să o urmeze înapoi spre camera lui. El o privi neîncrezător, dar nu o opri cînd începu să străbată holul în vîrful picioarelor. Așa cum spusese și doctorul, se descurca foarte bine cu cîrjele. Vîrfurile de cauciuc ale acestora nu făceau nici un zgomot pe plăcile de faianță.

Trecînd pe lîngă încăperea în care se aflase el, își continuară drumul spre capătul holului. Niște cuvinte scrise cu roșu deasupra barei avertizau că ușa aceea trebuia folosită numai în caz de urgență și că alarma începea să sune dacă era deschisă.

Kendall întinse mîna spre bară, dar cu un gest iute, el ridică o cîrjă în poziție orizontală în fața pieptului ei.

Ea îl privi încruntată și mimă din buze:

– E în regulă. Crede-mă.

El îi răspunse în același fel.

– Nici vorbă.

Gesticulînd și folosindu-se de expresii exagerate ale feței, ea îl convinse în cele din urmă, că nu avea să se întîmple nimic dacă deschidea ușa. El îi aruncă o privire amenințătoare și lăsă cîrja în jos.

Kendall apăsă bara și ușa se deschise cu un clic metalic, fără să se declanșeze alarma.

Ea se opri să asculte, dar singurul zgomot care o întîmpină fu cel al picăturilor de ploaie care cădeau în

bălțile formate în curte și pe aleea de ciment care ducea de la ușă pînă în stradă.

Kendall ținu ușa deschisă ca să treacă el, după care ieși și ea, dar așteptă să audă clicul care îi dădu de înțeles că se închisese din nou.

Abia atunci vorbi, dar în șoaptă:

– O să te uzi pînă la piele.

– N-o să mă topesc.

– De ce nu aștepți aici să...

– Nici să nu-ți treacă prin cap.

– Chiar crezi că aș fi plecat și te-aș fi lăsat aici?

El îi aruncă o privire plictisită.

– Las-o baltă, da? Hai să mergem.

– Bine, atunci, pe aici.

– Știu. Un *Cougar* bleumarin parcat lîngă spălătorie.

Porni pe tortuar, părînd să nu dea nici o atenție ploii. Kendall îl strînse pe Kevin la piept, avînd grijă ca pledul să-i acopere fața, după care îl urmă pe bărbatul în cîrje.

El tremura de frig, de durere și datorită faptului că era foarte slăbit. Cînd ajunseră la mașină, Kendall deschise repede portiera, după care alergă în partea cealaltă. Cînd fusese a doua oară la *Wal-Mart* cumpărase un scăunel de mașină pentru copil. Îl așeză pe Kevin în el și schimbă pledul ud cu unul uscat. Băiețelul scoase niște sunete ca și cum ar fi supt, dar nu se trezi. Mai erau vreo două ore pînă la următoarea alăptare. Își plănuise fuga în funcție de programul de masă al copilului.

Urcă la volan și, după ce își prinse centura, vîrî cheia în contact. Mașina porni imediat.

– Ai făcut o alegere bună. Te-am văzut pe fereastra din camera mea, îi explică el cînd îi văzu privirea întrebătoare. Cine era tipul în salopetă? Un prieten?

– Un necunoscut. Dăduse anunț în ziar.

– Mi-am închipuit eu că asta trebuia să fi fost. De unde ai știut că n-o să se declanșeze alarma cînd deschideai ușa?

– Un om de la întreținere a ieșit pe acolo azi-dimineață și am încercat-o eu însămi mai tîrziu. Nici o alarmă. Am mizat pe faptul că nu e programată să se declanșeze la o anumită oră.

– Probabil că aveai pregătită o explicație logică pentru eventualitatea că s-ar fi declanșat, nu? Nu ești tu cea care e mereu pregătită pentru ce e mai rău?

– Nu-i nevoie să fii răutăcios.

– Și de ce, mă rog? De ce-aș fi politicos cu o femeie care susține că mi-e nevastă, dar care încearcă să fugă fără mine?

– N-aveam de gînd să plec fără tine. Tocmai veneam spre camera ta...

– Uite ce e, o întrerupse el cu o voce seacă. Te furișai în toiul nopții și nu aveai nici cea mai mică intenție să mă iei cu tine. Știi asta foarte bine. O știu și eu, zise el și apoi făcu o pauză. Mă doare capul prea tare ca să mai discut despre asta, așa că...

Rămase fără suflare și partea de sus a trupului i se înmuie din cauza efortului de a vorbi atît. Făcînd un gest slab, îi dădu de înțeles că ar fi trebuit să pornească.

– Ți-e frig? îl întrebă ea.

– Nu.

– Dar ești ud.

– Nu mi-e frig.

– Bine.

În Stephensville nu erau prea multe magazine, deși erau cîteva firme și o bancă în cele patru colțuri ale intersecției principale. Toate clădirile erau cufundate în

întuneric, în afară de sediul poliției. Pentru a nu trece pe acolo, ea întoarse cu un bloc mai înainte.

– Știi unde mergi? întrebă el.

– Ce-ar fi să încerci să dormi puțin?

– N-am încredere în tine. Dacă ațipesc, ai putea să mă împingi afară din mașină.

– Dacă aș fi vrut să mori, nu te-aș fi scos din mașina aia făcută zob. Aș fi putut să te las să mori acolo.

El nu mai spuse nimic pe o distanță de cîteva mile. Kendall crezu că îi ascultase sfatul și adormise, dar cînd îi aruncă o privire, îl văzu uitîndu-se la ea cu concentrarea unui lunetist care are ținta în obiectiv.

– M-ai scos din mașină?

– Da.

– De ce?

– Mi s-a părut un gest omenesc.

– De ce mi-ai salvat viața ca să mă părăsești într-un spital uitat de lume cînd nu mai am nimic?

– Nu te-aș fi părăsit.

– Minți.

Ea oftă plictisită.

– După discuția pe care am avut-o cu tine în seara asta, mi-am dat seama că nici tu n-ai prea multă încredere în doctorul ăla, așa că m-am gîndit că ar fi mai bine să te duc la un alt spital pentru a auzi și altă părere. Ca să nu mai fie nevoie să completăm tot felul de formulare și pentru că nu voiam să-i jignesc, fiindcă ei au fost foarte generoși și drăguți cu mine și cu Kevin, am pus la cale o fugă.

– Și dacă aș fi fost sub efectul sedativului?

– Ar fi fost mai bine. N-ai mai fi vociferat atîta, spuse ea și îi aruncă o privire. Nu ți-a făcut sora o injecție în seara asta?

– A încercat, dar eu am insistat să-mi dea mai bine o pastilă, pe care bineînțeles că n-am înghițit-o. Și mie îmi place să fiu pregătit. Instinctul mi-a spus că s-ar putea să faci o chestie ca asta și voiam să fiu treaz.

Kendall se uită la costumul lui verde care i se lipise de trup.

– L-ai furat din depozit?

– Mai bine așa decît să mă plimb în fundul gol. Ne îndreptăm spre Carolina de Sud?

– Mai precis, spre Tennessee.

– De ce a intervenit schimbarea asta de plan? Ce e în Tennessee?

– Dacă ți-aș spune, nu m-ai crede, așa că așteaptă și o să vezi.

– Ce-am făcut?

– Poftim?

– Probabil că fugim. Ce crimă am comis?

– De unde naiba ți-a venit ideea asta?

– Pare mult mai logică decît aiurelile alea pe care mi le-ai vîndut tu.

– Ce anume nu crezi?

– Nimic. Faptul că am fi căsătoriți și că am avea un copil, întîi și întîi. Pe urmă, intenția ta de a mă lua cu tine. Nu cred absolut nimic din toate astea. Ești o mincinoasă foarte abilă. Nu nega și nu mă-ntreba de unde știu, pentru că știu, pur și simplu.

– Nu-i adevărat.

Protestul ei era datorat neliniștii, dar și faptului că se simțea jignită. Instinctul lui, în care părea să se încreadă complet, era extrem de bun. În afară de bunica ei, nimeni nu mai reușise să vadă în ea cu atîta claritate. În alte împrejurări, ar fi admirat acel lucru, dar în clipa aceea, se putea dovedi fatal.

Trebuia să joace rolul dificil al soției iubitoare fără să-i stîrnească și mai multe suspiciuni. În definitiv, situația aceea era temporară. Cu siguranță că putea să fie convingătoare încă puțin timp.

Se cufundară în tăcere. Singurele zgomote care se auzeau erau cel al ștergătoarelor și al roților pe pavajul ud.

Kendall îl invidia pe Kevin pentru că putea dormi liniștit, pentru faptul că era complet lipsit de griji. Ar fi dat orice numai să se poată odihni, să închidă ochii și să se lase furată de somn. Dar încă nu se putea gîndi la așa ceva. Nu avea să respire mai liniștită decît atunci cînd avea să existe o distanță destul de mare între ei și polițistul din Stephensville.

Adunîndu-și puterile care începeau să o părăsească, strînse volanul și mai mult și acceleră, rămînînd, totuși, în limitele legale.

El avea impresia că era pierdut într-un tunel întunecat și nesfîrșit și o locomotivă venea direct spre el. Nu putea să o vadă și nici să o întreacă. Nu putea decît să se pregătească pentru impact. Groaza de inevitabil era cea mai cumplită. Ar fi vrut să se lovească de ea și să se termine totul, pentru că vuietul neîncetat din capul lui încerca să-i zboare ochii din orbite.

Îl durea tot corpul. Membrele îi erau înțepenite, dar știa chiar înainte să încerce că n-ar fi putut să se întindă. Șezutul îi amorțise datorită faptului că stătuse prea mult într-o singură poziție și gîtul îi înțepenise. Hainele îi erau umede. Îi era foame și trebuia să se ducă la toaletă.

Totuși, și mai important era faptul că avusese iarăși acel vis.

Captiv în coșmarul lui, nu putea scăpa, totuși, de plînsul copilului, care părea acum mai limpede și mai aproape decît de obicei și îl trezise dintr-un somn adînc. Acum, mintea lui conștientă îl îndemna să se trezească de tot, dar el se împotrivea. Oricît de mult ar fi urît acel coșmar care se tot repeta, îl prefera realității.

De ce?

Atunci își aminti.

Își aminti că nu putea să-și aducă aminte.

Avea amnezie, provocată probabil de vreo slăbiciune lăuntrică. Pînă și deșteptul acela cu stetoscopul făcuse aluzie la ceva psihic.

Îl enerva teribil gîndul că el era de vină pentru acea boală insuportabilă. Cu siguranță că ar fi putut să-și amintească dacă ar fi încercat cu adevărat.

Scrută cu privirea ungherele întunecate ale minții, doar-doar o vedea o licărire de lumină. Ceva. Orice. Un indiciu. Un semn. O bucățică infimă de informație despre sine.

Dar nu era absolut nimic. Nici o licărire cît de mică. Viața lui dinainte de a se trezi în spital era la fel de densă și de absentă, lipsită de lumină ca un tunel întunecat.

Pentru a scăpa de întrebările supărătoare la care nu avea nici un răspuns, deschise ochii. Era ziuă, dar nici un pic de soare. Picături de ploaie șiroiau pe parbriz.

Capul îi era rezemat de geam și acesta era rece și plăcut. Îi era groază să se miște, dar o făcu, totuși, ridicîndu-și încet capul. Durerea nu mai era la fel de cumplită ca în ziua precedentă, dar era tot supărătoare.

– Bună dimineața.

Întoarse capul în direcția din care auzise vocea.

Ceea ce văzu, însă, îl sperie de moarte.

CAPITOLUL 5

Ea alăpta copilul.

Scaunul era dat pe spate la maximum și ea stătea cu capul rezemat de tetieră. Nu se mai pieptănase de cînd o udase ploaia cu o seară în urmă, așa încît părul blond i se uscase încîlcit. Avea cearcăne, era răvășită, dar avea pe chip o asemenea expresie de mulțumire, încît părea chiar frumoasă.

Îi spuse din nou „bună dimineața". Încercînd cu disperare să-și ferească privirea, dar nereușind, el murmură un răspuns.

Nu se oferea privirii. Trăsese un pled peste umăr pentru a-și acoperi sînul, așa încît nu se vedea nici un pic de piele. El nu vedea decît mișcările copilului sub pled. Dar ea era o întruchipare a fericirii materne.

De ce îi provoca atunci acest lucru o sudoare rece? Ce naiba se întîmpla cu el?

Îi era greață. Inima îi bătea cu putere și se simțea sufocat, de parcă ar fi avut căile respiratorii astupate cu vată și următoarea răsuflare avea să fie și ultima.

Dezgustat și fascinat în același timp, ar fi vrut să se depărteze cît putea de mult de ea și de copil, cît putea de repede, și, totuși, nu reușea să-și ia ochii de la ei. Aura de liniște care o înconjura – o liniște pe care el era convins că nu o cunoscuse niciodată – era captivantă. Mulțumirea de pe chipul ei i se părea absolut străină. Se simțea atras de ea.

Sau poate, își spuse el cu dezgust față de sine, era atras dintr-un motiv nesănătos. Poate era vreun maniac care avea o slăbiciune pentru mamele care alăptau.

Închise ochii și își strînse rădăcina nasului atît de tare încît îi dădură lacrimile. Poate că, totuși, nu supraviețuise accidentului. Poate că murise și spitalul fusese purgatoriul lui, un popas înainte de a ajunge la destinație.

Pentru că acela era, cu siguranță, iadul.

– Cum te simți?

Înainte să spună ceva, el înghiți în sec.

– Ia toate stările de mahmureală din istorie și înmulțește-le cu zece.

– Îmi pare rău. Speram să nu te trezim. Ai dormit și cînd i-am schimbat scutecele.

– Fiindcă veni vorba...

– Acolo.

Uitîndu-se în direcția în care ea îi arătase cu capul, el văzu că se opriseră într-un loc de popas, dar nu se mai vedea nici o altă mașină. Terenurile de picnic erau năpădite de bălării. Rugina mîncase cazanele de gunoi, care dădeau pe afară. Întreaga zonă părea părăsită.

– Mă tem că nu e prea curat, zise ea. Cel puțin la femei nu era. Mi-a fost silă, dar n-am avut încotro.

– Nici eu n-am, zise el apăsînd pe clanță. O să te mai găsesc aici cînd mă-ntorc?

Ea nu luă în seamă înțepătura.

– Dacă mai ai răbdare pînă termină Kevin, îți dau o mînă de ajutor.

Pumnul băiețelului apăru de sub pled și îi apucă bluza. Degetelele i se încleștau și se descleștau.

– Îți mulțumesc, oricum, zise el posomorît. Mă descurc și singur.

Nu erau decît cîțiva iarzi pînă la clădirea de beton. Folosi pisoarul pătat, după care se duse la chiuvetă, unde curgea apă cu rugină, și se spălă pe mîini. Nu avea cu ce să se șteargă, dar nici nu avea importanță, căci tot se uda cînd se întorcea la mașină. Nu era nici oglindă, ceea ce era tocmai bine, deoarece trebuia să arate ca un supraviețuitor al unui război lung și îngrozitor. Cel puțin așa se simțea.

Cînd ajunse înapoi la mașină, copilul se afla iarăși în scaunul lui.

– E un oraș la vreo cinci mile mai încolo, spuse ea pornind motorul. Mă gîndeam să ne oprim acolo să bem o cafea și să-i dăm un telefon celui mai apropiat neurolog.

Drumul pînă la toaletă îl sleise de puteri și mai mult.

– O cafea ar fi excelentă, spuse el, încercînd să nu arate că suferea. Dar n-o să merg la alt doctor.

Ea îl privi uimită, cu ochii mari și cenușii. Ochi de culoarea ceții. O ceață în care s-ar fi putut pierde, dacă nu era atent.

– Nu-i nici un motiv pentru care să merg la alt doctor, zise el.

– Ești nebun? Arăți groaznic.

– Am o contuzie. Dacă nu fac nimic obositor cîteva zile, o să-mi treacă. Nimic altceva decît timpul n-o să-mi

vindece piciorul ăsta. Așa că, de ce să mai merg la un doctor să-i dau bani ca să-mi spună același lucru?

– Dar te doare. Ai nevoie măcar de niște calmante.

– O să iau aspirină.

– Și amnezia? Ar trebui să te consulte un specialist.

– Și, în timpul ăsta, tu să fugi.

– Nu fug nicăieri.

– Uite ce, habar n-am cine ești sau care ți-e povestea, dar pînă cînd n-o să aflu, n-o să te scap din ochi. Nu-ți dau altă șansă de a mă părăsi, zise el arătînd spre volan. Dă-i drumul. Mor după o cafea.

Următoarea așezare era o comunitate mică de fermieri, practic un satelit al orașului Stephensville.

– Oprește acolo, spuse el arătînd spre o cafenea strecurată între un magazin și o poștă.

Mai erau cîteva camionete oprite lîngă bordura distrusă, deși timpul de parcare le expirase. Părea să fie locul unde localnicii se adunau dimineața devreme să bea o cafea și să stea de vorbă, chiar și în duminicile ploioase.

– Ți-e foame? îl întrebă ea.

– Da.

– Mă duc să iau ceva ca să nu fii nevoit să cobori. Ai grijă de copil.

Copilul. Îi aruncă o privire îngrijorată. Foarte bine. Dormea. Atîta timp cît continua să doarmă, era perfect.

Dar dacă se trezea și începea să plîngă? Gîndul acela îi provocă o teribilă neliniște lăuntrică, dar nu înțelegea de ce.

Nu se liniști decît cînd o văzu ieșind din cafenea cîteva clipe mai tîrziu, aducînd două căni de plastic și o pungă albă. Dădu la o parte capacul cănii pe care i-o

întinse și aroma apetisantă a cafelei proaspete umplu interiorul mașinii.

– Ah, spuse el luînd o înghițitură, dar se strîmbă și o privi uluit. De ce nu le-ai spus s-o îndulcească?

Ea trase aer în piept; gura îi rămase întredeschisă, dar nu știu ce să spună. Privirea îi era ațintită asupra lui și, după o clipă, se relaxă, se încruntă și-și înclină capul de parcă ar fi zis „să-ți fie rușine".

– De cînd ai început să bei cafeaua îndulcită?

Fără să-și ia ochii de la ea, el mai luă o înghițitură de cafea, pe care, într-un fel, știa că o prefera simplă. Îi întinsese o capcană, dar ea era prea deșteaptă ca să pice în ea.

– Ești bună, spuse el cu o admirație șovăitoare. Ești teribil de bună.

– Nu știu la ce te referi.

El oftă și luă punga de hîrtie.

– Ce avem la micul dejun?

Înghiți două din sandvișurile cu cîrnați din carne de porc înainte să observe că ea scosese cîrnații din sandvișurile ei.

– Ai otrăvit cîrnații, sau ce?

– Te rog, spuse ea gemînd.

– Atunci ce-au?

– Presupun că nimic, spuse ea mușcînd din sandvișul gol. Nu mai mănînc carne de porc.

– Nu *mai* mănînci? Asta înseamnă că odată ai mîncat. De ce ai renunțat?

– N-avem lucruri mai importante de discutat? întrebă ea lingînd firimiturile de pe degete. Ar trebui să te gîndești în mod serios să mergi la un alt doctor.

– Nu. Nu, repetă el cu mai multă fermitate cînd o văzu că se pregătea să-l contrazică. N-am nevoie decît de niște haine uscate și de aspirină.

– Bine. E capul tău.

– Aș vrea să știu cum mă cheamă.

– Poftim? întrebă ea încremenind și privindu-l șocată.

– Toată lumea din spital avea mare grijă să nu-mi spună pe nume, zise el. Pînă și polițistul ăla a făcut-o cînd a venit să-mi pună întrebări.

– Așa a spus doctorul. Nu voia să fii tulburat și derutat.

– Cum mă cheamă?

– John.

– John, repetă el.

Nu era neplăcut. Dar nici nu se potrivea prea bine.

– Și pe tine?

– Kendall.

Numele acelea nu-i spuneau nimic. Zero. O privi cu suspiciune.

Tonul ei era aproape prea inocent cînd îl întrebă:

– Sună vreun clopoțel?

– Nu, pentru că sînt aproape sigur că minți.

Ea nu spuse nimic și, pur și simplu, porni mașina. Mai făcură o oră pînă ajunseră într-un oraș în care era un magazin deschis duminica.

– Fă-mi o listă, spuse ea, oprindu-se și apoi trecu pe hîrtie cîteva articole de toaletă pe care i le enumeră el.

– Și ceva de îmbrăcat, adăugă el.

– Ceva deosebit?

– Haine să fie. Și un ziar, te rog.

– Un ziar? întrebă ea ezitînd, după care încuviință și apăsă pe clanță. S-ar putea să dureze ceva. Am și eu cîteva lucruri de cumpărat.

Înainte să iasă, el o întrebă:

– Cum o să plătești?

– Cu bani gheață.

– De unde-i ai?

– I-am cîștigat, spuse ea scurt și apoi deschise portiera.

El o opri din nou.

– Stai puțin. O să ai nevoie de măsurile mele.

Ea se întinse și îi strînse genunchiul ușor.

– Blegule. Doar îți știu măsurile.

Acel gest firesc și familiar îl zgudui puternic.

Privind-o cum se îndrepta spre intrarea magazinului, se întrebă pentru a o suta oară: „Cine e femeia asta și ce mi-e mie?"

După cinci minute, copilul începu să se agite. La început, el îi ignoră plînsul, dar cînd acesta se înteți, el se întoarse și se uită la micuțul care, după părerea lui, nu avea nici un motiv să urle.

Încercă să-l facă să tacă, dar urletele deveniră asurzitoare. Începu să transpire. Sudoarea îi pornea de la subsuori și îi șiroia spre coaste. Broboane îi apărură pe frunte. Se sufoca de căldură, dar nu putea să riște să deschidă fereastra ca nu cumva plînsul copilului să atragă atenția.

„Dumnezeule, unde o fi? De ce o sta atîta?"

Ea auzi copilul plîngînd cu mult înainte să ajungă la mașină. O rupse la fugă și, practic, smulse portiera din balamale.

– Ce-a pățit Kevin? Ce s-a întîmplat?

Îi aruncă în brațe tot ce cumpărase și împinse în față scaunul șoferului. Cîteva secunde mai tîrziu, băiețelul era în brațele ei și ea îi gîngurea.

– De ce n-ai făcut nimic? întrebă ea. De ce l-ai lăsat să urle așa?

– Pentru că n-am știut ce să fac. Nu mă pricep deloc la copii.

– Ar trebui, nu crezi? spuse ea ținînd copilul pe umăr și bătîndu-l ușor pe spate. Gata, gata, scumpule. Nu-i nimic. A venit mami. Îl ținu apoi pe brațul stîng și își ridică bluza.

El zări un sîn plin de lapte și un sfîrc întărit, care, după o fracțiune de secundă, dispăru în gurița copilului.

Datorită faptului că el continua să se uite la micuțul care sugea, ea îi aruncă o privire sfidătoare.

– S-a întîmplat ceva?

Ceva se întîmpla, cu siguranță, dar el habar nu avea ce anume. Întoarse capul și se uită pe geam. Dacă era soția lui, așa cum susținea, atunci de ce se simțise vinovat cînd îi văzuse sînul? Dacă era, într-adevăr, mama copilului lui – al fiului lui – de ce îl tulbura ideea maternității?

Isuse! Ce fel de om era?

Întrebările acelea îi provocau o durere de cap îngrozitoare. Închise ochii și încercă să facă abstracție de stimulii contradictorii care veneau din spate.

CAPITOLUL 6

El se prefăcu că doarme și după ce porniră din nou la drum. Ea conduse în tăcere și nici măcar nu îl consultă înainte de oprirea următoare. În timp ce ea făcea plinul, el se duse la toaletă. De data aceasta, găsi o oglindă. Așa cum își închipuise, arăta ca o mască de Halloween. Se gîndi să se bărbierească, dar apoi își spuse că oricum, nu ar fi arătat mult mai bine. Și, în plus, nu voia să o lase prea mult singură, ca să nu plece fără el.

Cînd ieși, o văzu hărțuită de trei adolescenți, care o încolțiseră și nu o mai lăsau să treacă. Ea avea mîinile ocupate cu gustări și cutii de băuturi răcoritoare.

– Nu-i deloc amuzant, băieți, spuse ea enervată încercînd să treacă pe lîngă cel mai înalt dintre ei.

– Eu găsesc că-i amuzant, spuse acesta. Tu nu crezi că-i amuzant, Joe?

– Foarte, spuse Joe, zîmbind prostește.

– Noi nu vrem decît să fim prietenoși, spuse al treilea.

– Hai, blondino, spune-ne cum te cheamă.

– Nu ești de pe aici, nu, păpușico?

– Nu, zise Kendall cu răceală. Și, din cîte observ, ar trebui să mă bucure treaba asta. Deci, mă lăsați să trec sau...

– Sau ce? întrebă Joe, apropiindu-și fața de a ei.

– Sau vă fac pilaf.

Dintre cei patru care se întoarseră, Kendall fu cea mai surprinsă. Ignorîndu-i pe puștii care se aflau între ei, spuse implorator:

– Nu face nimic, te rog. Mă descurc singură.

– Da, zise unul din băieți. Se descurcă, adăugă el cuprinzîndu-și sexul. Și pun pariu că o face chiar foarte bine.

Joe și celălalt găsiră că replica prietenului lor era grozavă și izbucniră în rîs.

– Abia poți să te ții pe picioare, zise unul.

– Chiar. Ea ți-a făcut chestia asta?

– O să ne faci rău? Nu prea cred.

– Cu care picior o să ne faci praf, șontorogule? îl întrebă Joe.

Se opriră din rîs brusc, cînd el îl lovi cu cîrja peste fluierele picioarelor pe Joe. Acesta se prăbuși în genunchi, urlînd de durere. Ceilalți doi deveniră pămîntii.

– Dați-vă la o parte din fața ei, spuse el calm și cei doi îi făcură loc lui Kendall.

Joe continua să se zvîrcolească pe jos, urlînd și ținîndu-se de picioare. Kendall îl ocoli și se îndreptă repede spre mașină.

– Vă sugerez să învățați să vă purtați, băieți, mai spuse el și urcă în mașină lîngă ea.

Kendall porni repede. El se simțea mai bine acum cînd știa că nu era total neputincios. De aceea rămase cu gura căscată cînd ea își lansă atacul verbal.

– A fost nemaipomenit. Absolut nemaipomenit. Îți mulțumesc foarte mult. Exact asta-mi trebuia, un cavaler în cîrje care să mă salveze de niște puști inofensivi. Aș fi putut să mă descurc și singură. Dar nu, a trebuit să te amesteci tu și le dai motiv să ne țină minte!

– Ești furioasă?

– Da, sînt furioasă. De ce te-ai amestecat? De ce nu ți-ai văzut de treabă?

– Cînd nevasta mea e agresată sexual de trei bărbați, e treaba mea. Nu?

Ea era supărată acum pentru că își pierduse cumpătul.

– Nu voiai o scenă, nu? Pentru că nu voiai să-și amintească cineva de noi, în caz că ar fi întrebați. Bănuiesc că am făcut bine că am păstrat astea, zise el arătînd spre hainele chirurgicale pe care le purtase. Așa nu lăsăm urme.

Ea nu înghiți momeala, ci rămase cu privirea ațintită asupra drumului. Oftă și își dădu părul pe spate.

– Îmi pare rău. Îți mulțumesc că ai sărit în ajutorul meu. Îți vin bine hainele?

– Da, zise el uitîndu-se la pantalonii scurți și la tricou.

Abia atunci își dădu seama că ea chiar îi știa măsurile.

Străbăteau o șosea îngustă care trecea prin niște păduri dese. Văzînd cîmpurile acoperite de apă și rîurile învolburate, ea îi aminti de accident.

Amnezia lui era cel mai bun lucru pentru ea, căci îl ținea în întuneric. Cuvîntul ei era singura lui sursă de informație. Îi putea spune orice și el nu putea decît să creadă, fiindcă nu avea cum să facă altfel. Nu avea de unde să știe ce era adevărat.

– Ai uitat să cumperi un ziar, spuse el. A fost o scăpare?

– Nu, dar nu era nici unul. M-am uitat în cîteva locuri, dar se epuizaseră.

Pentru prima oară s-ar putea să spună adevărul, își zise el. Nici la stația de benzină nu văzuse nici un ziar. Se uitase în mod special. Sperase ca un titlu sau chiar vreun articol mic să-i reînvie memoria.

Pe de altă parte, îi era groază să citească despre vreun personaj îngrozitor și să-și dea seama că era chiar el. Oare înainte de accident fusese implicat în vreo activitate criminală?

Nu credea nici o clipă că erau căsătoriți. Ar fi știut – ar fi știut cumva – dacă s-ar fi culcat cu ea.

Nici un bărbat în viață n-ar fi putut să uite sînii aceia, frumos formați și sexy în ciuda faptului că alăptau. Nu-i scăpase nici forma șezutului ei. Avea niște ochi tulburători și un păr care stătea întotdeauna numai cum voia el.

Nu era drăguță în stil clasic, dar chiar din patul lui de spital îi remarcase gura voluptuoasă și provocatoare.

Cînd o văzuse mai devreme lingîndu-și degetele, fusese convins că diagnosticul pe care și-l pusese era corect. Nu era chiar atît de bolnav.

Reacțiile lui față de ea erau pur masculine. Răspunsese la fel ca orice alt bărbat heterosexual. Era în stare să parieze pe orice că acele răspunsuri nu se bazau pe recunoaștere sau familiaritate.

Neliniștit din cauza direcției pe care i-o luaseră gîndurile, dădu drumul la radio, sperînd să prindă vreun buletin de știri.

– E defect, îi spuse ea.

– Convenabil pentru tine. Cît mai avem de mers? Și, de fapt, unde naiba mergem? Și să nu îndrăznești să spui Tennessee.

Nu spuse.

– Mergem la bunica.

– La bunica, repetă el caustic.

– Exact.

– La bunica ta sau a mea? Am o bunică?

Își imagină un stereotip – un păr cărunt strîns în coc, un zîmbet blînd, sfaturi de a-ți ține haina încheiată chiar dacă afară erau treizeci de grade, o femeie care mirosea a săpun de levănțică și a mirodenii. Nu se vedea, însă, dădăcit de o asemenea persoană. Nu se vedea dădăcit de nimeni, de fapt.

– Bunica mea, zise ea.

– Ai anunțat-o că sosim?

– N-o să fie acolo, zise ea ușor răgușită. A murit acum patru luni. Exact cu cîteva săptămîni înainte de nașterea lui Kevin.

El se gîndi puțin.

– Ai fost lîngă ea?

– Nu. Eram... plecată. Și prea apropiată de ea pentru a mă duce la înmormîntare.

– Ați fost apropiate?

– Mai mult decît atît. Între noi a fost o relație extraordinară.

Interesul lui vădit o încurajă să continue.

– Părinții mei au murit într-un accident cînd eu aveam cinci ani. Bunica mi-a devenit tutore. Bunicul murise deja, așa că nu mai rămăsesem decît noi două. Legătura dintre noi a fost foarte puternică.

– Eu am cunoscut-o? Am mai fost acasă la ea?

Kendall clătină din cap.

– Cît mai avem?

Oftînd, ea își roti capul pe umeri.

– Te rog să nu mă mai întrebi asta. N-o să ne facă să ajungem mai repede. Aș vrea să fim acolo înainte să se întunece și timpul ar trece mai repede pentru tine dacă ai dormi. Ai nevoie de odihnă.

El luase trei aspirine care îi mai atenuaseră durerea de cap și îi mai reduseseră durerea mușchilor, dar tot mai avea impresia că fusese bătut cu maiul. Intenționînd să-și odihnească ochii doar pentru cîteva momente, își rezemă capul de tetieră.

Cîteva ore mai tîrziu, cînd se trezi, era aproape întuneric și ajunseseră la destinație.

Casa era situată la capătul unei poteci străjuite de șanțuri și tufe de caprifoi. Ploaia se mai potolise, astfel încît, în timp ce se apropiau de casă, Kendall lăsă geamul în jos și inhală acele miresme caracteristice verii. Amintirile din copilărie o asaltară, iar dorul de bunica ei îi strîngea inima ca niște colți ascuțiți.

În pădurea din jur se făcuse întuneric. Licuricii îi făceau cu ochiul dintre tufe. Aproape că se aștepta să-i audă vocea bunicii care o striga să vină să vadă acea mulțime de gîze sclipitoare.

Acoperișul casei se întindea și deasupra verandei. Aceasta ar fi trebuit văruită din nou, grădina ar fi avut nevoie de îngrijire, dar, în rest, nimic nu se schimbase de la ultima ei vizită.

În afară de faptul că bunica ei nu mai era acolo și că nu avea să mai fie vreodată.

Pietrișul scrîșni sub roți cînd ea opri. El se trezi, căscă, se întinse și încercă să-și dea seama unde se afla.

Kendall deschise portiera și coborî, lăsîndu-l pe Kevin, deocamdată, dormind în scaunul lui. Urcă în fugă treptele de la intrare și se ridică pe vîrfuri pentru a lua cheia care era pusă întotdeauna deasupra ușii.

O găsi și o vîrî în broască. Ușa se deschise. Sperînd să fie bine, apăsă pe întrerupător. Cînd se aprinse lumina, răsuflă ușurată. Ricki Sue continuase să plătească facturile.

Străbătu în grabă toate încăperile. Mobila era acoperită cu pînze și în casă era un miros de aer închis, datorită faptului că nu mai fusese locuită, dar avea să fie, doar atîta timp cît ea și Kevin aveau să stea acolo.

Se întoarse în living-room. El o urmase înăuntru și stătea sprijinit în cîrje, privind în jur.

– Îți place?

El ridică din umeri.

– Știu că nu e cine știe ce acum, dar o să pun totul la punct.

Acea afirmație îi evocă o amintire care era atît de reală, încît o zgudui.

Aproape același lucru îl spusese în noaptea nunții.

CAPITOLUL 7

Matt deschise uşa de la intrare.

– Ce nuntă splendidă! Mă dor muşchii feţei de cît am zîmbit.

Cînd îşi dădu seama că ea nu îl urmase înăuntru, o privi nedumerit.

– Ce este?

– Poţi să zici că sînt o romantică, dar întotdeauna am visat ca soţul meu să mă treacă pragul în braţe în noaptea nunţii.

– Chiar eşti o romantică, spuse el zîmbind şi o luă în braţe. Dar ăsta-i unul din numeroasele lucruri care-mi plac la tine.

O duse înăuntru şi Kendall îl luă de gît, după care urmă un sărut lung şi plin de semnificaţii, pe care ştia că nu avea să-l uite niciodată – primul lor sărut în primul lor cămin.

Gibb le oferise casa ca dar de nuntă; complet mobilată, cu totul plătit pînă la ultimul cent. Kendall fusese uluită de generozitatea lui, dar, aşa cum îi stătea în

fire, Gibb nici nu voise să-i audă mulțumirile pline de entuziasm. Ceruse să fie pregătită pînă în ziua nunții lor și nu acceptase nici un fel de scuză. Era gata de trei zile.

Acum, Matt o lăsă jos în holul spațios.

– Te superi dacă-l scoatem? întrebă el pipăindu-i vălul.

– Deloc.

Cu puțin ajutor din partea ei, el îi scoase vălul, după care, îmbrățișînd-o cu pasiune, o sărută din nou. Cînd îi dădu drumul, în cele din urmă, ea nu mai avea aer și era amețită de fericire.

Desfăcîndu-și brațele, făcu o piruetă, absorbind splendoarea noului ei cămin.

Era o casă foarte plăcută, proiectată în așa fel încît să se potrivească fundalului alcătuit din munții Blue Ridge. Interiorul era modern, dar cald și intim. Încăperile erau spațioase și luminoase. Mirosea a cherestea proaspătă și a vopsea.

Clipa aceea avea o însemnătate deosebită pentru Kendall. Spera să fie căminul ei pentru tot restul vieții.

Ea și Matt aveau să-și crească copiii acolo. În casa aceea aveau să trăiască și să îmbătrînească împreună, un privilegiu simplu de care tinerii ei părinți fuseseră lipsiți. Ar fi vrut ca fericirea ei să fie atît de mare încît să o recompenseze pentru pierderea lor.

Se înconjură cu brațele.

– Îmi place foarte mult.

Matt își scosese haina de la smoching și stătea cu mîinile în buzunare, privind în jur. Piesele de mobilier mai aveau încă etichete.

– Cam rece, nu crezi?

– Încă nu e un cămin, spuse ea. O să ne punem amprenta și o să facem din ea mai mult decît o simplă

casă. Știu că nu e cine știe ce acum, dar o să pun totul la punct. Abia aștept să mă pun pe treabă.

Mișcată de propriile-i cuvinte, se lipi de el.

– Ah, Matt, cît de mult iubesc viața mea de aici.

El îi cuprinse mijlocul.

– Și eu mă simt binișor, o tachină el sărutînd-o repede și apăsat. Dar mor de foame. Tata a zis că e mîncare în frigider.

Îi dădu drumul și se îndreptă spre bucătărie. Kendall ajunse lîngă el cînd scotea o sticlă de șampanie din frigider.

– Eu desfac sticla și torn în pahare. Tu citește ce scrie pe cartea de vizită. Dumnezeule, cînd a zis că e mîncare, tata n-a glumit. Nu găsești atîtea lucruri în multe magazine.

Aruncă pe masă cartea de vizită și Kendall citi cu glas tare:

„Sînt mîndru de voi doi. Cu toată dragostea, tata. P.S. Pahare răcite în congelator."

Matt rîse.

– Se gîndește la toate, nu?

– Dacă am fi vrut să mergem în luna de miere pe Marte, cred că ar fi încercat să aranjeze.

Matt încetă să se mai lupte cu dopul și o privi, zîmbindu-i trist.

– Îmi pare rău, Kendall. A fost un moment foarte nepotrivit.

– Înțeleg, zise ea încet.

Redactorul șef al lui Matt, domnul Gregory, murise pe neașteptate și acest lucru lăsase un gol în viața lui Matt, atît pe plan personal, cît și profesional. Nu găsise deocamdată pe cineva potrivit pentru acel post și, pînă

nu găsea, nu putea să plece de la ziar, nici măcar în luna de miere. Fireşte că ea înţelesese situaţia.

Nu se putea plînge că nu plecau în luna de miere, pentru că se bucura de atîtea bogăţii. Soţul ei era exact ce visase, iar socrul ei era extrem de generos, şi nu numai în ceea ce privea lucrurile. Gibb o primise în familie fără cea mai mică rezervă. Mulţi ani îl avusese pe Matt numai pentru el şi acum trebuia să-l împartă.

Discutară despre ceremonie şi petrecere în timp ce beau şampanie şi făceau sandvişuri cu şuncă. Matt era lihnit de foame, dar ea era prea emoţionată ca să poată mînca.

Rupea din coaja pîinii şi se uita pe fereastră cînd spuse:

– Aş vrea să aranjez numai jumătate de grădină şi să las restul pradă sălbăticiei, cum e acum. O să domesticesc veveriţele imediat. Sper să avem şi ratoni.

– Fac murdărie.

– Ai noştri n-or să facă pentru că or să primească de mîncare în mod regulat şi n-or să fie nevoiţi să scotocească. Şi căprioare, continuă ea, fără ca geamătul lui să-i scadă din entuziasm. Am putea să facem căprioarele chiar să se apropie de casă.

– Kendall, dacă o să avem căprioare în curte, prietenii noştri or să vină să le împuşte chiar din prima zi de deschidere a sezonului de vînătoare.

– Ah, nu spune asta! Şi nici să nu te gîndeşti să pui vreun cap împăiat pe vreunul din pereţi.

– Nu-ţi înţeleg aversiunea faţă de vînătoare. E un sport care mie şi tatei ne place foarte mult şi nu sîntem singurii.

– Ei bine, *eu* nu înțeleg cum poate cineva să simtă plăcere omorînd animale nevinovate.

– Ești o sentimentală.

– Presupun, zise ea zîmbind. Într-o vară, eu și bunica am salvat viața unui cerb tînăr. L-am găsit în locul nostru preferat din apropierea unei cascade. De fapt, nu-i decît un firișor de apă, dar cînd eram foarte mică, mi se părea extraordinar. Acolo e și un monument de pe vremea războiului confederat. Obișnuiam să mă joc pe tunul vechi și ruginit de fiecare dată cînd mergeam acolo, cel puțin o dată pe săptămînă. Oricum, am găsit cerbul în pădure. Avea piciorul rupt. L-am dus amîndouă la mașină și apoi acasă. I-am îngrijit piciorul și l-am hrănit pînă s-a înzdrăvenit suficient de mult încît să se întoarcă în pădure.

– Unde a putut fi vînat sezonul următor.

– Matt!

– Iartă-mă, spuse el întinzînd mîna peste masă și mîngîindu-i obrazul. Cum aș putea să-mi răscumpăr greșeala?

Ea îi prinse mîna și îi sărută palma, după care îi roase ușor degetul mare.

– Du-mă la culcare, șopti ea seducător.

Patul fusese deja făcut, iar vaze cu flori fuseseră așezate pe noptiere și pe măsuța de toaletă. Mîna lui Gibb, fără îndoială. Nici faptul că știa că socrul ei le invadase intimitatea dormitorului nu îi scăzu dorința lui Kendall.

Stînd față în față, se dezbrăcaseră reciproc, rîzînd cînd el se chinui cu duzinele de nasturi ai rochiei ei, abia stăpînindu-și nerăbdarea, ceea ce făcea ca totul să fie și

mai captivant. Ea se bucura că era prima oară cînd aveau să fie împreună.

Matt nu se culcase cu ea în perioada în care îi făcuse curte și a logodnei. O asemenea abstinență aproape că merita premiată. Cîte cupluri din zilele noastre mai așteaptă noaptea nunții ca să facă dragoste? Era o tradiție pe cale de dispariție.

Nu erau virgini nici unul, nici altul, dar el se purtase ca un domn, părînd să adere la un cod al onoarei care îi interzicea să se culce cu cea pe care o alesese să-i fie soție, ridicînd-o pe Kendall deasupra tuturor femeilor cu care avusese de-a face înainte.

Era o tradiție demodată care mergea mînă în mînă cu dublul standard nedrept la care femeile erau supuse de secole întregi. Dar, într-un fel, Kendalll găsise că reținerea lui era plăcută și teribil de romantică.

De multe ori, cînd își spuseseră noapte bună în fața ușii apartamentului ei, excitați și frustrați, ea ar fi vrut ca el să renunțe la acel principiu. Ba chiar îl încurajase s-o facă. Dar el nu o făcuse niciodată.

Acum, cînd el își plimba mîinile pe pielea ei, explorîndu-i cu nerăbdare fiecare părticică a trupului, ea găsi că meritase să aștepte acel moment, cînd veșmintele de nuntă zăceau la picioare și goliciunea lor era ceva la fel de nou ca statutul de soț și soție.

– O să fii exact soția pe care mi-am dorit-o, murmură el sărutîndu-i sînii. Știu asta.

– Promit că o să fiu.

Timp de cîteva secunde după ce se trezi, Kendall nu își aminti de ce simțea o asemenea euforie, dar, după ce

clipi de cîteva ori și privi în jur, zîmbi plină de sine. Aproape că toarse de mulțumire.

Era dimineața după noaptea nunții ei și era cea mai norocoasă femeie din lume. Soțul ei era foarte tandru și atent. Făcuseră dragoste pînă cînd, epuizați, adormiseră.

Matt obișnuia să se trezească devreme, nu-i plăcea să doarmă mult. Lumina care pătrundea pe fereastră arăta că zorii se iviseră demult. Gîndul că trebuia să-l fi sleit în timpul nopții o făcu să zîmbească.

Nevrînd să-l deranjeze, se întoarse cu grijă. Timp de cîteva clipe voi să-l privească și să-l adore fără ca el să știe. Dormea pe spate, cu gura ușor întredeschisă și respirînd ritmic. Cearceaful îi era strîns în jurul mijlocului.

Amintirile legate de intimitățile nopții precedente îi stîrniră din nou pasiunea. Dorința îi înfierbîntă sîngele, readucîndu-i acea durere surdă și delicioasă în partea inferioară a trupului. Noaptea trecută, Matt o tratase ca pe o mireasă adorată. În dimineața aceea, ea dorea să fie tratată ca o femeie.

Își strecură mîna pe sub cearceaf și șopti:

– Bună dimineața.

El mormăi.

Ea îi curpinse sexul flasc.

– Am zis „bună dimineața".

El zîmbi, mormăi ceva neinteligibil și deschise ochii.

– Kendall.

– Eh, îți mulțumesc că ți-ai amintit. Pari chiar surprins.

– Chiar sînt. De obicei mă trezește un ceas deșteptător.

– Poți să-l arunci și să te obișnuiești cu asta.

– În fiecare dimineață?

– De ce nu? Avem rație? întrebă ea în timp ce îl mîngîia și îl săruta pe mijlocul pieptului și al abdomenului.

– Kendall...

Ea dădu cearceaful la o parte și îl mușcă ușor de sub buric.

– Kendall, a venit tata.

– Hmm?

– Tata, spuse el și îndepărtînd-o, se dădu jos din pat și se duse la geam. I-am auzit camioneta pe alee.

Kendall abia se dezmetici din starea de dorință sexuală cînd auzi o ciocănitură în ușa de la intrare. Matt scoase o pereche de blugi din dulap și și-i puse.

– Mai bine te-ai da jos din pat și te-ai îmbrăca.

Uluită, ea se ridică în capul oaselor și se uită cum el ieșea din cameră.

– Imediat, tată, strigă el din hol și apoi îl auzi deschizînd ușa. Bună dimineața.

– Deranjez?

– Bineînțeles că nu. Tocmai mă pregăteam să fac o cafea. Intră.

Se îndreptară spre bucătărie. Kendall le urmări glasurile pînă cînd nu le mai desluși cuvintele și, ridicîndu-și genunchii la piept, puse capul pe ei, încercînd să-și învingă dezamăgirea.

Cînd își dădu seama că Matt nu avea de gînd să mai vină, se dădu jos și se duse să facă un duș.

Zece minute mai tîrziu, li se alătură în bucătărie. Gibb întorcea costița în tigaie.

– Ah, a venit mireasa! zise el cînd o văzu.

Ocoli masa pentru a o îmbrățișa afectuos, după care se depărtă puțin și o privi drept în ochi.

– Sper că nu te superi că am venit să vă pregătesc micul dejun, nu?

Era cumva o glumă? La naiba, bineînțeles că se supărase. Dacă aceea avea să fie toată luna de miere, cel puțin voia să se bucure de ea numai cu Matt.

Dar Gibb zîmbea atît de inocent, încît ea nu avu tăria să-i spună adevărul. Zîmbind stins, zise:

– Bineînțeles că nu, Gibb.

Se desprinse din îmbrățișarea lui și se duse lîngă filtrul de cafea. Se părea că nu reușise să-și ascundă nemulțumirea, căci urmă un moment de tăcere stînjenitoare.

– Poate că n-a fost tocmai o idee bună, spuse Gibb începînd să-și dezlege șorțul.

– Nu vorbi prostii, tată, obiectă Matt. Kendall nu e prea dispusă în dimineața asta. M-a avertizat că s-ar putea să fie cam țîfnoasă. Nu-i așa, scumpa mea?

Ea zîmbi ca pentru a-și cere scuze.

– Mă tem că e un defect al meu. Imediat după ce mă trezesc sînt o nesuferită.

– Și înfometată, sper, spuse el punîndu-și din nou șorțul și întorcîndu-se la tigaie. Vă plac vafelele? Prepar compoziția din nimic și adaug un ingredient secret.

– Ce anume?

El făcu cu ochiul.

– Bănuiesc că ție pot să-ți spun, acum că faci parte din familie. Vanilie, șopti el. O linguriță de vanilie în compoziție. Asta-i tot secretul.

– Îți mulțumesc pentru pont.

Matt se ridică și îi oferi lui Kendall scaunul lui. Sărutîndu-i mîna curtenitor, îi spuse:

– Doamnă Burnwood, te rog să iei loc. Dă-ne voie să te servim.

Ea se așeză și abia atunci observă pachetele de pe masă.

– Alte cadouri? Nu se poate. Am primit și așa destule.

– Le-a adus tata.

– Rămăseseră la mine. De ce nu le deschideți înainte să fie gata micul dejun?

Ea și Matt le împărțiră între ei și începură să le deschidă. Primiseră un vas *Waterford* pentru bomboane, o pereche de sfeșnice din argint și o tavă lăcuită. Matt îi dădu ei ultimul cadou.

– Ai onoarea.

– Roscoe Calloway a adus cadoul azi-dimineață, le spuse Gibb.

– Ah, ce drăguț din partea lui! exclamă Kendall.

Roscoe era îngrijitorul tribunalului de treizeci de ani. În ciuda statutului ei de apărător public, între Kendall și el se înfiripase o prietenie. Ea deschise cadoul și înăuntru găsi o ramă pentru fotografii.

– „Cele mai bune urări", citi ea pe cartea de vizită. Semnează Roscoe și Henrietta Caloway.

Zîmbetul i se stinse și imediat se încruntă.

– Acum, cînd stau să mă gîndesc, nu-mi amintesc să-i fi văzut la nuntă. Oare de ce n-au putut să vină?

– Te-am sfătuit eu să nu-i inviți, îi aminti Matt încet.

– Dar i-am invitat, totuși, pentru că am vrut să vină, insistă ea. Roscoe e așa de drăguț cu mine. Întotdeauna îmi pune cîte un trandafir proaspăt pe birou sau face ceva deosebit. S-a bucurat atît de mult cînd ne-am logodit. Vorbește foarte frumos de tine, Matt. Și de tine, Gibb.

– Roscoe e un tip la locul lui.

Gibb îi aduse farfuria. Vafela era perfectă – groasă, de un maron- auriu și cu o bucățică de unt în mijloc, care se topea.

Dar cuvintele lui îi alungară pofta de mîncare.

– „La locul lui"? repetă ea, sperînd că nu voise să spună ceea ce bănuia ea.

– Roscoe știa că el și soția lui aveau să fie... ei bine, nepotriviți la nunta voastră, îi explică socrul ei.

Ea își privi soțul, care încuviință aprobator.

– Ar fi fost singurii amărîți acolo, Kendall.

– Sînt sigur că Roscoe ți-a apreciat invitația, dar a știut că nu e bine să apară. El știe cum stau lucrurile, chiar dacă tu nu știi, spuse Gibb strîngîndu-i umărul ușor după care adăugă: Dar o să-nveți.

CAPITOLUL 8

După atîtea ore la volan, Kendall era gata să cadă din picioare. Dar înainte să se gîndească la somn, avea cîteva lucruri de făcut, primul fiind acela de a-i găsi un leagăn lui Kevin.

Într-o debara găsi un coş vechi care servise pe vremuri drept loc de naştere pentru o căţea labrador. Descoperi tot felul de detergenţi în dulapul în care îi ţinea întotdeauna bunica ei şi curăţă coşul pînă fu sigură că era destul de dezinfectat pentru a-l aşeza pe Kevin al ei.

– E ceva de mîncare?

Se sprijinea de cîrje, vădit epuizat. La puţin timp după ce ajunseseră, ea îi sugerase să se ducă la culcare, dar el refuzase şi se ţinuse după ea prin toată casa, ca un cîine.

– Mă scoţi din minţi, se răstise ea cînd se întorsese o dată brusc şi îl descoperise atît de aproape în spatele ei, încît fusese cît pe-aci să se ciocnească de el. Dacă nu vrei să te culci, cel puţin aşează-te undeva şi nu te mai ţine peste tot după mine.

– Ca să te furişezi pe uşa din spate?

Ea oftase exasperată.

– Chiar dacă mi-ar trece așa ceva prin cap – ceea ce nu e cazul – n-aș putea să mai conduc nici măcar o milă. Liniștește-te, da?

El nu se liniștise complet dar renunțase la a se mai ține după ea.

– O să văd ce găsesc de mîncare, zise ea ca răspuns la întrebarea lui.

Nu erau prea multe lucruri în cămară – o cutie de fasole și un borcan cu piersici.

– Nu-i cine știe ce, spuse ea.

– E în regulă. În momentul ăsta, orice e mai bun decît nimic.

– O să cumpăr mîine de mîncare. Pînă atunci o să se răcească și frigiderul.

Împărțiră mîncarea și înghițiră tot, inclusiv gustările pe care ea le cumpărase mai devreme, cînd fusese acostată de cei trei adolescenți. Amestecul lui făcuse ca incidentul să fie memorabil, mai ales pentru băiatul care avea să se trezească a doua zi cu fluierele picioarelor învinețite. Era foarte supărată din acea cauză.

Pe de altă parte, curajul lui o uimise și îi făcuse plăcere. Era evident că dorința lui de a o apăra era adînc înrădăcinată și nu pierise odată cu memoria. Îl certase pentru că-i luase apărarea, dar în sinea ei recunoștea că o bucurase foarte mult.

Chiar și suferind, îi sărise în ajutor. Găsea că avea o voință admirabilă. Și arătase chiar superb cînd crezuse că îi era violat teritoriul.

Kendall nu era genul de femeie care să leșine în fața unui act de bravură. De fapt, așa ceva nici nu-i plăcea. Astfel încît îi era aproape rușine că îi plăcuse atît de mult

să fie salvată de acel bărbat a cărui forță fizică era la fel de atrăgătoare ca aceea lăuntrică.

– Nu-mi amintesc, te pricepi la gătit? o întrebă el, întrerupîndu-i șirul gîndurilor.

– Nu prea mult, dar n-o să murim de foame.

– Vorbești ca și cum ai avea de gînd să stăm mai mult pe-aici.

– Cred că ar trebui să stăm pînă-ți recapeți memoria. E un loc liniștit, plăcut, foarte bun pentru refacere.

– Dar slujba mea?

Ea se ridică și începu să strîngă repede vasele murdare. Duse cîteva la chiuvetă, dar cînd se întoarse să mai ia, el o șocă apucînd-o de rejansa blugilor și ținînd-o strîns. Încheieturile degetelor lui îi împungeau burta și senzația nu era tocmai neplăcută.

– Lucram undeva, nu?

– Bineînțeles.

– Cu ce mă ocupam?

– Dacă-ți spun, o să-ncepi să te agiți. Ești un tip cu personalitate – ai impresia că ești indispensabil. O să vrei să te duci la lucru imediat, ceea ce, bineînțeles, e imposibil. Te rog să mă crezi că slujba ta o să aștepte să te vindeci. I-am anunțat pe toți cei care trebuiau să știe. Au fost de acord cu mine.

– Cînd i-ai anunțat? Telefonul de-aici e deconectat.

Asta însemna că verificase. Înainte de accident, nu avusese nici o problemă cu memoria. De ce își închipuise ea că amnezia avea să-i scadă din capacitatea de percepție? Încercînd să nu-și trădeze stînjeneala, ea spuse:

– Am sunat în timp ce te aflai în spital.

– Cum se face că n-a telefonat și n-a trimis nimeni nici un cuvînt? Găsesc că e foarte ciudat. Incredibil chiar.

– Doctorul a interzis vizitele. A zis că, din moment ce nu-ți aminteai de nimeni, te-ar fi enervat o mulțime de necunoscuți care ar fi venit să te vadă și că prietenii bine intenționați nu ți-ar fi făcut decît rău. N-am stat acolo suficient de mult ca să primești scrisori.

El continuă să o privească bănuitor.

– M-am ocupat de asta, zău. Cariera ta nu e în pericol.

– Deci e o carieră, nu doar o slujbă.

– Așa s-ar putea spune.

– Dă-mi un indiciu. Doctor, avocat, șef de trib indian?

– Îți amintești cuvintele astea din copilărie?

Zîmbetul lui pieri.

– Bănuiesc că da, murmură el. Cum pot să-mi amintesc o aiureală din copilărie și să nu-mi amintesc de tine?

Își coborî privirea asupra pieptului ei.

Devenind nervoasă din cauza acelui contact, Kendall îi desprinse mîna de pe blugii ei.

– Îl aud pe Kevin.

Plînsul copilului din camera alăturată puse capăt acelei discuții. Era firesc să fie curios, dar cu cît discutau mai puțin despre viețile lor dinainte de accident, cu atît mai în siguranță ar fi fost ea. Un cuvînt în aparență inofensiv și întîmplător l-ar fi putut face să-și recapete memoria.

Întreruperea aceea mai pusese capăt și momentului de stînjenitoare intimitate, care o tulburase mai mult decît ar fi vrut să recunoască. Trebuia să-l facă să creadă în continuare că era soția lui, dar fără să depășească ea însăși limita.

După ce îl alăptă pe Kevin, îl îmbăie și îl adormi cîntîndu-i cîntecele de leagăn pe care le învățase de la bunica ei.

El stătea pe canapea în partea cealaltă a camerei, cu piciorul rănit sprijinit pe un taburet. Lampa de pe masă îi arunca umbre sub sprîncene, întunecîndu-i ochii, deși Kendall nu trebuia să-i vadă ca să știe că erau ațintiți asupra ei.

– Și familia mea? întrebă el brusc.

– Mama ta a murit cu mulți ani în urmă.

El digeră acest lucru și apoi spuse:

– Bănuiesc că nu pot să plîng pe cineva de care nici măcar nu-mi amintesc. Am frați și surori?

Ea clătină din cap.

– Dar tată? Și el e mort?

– Nu. Dar ați avut un fel de neînțelegere.

– Din ce cauză?

– Chiar înainte să se întîmple, te supăra subiectul. Nu cred că e bine să vorbim acum despre asta.

– Măcar știe de accident?

– Nu mi-am închipuit că ai fi vrut să-l sun, așa că n-am făcut-o.

– Cearta noastră e chiar atît de serioasă? Tatei nu-i pasă dacă trăiesc sau nu?

– I-ar păsa, dar tu n-ai vrea să știe de accident. Scuză-mă, te rog. Trebuie să-l duc pe Kevin la culcare, spuse ea încercînd să facă în așa fel încît ieșirea ei să nu semene cu o fugă.

Coșul fusese pus în dormitorul mic. Așeză băiețelul cu grijă în el. Imediat își strînse genunchii la piept și se întoarse cu șezutul în sus.

– Cum poate să doarmă așa?

Ea nu își dădu seama că o urmase decît cînd îi auzi vocea lîngă umăr.

– Mulți copii dorm așa.

– Pare incomod.

– Bănuiesc că ar trebui să ai trei luni ca să ți se pară confortabil.

– Ai avut o sarcină ușoară?

– Mi-a fost cam greu în primele luni. După aceea, a fost mai ușor.

– În ce fel ți-a fost greu?

– Ca de obicei. Grețuri dimineața. Oboseală. Deprimare.

– De ce erai deprimată?

– Nu eram deprimată în adevăratul sens al cuvîntului. Doar îmi venea să plîng întruna.

– Pentru ce?

– Te rog. Sînt teribil de obosită. Nu poți să mai aștepți cu întrebările astea?

Dădu să treacă pe lîngă el, dar el îi blocă drumul ridicînd cîrja.

– Să știi că m-am săturat să te tot văd folosind afurisita asta de cîrjă ca pe o barieră, îi spuse ea clocotind de furie.

– Iar eu m-am săturat de eschivările tale. Răspunde-mi: de ce erai deprimată și plîngeai cînd ai fost însărcinată? N-ai vrut sarcina?

Ea nu mai avea putere să fie furioasă. Mînia i se evaporă și spuse plictisită:

– Schimbările hormonale care au loc în primele trei luni de sarcină le fac adesea pe femei să plîngă mult. Și mi l-am dorit pe Kevin extrem de mult.

– Și eu?

Privirile li se întîlniră cîteva secunde, după care ea dădu cîrja la o parte cu calm.

– Mă duc să fac o baie.

Stinse lumina. Dar, imediat după aceea, o pereche de faruri luminară partea din față a casei, pătrunzînd pînă în dormitor.

– Doamne! spuse Kendall și se duse repede la fereastră, lipindu-se de perete.

Inima îi bătea cu putere. Se uită cu teamă la mașina care opri.

Rămase pe loc. Farurile luminau casa ca niște lanterne. Ceața și ploaia creau o atmosferă stranie, făcînd ca mașina să pară mare și amenințătoare.

Îl auzi apropiindu-se.

– Să nu te vadă! îi zise ea. Dă-te la o parte din dreptul ferestrei.

El încremeni. Nici unul din ei nu făcu vreo mișcare. Kendall nici măcar nu respiră pînă nu plecă mașina. Îi venea să leșine de bucurie. Cînd fu în stare să vorbească, se sili să o facă degajat.

– Se pare că cineva a greșit adresa.

Cînd se întoarse, îl văzu profilîndu-se în prag. Părea masiv și impunător. Cînd trecu pe lîngă el, îl văzu aprinzînd brusc lumina și ridicîndu-i fața pentru a o privi cu atenție.

– Ce naiba se petrece?

– Nimic.

– Nimic? Ești albă ca varul. Erai cît pe-aci să leșini cînd ai văzut mașina. Care-i treaba? Cine ne urmărește? Cine te caută?

– Pur și simplu, nu mă așteptam să primim vizite, spuse ea ferindu-și privirea.

– Pe naiba. Mi-oi fi pierdut eu memoria, dar imbecil nu sînt, așa că nu mă mai lua drept unul.

O forță să-l privească.

– Fugi să-ți salvezi viața, nu? De cine? Cineva încearcă să-ți facă rău? Copilului? întrebă el aruncînd o privire spre coșul în care dormea Kevin. Copilului nostru?

– Nimeni n-o să ne facă vreun rău atîta timp cît sîntem împreună, zise ea cu sinceritate.

Într-un fel știa că, deși nu avea încredere în ea și în ciuda unei aversiuni inexplicabile față de Kevin, avea să lupte pînă la moarte pentru a-i apăra. Acest lucru o făcea să-i fie greu să-l părăsească.

Știa că nu trebuia să se bazeze pe nimeni pentru a-i oferi protecție. Putea să se descurce singură. Se descurcase întotdeauna singură. Totuși, se simțea mai în siguranță în compania lui, deși, ținînd cont de starea lui fizică, era, probabil, un fals sentiment de siguranță. Ar fi putut să o coste faptul că se lăsa pradă acelei senzații, îi putea fi chiar fatal.

Se depărtă de el.

– Mă duc la baie. Să mă anunți dacă o să aibă nevoie de mine Kevin.

De data aceasta, el nu o mai reținu.

Ea umplu cu apă cada cu picioare în formă de labe și se vîrî înăuntru. După un sfert de oră, cînd se întoarse în living-room, era înfășurată doar într-un prosop care o acoperea de la piept pînă la jumătatea pulpei. Părul ud îi era pieptănat spre spate.

El stătea în dreptul ușii deschise de la intrare, cu spatele la ea, privind în întuneric la ploaia care cădea neîncetat. Auzindu-i pașii, se întoarse.

– Am terminat, spuse ea fără să fie nevoie.

- Stai puțin, zise el cînd o văzu pornind spre dormitor și traversă camera, oprindu-se la numai cîțiva centimetri de ea.

Cînd ridică mîna spre pieptul ei, Kendall tresări. El înălță din sprîncene întrebător, ezită și apoi îi atinse pielea umedă.

- Doare?

Ea nu înțelese ce voia să spună decît cînd îi urmări privirea și observă vînătaia urîtă care forma o linie lată și oblică peste piept, pornind de la baza gîtului.

- Centura de siguranță, explică ea. Nu arată prea bine, nu? Deși e mai bine decît dacă n-aș fi avut-o.

El zîmbi cu tristețe.

- Da. Atunci ai fi arătat ca mine.

- Nu arăți chiar așa rău, spuse ea și privirile li se întîlniră pentru un moment, după care Kendall înghiți în sec. Vreau să spun că fața nu-ți mai e atît de umflată.

El încuviință absent, pentru că își îndreptase din nou atenția asupra urmei de pe pieptul ei.

- Cît de mult e în jos?

Ea se simți cuprinsă de un val de căldură. Era stînjenită și, ca soție nu era ceva normal. Continuînd să-i susțină privirea, desfăcu nodul dintre sîni și dădu prosopul în părți, oferindu-i o priveliște completă.

Nu se simțise niciodată atît de goală și de expusă. El o privi, uitîndu-se nu numai la vînătaie, ci memorînd fiecare centimetru de piele, fiecare contur și formă. Ea îi suportă privirea cît putu, dar cînd încercă să tragă prosopul la loc, el o opri.

- Ce-i asta? o întrebă el atingînd-o în partea inferioară a trupului.

Ea își ținu răsuflarea, deoarece atingerea lui îi stîrni o reacție bruscă și carnală, dar nu se feri cînd vîrful degetului lui arătător îi trasă cicatricea fină și trandafirie care trecea lateral prin părul pubian. El îi parcurse toată lungimea și chiar și cînd ajunse la capăt, mîna îi zăbovi.

– Cicatricea de la cezariană, spuse ea cu răsuflarea tăiată.

– Hmm. De ce tremuri?

– Pentru că încă e sensibilă. Mai ales după accident.

Într-adevăr centura de siguranță îi mai lăsase o urmă de la un os pelvian la altul și el o pipăi și pe aceea.

Ea strînse brusc prosopul și îl ținu strîns, iar el își trase mîna de dedesubt. Ei îi venea să o rupă la fugă, dar se forță să se poarte ca o soție.

– Cada e adîncă, spuse ea atunci. Chiar și fără ghips e greu de intrat în ea și de ieșit. Mai bine mă lași să te spăl cu buretele, la chiuvetă.

El se gîndi un moment, după care scutură din cap.

– Mulțumesc, dar mă descurc și singur.

– Ești sigur?

El se mai uită o dată la trupul ei, după care își feri repede privirea.

– Da, sînt sigur, zise el, trecînd pe lîngă ea și închizînd ușa băii în urma lui.

Kendall se rezemă de tocul ușii. Trecură cîteva minute pînă își recăpătă echilibrul. Avea să fie mult mai greu decît își închipuise. El era prea perspicace, iar ea se pricepea prea bine la minciuni. Se pricepea atît de bine, încît ajunsese să-și creadă propriile minciuni. Acum, singura ei cale de scăpare se întorsese împotriva ei și devenise un laț. Trebuia neapărat să fugă de el.

Dar, mai întîi, trebuia să treacă de noaptea aceea.

Găsi o cămaşă de noapte de vară în dulapul din dormitor, pe care o lăsase acolo în timpul unei vizite precedente. Îi făcu patul şi tocmai terminase de umflat pernele cînd auzi uşa băii deschizîndu-se. El străbătea încet holul.

Nu purta nimic altceva în afară de şortul pe care ea i-l cumpărase în dimineaţa aceea. Părul de pe piept îi era umed. Mirosea a săpun, pastă de dinţi şi apă de gură. Se aşeză uşor pe pat, fiecare mişcare trădînd o oboseală cumplită. Avea o tentă pămîntie nesănătoasă.

– Întinde-te, îi spuse ea cu blîndeţe. O să-ţi pun o pernă sub picior.

În timp ce îl ajuta să se întindă, îl auzi scoţînd un oftat de uşurare şi îl văzu închizînd ochii. Arăta încă destul de rău. Ea aproape că se obişnuise cu imaginea vînătăilor, zgîrieturilor, ochilor duşi în fundul capului şi obrajilor traşi, dar acum, semnele suferinţei lui erau foarte evidente şi ea simţi că i se făcea milă.

Mişcă veioza în aşa fel încît lumina să nu-i bată în ochi.

– Ai luat aspirină?

– Cîteva.

– Sper că or să te ajute să dormi cît mai bine.

– O să-mi fie bine.

– Bine, atunci, pe mîine dimineaţă. Noapte bună.

El deschise ochii brusc.

– Unde te duci?

Ea arătă spre uşă.

– O să dorm pe canapeaua din living-room. S-ar putea ca din greşeală, să-ţi lovesc piciorul peste noapte.

El îi aruncă o privire lungă şi pătrunzătoare.

– Dar, dacă ești dispus să-ți asumi riscul, se auzi ea spunînd, sigur că prefer să dorm cu tine.

Fără nici un alt comentariu, el se trase la marginea patului, dar efortul îl costă, căci respirația îi era anevoioasă și pielea umedă cînd ea se vîrî în pat.

– Te simți bine? întrebă ea cu îngrijorare în glas.

– Da. Doar obosit.

– Odihnește-te.

Pentru a juca rolul pînă la capăt, se aplecă peste el și îl sărută ușor și cast pe obraz. În loo să-l liniștească, sărutul parcă aprinse o scînteie.

– Cu siguranță că poți mai mult decît atît, zise el și, cuprinzîndu-i capul brusc, i-l ținu nemișcat cît o sărută.

Acel sărut nu era nici ușor, nici cast. Își folosi limba cu îndrăzneală, sexy, cu pricepere și posesiv.

Și el știa ce făcea, deoarece, în ciuda faptului că ea lupta împotriva lor, niște senzații delicioase începură să o stăpînească. O uluiră. Și nu era singura afectată. În cele din urmă, cînd se opri, el continuă să-i țină capul și o privi adînc în ochi.

Într-ai lui, ea văzu tulburare, nehotărîre și derută.

– Isuse, spuse el încet.

Îi dădu drumul brusc, de parcă l-ar fi fript și închise ochii, adormind instantaneu. Sau prefăcîndu-se că a adormit.

Kendall stătea întinsă lîngă el, rigidă, temîndu-se aproape să și respire ca nu cumva să tulbure vreun echilibru fragil.

Doamne, în ce intrase? La început, planul ei de a susține că îi era soț păruse bun și simplu. Funcționase foarte bine la spital. Dar nu se așteptase să-și ia rolul în serios și să-i pretindă și ei să răspundă pe măsură. Deși ar

fi trebuit s-o facă. Doar era un bărbat și ea îi spunea că îi era soție. Ba se purta chiar mai normal decît ea.

Spre și mai marea ei consternare, recunoscu în sinea ei că rolul asumat, de soție, nu avea să fie tocmai neplăcut. Chipul și trupul lui suportaseră multe, dar ea se îndoia că ar fi putut intra într-o încăpere fără să facă senzație în rîndul femeilor prezente. Avea un aer distant care, uneori, era ca un magnet. Personalitatea îi era austeră. Nu vorbea prea mult. Așa cum o dovedise și în după-amiaza aceea cu cei trei băieți, poseda o incredibilă încredere în sine. N-ar fi căutat necazurile, dar dacă ar fi dat de ele, s-ar fi descurcat foarte bine.

Gropița din bărbie era extrem de sexy. Orice femeie s-ar fi simțit atrasă de el.

Înainte de a-i spune că era soțul ei, nu se gîndise că ar fi putut să se găsească atrăgători reciproc. Drept urmare, strategia ei i se întorsese împotrivă. Era prinsă într-o situație la fel de periculoasă ca un cîmp minat. Un pas greșit și se termina cu ea.

Fu tentată să-l ia pe Kevin și să se urce repede în mașină, înainte ca situația să se complice și mai mult, înainte să-și dea seama că nu mai voia să plece.

Dar trupul ei avea nevoie de odihnă. Nu mai avea putere să se dea jos din pat. Și, în plus, unde ar fi fost mai în siguranță ca acolo?

Trecu mult timp pînă adormi, întinsă lîngă el, simțind încă gustul sărutului și temîndu-se că el avea să se trezească a doua zi recăpătîndu-și memoria.

CAPITOLUL 9

Elicopterul stîrni agitație în Stephensville, iar faptu că purta înscrisul FBI dădu naștere unei curiozități și m mari. Așa ceva nu se mai întîmplase în micul orășel di Georgia de cînd un gangster se refugiase cu mulți ani î urmă în bordelul iubitei lui, de unde se angajase într- luptă feroce și fatală cu polițiștii. Numai bătrînii își m aminteau de acel lucru.

Agentul special Jim Pepperdyne nu dădu nici atenție mulțimii de curioși cînd coborî din elicopter î curtea școlii. Pornind înaintea cîtorva oameni de-ai să care trebuiau să alerge pentru a ține pasul cu el, travers curtea, trecu strada și intră în spitalul în care fuseser văzuți ultima oară cei pe care îi căuta.

Angajații de acolo, care fuseseră interogați mai înaint de alți agenți, fuseseră anunțați că șeful cel mare urma s sosească, așa că erau adunați în sala de așteptare cîn intră Pepperdyne.

După ore întregi de interogatorii obositoare, oamenii săi nu descoperiseră lucruri de prea mare importanță. Nu

aflaseră nici cel mai mic indiciu cu privire la ce se întîmplase cu bărbatul, femeia și copilul. Părea că îi înghițise pămîntul.

Jim Pepperdyne nu credea în fantome. Nu credea nici în extratereștri care luau oameni în navele lor spațiale. Nu credea decît în ingeniozitatea negativă a omului. În cariera sa, întîlnise de nenumărate ori acest lucru.

Bărbatul între două vîrste care se apropia de personalul spitalului nu era impunător din punct de vedere fizic. Avea un început de burtă, iar părul îi cădea cu o repeziciune care îl deranja teribil. Dar, în ciuda acestor lucruri, avea un aer autoritar care făcea pe oricine să-și dea seama că nu era bine să i se stea în cale.

Le aruncă angajaților spitalului o privire aproape disprețuitoare. Abordă acea metodă de intimidare, deși furia și îngrijorarea îi erau sincere. Avea să rămînă furios și îngrijorat pînă afla unde se aflau cei trei care îi scăpaseră atît lui cît și posturilor de poliție din cîteva state.

Dispăruseră de treizeci și șase de ore – treizeci și șase de ore cumplite pentru Pepperdyne – înainte ca un polițist din acel orășel uitat de lume să facă legătura între persoanele care fuseseră date dispărute și un accident de mașină care avusese loc recent în zona lui.

Pînă nu primi telefonul, Pepperdyne nu auzise niciodată de Stephensville, Georgia, dar imediat după aceea, deveni centrul geografic al lumii sale. Trimise o echipă de agenți înainte și aceștia îi telefonară mai tîrziu pentru a-i spune că descrierile persoanelor dispărute coincideau cu cele ale victimelor accidentului.

Alți agenți fuseseră trimiși pentru a sta de vorbă cu toți cei care fuseseră în contact cu cei trei, dar deocamdată, nu se descoperise nimic.

Mașina distrusă fusese recuperată la vreo trei mile de locul accidentului și victima fusese identificată. Pepperdyne aștepta răspunsul oficial al medicului legist cu privire la cauza morții.

Acum îi privea pe cei aflați în fața lui. Nu pierdu timpul cu prezentările.

– Cine era de servicu în seara în care au fost aduși?

Se ridicară cîteva mîini și el arătă spre o soră.

– Cum s-a întîmplat? Spune-mi tot.

– Ea și copilul erau teferi. Zguduiți, dar fără răni grave. Soțul ei a necesitat imediat atenție, spuse sora și apoi adăugă, arătînd spre ceilalți agenți. Le-am spus lucrurile astea de nu știu cîțe ori.

Pepperdyne îi ignoră remarca.

– Era conștient?

– Nu.

– A zis ceva? A murmurat ceva?

– Nu.

– Purta armă?

Ea clătină din cap.

– Ești sigură?

– A trebuit să-i tai hainele, spuse ea cu răceală. Nu purta armă.

– Vreun act de identitate?

– Nu. Ea ne-a spus mai tîrziu că toate rămăseseră în mașină.

– Ea fiind...?

– Doamna Kendall.

Pepperdyne se uită peste umăr la unul din ceilalți agenți, care ridică din umeri ca pentru a spune: „V-am zis eu".

Vădit dezgustat, Peppedyne își îndreptă din nou atenția spre soră.

– Numele ei de familie este Burnwood. *Kendall Burnwood.* A pomenit vreodată acest nume?

– Nu. A scris John și Mary Kendall în formulare, zise sora.

– Da, le-am văzut.

Unul din agenți scoase cîteva copii și i le dădu lui Pepperdyne, care le flutură în fața lor.

– N-a lăsat nici un spațiu gol, dar toate datele sînt false. Nume, adrese, numere de telefon, numere ale cărților de credit, toate incorecte, toate inventate. Nu vi s-a părut ciudat că avea bani gheață asupra ei, dar nici un act de identitate?

Întîlni numai priviri mute și defensive.

– Puțin îmi pasă cum o cheamă, era tare drăguță, zise în cele din urmă o altă soră. Și cinstită. Ar fi putut să plece fără să plătească măcar un cent. Nu era obligată să lase banii aceia în cameră, dar a făcut-o. I-a lăsat într-un loc unde era sigură că aveau să fie găsiți, iar suma depășea necesarul. E o mamă minunată și era foarte îngrijorată pentru pierderea memoriei soțului ei.

– Motivul pentru care e atît de îngrijorată e că se teme să nu cumva să și-o recapete, spuse Pepperdyne, după care se uită la doctor. Cam cînd s-ar putea întîmpla asta?

– În orice clipă. Sau niciodată.

– Bun răspuns, mormăi agentul special, dezgustat. E în pericol din cauza contuziei?

– Nu dacă e atent, așa cum l-am sfătuit.

– Și piciorul?

– Era o fractură curată. Ar trebui să se vindece complet în două luni.

Atitudinea nonșalantă a doctorului făcu să-i crească tensiunea lui Pepperdyne.

– Lași un om cu o rană la cap și un picior rupt să plece de-aici așa, pur și simplu?

– N-aveam de unde să știm că ea avea să-l scoată din spital și să fugă în toiul nopții.

– Așa se întîmplă de obicei? Pacienții dumitale fug adesea din spital, doctore? Nu vi s-a părut suspect? Cînd ați descoperit că nu mai sînt, de ce n-ați anunțat imediat poliția?

– Ajutorul de șerif stătuse de vorbă cu ei de cîteva ori și părea mulțumit de ceea ce aflase. Nici nu-i arestase, nici nimic. Dar ce-au făcut, oricum? De ce îi caută agenții peste tot?

– E secret, zise Pepperdyne încordat.

Dacă ziariștii își băgau nasurile în cazul acela, lucrurile puteau să se încurce serios de tot. Voia ca acei oameni să fie atît de intimidați încît să-i spună absolut tot ce știau, dar nu atît de intrigați încît să-și dea seama că aveau în mîini o poveste de interes național, pentru care orice producător de buletin de știri ar fi dat orice. Deocamdată, izbutise să țină secretă dispariția. Cu cît avea mai mult timp pînă va ajunge la cunoștința publicului, cu atît mai bine.

– Cum au plecat din oraș? întrebă el.

Era aproape sigur că nu se mai aflau în Stephensville. După ce îl văzuse de sus, Pepperdyne se îndoia că doamna Burnwood – deșteaptă și plină de resurse cum era – ar fi putut ascunde acolo prea mult timp un

amnezic și un copil. Nu existau prea multe locuri în care se putea ascunde. Ba mai mult, agenții lui arătaseră fotografii peste tot prin oraș. Nimeni nu-i văzuse.

– Aveți vreo idee cum au plecat de-aici? A văzut-o cineva pe doamna Burnwood conducînd o mașină?

– I-am împrumutat-o eu pe a mea, spuse o soră. Dar numai pentru cîteva ore. S-a dus pînă la *Wal-Mart* să cumpere haine pentru ea și copil.

– Ai verificat kilometrajul după aceea?

– Kilometrajul? repetă ea de parcă acel cuvînt i-ar fi fost complet necunoscut.

Alt drum înfundat. Verificaseră la poliție dacă se furaseră mașini. De doi ani nu se mai întîmplase acest lucru în Stephensville. Nu exista decît un singur garaj în oraș care vindea mașini folosite. Deși erau cîteva ruginite, nu se mai vînduse nici una de șase luni.

– Nici un autobuz nu iese din oraș. Pe calea aerului n-aveau cum. Nu bărci sau trenuri de pasageri. Cum naiba au ieșit din oraș?

Glasul ridicat al lui Pepperdyne zgîlțîi geamurile, dar nu smulse nici un răspuns.

– Vă mulțumesc pentru timpul acordat, zise el în cele din urmă, oftînd.

În timp ce se apropiau de elicopter, unul din oamenii săi întrebă:

– Totuși, cum au reușit să plece de-aici?

Pepperdyne se aplecă pe sub elicele care se roteau și strigă furios:

– Am eliminat toate celelalte posibilități, așa că nu pot să bănuiesc decît că le-au crescut aripi și au zburat!

CAPITOLUL 10

– Cum se numește? Se scrie normal?

Ținînd receptorul fixat între umăr și obraz, Kendall își notă numele pe un carnețel.

– Prins în flagrant? Da. Vă mulțumesc, murmură ea.

Cineva bătu la ușă. Ridicîndu-și privirea, îl văzu pe Matt și îi făcu semn să intre.

– Te deranjez? o întrebă el.

Ea se strîmbă cînd îl auzi punînd o asemenea întrebare și spuse în receptor:

– Bine, imediat cum termin aici, mă duc jos să vorbesc cu el. Acum a venit cineva în birou. La revedere.

Închise și își trecu prin păr toate cele zece degete. După aceea, aruncîndu-i soțului ei un zîmbet fermecător, zise:

– Pari pe jumătate în toate mințile. Sper că-i așa, pentru că toți cei cu care am discutat astăzi erau într-o ureche.

Matt se așeză pe colțul biroului și rîse ușor.

– E sezon fotbalistic. Vineri seară e meciul și asta îi înnebunește pe toți puțin.

– Puțin? Sînt total nebuni. Țicniți. Săriți de pe fix.

– Se apropie cumva un „de exemplu"?

– Să mă gîndesc. A fost o ceartă pe hol între doi vecini. Ciobănescul german al unuia a folosit curtea celuilalt ca toaletă cu cîteva minute înaintea unei întruniri. Cînd s-a stricat piramida majoretelor... Ei bine, pricepi ce s-a-ntîmplat. N-a fost deloc plăcut. L-a dat în judecată. Pe urmă un tip care e închis pentru un presupus jaf armat și care așteaptă procesul m-a întrebat dacă pot să-l scot din închisoare ca să meargă la meci. E a zecea reuniune a celor cu care a făcut școala.

Matt rîdea.

– Ți-am spus.

– Fără nici o legătură cu fotbalul, am avut o discuție contradictorie cu stimatul nostru procuror în legătură cu includerea în proces a unei acuzații anterioare de agresiune a clientului meu. I- am zis lui Dabney că e gata să linșeze, el m-a făcut liberală sentimentală, simpatizantă a yancheilor și pe urmă mi-a închis telefonul și nu vrea să-mi mai răspundă.

Matt ascultase cu înțelegere.

– Se știe că Dabney se supără repede, dar nu-l ține mult.

Kendall și procurorul Dabney Gorn încrucișau armele adesea prin natura profesiilor. După părerea lui Kendall, dacă procurorul nu se supăra pe ea, însemna că ea nu-și făcea treaba bine.

Dar, adesea, Gorn lua neînțelegerile profesionale ca pe niște afronturi personale, ceea ce îngreuna lucrurile pentru ea, deoarece el era foarte respectat în Prosper. La

ultimele patru alegeri nu avusese nici un adversar, iar în cele trei dinainte, cîștigase lejer. Gorn era un lider al comunității foarte bine văzut, un simbol al legii și al ordinii, susținător al adevărului și dreptății. Astfel că oricine avea altă părere decît el era considerat în mod automat negativ.

În afară de asta, era un prieten foarte bun al familiei Burnwood. Cînd vorbea despre el în prezența lui Matt și a lui Gib, ea își alegea cuvintele cu mare grijă. De aceea nu-i spunea lui Matt că îl considera pe Dabney Gorn un manipulant încrezut al legii, mai interesat să-și păstreze scaunul decît să facă dreptate.

Împreună cu judecătorul Fardo, care, din păcate, îi împărtășea punctele de vedere, procurorul era un dușman formidabil. Nevrînd să pară că suferea de mania persecuției, Kendall păstra părerea aceea pentru sine.

– Pe scurt, a fost luni toată ziua, zise ea și își împreună mîinile pe birou. Cu ce pot să te ajut, domnule Editor de Ziar Superb?

– Pentru început, ai putea să-mi dai un sărut.

– Cred că asta se poate rezolva.

Aplecîndu-se unul spre celălalt peste birou, se sărutară. Cînd se despărțiră apoi, ea plescăi din buze.

– Mulțumesc, simțeam nevoia de asta.

– E sezon, repetă Matt. Toată lumea se agită din cauza fotbalului.

– Era chiar atît de senzațional cînd jucai?

– Vorbești serios? Pentru tata, fotbalul vine imediat după vînătoare. M-a învățat să dau pase și în același timp să mînuiesc o pușcă.

Gibb îi povestise lui Kendall tot felul de lucruri despre isprăvile lui Matt. Cînd vorbea, ochii îi sclipeau

ca unui proaspăt convertit aflat la o întrunire religioasă. Kendall se îndoia că Gibb ar fi fost la fel de entuziasmat dacă Matt ar fi ales să cînte la flaut în orchestra liceului.

Socrul ei disprețuia orice nu era bărbătesc. Participarea la orice eveniment care făcea parte din domeniul artisticului era strict rezervat „doamnelor" și „homosexualilor". Unele comentarii de-ale lui erau atît de absurde, încît lui Kendall îi venea să izbucnească în rîs. Sau să se cutremure.

Uneori, părerile lui ultraconservatoare o făceau să simtă o dorință teribilă de a țipa. Bunica ei o învățase că toți ceilalți oameni, cu excentricitățile lor, trebuiau suportați și respectați. Deosebirile dintre oameni puteau fi chiar interesante și stimulatoare.

Opiniile liberale ale lui Elvie Hancock nu fuseseră întotdeauna agreate în Sheridan, Tennessee. Cu toate acestea, ea nu renunțase la ele și le împărtășise și nepoatei ei. Kendall bănuia că acela era unul din motivele pentru care hotărîse să devină apărător public, sprijin al săracilor. Un alt motiv îl constituise nedreptatea pe care o văzuse la *Bristol and Mathers.* Cine era la telefon? o întrebă Matt. Sau nu poți să-mi spui?

– În particular?

– Absolut.

– Un băiat a fost prins furînd dintr-un magazin azi după-amiază. Fii atent. Numele lui e Crook.

– Cel mai mic? Billy Joe?

– Îl cunoști? întrebă ea surprinsă.

– Îi cunosc familia. Gemenii, Henry și Luther sînt cu un an mai mari decît mine. Sînt o mulțime de frați și surori, între ei și Billy Joe. Tatăl lor a avut grijă de fiarele

vechi de la marginea orașului. Știi unde e grămada aia de fiare ruginite, nu?

Ea încuviință, știind la ce se referea.

– Ai vorbit la trecut.

– A murit acum vreo doi ani. Doamnei Crook îi e foarte greu să mai aibă grijă de afacere.

– De ce?

– Uneori, bătrînul Crook nu aștepta să obțină de la mașinile aruncate ceea ce-i trebuia. Clienții veneau adesea să cumpere de la el ceea ce li se furase recent. Părerea generală era că bătrînul își trimitea băieții să fure pentru el.

– Doamna Crook încearcă să facă o treabă legală?

– Poate, dar mă îndoiesc. Probabil că din cauza lipsei de inteligență, nu din convingeri morale, nu reușește să prospere.

– Hmm. Deci, insinuezi că Billy Joe provine dintr-un lung șir de escroci?

– Ah, îți place să glumești tot timpul.

– Nu chiar. Îți mulțumesc pentru informațiile despre familia Crook, dar mă tem că mai mult nu putem discuta despre asta fără să încălcăm etica.

– Înțeleg.

Niciodată nu o presa să-i dea mai multe informații decît voia ea. Din moment ce el edita ziarul local și scria un editorial bisăptămînal, ea trebuia să fie extrem de atentă să nu discute despre cazuri în fața lui. Nu pentru că s-ar fi îndoit de integritatea lui, dar voia să și-o protejeze pe a ei.

– Ce te-a adus pe-aici? îl întrebă ea.

– Am venit să-ți spun că n-o să ajung la cină diseară.

– Ah, Matt!

El își ridică mîinile pentru a-i stăvili protestele.
– Îmi pare rău, dar nu pot să scap.
– A doua oară în patru zile. Ce mai e de data asta?
– Leonard Wiley ne-a invitat pe mine și pe tata să mergem cu el diseară la vînătoare de ratoni. Are un cîine nou de care e teribil de mîndru și vrea să ne arate de ce e-n stare. Tata a acceptat invitația în numele meu.
– Spune-i că nu poți să te duci în seara asta, că avem planuri deja.
– Nu avem nici un plan.
– Spune-i că mi-ai promis să stăm amîndoi acasă să ne uităm la televizor.
– N-am promis nimic.
– Dar el n-are de unde să știe!
– Eu, însă, știu.
– Ah, pentru Dumnezeu! exclamă ea. N-ai spus nici o minciună în viața ta?
– Nu tatei.
– Atunci spune-i adevărul. Spune-i că mă supără teribil de mult cînd nu-ți petreci serile acasă și că te-am amenințat cu castrarea dacă mă lași singură în seara asta, spuse ea ridicîndu-se de pe scaun și agitînd un cuțit de desfăcut scrisori.
Rîzînd, el se feri cînd ea se făcu că îndreaptă cuțitul spre sexul lui.
– Știam c-o să fii dezamăgită.
– Nu sînt dezamăgită. Sînt ofticată.
Zîmbetul lui se evaporă.
– Genul ăsta de limbaj e chiar necesar?
Reproșul o înfurie și mai mult.
– Nu, nu e necesar, Matt. Dar cînd îl folosesc mă simt mult mai bine. Soțul meu, cu care sînt căsătorită de trei

luni, preferă să-şi petreacă seara cu un cîine de vînătoare decît cu mine. Cred că asta-mi dă dreptul să vorbesc vulgar.

Îi întoarse spatele şi se duse la biblioteca în care se aflau cărţile ei de drept şi volumele despre legea federală a Carolinei de Sud. Rama pe care i-o dăruise Roscoe la nuntă se afla pe unul din rafturi şi Kendall pusese în ea o fotografie de la nuntă pe care o ţinea în birou, aşa încît îngrijitorul o vedea de fiecare dată cînd venea să facă curat.

Prima dată cînd îşi văzuse darul aşezat astfel la vedere, pieptul îngust i se umflase de mîndrie şi zîmbetul lui meritase mustrarea pe care o primise din partea lui Gibb şi a lui Matt pentru faptul că le nesocotise dorinţa şi îi trimisese invitaţia la nuntă.

– Nu văd ce-i atît de important la un nou cîine de vînătoare.

– Nu pentru mine e important, zise Matt răbdător. Ci pentru Leonard. Nu pot să-i rănesc sentimentele.

Ea se întoarse atunci.

– Dar pe-ale mele poţi să le răneşti.

– Nu vreau asta.

– Nu vrei, dar asta faci.

– Eu doar încerc să mulţumesc pe toată lumea, zise el încordat. Şi, sincer să fiu, începe să mă obosească treaba asta.

Se părea că subiectul îl chinuia demult. Fără să vrea, ea deschisese discuţia şi acum el avea multe de spus.

– Nu ştiu ce e mai rău, Kendall. Privirea ta îndurerată cînd nu fac ceea ce doreşti sau frecuşul pe care îl primesc din partea prietenilor cînd o fac.

Vorbele lui o usturară.

– Din moment ce căsătoria îţi pune prieteniile în dificultate, atunci poate ar fi fost mai bine să te gîndeşti mai mult înainte să faci pasul.

– Dar am vrut să mă-nsor. Am vrut să mă căsătoresc cu tine. Numai că trebuie să-nţelegi că...

– Le aparţii întîi lor. Mai ales lui Gibb.

El străbătu într-o clipă distanţa dintre ei şi o apucă de umeri.

– Exact, aşa a fost. Numai pe mine m-a avut după moartea mamei. Trăim împreună de aproape treizeci de ani. Numai noi doi. Acum, că am plecat de-acasă, a rămas complet singur.

– Singur? repetă ea nevenindu-i să creadă. Fără să fie nevoie să mă gîndesc prea mult, aş putea enumera o duzină de femei care mor după el şi care se bat pentru a-i ţine companie. Dacă ar accepta toate invitaţiile, ar lua cina în oraş în fiecare seară a anului. Are mai mulţi prieteni decît poate să viziteze. De ce trebuie să fii tu întotdeauna cel care îi ţine companie?

– Pentru că e tatăl meu şi îl iubesc. Mă iubeşte. Şi te iubeşte şi pe *tine*, adăugă el punînd accent pe ultimul cuvînt. Poţi să-mi spui măcar un singur lucru rău pe care ţi l-a făcut sau ţi l-a spus? N-a făcut tot posibilul ca să te aducă în familia noastră?

Ea îşi coborî privirea şi trase adînc aer în piept.

– Ba da, Matt, dar...

El îi puse degetul pe buze.

– Hai să nu ne certăm, Kendall. Nu-mi place cînd ne certăm.

Ea nu putea să sufere că, întotdeauna, el începea să-şi pledeze cauza şi apoi încerca să repare lucrurile înainte să apuce să-şi spună şi ea păsul. Dar fiecare student la drept

cunoştea valoarea faptului de a-şi alege discuţiile. Aceea era una la care putea renunţa. Ieşirea lui din seara aceea nu-i strica nici un fel de planuri.

Cu toate acestea, serile acelea lipsite de obligaţii sociale îi plăceau cel mai mult, căci stăteau acasă amîndoi, uitîndu-se la televizor, mîncînd floricele. Făcînd dragoste. Se simţea exclusă atunci cînd el ieşea împreună cu prietenii, mai ales că ea nu putea să participe.

Dar prefera să rămînă singură decît să stea cu celelalte soţii ale prietenilor lui în timp ce ei erau plecaţi.

Încercase să cultive prietenii dar nu avusese succes. Fără să vrea, le îndepărta pe celelalte femei datorită faptului că dorea să aibă o carieră. Şi apoi era ceva nedefinit care o separa de ele. Nu ştia sigur ce era, dar simţea puternic acel lucru. Poate se numea paranoia, dar avea impresia aproape tot timpul că toţi ceilalţi cunoşteau un secret de la care ea era exclusă. Bănuia că acea senzaţie de înstrăinare se datora faptului că nu avea rădăcini adînci în comunitate, aşa cum aveau aproape toţi ceilalţi.

Nu reuşise să se integreze. Poate că făcea prea mult caz tocmai pentru că Matt avea atîţia prieteni şi ea nici unul. Poate că era stînjenită de faptul că încă nu fusese acceptată în acele cercuri sociale restrînse. Excluderea o făcea să fie geloasă şi posesivă în privinţa lui Matt, pe care toată lumea îl adora.

În orice caz, oferea un clişeu jalnic – o tînără căsătorită geloasă pe activitatea soţului ei în afara căsniciei.

– Sper ca afurisitul ăla de cîine să nu prindă nici un raton, zise ea apoi bosumflată.

Luînd acest lucru drept steagul alb al capitulării, Matt o sărută uşor pe vîrful nasului.

– N-ar trebui să stăm prea mult, dar nu mă aştepta.
– Ba o să te aştept, spuse ea şi el o sărută din nou, după care se îndreptă spre uşă. Ai grijă cu puştile alea, îi strigă ea.
– Întotdeauna am.
Multă vreme după aceea ea rămase la birou, gîndindu-se la tot ce se spusese. Matt avusese dreptate în unele privinţe. Într-adevăr, ea îl pusese în situaţia de a trebui să aleagă între tatăl ei şi ea, două persoane pe care le iubea şi pe care voia să le mulţumească. Era o greşeală.
N-ar fi trebuit niciodată să-l îndepărteze pe soţul ei de tatăl lui şi nici nu voia să o facă. Îi plăcea foarte mult gîndul că făcea parte din familia lor. În loc să se plîngă în legătură cu activităţile de la care era exclusă, ar fi trebuit să se arate interesată şi să încerce să participe la ele. Matt ar fi fost încîntat şi la fel şi Gibb, care spunea mereu că i-ar fi plăcut ca ea să le adopte complet stilul de viaţă.
Cînd luă aceea hotărîre, se simţi mult mai bine. Dacă nu-i plăcea situaţia actuală, nu depindea decît de ea însăşi să o schimbe. Avea să facă orice era nevoie.
Pentru că nu voia numai o căsnicie reuşită, ci una extraordinară.

Billy Joe Crook era înalt şi deşirat, fără nici o diferenţă de măsură a umerilor, mijlocului şi şoldurilor. Oasele i se vedeau ieşind prin haine. Părul lui deschis la culoare şi drept putea fi împiedicat să-i intre în ochi printr-o mişcare a capului care era executată la intervale atît de scurte, încît ajunsese să pară un tic nervos.
– În raportul poliţiei scrie că, în momentul în care ai fost prins, aveai compact-discurile în cămaşă.
El îşi trase nasul şi înghiţi.

– Aveam de gînd să le plătesc.
– După ce ieșeai?
– Mă duceam la mașină să iau banii cînd idiotul ăla a pus mîna pe mine și a-nceput să dea în mine de parcă aș fi fost un criminal.
– Hm, zise Kendall, neimpresionată de faptul că el susținea că era nevinovat. Ai mai fost prins vreodată furînd din magazine?
El o fixă cu privirea. Oricît de rece ar fi fost privirea aceea, Kendall nu fu intimidată. În cele din urmă, el își mută privirea asupra tavanului și apoi se uită peste umăr la paznicul de lîngă ușă și în alte cîteva puncte din încăpere înainte să se întoarcă la ea.
– Nu.
– Nu mă minți, Billy Joe, îl preveni ea. Oricum, tot aflu. Indiferent cît de urît ar fi adevărul, prefer să-l aud din gura ta decît de la domnul Gorn. Ai mai fost arestat?
– N-am fost arestat.
– Dar a avut loc vreun incident?
El se strîmbă.
– Acum vreo doi ani. În *Piggly Wiggly*.
Ea își încrucișă brațele și luă aerul că îl asculta.
– ...fata de la casă a zis că am încercat să fur o carte de comicsuri, spuse el ridicînd din umerii uscățivi cu indiferență. Cățeaua a mințit.
– N-ai luat cartea?
– Am luat-o de pe raft, sigur, numai că o luam la toaletă să citesc. Ticăloasa aia a făcut un scandal monstru și l-a chemat pe director, care m-a dat afară din magazin și mi-a poruncit să nu mai intru niciodată acolo. De parcă m-ar fi durut undeva. Era ultima oară cînd mă vedeau acolo și chiar le-am spus-o.

– Sînt convinsă că au suferit teribil.

– Hei, ticăloaso, de partea cui ești? strigă el aplecîndu-se brusc în față pe scaun. Și cum de m-am pricopsit cu un avocat în fustă, mă rog?

Kendall se ridică atît de repede, încît scaunul i se răsturnă. Paznicul se duse imediat spre ea, dar Kendall îl opri ridicînd mîna și clătinînd din cap. El îi respectă dorința și rămase la distanță, deși părea pregătit să-i dea un pumn lui Billy Joe Crook dacă era nevoie.

Kendal își privi furioasă clientul insolent și își coborî glasul foarte mult.

– Dacă mai vorbești o dată așa, te fac să-ți înghiți toți dinții ăia stricați. Înțelegi? Și, dacă aș fi în locul tău, aș prefera o avocată. Ești atît de antipatic, de ce ar accepta o femeie să stea lîngă dumneata într-o sală de judecată și să pledeze în favoarea dumitale dacă n-ar fi ferm convinsă că ai fost acuzat pe nedrept?

Îi lăsă timp de gîndire. El se foi pe scaun și își roase unghia degetului arătător, care era deja roasă la maximum. În ciuda insolenței lui, ea sesiză acum o umbră de stînjeneală.

– Bine, bine, zise el, în cele din urmă. Nu-i nevoie să te înfurii așa. N-am vrut să zic ceva rău.

– Sigur că ai vrut, spuse ea și își îndreptă scaunul cu calm, așezîndu-se din nou. Puțin îmi pasă ce părere ai despre mine, domnule Crook. Sînt plătită să te reprezint. Mă privește cît de bine sau cît de prost o s-o fac. Indiferent care o să fie rezultatul audierii dumitale, eu tot o să-mi iau banii vinerea viitoare. Pricepi?

El pricepea. Dîndu-și părul la o parte din ochi, spuse cu o voce slabă:

– Nu vreau să intru în pușcărie.

– Bine, atunci. Hai să vedem cum stăm.

– Să spună că-i vinovat? Ți-ai pierdut mințile, cucoană!

Grosolănia părea să fie o trăsătură a familiei Crook, la fel ca părul de culoarea paielor murdare și ochii lipsiți de orice culoare.

Cei doi frați gemeni ai lui Billy Joe erau înalți și slăbănogi, deși nu păreau atît de deșirați ca el. Maturitatea le mai atenuase părțile colțuroase.

Henry și Luther Crook o așteptaseră la ieșirea din tribunal. Și ei își exprimaseră gălăgios dezacordul față de faptul că fratele lor era reprezentat de o femeie. Ignorîndu-le obiecțile, ea le spuse ce își sfătuise clientul să facă.

– Nu mi-am pierdut mințile, zise ea calmă. Părerea mea e că Billy Joe ar trebui să spună că e vinovat.

– Să spună că e vinovat, zise Henry ironic. Ce avocată! Ei bine, poți să-ți iei gîndul. O să găsim pe altcineva. Cineva care știe ce naiba să facă.

– Foarte bine. Voi fi încîntată să cedez cazul oricui veți vrea să-l angajați sau pe care îl va numi curtea. Dar sarcina mea e să rezolv cazul ăsta repede. S-ar putea să treacă cine știe cîte săptămîni pînă cînd se va putea ocupa alt avocat de el. Cît de repede vreți să se termine?

Luther și Henry se gîndiră cîteva clipe. Henry se uită disperat la fratele său cînd zise:

– Pe mama o omoară gîndul că băiețașul ei e în pușcărie.

– Atunci, ascultați-mă și pe urmă luați o hotărîre, le sugeră Kendall. Billy Joe n-are decît șaisprezece ani. E minor. E prima lui greșeală. Putem să uităm de

întîmplarea din *Piggly Wiggly*. N-a fost arestat și, chiar dacă ar fi fost, n-ar avea importanță acum.

– Hm?

Henry îi trase un cot lui Luther.

– Taci și las-o să vorbească.

Datorită faptului că Henry era în mod evident cel mai inteligent dintre cei doi, ea i se adresă în continuare acestuia:

– Sînt de părere că, dacă Billy Joe o să susțină că a comis o eroare de judecată plecînd cu compact-discurile asupra sa înainte să le plătească, deși avea intenția să facă acest lucru, probabil că va fi mustrat și pus sub supraveghere.

– Ce-nseamnă asta?

– Că nu-și va petrece nici o clipă în pușcărie și că n-o să fie trimis la Columbia pentru P și E.

Primirea și Evaluarea era o perioadă de patruzeci și cinci de zile, în care delincvenții minori erau verificați cu foarte mare atenție de către Departamentul de Justiție al Minorilor. Apoi, judecătorul pronunța sentința pe baza acelei evaluări și a recomandării departamentului.

– Ce înseamnă că e sub supraveghere?

– Că Billy Joe nu mai poate să facă altă „greșeală" într-o perioadă de un an, să zicem, timp în care va fi urmărit îndeaproape și în care ar face bine să se țină departe de necazuri.

– Altfel?

– Altfel o bagă pe mînecă.

Henry căzu pe gînduri, scărpinîndu-se absent la subsoară.

– Care-i cealaltă alternativă?

– Să spună că e nevinovat și să treacă prin proces, care s-ar putea încheia cu o hotărîre de supraveghere mai strictă sau P și E. Eu una cred că un judecător va răspunde favorabil dacă acuzatul se declară vinovat.

Întîlnind priviri nedumerite, încercă din nou.

– E mult mai probabil ca judecătorul să ia o hotărîre în favoarea lui Billy Joe dacă el spune că-i pare rău pentru ce-a făcut și promite să nu mai facă. Trebuie să vă spun că ideea supravegherii i-a plăcut fratelui dumneavoastră. Mi-a jurat că, dacă scapă de necazul ăsta, o să fie cuminte. Asta e. Ce-ați hotărît?

Gemenii se retraseră deoparte și se consultară în șoaptă.

– Bine, zise Henry vorbind pentru amîndoi. Sîntem de acord cu ce-ați spus.

– Bine. Dar vreau să vă fie clar că, spunînd că e vinovat, Billy Joe recunoaște că a comis o infracțiune. Va avea cazier. Și nu există garanția că acest lucru îi va înmuia inima judecătorului. E un risc care s-ar putea întoarce împotriva noastră. Totuși, eu cred că e cel mai bun lucru.

Ei căzură de acord dînd din cap afirmativ și spunînd că mama lor avea să se bucure foarte tare că tînărul Billy Joe nu va fi trimis la pușcărie.

– Sigur că, imediat cum o să scape, o să-i tragă o bătaie cu cureaua pentru că i-a făcut atîtea griji.

Și mama lor trebuia să fie de aceeași teapă, își spuse Kendall.

– V-aș propune să-i cumpărați un costum nou înainte să apară în fața curții. Și niște articole de toaletă.

Folosind niște termeni pe care ei să-i înțeleagă mai bine, adăugă:

– Vreau să arate ca și cum s-ar duce la biserică să se-nsoare.

– Fiindcă veni vorba de nuntă, sînteți nevasta lu' Matt Burnwood, nu? întrebă Luther.

– Așa este.

– Bătrînu' Matt și-a luat o fată de la oraș.

– Nu chiar, zise Kendal îndreptîndu-se spre ușa de la intrare. Am crescut în estul statului Tennessee, într-un oraș chiar și mai mic decît Prosper, numit Sheridan.

– Dar vă purtați de parcă ați fi de la oraș, zise Luther. Și vă îmbrăcați așa, remarcă el, aruncîndu-i o privire mai atentă. Ciudat că Matt s-a-nsurat cu dumneavoastră. Întotdeauna ne-am gîndit c-o să...

Fratele lui îl înghionti din nou.

– Mereu îl ia gura pe dinainte, se scuză Henry. Trebuie să ne ducem acasă acum să-i dăm vestea mamei, adăugă el și își împinse fratele spre o mașină uzată.

Kendall răsuflă ușurată cînd îi văzu plecînd. O făcuseră să simtă nevoia urgentă de o baie.

– Ton de vînzare, trei conserve la un dolar.

Cerșetorul de pe treptele tribunalului era o prezență familiară, citind cu glas tare din ziarul lui Matt. Deși obrajii și bărbia îi erau acoperite de o barbă „sare și piper“, nu era bătrîn. Probabil nu era mult mai bătrîn decît Matt.

– Bună seara, Bama, îi spuse ea zîmbind.

– Bună seara, doamnă avocat.

– Ce mai faci?

– N-am de ce să mă plîng.

Roscoe îi spusese povestea acelui om.

– A apărut, pur și simplu, într-o zi, cu cîteva luni înainte să veniți în oraș. I se spune Bama, de la Alabama.

Stă în fiecare zi pe treptele tribunalului, că plouă sau ninge, că-i frig sau cald, citind ziarul de la-nceput pîn-la sfîrșit. E un tip destul de prietenos. Nu supără pe nimeni. Nu prea mult, oricum. Au încercat să-l gonească de cîteva ori, dar a doua zi venea înapoi. Mare păcat să-și irosească viața așa, nu? spusese îngrijitorul clătinînd din cap cu tristețe.

Acum, Kendall scoase o hîrtie de un dolar și o vîrî în buzunarul de la piept al jachetei lui murdare.

– Cumpără-ți și tu puțin ton, Bama.

– Vă mulțumesc mult, doamnă avocat.

– Noapte bună.

– Noapte bună.

Fusese o zi lungă. Fiecare minut își lăsase amprenta asupra ei ca o lovitură de bici. Încercă să-l aștepte pe Matt, așa cum promisese, dar i se făcu atît de somn, încît la miezul nopții se recunoscu înfrîntă și se duse la culcare singură.

CAPITOLUL 11

– Onorată instanță!

– Liniște! strigă judecătorul H.W. Fargo bătînd cu ciocănelul. Dacă avocata nu poate stăpîni izbucnirile clientului ei și ale susținătorilor acestuia, consider că este o sfidare a curții.

– Onorată instanță, dacă îmi permiteți! strigă Kendall de la masa apărării, unde, în același timp, încerca să-l potolească și pe Billy Joe Crook, care, cînd auzise sentința, începuse să strige tot felul de obscenități.

– Clientul dumitale s-a declarat vinovat, așa că am hotărît să fie trimis în Columbia pentru P și E. Ce mai avem de discutat?

– Vă rog să scuzați izbucnirea clientului meu, onorată instanță, dar ținînd cont de împrejurări, cred că supărarea sa este îndreptățită.

Fargo se aplecă înainte și zîmbi, dar expresia de pe chip nu îi era deloc plăcută.

– Chiar așa?

– Da, onorată instanță.

– Onorată instanță pe naiba, zise Billy Joe strîmbîndu-se. Ești un rahat, domnule judecător. La fel și ea. La fel toată lumea din afurisitul ăsta de tribunal.

Kendall îl strînse de braț atît de tare încît îl făcu să țipe.

– Stai jos și tacă-ți gura. Lasă-mă pe mine să vorbesc.

– De ce-aș face-o? întrebă el, eliberîndu-și brațul. Am făcut așa cum ai zis și acum o să merg la pușcărie din cauza asta. Mă rog, tot o pușcărie e și aia. Nimeni n-o să mă evalueze pe mine!

Părul, care îi fusese dat pe spate și cu gel, i se răvășise. Dădu din cap ca să nu-i intre în ochi și se uită furios la Kendall, care îi răspunse cu o privire pe măsură. El fu primul care cedă.

– La dracu', zise el trîntindu-se pe scaun din nou. O să fug. O să vedeți că asta o să fac.

Dincolo de bară, Henry și Luther mîrîiau ca niște cîini furioși ținuți din scurt. Doamna Crook murmura înjurături. Kendall avea impresia că trăia un coșmar.

Cu coada ochiului îl observă pe procurorul Dabney Gorn care îi rînjea de la masa lui. Se bucura nu numai de înfrîngerea ei, dar și de incapacitatea ei de a-și stăpîni clientul.

Dacă era un caz atît de lipsit de importanță, de ce nu trimisese pe cineva, pe unul din asistenții lui? Rareori apărea personal la proces. De obicei, trimitea pe cineva și apoi își petrecea o bună parte a zilei în cafeneaua de vizavi de tribunal, bînd ceai cu gheață și stînd la palavre cu oricine se întîmpla să treacă pe acolo.

Adresîndu-se din nou judecătorului, Kendall simți toate privirile ațintite asupra ei, inclusiv a lui Matt. Trecuse să o încurajeze, dar ea ar fi preferat să nu o facă.

– Onorată instanță, P și E în acest caz e ridicol. Valoarea lucrurilor luate se ridică la mai puțin de o sută de dolari. Pe ce considerent...

– Pe considerentul că acest client al dumitale e un hoț, doamnă. A recunoscut chiar el. Dacă dorești, pot să rog grefierul să citească partea respectivă.

– Mulțumesc onorată instanță, dar nu este nevoie. Știu că s-a declarat vinovat. Domnul Crook recunoaște că a comis o eroare de judecată, deși noi nu considerăm că în spatele acelei greșeli s-a aflat o tentativă de furt, cum susține curtea. Este prima infracțiune a clientului meu.

– Oficială, mormăi Fargo.

– Numai acest lucru ar trebui luat în seamă, zise ea. Să presupunem cumva că există prejudecăți împotriva clientului meu?

Fargo se făcu roșu ca racul.

– Nu trebuie să presupui nimic în legătură cu această curte, spuse el bătînd cu ciocănelul pentru a-și sublinia afirmația. Te afli pe un teren foarte periculos, doamnă avocat. Asta-i tot?

– Nu. Aș vrea să se consemneze cît de nedreaptă și nejustificată cred că este această judecată. Billy Joe Crook și-a exprimat regretul pentru gestul său și, dat fiindcă aceasta este prima lui infracțiune, consider că o perioadă de supraveghere ar fi mult mai indicată. În conformitate cu standardele acceptate.

– Ei bine, eu încerc să îmbunătățesc aceste standarde acceptate, drept pentru care clientul dumitale este trimis în custodia Departamentului de Justiție al Minorilor. Sentința se va da pe baza raportului acestora, spuse

judecătorul, după care bătu cu ciocănelul în mas[ă]. Ședința este încheiată.

Cînd aprozii se duseră la Billy Joe să-i pună cătușel[e], el se împotrivi atît de tare încît se văzură siliți să încerc[e] să-l liniștească. Atîta le trebui fraților săi, care săriră imediat peste bară.

Kendall se așeză în fața lor, sperînd să-i împiedice și s[ă] le dea timp aprozilor să-i pună cătușele lui Billy Joe.

– Vă rog, Luther, Henry, nu-l ajutați cu nimic!

Dar ei nu o ascultau. Și nici nu o lăsară să le stea în cale. Unul din ei o împinse la o parte și ea se lovi c[u] șoldul de colțul mesei. Văzu cum Billy Joe era tîrît pe [o] ușă laterală, în timp ce dădea din picioare și urla. Luther și Henry alergau după el.

Deodată, altcineva trecu în fugă pe lîngă ea. Era Matt, care îi prinse din urmă pe gemeni înainte să ajungă l[a] ușă. Apucîndu-l pe Luther din spate, îl izbi de perete. Cînd Henry sări în apărarea fratelui său, Matt luă [o] poziție de atac. Expresia lui era atît de dură, încît î[i] potoli imediat lui Henry setea de sînge.

– Ați auzit ce-a hotărît judecătorul, băieți, zise Matt. Ședința e încheiată. Billy Joe e-n drum spre închisoare.

– Numai datorită ei, spuse Luther aruncîndu-i lui Kendall o privire ucigătoare. N-avem nimic cu tine, Matt. Numai cu nevastă-ta. Ea ne-a trimis frățiorul la pușcărie.

– Frățiorul vostru s-a trimis singur la pușcărie în momentul în care a furat compact-discurile alea. Și, dacă te mai atingi vreodată de nevastă-mea, îți iau gîtul.

– Matt, te rog, spuse Kendall apropiindu-se de el șchiopătînd.

Răfuiala atrăsese o mulțime de curioși. În uși se aflau angajații tribunalului care dăduseră fuga din birouri să

vadă despre ce era vorba. Kendall nu voia ca toată lumea să vadă cum se făcea de rușine. Dacă se răspîndea zvonul că soțul ei îi sărise în ajutor, credibilitatea ei avea de suferit și avea să-și piardă din respectul pe care îl cîștigase cu atîtea eforturi. Cei care nu fuseseră de acord cu ea și-ar fi susținut argumentele spunînd că o femeie nu se putea descurca într-o situație dificilă.

Îi atinse brațul lui Matt și îl privi rugător.

– E terenul meu. O să lupt cum știu eu.

Își dădu seama că lui nu-i convenea și că voia să obiecteze.

– Trebuie să rezolv treaba asta singură, Matt. Te rog.

El le mai aruncă fraților Crook o privire amenințătoare, după care se dădu la o parte.

Kendal se apropie de ei.

– Dacă vă aduceți aminte, v-am prevenit că există riscuri în cazul în care va susține că este vinovat, spuse ea clătinînd din cap cu tristețe. Vă rog să mă credeți că sînt la fel de șocată și dezamăgită ca și voi.

– Pe naiba.

Kendall se întoarse la auzul acelei voci, care era rece și dură ca oțelul.

Spre deosebire de fiul ei slăbuț, doamna Crook era solidă, dar masivitatea ei consta mai mult din mușchi decît din grăsime. Purta o rochie imprimată, fără nici o formă și în picioarele noduroase avea o pereche de papuci de casă. Viața plină de greutăți îi brăzdase din belșug chipul.

– Îmi pare foarte rău, doamnă Crook, zise Kendall. Nu a mers așa cum m-am așteptat.

– Din cauza dumitale, copilul meu e trimis la pușcărie.

– E ceva temporar. Billy Joe nu a mai avut necazuri serioase pînă acum. Recomandarea care se va primi va fi cu siguranță pentru supraveghere. Și, deși judecătorul nu e obligat să țină seama de ea, sînt convinsă că o va face.

– Așa cum ai fost sigură de asta? întrebă ea cu dispreț. O să-ți pară teribil de rău că ne-ai întîlnit.

Privind peste umărul lui Kendall, ea le făcu semn gemenilor, care i se alăturară ascultători, după care, fără să mai scoată un cuvînt, porniră spre ieșire. Cei de față se dădură la o parte pentru a le face loc.

Cu o greutate pe inimă, Kendall privi în urma lor, știind că își făcuse dușmani în dimineața aceea. Cei de genul familiei Crook rareori îi uitau pe cei care le făceau rău.

Și nu iertau niciodată.

Burnwood's Sporting Goods mai avea douăzeci de minute pînă la ora închiderii cînd intră Dabney Gorn. Gibb îl salută ușor din cap, dar rămase lîngă pescarul căruia îi vindea ceva.

După ce încasă banii, îl conduse pe client afară și apoi încuie ușa, întorcînd plăcuța pe care scria „*Închis*". Stingînd luminile, se duse la vizitatorul lui, care se făcuse comod în încăperea din spate.

Procurorul răsfoia un catalog de arme de foc, scuipînd tutun într-o cutie așezată în partea din spate a încăperii, așezată special în acel scop.

– Vorbăreț mai era. Ți-a împuiat capul, nu?

– A meritat. Mi-a făcut o vînzare serioasă, spuse Gibb, așezîndu-se pe fotoliul confortabil care se afla în fața celui pe care stătea Gorn și desfăcînd o sticlă de sifon dietetic. Vrei?

– Mi-am luat deja, mulțumesc, spuse Gorn, după care rîgîi, scuipă din nou și se aplecă în față, frecîndu-și palmele. Gibb, ai auzit ce s-a-ntîmplat la tribunal după-amiază?

– Matt m-a sunat, foarte supărat. Pe bună dreptate, dacă-i adevărat că noră-mea s-a luptat cu toată lumea pentru băiatul ăla.

Procurorul îi povesti totul exact cum se întîmplase.

– Îmi dau seama că ți-e rudă acum, dar nu ți-e de prea mult timp, zise el tulburat. Pe de altă parte, noi doi sîntem prieteni de-o viață.

Legătura dintre ei era mult mai puternică decît cele de sînge și mai lungă decît viața.

– Ce e în mintea ta, Dabney? Știi că poți să-mi spui orice.

– Fata asta mă îngrijorează, zise el.

Îl îngrijora și pe Gibb, dar nu voia să recunoască acest lucru înainte de a afla ce avea de spus Gorn. Un mare lider știa cînd trebuia să asculte. Nu trebuia să-și dezvăluie gîndurile pînă nu știa ce era în mințile celor din jurul lui.

– Cum așa, Dabney?

– Chiar crezi că o să devină vreodată de-a noastră? Cu adevărat de-a noastră? întrebă procurorul așezîndu-se și mai pe marginea fotoliului, ca pentru a da o impresie mai mare de confidențialitate.

– Prosper are nevoie de un apărător public care ar trebui... să ne împărtășească punctele de vedere, ca să zic așa, continuă Gorn. Ne-am închipuit că o să fie ușor de manevrat. După afacerea aia din Tennessee, nu ne așteptam să aibă conștiință. Dacă-ți aduci aminte, ăsta a fost și motivul pentru care a fost angajată.

Scuipă din nou și se șterse la gură cu dosul mîinii.

– E mai dificil decît ne-am așteptat, fiind foarte devotată convingerilor ei. De asemenea, e și mai scrupuloasă decît ne-am închipuit. Ni se opune mai des decît am vrea. Unii au început să se întrebe dacă nu cumva am făcut o greșeală.

Și Gibb fusese surprins de faptul că nora lui adera la niște principii nobile. Avea propria ei voință. Crezuse că fata avea să fie mult mai maleabilă și mai puțin sinceră. Era convins că, dacă trecea mai mult timp, avea să se schimbe. Numai că trebuia să treacă mai mult decît plănuiseră ei. Asta îi spuse și lui Gorn.

Dar îndoielile prietenului său nu dispăruseră.

– Nu se-nțelege cu celelalte femei.

– Nu încă, dar o să se-nțeleagă. Las-o în seama lui Matt și a mea. Chiar acum cîteva zile mi-a zis că se simte puțin exclusă. Poate că ar trebui s-o includem mai mult.

Dabney Gorn păru foarte surprins.

– Crezi că-i bine?

– Liniștește-te, îi spuse Gibb rîzînd. Nu-s prost. N-o să fie implicată în nimic important pînă n-o să fim convinși că e de aceeași părere cu noi.

– Și chiar crezi c-o să fie?

– Da, spuse Gibb fără cea mai mică ezitare. E încă legată de ideile liberale care i-au fost insuflate de mică. Bunică-sa nu poate trăi o veșnicie. După ce-o să moară, influența ei asupra lui Kendall o să ia sfîrșit.

– {i dacă nu?

– O să se sfîrșească, zise Gibb cu asprime, după care zîmbi și schimbă tonul. Dar toate treburile astea nu pot fi grăbite, Dabney. Trebuie să acționăm încet. N-o putem ataca din toate părțile deodată. E prea impulsivă.

Strînse pumnul și ochii îi licăriră în semiîntunericul din încăpere.

– Dar gîndește-te ce bună o să fie cînd o să ne aparțină în întregime. Lasă totul în seama mea. Știu exact cum trebuie să procedez cu ea.

Se ridică și prietenul său făcu la fel.

– De fapt, dacă nu pleci mai repede, o să-ntîrzii. M-a invitat la cină.

La ușă, Gorn îi mai aruncă o privire, tot îngrijorat, dar dintr-un alt motiv.

– Sper că n-ai înțeles chestia asta greșit, Gibb. Eu – și toți frații – avem încredere în tine. Întotdeauna am avut.

– În cazul ăsta, frații n-au de ce să-și facă griji, nu?

– A fost un gest foarte cavaleresc, Matt, dar trebuia să mă descurc singură, zise Kendall întinzîndu-se peste masă și strîngîndu-i mîna ușor.

El nu-i răspunse la zîmbetul de împăcare.

– M-ai făcut de rîs în fața tuturor.

– Ah, te rog!

– Vrei să negi? Am fost umilit în public.

Ea se întoarse spre Gibb și zise defensiv:

– N-a fost nimic de genul ăsta.

– Se pare că ai făcut un adevărat spectacol.

– N-a fost deloc atît de senzațional cum face Matt să pară.

– Lui Dabney i s-a părut senzațional.

– Dabney? Ai vorbit cu el despre asta?

Gibb încuviință.

– A venit la magazin și mi-a povestit varianta lui.

– În care sînt convinsă că am fost descrisă ca o ticăloasă, spuse Kendall și se ridică furioasă de la masă.

Sperase că, invitîndu-l pe Gibb la cină, avea să-l potolească pe Matt, a cărui mîndrie fusese rănită pentru că ea nu îl lăsase să-i ia apărarea.

În schimb, acum erau amîndoi împotriva ei. Gibb nu spusese nimic critic, dar ea îi citise mustrarea pe chip.

– N-a fost atît de spectaculos cum ar fi fost dacă Matt s-ar fi luat la bătaie cu frații Crook, spuse ea, după care se adresă soțului ei: N-am încercat să te pun într-o postură jenantă, Matt, ci doar să evit o catastrofă.

El rămase posomorît în continuare.

– Nu pot să zic că m-am bucurat cînd am auzit că fiul și nora mea s-au încăierat cu niște săräntoci precum Crook, indiferent care ar fi fost motivul, zise Gibb.

– Sînt prietenii lui Kendall, nu ai mei, mormăi Matt.

Kendall se prinse de dulap și numără în gînd pînă la zece. Cînd fu suficient de calmă pentru a vorbi, zise:

– Nu sînt prietenii mei, Matt. Billy Joe a fost clientul meu. Iar, conform Constituției Statelor Unite, toată lumea, inclusiv Billy Joe Crook, are dreptul să fie reprezentat legal. Dacă nu mă-nșel, Prosper încă mai respectă Constituția. E adevărat, clienții mei fac rareori parte din crema societății noastre.

– Ei bine, nu-mi place chestia asta. Te ciocnești în fiecare zi de toți nenorociții.

– Îmi fac meseria!

– Cred că principala problemă este cea a loialității împărțite, interveni Gibb. Kendall, le-ai luat apărarea fraților Crook împotriva soțului tău și toată lumea a văzut.

Ea îl privi cu gura căscată, nevenindu-i să creadă că vorbea serios, deși era evident că o făcea.

– Exagerați teribil de mult. Amîndoi.

– Probabil că ai dreptate, spuse Gibb. Aș vrea să fac în așa fel încît o asemenea neînțelegere să nu mai apară niciodată. Și cred că am găsit o soluție. Te rog, spuse el arătîndu-i lui Kendall scaunul gol.

Ea se așeză din nou, șovăitoare. Ca și lui Matt, nici lui Gibb nu-i plăcea cînd ea își susținea poziția.

– De multă vreme mă gîndesc la ceva, începu Gibb. Acum mi se pare că e momentul potrivit pentru a o discuta. Kendall, te-ai gîndit vreodată să-ți deschizi un cabinet propriu?

– Nu.

– Poate ar trebui s-o faci.

– Nu vreau să mă alătur unei alte firme concurente, îndîrjite, unde se cheltuie tot atîta energie pentru strîngerea banilor ca și pentru practicarea avocaturii.

– Dacă n-ar fi atît de îndîrjită? întrebă Gibb. Dacă n-ar exista nici o concurență? Dacă ți-aș deschide propriul tău cabinet? Ți-aș achita eu totul pînă te-ai pune pe picioare.

Ea nu se așteptase la acest lucru și, pentru moment, era prea uluită ca să mai poată vorbi. Știa că trebuia să refuze cu politețe și cu diplomație și cînd fu în stare, zise:

– E o ofertă extrem de generoasă, Gibb. Îți mulțumesc. Dar n-aș putea să mă recompensez niciodată. N-aș avea niciodată atîția clienți încît să-mi pot cîștiga existența.

– Am mare încredere în tine.

– Nici mie nu-mi lipsește încrederea în mine însămi, ci în oamenii din Prosper. N-aș putea spune că atitudinea lor s-a schimbat prea mult, ce zici? întrebă ea zîmbind cu tristețe. Familia Crook nu m-ar fi ales să-l reprezint pe Billy Joe dacă ar fi avut altă posibilitate. Cine de-aici o să mă angajeze pe mine, *o femeie,* ca să-mi încredințeze problemele juridice?

– Nu va fi nevoie să ai prea mulți clienți, zise Gibb.

Pentru prima oară în seara aceea, Matt arătă un oarecare entuziasm.

– Aşa e, draga mea. Am putea să-ţi facem rost de clienţi.

– Nu vreau asta, Matt. Aş fi de rîsul lumii – nora lui Gibb, nevasta lui Matt, făcînd în fiecare zi pe avocatul, spuse ea clătinînd din cap cu fermitate. Mulţumesc, dar nu pot să accept.

– Tu trebuie să hotărăşti, bineînţeles, spuse Gibb oftînd dezamăgit. Deşi sînt de părere că-ţi iroseşti talentul în serviciul public.

Nu avea nici cea mai mică idee cît de mult o jigni acea remarcă.

– Mi-l irosesc, Gibb? Eu nu cred. Vezi tu, misoginismul şi spiritul de competiţie de la *Bristol and Mathers* au constituit doar o parte din motivul pentru care ardeam de nerăbdare să mă disociez de ei. Pînă acum n-am mai spus asta nimănui în afară de Ricki Sue şi de bunica mea, dar o să vă spun şi vouă pentru că s-ar putea să vă ajute să înţelegeţi de ce mi-am concentrat cariera asupra apărării publice.

Se ridică şi se plimbă prin cameră în timp ce vorbea.

– O femeie a venit odată la *Bristol and Mathers* solicitîndu-mi ajutorul. Avea SIDA. Soţul ei o infectase cu virusul şi apoi o părăsise lăsînd-o cu trei copii. Starea sănătăţii ei era din ce în ce mai proastă. Cînd nu mai putuse să muncească pentru a-şi creşte copiii, statul i-a luat în custodie şi i-a plasat în diverse case. După şase luni, ea dorea cu disperare să-i vadă, dar repetatele ei cereri au fost respinse. Disperarea a făcut-o să intre în agenţie cu un pistol. A fost arestată. Arma nici măcar nu era încărcată, dar asta era doar un amănunt. A adunat banii de cauţiune şi a fost eliberată. Nemulţumită de avocatul desemnat pentru a se ocupa de cazul ei, a venit la mine. Eu am simpatizat-o imediat. Da, comisese o

infracțiune dar împrejurările o împinseseră la acel gest. După părerea mea, în acel caz, legea și dreptatea se aflau în conflict. Era o femeie care nu dorea decît să-și mai vadă copiii o dată înainte să moară. Am fost de acord să o reprezint.

Trase aer în piept pentru a-și potoli furia care se năștea în ea de fiecare dată cînd se gîndea la reacția partenerilor.

– Au fost îngroziți. Femeia fusese arestată la locul faptei. Ce speranță aveam să cîștig o achitare? Și firma chiar voia să se încurce cu un bolnav de SIDA? Răspunsul nerostit era un nu răsunător. Ba mai mult – și ăsta a fost adevăratul factor hotărîtor – nu erau bani. Femeia avea resurse limitate, iar taxa firmei era considerabilă. Cum avea să profite *Bristol and Mathers* dacă făcea acte de caritate? Dacă accepta un asemenea caz, s-ar fi dus zvonul și atunci ar fi fost asaltați de inși care ar fi cerut să fie reprezentați pe gratis. Mi s-a cerut imediat să renunț la caz. Dacă aș fi avut curaj, aș fi demisionat chiar atunci. Dar aveam nevoie de slujbă și era firma cea mai respectată din Sheridan. Așa că am rămas pînă am aflat de acest post din Carolina de Sud. Credeam că aici o să pot servi justiția fără să mă gîndesc la profitul cîștigat de firmă. Și am convingerea demodată că a fost instituită pentru oameni, nu pentru avocați. Apropo, femeia a murit înainte de proces. Fără să-și mai revadă copiii. De fiecare dată cînd pierd un proces, pun la suflet. E ca și cum aș fi dezamăgit-o din nou.

– O poveste emoționantă, Kendall, zise Gibb încet, după un moment de tăcere. Dar nu trebuie să ai senzația că ai dat greș datorită faptului că H.W. l-a trimis pe Billy Joe la Columbia.

– În cazul ăsta, nu era nevoie. Infracțiunea pe care a comis-o nu cerea o asemenea pedeapsă.

– Eh, eu nu sînt decît un vînzător de articole sportive. Nu susțin că aș ști cum de-a ajuns H.W. la o asemenea hotărîre, spuse Gibb. E și el un om ca noi toți ceilalți. Bineînțeles că ești dezamăgită, dar decizia lui nu e o reflectare a incapacității tale. Ai făcut tot ce-ai putut. Nimeni nu se așteaptă la mai mult din partea ta.

Ea simțise nevoia să audă acel lucru.

– Îți mulțumesc pentru sprijin, Gibb, zise ea, zîmbind.

– Tata e un vrăjitor cînd e vorba să lămurească lucrurile. Întotdeauna are dreptate.

Kendall se duse în spatele lui Matt și îi puse mîinile pe umeri.

– Am nevoie de un prieten. Mai sîntem prieteni?

El își dădu capul pe spate.

– Ce crezi?

Ea se aplecă și îl sărută pe frunte.

– Îți mulțumesc că mi-ai sărit în ajutor. Am văzut o latură a ta îndrăzneață și periculoasă pe care n-am mai văzut-o pînă acum. Îmi pare rău că ți-am dat impresia că n-aș fi apreciat gestul tău eroic.

– Te-am iertat.

Se sărutară și ea își încrucișă brațele pe pieptul lui.

– Tată, să-i dezvăluim surpriza pentru weekend?

– Surpriză? întrebă ea uluită.

Fusese o zi îngrozitoare. A doua zi nu avea să fie cu mult mai bună, deoarece vestea despre înfrîngerea ei se va răspîndi. Toată lumea avea să vorbească despre ea. Bama, cerșetorul, aflase încă de cînd ea plecase de la tribunal după-amiază.

– Păcat, doamnă avocat. O să cîștigați data viitoare, spusese el ridicînd degetele mari într-un gest menit să o bine dispună.

Însă sărăcia lui o deprimase și mai mult.

În adîncul sufletului, știa că făcuse tot ce putuse, cu toate acestea, nu suporta bine înfrîngerile. Cînd pierdea, avea întotdeauna senzația că îi dezamăgea pe cei care crezuseră în ea – clienții, rudele acestora, bunica ei și chiar și părinții ei decedați.

În ziua aceea suferise o înfrîngere amară, dar trecuse. Avea să adauge cazul Crook la experiența ei și să aștepte un altul. Avea să încerce mai serios. Să lucreze cu mai multă viclenie. Era decisă să reușească.

După ce luă acea hotărîre, începu să se însenineze. Un weekend relaxant părea minunat.

– Ce-ați pus la cale? îi întrebă ea.

– Matt mi-a zis că-l tot bați la cap să te ia și pe tine într-una din expedițiile noastre.

– N-aș folosi expresia „a bate la cap".

– Dar a bîrîi sau a cicăli?

Ea îl lovi în burtă pe Matt în glumă, iar el scoase un geamăt de durere exagerat.

Încîntat că armonia se reinstaurase în familie, Gibb zîmbi cu indulgență.

– Vrei să auzi sau nu?

Kendall își luă un aer sobru.

– Vreau.

– Sîmbăta asta va fi lună plină.

Ea își imagină o cină la lumina lumînărilor într-o cabană la munte, sau o plimbare cu barca pe lac sub razele lunii.

– Luna plină în noiembrie nu poate să însemne decît un singur lucru, zise Matt, făcînd-o să spere și mai mult.

– Ce anume? întrebă ea curioasă.

– Tăiatul porcilor.

CAPITOLUL 12

Gibb sosi înainte de ivirea zorilor, arzînd de nerăbdare. Kendall ieși repede în aerul rece al dimineții. Răsuflările lor formau aburi în timp ce se îndreptară spre camioneta lui Gibb, urcînd în cabină. Ea tremura și își vîrî mîinile înmănușate la subsuori încercînd să le încălzească.

Matt o strînse lîngă el.

– Ți-e frig?

– Puțin. Dar o să mă-ncălzesc.

Ea voise acel lucru; ea dorise să fie inclusă. Nu avea de gînd să se plîngă de nimic.

– E nevoie de puțin ger înainte ca porcii să poată fi omorîți, îi spuse Gibb pornind camioneta. Altfel, carnea ar putea să se strice.

– E normal.

– Așa că omorîrea porcilor a devenit o tradiție de toamnă. Îi îngrășăm toată vara cu porumb.

– „Noi"?

– Nu noi personal, explică Matt. Avem un fermier care ni-i crește.

– Aha.

– Șunca pe care am avut-o la nuntă era de la unul din porcii noștri, zise Matt cu mîndrie.

Ea zîmbi stins.

– N-am știut că am mîncat un prieten de familie.

Matt și Gibb izbucniră în rîs.

– Credeai că toate soiurile alea de carne au apărut direct în cutiile alea frumoase în vid pe care le cumperi de la magazin?

– Prefer să cred că da.

– Ești sigură că nu ești o fată de la oraș?

Cuvintele lui îi aduseră aminte de ce îi spuseseră frații Crook și își aminti că Billy Joe trebuia transferat în ziua aceea la Columbia. Era deja un individ care făcea necazuri și spusese foarte clar că avea să se împotrivească analizelor. În cazul lui, ea se temea că P și E nu erau o soluție bună. Avea o presimțire că se va întîmpla ceva rău.

Matt o strînse lîngă el, crezînd că tremura din cauza frigului.

Luminișul se afla într-o zonă împădurită îndepărtată, unde ajunseră străbătînd un drum îngust și accidentat care deriva din șoseaua principală. Cînd sosiră, găsiră deja cîteva duzini de familii adunate.

Era o atmosferă de carnaval. Aerul rece mirosea a fum de lemne, care se înălța de la numeroasele focuri deasupra cărora atîrnau cazane imense de fier pline cu apă.

Copiii se fugăreau printre copaci. Adolescenții se strînseseră la un loc, în partea din spate a unei camionete, și făceau o gălăgie de nedescris.

Toți îi întîmpinară pe membrii familiei Burnwood cu strigăte de bun venit cînd îi văzură coborînd din camioneta lui Gibb. Cineva îi întinse lui Kendall o cană de cafea, din care ea bău bucuroasă și tocmai voia să mulțumească, dar în clipa aceea zări animalele.

Fiecare porc era atîrnat cu capul în jos de tendoanele expuse ale picioarelor din spate, printre care era trecută cîte o vergea subțire, suspendată între doi pari în formă de furcă. Erau atît de mulți, încît nici nu-i putea număra. Și nici nu putea să-și ia ochii de la acea priveliște grotescă.

– Kendall? Scumpo?

Matt, care vorbea cu vădită îngrijorare, îi atinse obrazul și îi întoarse fața spre el. Își pusese o pereche de mănuși negre din cauciuc, pe care ea le simți reci și străine. Își mai pusese, de asemenea, o salopetă, un șorț lung din cauciuc și cizme înalte pînă la genunchi, tot din cauciuc.

Era foarte puțină iarbă sub picioarele lui. Chiar și prin locurile pe unde crescuse puțin, fusese călcată în picioare. Pămîntul, ca și salopeta soțului ei, părea ruginiu.

Arătînd spre pete, ea întrebă cu o voce stinsă:

– Sînge?

– Aici venim de obicei să scoatem măruntaiele animalelor pe care le ucidem.

Ea înghiți cu greu.

– Ești foarte palidă, Kendall. Te simți bine?

– Mi-e puțin greață.

– Să sper că e o greață matinală?

– Din păcate, nu, spuse ea cu tristețe.

El fu la fel de dezamăgit ca ea. Dornic să aibă un copil, el îi promisese tot ajutorul în ceea ce privea menajerele și guvernantele, deși ea era convinsă că putea să îmbine cariera cu rolul de mamă.

Nu folosea nici o metodă contraceptivă, dar, spre dezamăgirea lor, organismul ei continua să funcționeze regulat.

– Nu mă așteptam să arate atît de neputincioși și... goi, spuse ea cu un glas stins, arătînd spre animalele golite de măruntaie.

– La început nu sînt așa, zise Matt, încercînd în zadar să-și ascundă amuzamentul. Sînt aduși aici, omorîți, de obicei, cu un glonț în cap. Li se străpunge vena jugulară și sîngele e lăsat să se scurgă. Pe urmă, sînt udați bine cu apă fierbinte și li se dă la o parte părul. Pentru toate astea e nevoie de timp, așa că plătim oameni să le facă. În mare parte, oameni de la munte. Pentru treburile murdare, ei primesc cîțiva dolari, cîteva bucățele de carne și capetele.

Lui Kendall i se înmuiară picioarele.

– Capetele?

– Le gătesc.

– Matt!

Și ea și Matt se întoarseră și îl văzură pe Gibb stînd lîngă două din animalele suspendate. Îmbrăcat aproape la fel ca Matt, îi făcu semn acestuia să se ducă la el.

– Vin imediat, tată, zise Matt, privind-o pe Kendall îngrijorat. Ești sigură că ți-e bine?

– Mi-e foarte bine. Numai că n-am văzut niciodată...

– Kendall, nu-i chiar atît de înfricoșător cum faci să pară. Pînă și copiilor le place.

– Ah, e teribil de interesant!

El și Gibb crezuseră că, pentru ea, avea să fie ceva nemaipomenit. Nu voia să pară nerecunoscătoare.

– Presupun că trebuie doar să mă obișnuiesc.

– Matthew!

– Vin, tată.

Matt o sărută în fugă și se duse repede la tatăl lui. Kendall respiră pe gură ca să-și alunge greața. Trase adînc fiecare gură de aer, după care expiră încet. Aerul era mai rarefiat acolo decît în oraș. Nu avea nevoie decît de puțin oxigen, atîta tot.

Matt îi mai aruncă o privire. Ea izbuti să-i facă cu mîna și să schițeze un zîmbet de încurajare. Văzu cum Gibb îi dădu lui Matt un cuțit cu lamă lungă și lată. În timp ce Gibb ținea animalul nemișcat, Matt vîrî cuțitul în gîtul lui, tăind mușchi și țesut, făcînd un cerc complet. Apoi, după ce îi dădu cuțitul tatălui său, apucă de cap și trase cu toată puterea.

Cînd capul se desprinse de trup, Kendall leșină.

Simți cum privirile disprețuitoare ale tuturor erau ațintite asupra ei cînd înaintă pe culoar pînă la cel de-al treilea rînd, unde ea, Matt și Gibb stăteau în fiecare duminică dimineață.

Imediat după ce se așeză, deschise cartea și se prefăcu că citește, pentru a scăpa de stînjeneala de a întîlni privirile batjocoritoare ale bărbaților și femeilor care credeau, cu siguranță, că era o mironosiță.

Ar fi vrut să le strige: „N-am mai leșinat niciodată!"

Dar nu o făcu, bineînțeles, numai că nu putu să-și ascundă starea de agitație față de Matt, care se apleacă spre ea și îi șopti:

– Relaxează-te, Kendall.

– Nu pot. Toată lumea știe ce s-a-ntîmplat ieri-dimineață.

Spre groaza ei, își revenise în camioneta lui Gibb cu o mulțime de oameni în jur, plesnindu-i obrajii, frecîndu-i încheieturile mîinilor și făcînd comentarii despre fragilitatea ei.

– Ești paranoică, spuse Matt. Și, chiar dacă s-ar fi răspîndit zvonul că ai leșinat, ce-i cu asta?

– Mi-e rușine!

– Dar nu trebuie. A fost o reacție foarte feminină în fața unei noi experiențe. Și, în plus, mi-ai oferit ocazia să mă reabilitez în ochii lumii. Am făcut pe eroul tău ducîndu-te în brațe pînă la camionetă și agitîndu-mă în jurul tău, spuse el zîmbind. Ești foarte drăguță cînd ești neputincioasă.

Ea ar fi vrut să-i spună că acel cuvînt, „drăguță", nu inspira prea multă încredere într-un apărător public, dar nu voia să continue discuția. Expresia de iubire de pe chipul lui îi aminti de ziua nunții și o făcu să simtă o căldură prin tot corpul. Îl luă de braț cînd li se ceru să se ridice pentru rugăciune.

După ce cîntară imnuri, se așezară din nou cu toții pentru a asculta predica. Kendall încercase să nu se ducă la biserică în dimineața aceea și numai parțial datorită faptului că toată lumea din oraș știa de scena din ziua precedentă. Deși familia Burnwood era enoriașă a acelei biserici protestante de ani de zile, ei nu-i plăcea să meargă la slujbă fiindcă nu putea să-l sufere pe preot.

Fratele Bob Whitacker era un băiat destul de plăcut și un preot bun și blînd cu mulțimea lui de enoriași – dar numai pînă ajungea în amvon. Acolo, se transforma într-

un predicator înrăit al flăcărilor iadului. Nici chiar acest lucru nu o deranja pe Kendall foarte mult. Predicatorii de la televizor aproape că îi obişnuiseră pe oameni cu admonestările împotriva păcatelor.

Ceea ce o deranja era mesajul repetat de nenumărate ori despre judecata cea aspră. Spunea de atîtea ori „ochi pentru ochi" încît ea ajunsese să se întrebe dacă era singurul lucru pe care îl învăţase pe de rost. Avea foarte puţine de spus despre milă şi iertare şi foarte multe despre răzbunare şi pedeapsă. Îl înfăţişa pe Dumnezeu ca pe un răzbunător însetat de sînge, nu ca pe creatorul iubirii şi al iertării.

Deşi se afla acolo datorită îndemnurilor lui Matt, nu putea fi obligată să asculte. Acum că fratele Bob era în toiul predicii împotriva greşelii, ea îşi îndreptă gîndurile în alte părţi.

Tocmai plănuia ce avea să facă săptămîna următoare, cînd întîlni privirea unei femei care stătea pe partea cealaltă, cu un rînd mai în spate. Era de-a dreptul izbitoare. Kendall bănui că bărbatul care stătea lîngă ea era soţul ei, dar el – de fapt, toată lumea – deveneau invizibili.

Nu era o frumuseţe tradiţională, dar, cu siguranţă, atrăgea atenţia. Părul castaniu îi cădea în valuri pînă mai jos de umeri, ochii, nasul şi gura erau mari, dar se potriveau foarte bine cu faţa provocatoare şi, oarecum, mohorîtă.

În afară de înfăţişarea ei izbitoare, ceea ce îi mai atrase atenţia lui Kendall era faptul că femeia o privea fix. Pentru a o vedea, Kendall trebuise să se întoarcă de parcă ar fi fost atrasă de puterea magnetică a privirii ei plină de răutate.

Matt o înghionti.

– Unde te uiți?

Ea întoarse capul brusc.

– Nicăieri.

El o luă atunci de mînă și o ținu astfel tot restul predicii. Kendall ar fi vrut să vadă dacă femeia aceea se mai uita la ea, dar, nu știa de ce, îi era frică să se întoarcă.

După slujbă, cînd se îndreptau spre ieșire, Kendall o zări în mulțime.

– Matt, cine e femeia aceea? întrebă ea arătîndu-i-o. Cea în rochie verde.

Dar, înainte să răspundă, Matt se auzi strigat.

– Hei, Matt.

Administratorul școlilor veni lîngă ei și îi strînse mîna lui Matt. Uitîndu-se apoi la Kendall, îi făcu cu ochiul.

– Ai mîncat șuncă dimineață? o întrebă el și începu să rîdă. Ce-ați zice să veniți într-o seară la noi la masă? Eu și nevastă-mea o să frigem niște coaste.

Matt și Gibb o preveniseră că avea să fie tachinată în legătură cu leșinul de la tăierea porcilor, poate chiar ani de zile de atunci încolo. Era genul de incident pe care nimeni nu îl uita ușor.

Afară, mai mult de jumătate din cei care se aflaseră înăuntru rămăseseră să stea de vorbă. Kendall fu oprită de o femeie a cărei fiică se gîndea să urmeze Facultatea de drept și care o întrebă ce universitate ar fi trebuit să urmeze. În timp ce răspundea, ea se uita după femeia în rochie verde.

Observă că Matt și Gibb se alăturaseră unui grup de bărbați, pe care ea îi cunoștea în mare parte, izolîndu-se

de toți ceilalți. Probabil ca să poată fuma, își spuse Kendall cînd văzu că o parte din ei își aprinseseră țigările.

– Nu știu dacă o să ne permitem să o ținem într-o școală în afara statului, spuse femeia cînd Kendall îi făcu cîteva recomandări. Presupun că ar putea...

– Mă scuzați că vă întrerup, zise Kendall. Îi vedeți pe cei doi care urcă în mașină acum? Ea poartă o rochie verde. O cunoașteți?

Femeia duse mîna streașină la ochi și se uită în direcția indicată de Kendall.

– Ah, sînt domnul și doamna Lynam, zise ea disprețuitoare. Nu vin la biserică atît de regulat cum ar trebui. Și, dacă vreți să știți părerea mea, ar avea nevoie să fie aici în fiecare duminică.

Pe Kendall nu o interesau bîrfele. Voise doar să vadă dacă numele femeii i se părea cunoscut, dar nu i se părea. Totuși, fusese evident, după privirea ei, că îi purta ranchiună. De ce?

– Vă rog să mă scuzați din nou, zise ea. Doamna Lynam are cumva vreo legătură cu familia Crook?

– Doamne ferește, nu! De unde v-a venit ideea asta?

Din fericire, Matt sosi tocmai atunci lîngă ea.

– Bună ziua, doamnă Gardner, Amy, spuse el. Mergem, scumpo? Tata ne-a invitat la masă la club. Dacă nu ne grăbim, baptiștii or să ocupe toate mesele bune. Nu-i așa, doamnelor?

Aruncîndu-le un zîmbet fermecător, se scuză și o luă pe Kendall.

Cînd se îndreptau spre parcare, Kendall arătă spre grupul de bărbați de unde Gibb abia atunci pleca.

– Pare a fi o conferință la nivel înalt. Despre ce e vorba?

– De ce întrebi?

Ea pusese întrebarea pe un ton inofensiv, aproape glumeț, dar răspunsul lui defensiv o surprinse.

– N-am nici un motiv deosebit. Eram pur și simplu curioasă.

Expresia lui de încordare se transformă într-un zîmbet.

– Diaconi. Mîine seară o să aibă loc o întîlnire specială a diaconilor pentru discutarea bugetului bisericii.

– Aha.

– Te rog nu te bosumfla.

– Nu mă bosumflu. De fapt, am și eu foarte mult de lucru, așa că o să fac treaba asta cît o să fii plecat.

În ultima vreme făcuse un efort teribil să nu se mai plîngă ori de cîte ori ieșea seara. De asemenea, cînd era nevoit să plece, el încerca să se întoarcă devreme și atunci era deosebit de tandru.

Pentru a-i mulțumi că înțelegea, el o sărută.

Încă se mai giugiuleau cînd apăru Gibb, ținînd *Biblia* sub braț.

– Mai țineți-o așa și șeriful o să vă aresteze pentru atitudine indecentă, spuse el pe un ton glumeț și zîmbi cînd urcă pe bancheta din spate. Haideți să mergem. Slujba a ținut mult și stomacul mi-a chiorăit tot timpul.

Matt urcă la volan și porni motorul.

– Ce zici de povestea cu Billy Joe Crook, tată?

Kendall intră în alertă imediat.

– Ce poveste?

– A fost implicat într-un accident în drum spre Columbia, îi spuse Gibb din spate, iar ea se întoarse să-l privească.

– Accident? Ce fel de accident? E teafăr?

– Nu, Kendall. Mă tem că nu.

Rozîndu-și o pieliță, Luther îi aruncă o privire fratelui său geamăn, iar acesta nu făcu altceva decît să ridice din umeri, exprimîndu-și astfel propria uimire.

Erau nervoși. Irascibili. Nu știau ce să facă.

Nu își mai văzuseră niciodată mama atît de neclintită și de tăcută. Așa era de cu o seară în urmă cînd îi sunaseră de la închisoare și le spuseseră de accidentul lui Billy Joe.

Henry răspunsese la telefon. Ascultase șocat și simțise cum creștea furia în el cu fiecare cuvînt pe care îl auzea.

– Putem să-l vedem?

– Încă nu, i se spusese. O să mai luăm legătura cu dumneavoastră.

După ce închisese, îl chemase pe Luther afară și îi spusese ce se întîmplase cu fratele lor mai mic. Luther a înjurat urît, a luat o secure pe care a înfipt-o adînc în peretele exterior al casei și apoi a rostit cuvintele de care Henry se temea cel mai mult.

– Trebuie să-i spunem mamei.

Luther folosise pluralul, dar Henry știa că el trebuia să o facă.

Nu era timp să o sune pe una din surorile lor pentru a o face. Locuiau prea departe. Și, în plus, ar fi început să bocească, ceea ce n-ar fi îmbunătățit cu nimic situația.

El era cel mai mare, capul familiei. Responsabilitatea îi revenea lui. Așa că se dusese înapoi în casă împreună cu Luther și îi dăduse vestea cea proastă mamei lor.

Aceasta, însă, nu reacționase așa cum se așteptaseră ei. Nu făcuse o criză de furie și nu începuse să urle și să bocească. Nici măcar nu băuse nimic. În schimb, se trîntise în balansoar, cu privirea ațintită pe fereastră, unde mai stătea și acum, cu aproape douăzeci și patru de ore mai tîrziu.

Parcă împietrise și acest lucru începea să-l calce pe nervi pe Henry. Ar fi preferat să o vadă dezlănțuindu-se decît să stea acolo ca o stană de piatră, clipind doar. Aproape că ar fi preferat ca ea să aibă unul din obișnuitele ei accese de furie. Ar fi știut cum să procedeze din experiență.

Oficialitățile sunaseră cu o oră în urmă și le spuseseră că îl puteau vedea pe Billy Joe la cinci. Trebuiau să fie gata pînă atunci, așa li se spusese. Astfel că Henry era confruntat acum cu o dilemă. Trebuia neapărat să-și vadă fratele mai mic, dar nu-și putea lăsa mama singură. Iar Luther nu voia să rămînă cu ea.

– Singur? întrebase el cu o voce gîtuită și plină de teamă cînd Henry îi propusese să rămînă acasă cu mama lor. La naiba, nu! Mă sperie cum stă așa și se uită-n gol. Cred că nu mai e întreagă la minte, asta cred. Chestia asta a făcut-o s-o ia razna. Oricum, să fie clar, eu nu rămîn singur cu ea.

Henry nu rezolvase încă problema și timpul trecea. Dacă nu ajungea cînd era așteptat, poate nici nu avea să-l mai vadă pe Billy Joe înainte de...

– Henry!

Tresări speriat.

– Da, mamă.

Ducîndu-se lîngă balansoarul ei, se împiedică, dar cînd ajunse la ea, văzu că privirea îi era limpede și își dădu seama imediat că Luther se înșelase. Nu își pierduse mințile.

– Tatăl tău o să se răsucească-n mormînt dacă-i lăsăm nepedepsiți, zise ea.

– Așa e, spuse Luther părînd ușurat și îngenunchind lîngă scaunul ei. În nici un caz n-o să-i lăsăm să scape nepedepsiți.

Ea se ridică atunci și îl pocni peste cap.

– Și n-am luat-o razna, să știi. Să nu te mai aud că zici asta vreodată.

Ochii lipsiți de culoare ai lui Luther se umplură de lacrimi. Își frecă urechea care, probabil, că avea să-i mai țiuie și anul următor pe vremea aceea.

– Am înțeles.

– Ce facem, mamă? întrebă Henry.

În timp ce ea le expunea planul, el își dădu seama că la asta se gîndise ea tot timpul cît privise pe geam în acea postură atît de ciudată.

CAPITOLUL 13

– Cafeaua miroase minunat.

Kendall fusese atît de furată de gînduri, încît nici nu-l auzise intrînd în bucătărie. Se întoarse brusc. El se afla în prag, sprijinit în cîrje, îmbrăcat, dar nebărbierit. Părea neîngrijit, dar odihnit. Chipul își mai recăpătase din culoare, iar cearcănele începuseră să dispară.

– Bună dimineața, spuse ea și își șterse nervoasă palmele de pantalonii scurți. Tocmai voiam să vin să văd ce mai faci. Cum te simți?

– Mai bine. Deocamdată nu grozav.

– Sper că nu te-a trezit Kevin.

– Nu. Încă mai doarme în chestia aia.

– Coș. Stai jos. Îți pregătesc imediat micul dejun, spuse ea turnîndu-i puțină cafea. Ce-ai vrea? Clătite? Ouă? Pîine prăjită? Fac orice în afară de vafele.

– Ce ai împotriva vafelelor?

– N-avem aparat.

– Ah! De unde a apărut mîncarea? Au adus-o zînele în timpul nopții?

– Am fost la cumpărături.

El păru surprins.

– N-am auzit cînd ai plecat.

– Nici nu trebuia.

– Cît de departe e cel mai apropiat oraş?

– Nu prea departe.

– Te-ai gîndit din întîmplare să cumperi un ziar?

– E pe măsuţa din living-room.

– Mulţumesc.

Ea îi pregăti ouăle cu costiţă pe care le ceruse, iar el goli farfuria cît ai clipi, lăsînd doar o bucăţică de costiţă.

– O vrei?

– Ţi-am spus că nu mănînc porc.

– Tot nu renunţi la povestea asta?

– Nu-i nici o poveste.

– Ba cred că da. Numai că nu vreau s-o cunosc deocamdată. De ce n-ai spălat putina dimineaţă, cînd ai avut ocazia?

De ce n-o făcuse? Întrebarea aceea o preocupase încă de cînd se întorsese. Cînd plecase în zori, intenţionase să nu se mai întoarcă, dar cu cît se depărta cu atît se simţea mai vinovată.

Îşi amintea de cîte ori îl auzise gemînd în timpul nopţii. El abia putea să meargă, iar contuzia continua să reprezinte o problemă majoră. N-ar fi părăsit nici măcar un animal care ar fi fost puţin rănit. Nu îl putea abandona acum aşa cum nu putuse să o facă nici la locul accidentului.

Acel sentiment de responsabilitate pe care îl avea faţă de el era înspăimîntător şi era o piedică teribilă. Dar ştia că avea să fie legată de el pînă cînd starea sănătăţii avea să i se îmbunătăţească şi cînd se va descurca singur.

De asemenea, îi mai trecuse prin cap că putea fi mai în siguranță acolo decît pe drumuri. În dimineața aceea, cînd fusese în oraș, se simțise expusă și vulnerabilă. Dacă ar fi fugit, unde s-ar fi dus? Nu avea nici o destinație precisă în minte - numai fuga. Cît de departe izbutea să ajungă. Atîta timp cît el nu reprezenta un pericol real pentru planurile ei, de ce să-și forțeze norocul și să plece înainte să fie silită să o facă?

Își mai dădea seama că gîndea astfel, pentru că iubea casa aceea. Acolo se simțea în siguranță și nu voia neapărat să plece.

– Promit să nu plec atîta timp cît ești în starea asta, zise ea.

– Asta înseamnă că o să pleci imediat ce mă mai înzdrăvenesc.

– N-am zis așa ceva.

– Tot ce spui e atît de evaziv, încît încerc să umplu spațiile goale.

– Spațiile goale or să se umple singure în clipa în care o să-ți revină memoria. Doctorul spunea că s-ar putea s-o blochezi fără să vrei. Că nu vrei să-ți amintești.

El cuprinse ceașca de cafea cu amîndouă mîinile și o privi direct în ochi.

– Are dreptate, Kendall?

Era pentru prima oară cînd îi spunea pe nume. Auzindu-l rostit de buzele lui, ea își pierdu pe moment șirul gîndurilor.

– Dacă are dreptate? repetă ea. Numai tu poți să răspunzi.

– Dacă nu-mi amintesc nimic, de unde să știu ce-am ales să uit? spuse el, după care înjură și își trecu degetele

prin păr. Dar uitase de cusături și acel gest de nervozitate îi readuse aminte de ele. Ah!

– Ai grijă! Ia să văd, spuse ea și se duse lîngă el, dîndu-i mîinile la o parte.

Îndepărtîndu-i puțin bandajul, examină rana.

– Nici urmă de infecție. Cusăturile sînt intacte. Din cîte văd nu s-a-ntîmplat nimic.

– Începe să mă mănînce, spuse el nervos.

– Asta înseamnă că se vindecă.

– Bănuiesc că da.

Ea continua să stea lîngă el, așa că el își ridică privirea.

– De unde ai luat bani de mîncare?

– Ți-am spus că...

– I-ai cîștigat. Făcînd ce?

Ea ezită, gîndindu-se dacă să-i spună sau nu, după care decise că ar fi bătut-o la cap pînă i-ar fi spus.

– Sînt avocată.

El începu să rîdă.

– Minciunile tale devin din ce în ce mai interesante.

– Sînt apărător public, spuse ea, dar el continua să o privească de parcă n-ar fi crezut-o. Ăsta-i adevărul, insistă ea.

– Povestește-mi.

– Ce vrei să știi?

– Erai bună? Pun pariu că da. Minți atît de bine.

Ea zîmbi.

– Și Ricki Sue spunea la fel.

– Cine e?

– Cea mai bună prietenă a mea.

– Hmm, zise el și mestecă absent ultima bucățică de costiță. Cît de bună erai ca avocată?

Ea trase de timp punîndu-și o cafea și trăgînd un scaun mai departe de el.

– Cred că eram destul de bună. Dacă nu pentru altceva, pentru efort tot meritam un A. *Voiam* să fiu bună. Cei care mă angajau își închipuiau că riscă enorm încredințîndu-și cauzele unei femei. De aceea, trebuia să le dovedesc ce puteam. În general, raportul dintre victorii și înfrîngeri era bun. Bineînțeles că n-am cîștigat toate cazurile.

El luă un aer atent care o făcu să continue.

– Una din înfrîngeri a fost îngrozitor de grea. La început, cazul a părut ceva de rutină, dar, în final, a fost... chiar îngrozitor.

– Ce s-a-ntîmplat?

– Am sfătuit un puști de șaisprezece ani să-și recunoască vinovăția într-un caz de furt din magazin și să spere în mila judecătorului. Din moment ce era prima lui infracțiune, mă așteptam ca acesta să fie destul de indulgent. Dar s-a folosit de băiat ca să mă umilească, spuse ea și apoi îi povesti scena din sala de judecată.

– Există și un post-scriptum?

– În drum spre Columbia, a avut loc un accident groaznic. El avea cătușe și, nu știu cum, cînd au făcut un popas, cătușele s-au agățat în ceva și brațul lui...

Făcu o pauză, înghițind cu dificultate.

– Brațul i s-a retezat de la umăr, de parcă i-ar fi fost smuls. El a suferit un șoc și a fost cît pe-aci să moară din cauza pierderii unei cantități mari de sînge. I-au salvat viața, dar n-o să-și mai revină niciodată, nici fizic, nici psihic.

În dimineața aceea de duminică, afl`nd de accident, Kendall a fost cuprinsă de durere, vinovăție și furie. Acel

lucru a continuat să o chinuiască. Billy Joe nu era un înger, dar accidentul acela excludea orice speranță că ar mai fi putut fi un membru al societății normale. Mutilat și plin de durere, dădea vina pe toată lumea pentru nenorocirea lui. În primul rînd pe avocata lui.

Ai lui o făceau cu siguranță.

– Al naibii accident, remarcă el.

Rămăsese tăcut, lăsînd-o să se gîndească la acele momente tulburătoare.

Oare era bine să continue discuția? Nu cumva spunea prea multe? Dar se simțea bine descărcînd din povara care o chinuise timp de luni de zile.

– Am propria mea teorie în legătură cu asta, zise ea.

– Și anume?

– Că n-a fost deloc un accident.

– Interesant, spuse el aplecîndu-se înainte. Ai pus pe cineva să verifice?

– La vremea aceea nu mi-a trecut prin cap.

– L-ai văzut pe băiat?

– Am încercat. M-am dus la spital să-l văd, dar mi s-a spus că încă nu putea primi vizite.

– Nu ți s-a părut suspect?

– Ar fi trebuit, dar atunci mi-am zis că era firesc. Timp de cîteva săptămîni s-a aflat într-o stare critică. Apoi, chiar fără să cer așa ceva, mi s-a trimis o copie după raportul accidentului. Era o relatare detaliată a tot ce se întîmplase. Totul părea oficial și în ordine. Abia mult mai tîrziu mi-am dat seama că „accidentul“ ar fi putut fi înscenat. Billy Joe era o victimă.

Își trecu degetele prin păr. Se simțea tulburată de fiecare dată cînd își amintea de naivitatea ei.

– Cînd mi-am dat seama că fusese sacrificat, era prea tîrziu ca să mai fac ceva. Deja...

Se opri înainte să spună prea mult.

– Deja ce?

– Nimic.

– Ce?

– Mi se pare că-l aud pe Kevin, spuse ea ridicîndu-se brusc.

– Nu scapi aşa uşor. Nu plînge. Stai jos.

– Nu sînt cîine să stau jos la comandă.

– De ce nu vrei să termini povestea?

– Pentru că...

– Ce este, Kendall? De ce anume fugi? De mine?

– Nu, spuse ea cu o voce răguşită.

– N-o să recunoşti niciodată, dar aveai de gînd să pleci din spital fără mine. Dacă nu te-aş fi surprins furişîndu-te, ai fi dispărut şi habar n-aş fi avut unde erai. Nu te osteni să mai negi pentru că ştiu că am dreptate. Pe urmă mă aduci într-un loc unde nu-i telefon, nu-i televizor şi nici radioul nu funcţionează. Aşa e, spuse el cînd ea se arătă surprinsă. L-am încercat pe cel pe care-l ţii ascuns în dulap. L-ai defectat intenţionat?

– Ştiam că e defect, aşa că l-am pus acolo.

El îşi arătă foarte limpede neîncrederea.

– N-avem nici o posibilitate de comunicare cu lumea exterioară. Nu există vecini în preajmă, cel puţin din cîte am văzut eu. Păstrezi intenţionat izolarea asta. E ceva ce nu-mi spui. Sînt foarte multe lucruri pe care nu mi le spui – despre trecutul meu, al tău, despre căsnicia noastră. Dacă există, într-adevăr, o căsnicie.

Se sprijini de masă ca să se ridice.

– Mă înec în necunoscut și tu ești singura mea legătură cu viața pe care am avut-o înainte de accident. Ajută-mă să ies din starea asta. Dă-mi o mînă de ajutor pînă nu-mi pierd mințile. Spune-mi ce vreau să știu. Te rog.

Ea strînse atît de tare spătarul scaunului, încît încheieturile degetelor i se albiră.

– Bine, ce vrei să știi?

– Întîi și întîi, ce-am făcut de te-am supărat?

– Cine zice că m-ai supărat?

– E destul de ușor de dedus. Cînd ți s-a ivit ocazia să mă lași, ai profitat de ea și era cît pe-aci să reușești. În al doilea rînd, susții că sîntem căsătoriți, dar, din semnele pe care le văd, nu sîntem. De ce susții chestia asta?

– Ce semne?

– Te-am văzut goală. Te-am atins. Dar, de fiecare dată cînd sîntem unul lîngă altul, nu simt... nimic familiar.

– De ce spui asta?

– Pentru că e prea tulburător.

Ea se mută de pe un picior pe altul, nesimțindu-se în apele ei.

– Poate că așa pare. Dar numai pentru că nu-ți amintești că ai fost apropiat de mine.

– Atunci care ți-e scuza?

Ea își privi încheieturile albe ale degetelor și tăcu. Nu putea să spună nimic.

– Ai stat lîngă mine toată noaptea, dar ai avut mare grijă să nu mă atingi, nici chiar din greșeală, continuă el. Am fost suficient de agitat și de treaz ca să-mi dau seama cît de mult te fereai să te atingi de mine.

– Nu-i adevărat. Ne-am sărutat de noapte bună.

– Eu te-am sărutat, nu tu. Și sînt convins că n-am mai făcut-o niciodată.

– Cum poți să fii atît de convins?

– Pentru că nu-mi amintesc.

Ea rîse ușor.

– Asta nu-nseamnă decît că sărutările mele nu sînt memorabile.

– În nici un caz. Chiar contrariul.

Răgușeala vocii lui o făcu să-l privească. Își simți fața fierbinte, de parcă privirea lui intensă ar fi emanat căldură. Din moment ce nu avea nici o replică, păstră tăcerea.

După un moment, el reîncepu discuția de unde o lăsase.

– Să presupunem, prin absurd, că sîntem căsătoriți. Eram cumva în relații reci în momentul accidentului?

– N-am spus asta.

– Nici nu trebuia. Care a fost cauza problemelor noastre? Nu-mi plăcea că acordai prea mult timp carierei tale?

– Nu în mod exagerat.

– Eram compatibili?

– Ne înțelegeam bine.

– Ne certam din cauza copilului? Din cînd în cînd am momente în care parcă văd că ne certam în legătură cu faptul de a avea copii?

– Zău? întrebă Kendall fără să-și dea seama.

– Am vrut copilul?

– Bineînțeles.

El păru extrem de uluit, tulburat și își frecă fruntea.

– Nu cred.

– Spui un lucru îngrozitor!

– Sînt brutal de sincer. Ceea ce nu pot spune și despre tine.

O imploră cu privirea să-i dea o explicație sinceră, dar expresia ei rămase neutră.

– Ne certam din cauza banilor? întrebă el.

– Nu.

– A sexului?

Ea își feri privirea și clătină din cap.

– Sexul, spuse el, trăgînd o concluzie din reacția ei.

– Nu era nimic în neregulă cu acest aspect al relației noastre.

– Atunci vino încoace.

– Pentru ce?

– Vino încoace, repetă el cu fermitate în glas.

Dacă ar fi rămas pe loc, el i-ar fi putut lua încăpățînarea drept lașitate. Și, chiar dacă acest lucru ar fi fost parțial adevărat, nu putea să-l lase să creadă că îi era teamă de el. Așa că ocoli masa și se postă chiar în fața lui.

– Ce-i ăsta, un test?

– Cam așa ceva, spuse el și îi apăsă sînul cu căldură.

Ea icni.

– Ai căzut, șopti el.

Îi era la fel de greu să se mențină pe poziție cum îi fusese cu o seară în urmă cînd o atinsese, dar știa că trebuia să o facă, altfel își punea în pericol credibilitatea.

– A trecut prea multă vreme, atîta tot.

– Cît? întrebă el turtindu-i sfîrcul cu palma.

– Încă dinainte de nașterea lui Kevin.

– Atunci nu-i de mirare.

– Ce anume?

El se apropie și mai mult și, în clipa în care își lipi mijlocul de al ei, fu clar ce voise să spună.

Lăsîndu-și capul în jos, își frecă ușor buzele de ale ei, gest care o făcu să simtă furnicături peste tot. După aceea o sărută cu adevărat, gura lui fiind mobilă, deschisă și dulce. O împunse pe a ei cu limba.

Ea se trase înapoi cu răsuflarea tăiată.

– Nu pot.

– De ce? întrebă el coborînd cu buzele pe gîtul ei.

– Sînt plină.

– Plină?

– Alăptez, spuse ea dîndu-i mîna la o parte și făcu cîțiva pași în spate, clătinîndu-se.

Tulburată, își atinse buzele umede și gîtul, după care își trecu mîna peste locurile unde tricoul îi era ud.

– Ținînd cont de împrejurări, nu cred că ar trebui să... facem ceva.

– Cum adică?

– E stînjenitor.

– De ce?

– Pentru că amnezia ta ne face să fim practic niște străini.

– Susții că sîntem căsătoriți.

– Da.

– Că avem un copil.

– Da.

– Dar sîntem practic străini? Explică-mi cum vine asta, Kendall. Și, dacă tot e vorba de explicații...

Duse mîna la spate și scoase ceva de la brîul pantalonilor scurți.

– Începe cu ăsta, zise el îndreptînd pistolul spre ea.

CAPITOLUL 14

– Numele meu e Kendall Burnwood, spuse ea și își puse servieta pe masă, după care îi întinse mîna femeii care se afla singură în camera de interogatoriu.

Părul nu îi mai era superb ca altă dată. Fața îi era schimonosită din cauza umflăturilor și a vînătăilor. Cu toate acestea, Kendall o recunoscu imediat pe femeia pe care o văzuse o singură dată la biserică.

– Știu cine ești. Eu sînt Lottie Lynam.

Îi strînse mîna lui Kendall cu o vădită lipsă de entuziasm. Kendall observă că mîna îi era uscată, nu umedă din cauza transpirației provocate de emoție. Vocea îi era egală și privirea neutră. Ținînd cont de împrejurări, te-ai fi așteptat la mai multă emoție.

Părea uluitor de calmă pentru o femeie care abia își ucisese soțul.

– Ce pot să fac pentru dumneata, doamnă Lynam?

– Să mă scoți de-aici.

– O să mă apuc de lucru imediat. Ce le-ai spus celor care te-au arestat?

– Nimic.

– Trebuie neapărat să știu tot ce le-ai spus polițiștilor, chiar dacă e ceva ce dumneata consideri că e lipsit de importanță.

– Nu le-am spus decît că Charlie m-a bătut și m-a violat și că vreau un avocat înainte să-mi pună întrebări în legătură cu felul în care a murit.

– Foarte bine. Asta-i foarte bine.

– Mă uit mult la televizor, spuse ea cu tristețe.

– La ce oră ai fost arestată?

– Pe la patru dimineața.

– Cînd te-a examinat doctorul?

– M-au adus direct aici.

Kendall se uită la ceas. Era aproape şapte.

– Ești aici de trei ore, în starea asta? Te doare ceva?

– Puțin, dar suport.

– Ei bine, eu nu, spuse Kendall și își dădu scaunul în spate cu zgomot, traversă camera, deschise ușa furioasă și se adresă în general, nu cuiva anume: Clienta mea are nevoie de un control medical. Cine ne duce pînă la spital?

Kendall stătu pe bancheta din spate a mașinii de poliție cu doamna Lynam, care tăcu tot drumul. La spital, fu consultată foarte amănunțit. Fu pregătit un dosar de viol, incluzînd fotografii ale trupului doamnei Lynam. Lui Kendall i se promise să i se trimită o copie a raportului imediat după ce va fi primit și departamentul de poliție una.

Deși vînătăile de pe fața femeii erau îngrozitoare, doctorul o asigură că erau „superficiale“ și că aveau să dispară cu timpul. Zgîrieturile de pe umeri, sîni și pulpe i-au fost dezinfectate. Cînd se întoarseră la tribunal,

Kendall insistă să i se facă o baie clientei sale și să i se servească micul dejun înainte de a fi interogată.

– Sună-mă cînd ești gata să o interoghezi, îi spuse ea ofițerului însărcinat cu acel caz. Aștept în biroul meu.

Înainte să plece, îi strînse mîna doamnei Lynam încurajator.

Două ore mai tîrziu, se aflau din nou în camera de interogatoriu. Părul lui Lottie Lynam era încă umed. Fața îi părea proaspăt spălată – și nevinovată, observă Kendall. Nefardată, părea mult mai tînără și mai vulnerabilă. Purta o salopetă cenușie de închisoare și o pereche de papuci din imitație de piele.

– Erau trei găuri de gloanțe în Char..., în victimă, îi spuse polițistul lui Kendall. Avem deja fotografiile făcute la locul crimei. Nu sînt deloc plăcute.

– Aș putea să le văd?

El întinse un plic. Așa cum spusese, fotografiile color erau de-a dreptul oribile.

– Un glonț a pătruns în gît. Unul a fost tras în frunte, cam pe-aici, zise el arătînd punctul respectiv pe propria-i frunte. Iar celălalt a trecut prin obraz și a ieșit prin tîmpla din partea opusă. S-a tras de la mică distanță. Pe la trei și jumătate dimineața. A murit pe loc, în propriul lui pat.

Privirea îi alunecă spre Lottie, care stătea cu mîinile împreunate în poală. Chipul ei nu trăda nimic. În sinea ei, Kendall își spuse că stoicismul ei avea să fie foarte folositor în sala de judecată.

Îi mulțumi polițistului pentru informații.

– Medicul legist a întocmit raportul autopsiei?

– O să-l facă în cursul dimineții. A zis c-o să-l avem gata pînă la sfîrșitul zilei.

– Vreau o copie cît se poate de repede.

– Sigur. Dar o să conțină exact ce v-am spus eu.

Kendall nu comentă nimic legat de acest lucru. În schimb, puse o întrebare simplă:

– De ce este bănuită de crimă clienta mea?

Polițistul, care asista și care pînă atunci stătuse rezemat de perete, cu gleznele încrucișate, curățindu-și dinții cu o scobitoare, pufni ironic. Arătă spre pistolul de pe masă, care fusese etichetat și pus într-o pungă de plastic.

– Asta-i arma crimei. Era pe podea lîngă patul în care i-a fost zburat capul lui Charlie. Am identificat deja amprentele ei pe pistol, iar pe mîini avea urme de praf de pușcă. Ce vreți mai mult decît atît?

– Nu e nevoie de mai mult? întrebă Kendall și atunci celălalt polițist interveni:

– Cînd am ajuns acasă la ei, Lottie stătea la masa din bucătărie, sorbind dintr-un pahar de whisky, foarte calmă.

– Bănuiesc că doamna Lynam suferise un șoc și merita să bea ceva după ce fusese violată.

– Violată! Charlie era bărbatu-său. Erau căsătoriți de ani de zile, zise polițistul care asista. Avem un caz foarte clar de crimă. E foarte limpede ce s-a-ntîmplat.

– Da? întrebă Kendall și tonul ei îl invită să continue.

– Charlie a venit acasă beat, ceea ce nu i-a prea convenit lui Lottie. L-o fi cicălit și el a luat-o puțin la bătaie. Nu zic că a făcut bine, adăugă el repede. Oricum, Lottie era furioasă, așa că, după ce-a adormit el, l-a împușcat și l-a omorît.

– Aveți declarații ale martorilor? întrebă Kendall.

– Martori?

– Cineva care să fi fost acolo și să fi văzut ce s-a întîmplat, explică ea cu inocență. Poate să spună vreun vecin că a avut loc o asemenea ceartă? Poate să jure cineva că doamna Lynam era supărată pe soțul ei și l-a împușcat cu un pistol, pe care, întîmplător, l-ar fi putut folosi oricînd înainte de noaptea trecută?

Cei doi polițiști schimbară o privire.

– Nu există vecini, spuse unul din ei mormăind. Casa lor e undeva mai departe.

– Înțeleg. Deci nimeni n-a auzit această ceartă despre care susțineți că ar fi avut loc. Nimeni n-a fost martor la o crimă.

Polițistul aruncă scobitoarea și se desprinse de perete.

– Nimeni n-a fost martor nici la vreun viol.

Kendall le mulțumi și îi rugă să o lase singură cu clienta ei. După ce polițiștii părăsiră încăperea, Lottie vorbi pentru prima oară.

– E cam așa cum au zis ei.

Kendall se temuse de acest lucru, dar nu lăsă să se vadă că era descurajată.

– Datorită dovezilor palpabile pe care le au deja, e aproape sigur că o să fii acuzată de crimă. Indiferent de teatrul pe care l-am jucat cu polițiștii, știm foarte bine că ai apăsat pe trăgaciul armei care ți-a ucis soțul. Nu ești nevinovată – asta e o realitate. Totuși vinovăția trebuie dovedită. Așa că treaba mea e să cercetez și să prezint anumite aspecte ale vieții dumitale alături de Charlie, după care se va stabili gradul de vinovăție. Înainte să intru în sala de judecată ca să te reprezint, trebuie să știu mai multe despre dumneata și despre căsnicia dumitale

decît voi avea nevoie, probabil. Sala de judecată nu-i un loc unde să vii cu surprize. Așa că, îmi cer scuze dinainte pentru amestecul în problemele dumitale personale, dar, oricît de neplăcut ar fi, este un aspect necesar al meseriei mele.

Era limpede că lui Lottie nu-i făcea plăcere acel amestec, dar încuviință, dîndu-i de înțeles că putea să înceapă.

Kendall începu cu datele biografice. Astfel află că Lottie se născuse în Prosper, fiind cea mai mică într-o familie cu cinci copii. Părinții ei erau decedați; rudele îi erau împrăștiate. Făcuse liceul, un an de colegiu și după aceea își luase o slujbă de secretară la o firmă de asigurări. Charlie Lynam era un comis-voiajor care vindea tot felul de lucruri pentru birou.

– A venit la firmă, îi spuse ea lui Kendall. A-nceput să flirteze și m-a invitat în oraș. La început am zis nu, dar, pînă la urmă, am acceptat și ne vedeam ori de cîte ori era în oraș. Un lucru a dus la altul.

Fuseseră căsătoriți șapte ani, dar nu aveau copii.

– Nu pot să fac copii. Am avut apendicită în adolescență și infecția care a urmat m-a lăsat sterilă.

Lottie Lynam nu avusese o viață cu prea multe împliniri. Cu cît vorbea mai mult cu atît îi făcea mai multă milă lui Kendall, care trebui să-și aducă aminte să-și păstreze detașarea pe care i-o impunea meseria. Voia tare mult să o ajute pe femeia aceea, care fusese silită să facă un gest disperat pentru a scăpa de un soț teribil de abuziv.

Kendall deschise un dosar.

– Am făcut cîteva cercetări în timp ce dumneata erai la duș și luai micul dejun. În ultimii trei ani ai chemat

poliția acasă de șapte ori, spuse ea ridicîndu-și privirea. Așa e?

– Dacă spui dumneata. Eu am pierdut șirul.

– De două ori ai fost spitalizată. O dată cu cîteva coaste rupte. Altă dată cu o arsură pe spate. Ce fel de arsură, doamnă Lynam?

– M-a însemnat cu ondulatorul, spuse ea cu un calm remarcabil. Presupun că am avut noroc. A-ncercat să... mi-l vîre înăuntru. Zicea că voia să mă facă a lui odată pentru totdeauna.

Kendall trebui din nou să se concentreze asupra faptelor și să nu-și arate compătimirea.

– Era gelos?

– Nebun de gelozie. Pe oricine purta pantaloni. Nu puteam să mă duc nicăieri, să fac nimic, că mă acuza că atrag alți bărbați. Voia să arăt bine, dar cînd mă aranjam, se-nfuria îngrozitor dacă vreun bărbat îmi arunca măcar o singură privire. Pe urmă se îmbăta și mă snopea în bătaie.

– Te-a amenințat vreodată cu moartea?

– De prea multe ori ca să mai țin socoteala.

– Te-aș ruga să te gîndești la anumite momente cînd a făcut-o, de preferat cînd ar fi putut să-l audă cineva. Ai vorbit cu cineva despre purtarea lui abuzivă? Cu preotul? Cu vreun consilier matrimonial, poate?

Lottie clătină din cap.

– Ar fi bine dacă cineva ar putea să confirme cît de speriată erai că, în timpul vreunuia din accesele lui de furie, ar fi putut să te omoare. N-ai discutat problema asta cu nimeni?

Ea ezită.

– Nu.

– Bine. Ce s-a întîmplat aseară, doamnă Lynam?

– Charlie fusese plecat cîteva zile. A venit obosit și țîfnos și a-nceput să bea. După puțin timp era deja beat. Pe urmă s-a înfuriat și a făcut un dezastru cu cina pe care o pregătisem. A azvîrlit mîncarea pe pereți. A spart farfuriile.

– Polițiștii au văzut toate astea?

– Nu. Curățasem tot.

Păcat. Dovada unui acces de furie ar fi fost foarte bună – dacă ea ar fi putut dovedi că Charlie fusese cel ce făcuse dezastrul.

– Continuă, o îndemnă Kendall.

– A ieșit ca o vijelie din casă și s-a-ntors după ce a lipsit cîteva ceasuri. Pe la miezul nopții s-a-ntors, mai beat și mai furios decît era cînd plecase. N-am vrut să fac sex cu el, așa că m-a adus în halul ăsta, zise ea arătînd spre fața învinețită și umflată. M-am gîndit că, din punct de vedere legal, este viol atunci cînd o femeie zice nu.

– Așa este. I-ai spus foarte clar că nu vrei să faci sex cu el aseară, corect?

Ea încuviință.

– Dar m-a forțat. M-a țintuit în pat și mi-a ținut brațul apăsat pe gît. Mi-a smuls chiloții și m-a posedat. A fost îngrozitor de dureros. A făcut să mă doară intenționat.

– Ți-au curățat unghiile la spital. Or să găsească urme de piele, dovezi cum că ai opus rezistență?

– Așa ar trebui, pentru că m-am împotrivit ca o pisică sălbatică. Atunci cînd a terminat, s-a prăvălit peste mine. Mi-a aruncat tot felul de vorbe urîte și pe urmă m-a amenințat că mă omoară.

– Care au fost exact cuvintele lui?

– Și-a scos pistolul din sertarul noptierei, mi-a vîrît țeava în gură și a zis că ar trebui să-mi zboare capul ăsta afurisit. M-ar fi omorît chiar atunci, numai că și-a pierdut cunoștința. Mult timp am stat acolo, prea obosită și prea îngrozită ca să mă mișc. Știam că, atîta timp cît dormea, eram în siguranță. Dar cînd se trezea? Atunci m-am hotărît să-l omor eu înainte să mă omoare el pe mine.

Privind-o pe Kendall drept în ochi, mărturisi:

– Am luat pistolul și l-am împușcat în cap de trei ori, exact așa cum au spus ei. Dar nu-mi pare rău c-am făcut-o. Mai devreme sau mai tîrziu, m-ar fi omorît. Viața mea nu e cine știe ce, dar nu voiam să mor.

Întorcîndu-se în biroul ei, Kendall privi picăturile de ploaie care loveau în geam ca niște bile de metal.

– Neobișnuit, murmură ea.

În dimineața aceea, cînd sosise la tribunal, Bama prezisese că va ploua.

– Înainte să se întunece, spusese cerșetorul, dînd din cap cu înțelepciune.

Kendall se uitase cu îndoială la cerul senin.

– Nu văd nici un nor, Bama. Ești sigur?

– Furtună înainte de apusul soarelui. Ascultați-mă pe mine.

Avusese dreptate. Tunetele răsunau în munții îndepărtați, ascunși acum de norii joși și de ceață. Scuturîndu-se de un vag sentiment neplăcut, Kendall răspunse mesajelor telefonice și citi corespondența.

Printre scrisorile primite în dimineața aceea era încă una din partea familiei Crook, în care făceau niște amenințări scrise greșit. Era a cincea scrisoare de acel gen

pe care o primea după accidentul lui Billy Joe, dar nu era și cea mai rea. La cîteva zile după ce brațul băiatului fusese retezat, ea primise un pachet în care se afla un șobolan mort.

Se dusese vorba prin tot tribunalul. În cele din urmă, ajunsese și la urechile celor de la ziar, care își aveau redacția la două blocuri distanță. Imediat Matt apăruse în biroul ei, dorind să știe dacă ceea ce auzise era adevărat.

Cînd ea îi arătă dovada urît mirositoare, el fusese cît pe-aci să adune un grup de oameni care să pornească în căutarea gemenilor și a oricui altcuiva pe nume Crook. Gibb, care, de asemenea, aflase vestea, era de acord cu Matt.

Kendall îi împiedicase să facă acest lucru.

– Sînt supărați din cauza celor întîmplate cu Billy Joe. Într-o anumită măsură, sînt de acord cu ei.

– De acord! Ai făcut tot ce-ai putut pentru hoțul ăla mic, strigase Matt.

– Metoda asta de intimidare a întrecut cu mult măsura, chiar dacă e vorba de niște nenorociți ca frații Crook, spusese Gibb. Sînt niște ticăloși și trebuie puși la punct odată pentru totdeauna.

– Dar sînt niște oameni înapoiați, spusese ea, încercînd să-i liniștească.

– I-am prevenit pe nemernicii ăia că, dacă-ți fac vreun rău..., zise Matt.

– Dar nu mi-au făcut nimic. Dacă ripostăm, înseamnă că ne coborîm la nivelul lor. Vă rog, Matt, Gibb. Nu faceți nimic pripit. În ultimă instanță s-ar putea dovedi mai nefast pentru mine decît orice ar putea să facă ei. Trebuie să răspund cum îmi cere profesia, adică ignorînd totul.

Izbutise să-i potolească și să le smulgă promisiunea că nu aveau să facă nimic. Gîndindu-se cît de mult ar fi

putut să se înfurie, nu le mai spusese nimic despre celelalte mesaje primite din partea familiei Crook. Îi spusese lui Matt că i se spărsese parbrizul cînd un camion care trecea pe stradă făcuse să sară o piatră. Adevărul era că îl găsise spart cînd se dusese la mașină într-o seară, după program. Piatra care îl spărsese avea atașat un bilet de amenințare scris incorect .Datorită faptului că, mai tîrziu, ar fi putut fi folosite ca dovezi, ea nu distrusese scrisorile primite la birou, ci le ținea închise într-un dulap cu dosare. O puse în dosar și pe cea pe care o primise în dimineața aceea și se gîndi din nou la Lottie Lynam. Fără îndoială că acel caz avea să-i domine programul în următoarele cîteva săptămîni.

Așa cum se așteptase, primi un telefon din partea procurorului Dabney Gorn mai tîrziu în acea după-amiază.

– Eh, se pare că o să fie ceva interesant.

– Adevărat? întrebă Kendall prefăcîndu-se inocentă. Ni se aduce noul ascensor? Ăsta deja e atît de șubred încît eu întotdeauna urc pe scări.

El rîse apreciindu-i simțul umorului.

– Nu merge să faci pe proasta cu mine, doamnă Burnwood. Ai un caz teribil.

– Așa e. Îmi place la nebunie să-mi înfig dinții în ceva atît de nemaipomenit ca o agresare fizică și un viol.

– Dar de crimă de gradul unu ce zici?

– Crimă de gradul unu? întrebă ea părînd uimită. Sigur vorbim de același caz?

– Lottie Lynam.

– O să susții că e crimă de gradul unu? M-ai lăsat fără grai.

– Ai văzut aceleași dovezi ca mine.

– Atunci cum de ți-au scăpat fotografiile făcute doamnei Lynam la spital, sau dosarele despre internările ei anterioare, sau rapoartele poliției în care se pomenea de atacuri violente în locuința soților Lynam?

– Toate astea îmi întăresc convingerea că a fost vorba de premeditare, spuse el. Lottie avea o mulțime de motive să o facă și a avut mult timp de gîndire. O să fie condamnată pentru crimă cu premeditare. Sperai omor prin imprudență? Ia-ți gîndul. Clienta dumitale s-a gîndit ore întregi azi-noapte înainte să se hotărască să-l termine pe Charlie.

– Asta nu se poate dovedi, și o știi foarte bine, Dabney. Pot să găsesc o sută de moduri în care să strecor îndoiala.

– Bine, hai să nu mai batem cîmpii, îi spuse el după ce se gîndi o clipă. Charlie Lynam nu-i tocmai o biată victimă. Toată lumea știe că bea prea mult și că obișnuia să o bată pe Lottie. Hai să-i scutim pe contribuabili să mai cheltuiască niște bani și pe noi să pierdem timpul.

– Care-i cea mai bună ofertă? întrebă ea direct.

– Fă-o pe Lottie să spună că e vinovată de omor prin imprudență. Probabil că o să primească vreo douăzeci, din care o să facă cel mult opt.

– Mulțumesc, dar nu sînt de acord. Clienta mea e nevinovată.

– Nevinovată! exclamă el uluit. Vrei să pledezi pentru nevinovăție?

– Exact asta am de gînd să fac.

– Pe ce motiv, nebunie?

– Lottie Lynam e perfect sănătoasă mental. A știut exact ce trebuia să facă pentru a-și salva viața. Bineînțeles că a fost un gest disperat, dar uciderea soțului ei a fost un act clar de legitimă apărare.

CAPITOLUL 15

– Domnule Pepperdyne?

– Aici, strigă el.

Agentul mai tînăr și mai lipsit de experiență dădu buzna în mica bucătărie. Pepperdyne își întrerupse cercetarea lucrurilor lui Kendall Burnwood, care se aflau pe masă în fața lui.

– Ai găsit ceva?

– Da, domnule. Tocmai am găsit asta în dormitor. Era lipit sub un sertar.

Pepperdyne luă teancul de hîrtii de la agentul care era foarte emoționat și începu să le citească. Subalternul său, fiind prea tulburat pentru a sta liniștit, se plimba prin spațiul îngust dintre masă și aragaz.

– M-am gîndit că treburile alea legate de preot – acel Bob Whitaker – sînt foarte interesante, zise el. Noi nu știam că n-a absolvit niciodată seminarul și că, de fapt, i s-a cerut să plece datorită faptului că opiniile lui erau atît de neortodoxe?

– Nu, recunoscu Pepperdyne încruntat.

– Dar doamna Burnwood știa. A avut grijă să afle. Sînt o mulțime de documente în acest sens.

– Hmm. Doamna Burnwood a noastră a fost îngrozitor de ocupată.

– Și mai e un dosar întreg despre procurorul din Prosper. Numai că în Carolina de Sud sînt numiți consultanți. Ați citit?

– Fă-mi un rezumat.

– Gorn a fost exlus din barou în Louisiana. A venit în Carolina de Sud. După cîțiva ani a fost ales avocat consultant în Prosper. Dubios, ca să nu spunem mai mult. Și mai e ceva în legătură cu judecătorul. Bancheri, administratori de școală, avocați. A făcut investigații despre toți stîlpii societății acelei comunități, scoțînd la iveală cîte o fisură destul de mare. E totul scris acolo.

Fără să vrea, Pepperdyne fu impresionat de acele investigații extinse, care rivalizau cu unele efectuate de către biroul său.

– Trebuie să-i fi trebuit ceva timp ca să facă toate cercetările astea, remarcă celălalt agent. Și cap.

– Ah, cap are, spuse Pepperdyne. E teribil de vicleană.

– Au trecut aproape două săptămîni de cînd au fugit de la spital, și nici urmă de ei.

– Știu cît a trecut, se răsti Pepperdyne, ridicîndu-se brusc.

Acel gest aproape că răsturnă măsuța de bucătărie. Tonul lui îl făcu pe subaltern să iasă repede, murmurînd ceva despre continuarea căutărilor în dormitor.

Pepperdyne se duse la chiuvetă. Pe pervazul ferestrei de deasupra, o iederă ofilită se lupta să supraviețuiască în ciuda lipsei de apă. Se afla într-un ghiveci de ceramică pe care era desenată o floarea-soarelui. Perdeluțele erau

strînse cu o panglică tot în formă de florea-soarelui. Peperdyne se trezi pipăind una și zîmbind ușor.

„Aparțin unei răpitoare“, își aminti el, retrăgîndu-și brusc mîna.

Dar, cel puțin, nu aparțineau unei criminale. Autopsia efectuată asupra persoanei decedate în urma accidentului de mașină din Georgia dovedea că aceasta murise datorită impactului. Doamna Burnwood nu o lăsase să se înece. Deci nu era o criminală. Încă.

Pepperdyne privi pe fereastră, gîndindu-se la ce dezvăluiau acele recente descoperiri despre doamna Burnwood și despre oamenii din Carolina de Sud cu care avusese ea de-a face. Cu cît afla mai mult, cu atît știa mai puțin. Fiecare întrebare la care primea răspuns dădea naștere alteia și mai complexă și mai alarmantă. Cu cît trecea mai mult timp de la dispariția lor, cu atît li se pierdeau urmele.

Înjurînd încet, lovi cu pumnul în pervazul ferestrei.

– Unde ești, cucoană? Și ce-ai făcut cu el?

Telefonul de pe perete începu să sune. Pepperdyne întoarse brusc capul și se uită la aparat. Sună a doua oară. Exista o șansă să o sune cineva pe Kendall Burnwood, cineva care i-ar fi putut furniza un indiciu. Dacă era așa, nu voia să sperie persoana respectivă.

Simțind un nod în stomac, ridică receptorul și răspunse prudent.

– Domnule Pepperdyne?

– La telefon, zise el relaxîndu-se.

– Sînt Rawlins, domnule. Am găsit ceva.

Pepperdyne simți din nou un gol în stomac cînd recunoscu numele unuia din agenții care rămăseseră în Stephensviile, Georgia.

– Ascult.

– Am găsit un tip care zice că i-a vîndut o mașină lui Kendall Burnwood. A recunoscut-o după fotografie.

– Nu există nici o îndoală?

– Absolut nici una.

– Și unde naiba a fost tot timpul ăsta?

– Și-a vizitat nepoții în Florida. N-a mai fost niciodată acolo, așa că și-a cumpărat un bilet de avion pînă la Miami cu banii pe care doamna Burnwood i-a dat pe mașină.

– Avea bani gheață?

– Așa zice omul.

O veste proastă. Deci nu lăsa nici o hîrtie în urmă. Nu că ar fi fost atît de imprudentă, dar întotdeauna trebuia să speri.

– Era plecat din oraș cînd noi am întors totul cu fundul în sus, adăugă agentul. S-a întors abia aseară, așa a zis, și atunci a aflat ce s-a-ntîmplat, cînd i-a văzut poza în ziar. A citit articolul și ne-a sunat.

– Dă în urmărire mașina.

– Am și făcut-o, domnule.

– Bine. Vin imediat.

CAPITOLUL 16

– Fă-i să tacă! Nu suport. Fă-i să nu mai plîngă, să nu mai plîngă. Isuse! Oh, Doamne. Nu!

Propriul strigăt îl trezi din somn. Se ridică brusc în capul oaselor și privi speriat în jur. În mod automat, întinse mîna după pistolul pe care îl ținea sub saltea.

– Nu-i acolo.

Era vocea lui Kendall. O auzea, dar nu o vedea.

– L-am pus într-un loc unde nu mai poți să-l găsești de data asta.

El scutură din cap ca să se dezmeticească, se uită prin cameră după ea și, în cele din urmă, o zări pe jos, lîngă pat.

– Ce s-a-ntîmplat? Ce cauți pe jos?

– Aici am aterizat cînd m-ai împins. Ai avut un coșmar și am încercat să te trezesc, dar am primit un pumn în umăr.

– Ai pățit ceva?

– Nu, zise ea ridicîndu-se.

Inima lui bătea cu putere și era scăldat de sudoare. Simțindu-se slăbit și dezorientat, își ridică genunchiul piciorului teafăr și își rezemă fruntea de el.

– Trebuie să fi fost ceva groaznic, zise ea. Îți amintești ceva?

Ridicîndu-și capul, el se uită la ea.

– Din fericire, nu. M-a speriat îngrozitor.

– Ești ud leoarcă. Îți aduc un prosop.

În absența ei, el se dădu jos din pat și se duse la fereastră, așezîndu-se în fotoliu. Ridică jaluzeaua și fu dezamăgit cînd văzu că ziua era la fel de prăfuită și de liniștită ca atunci cînd se hotărîse să se lase pradă letargiei și să doarmă puțin. După ploaia neîncetată din urmă cu două săptămîni, acum era secetă. Zăpușeala era înnebunitoare.

Aruncă o privire peste umăr spre așternutul răvășit și ud de transpirație.

– Îmi pare rău, îi spuse el lui Kendall cînd ea reapăru în cameră.

– N-o să fie greu să schimb așternutul, zise ea și ezită puțin înainte de a adăuga: Nu e prima oară cînd ai coșmarul ăsta.

– Nu?

– Nu, dar de data asta a fost mult mai rău. Te simți mai bine acum?

El încuviință și luă paharul de limonadă pe care ea i-l adusese pe o tavă. Mîna îi tremura. Luă cîteva înghițituri de limonadă rece și apoi își lipi paharul de frunte.

Fu uimit cînd simți prosopul peste umeri, peste coaste și pe șira spinării pînă la baza acesteia. Atingerea ei era ușoară.

Îi amintea de felul cum se purta cu băiețelul ei. Pentru că, indiferent ce altceva ar fi fost, era o mamă excelentă. Blîndă. Generoasă. Atentă. Iubitoare. Îi plăcea nespus acel rol. Copilul îi smulgea zîmbete naturale care îi luminau chipul.

O observase, de obicei cînd ea nu își dădea seama și cînd se ocupa de copil. Erau momente cînd aproape că invidia copilul. El nu își amintea de copilărie, bineînțeles, dar nu putea să creadă că fusese dădăcit atîta. Se îndoia că fusese iubit vreodată atît de mult, nici în copilărie, nici ca adult.

Se întrebă dacă el ar fi fost capabil să iubească o altă ființă omenească la fel de complet și de lipsit de egoism. Nu-i plăcea să creadă că nu.

– E mai bine? îl întrebă ea și făcu o compresă din prosop, lipindu-i-l de ceafă.

– Da, mulțumesc, spuse el și îi acoperi mîna cu a lui, ținînd astfel compresa pe ceafă timp de cîteva clipe și mîna ei între a lui și prosop. Mult mai bine.

– Mă bucur.

În cele din urmă, el își retrase mîna și ea pe a ei. După aceea, el folosi prosopul ud pentru a-și șterge pieptul și burta care, dintr-o dată, și-ar fi dorit să fi fost mai tare și mai tînără. Cînd o surprinse pe Kendall privindu-l, ea se uită repede în altă parte.

Amîndoi începură să vorbească în același timp.

– Am adus...

– Pentru ce sînt toate astea?

– O să-ți spun imediat, zise ea. Trage-ți sufletul.

Ea se așeză atunci pe marginea patului și își împreună mîinile în poală. Purta tot timpul pantaloni scurți, așa că picioarele i se bronzaseră. El bănui că și le epila de

fiecare dată cînd făcea baie, fiindcă întotdeauna păreau netede. *Păreau* netede. Nu știa din proprie experiență, deoarece, din dimineața aceea, cînd o sărutase, nu o mai atinsese. Din motive neștiute de el, ea instituise o regulă de „nu pune mîna". Încercase să se convingă de faptul că îi convenea acel tabu. Dacă așa voia ea, foarte bine.

Dar nu era bine deloc. El suferea de o dorință aproape insuportabilă. Trăind cu ea ca soț și soție și totuși comportîndu-se ca un străin, asta începea să-l chinuiască din ce în ce mai mult. Își luă ochii de la picioarele ei.

„Cine e femeia asta?"

De ce fugea? se întrebă el. Pentru că sigur fugea. Putea să nege pînă în pînzele albe, el tot știa că o înspăimînta ceva dincolo de pereții acelei case. În fiecare noapte, se dădea jos din pat de cîteva ori și se ducea în vîrful picioarelor prin încăperi și se uita pe ferestre. De ce? El se prefăcea întotdeauna că doarme în timpul patrulărilor ei nocturne, dar era perfect conștient de ele. Îl deranja teribil faptul că nu cunoștea motivul vigilenței ei.

Uneori simțea că înnebunește din această cauză. De ce nu îi spunea, pentru ca el să o ajute? Singurul motiv pe care îl întrezărea era acela că el însuși făcea parte din problema ei. Era o posibilitate supărătoare, dar ea ar fi putut să clarifice totul cu niște răspunsuri foarte simple și sincere. Departe de ea acel gînd. Dormise lîngă ea în fiecare noapte în cursul celor două săptămîni, dar nu îi cîștigase încrederea.

Îi cunoștea felul cum respira în somn, dar continua să rămînă un străin pentru ea. Chiar și legat la ochi i-ar fi recunoscut parfumul și sunetul vocii, dar ea nu-i aparținea. Era în stare să pună pariu pe orice.

– Cum ai găsit pistolul? o întrebă el.

– Nu sînt prea multe ascunzători accesibile unui om în cîrje.

În prima dimineață cînd ajunseseră acolo, în timp ce ea își făcuse de lucru prin bucătărie, el îi scotocise prin lucruri și dăduse de pistol în punga cu scutece a copilului, ultimul loc unde s-ar fi putut aștepta cineva să găsească o armă. Lucru care îi confirma bănuielile – și anume că ea mințea de înghețau apele. Situația nu era deloc atît de inofensivă cum voia ea să pară.

Firește că ea se supărase teribil cînd îl văzuse cu pistolul și îl acuzase că umbla unde nu trebuia, ceea ce el a și recunoscut, dar cînd ea îi ceruse pistolul înapoi, el îi rîsese în față.

Însă, tot ea a rîs la urmă, pentru că ascunsese gloanțele în altă parte, deci pistolul îi era inutil lui. Cu toate acestea, îi dăduse un fals sentiment de putere faptul că îl avea asupra lui. Și, surprinzător, se simțise bine în posesia lui. Greutatea armei în mîna lui fusese ceva familiar și tulburător de firesc. O mînuise fără cea mai mică stîngăcie. Deși nu avea gloanțe, știa perfect cum să o încarce și cum să o folosească și o respecta fără să se teamă de ea. Datorită faptului că se simțise bine cu arma în mînă, se întrebă cum dobîndise acea familiaritate. Încercase să-și amintească, dar memoria continuase să nu-l ajute. Cînd ținuse acel pistol în mînă, zărise puțin din trecut; era teribil de supărat acum, că nu-l mai avea.

– O să-l găsesc din nou, zise el.

– De data asta n-o să-l mai găsești.

– O să caut pînă o să-l găsesc.

– N-o să-l găsești.

– Al cui e?

– Al meu.

– Mamele care alăptează nu umblă cu pistoale asupra lor, Kendall. Ce faci cu o armă de foc? Ai amenințat pe cineva și m-ai răpit? Mă ții ca să primești recompensă?

Ea rîse cînd auzi o asemenea idee.

– Cît crezi că meriți? Te simți bogat?

El se gîndi puțin, după care clătină din cap cu tristețe.

– Nu.

– Adu-ți aminte că tu ai insistat să vii cu mine. Nu te-am luat din spital împotriva voinței tale.

Așa era. Nu o făcuse. Deci teoria răpirii cădea.

– Ai ascuns pistolul în același loc cu cheile mașinii?

– De ce ai căutat cheile mașinii?

– De ce le-ai ascuns?

– Dacă ți le-aș aduce pe o tavă de argint, ce-ai face cu ele? întrebă ea. Oricum n-ai putea să conduci cu piciorul stîng.

– Cel puțin aș încerca.

– Ne-ai lăsa pe Kevin și pe mine izolați aici?

El răspunse printr-un da apăsat.

– Exact așa cum ai tu de gînd să mă lași cînd o să ți se ivească prima ocazie.

– Ei bine, înainte să plec, mai trebuie să fac ceva, zise ea sarcastic. Așa că mai bine o fac cît mai repede ca să termin odată.

Se ridică și luă tava pe care o pusese pe noptieră. El privi cu suspiciune sticla de plastic cu spirt, forfecuța și penseta.

– Ce să faci?

– O să-ți scot firele.

– Pe naiba.

– Dar nu-i nimic rău în asta.

– Ți-e ușor să zici așa. Nu-s firele tale. De ce nu mergem la un doctor?

Ea îmbibă puțin pansament în spirt.

– Nu-i nevoie. Nu trebuie decît să le tai și să le trag afară. Am văzut cum se face.

– Și eu am văzut cum se face o operație pe cord deschis, dar asta nu înseamnă că pot s-o fac.

– Cînd ai văzut tu o operație pe cord deschis?

– Ziceam și eu așa. Du chestiile astea de-aici. Să nu te apropii de mine cu foarfeca aia. De unde știu eu n-ai de gînd să mi-o vîri în vena jugulară?

– Dacă aș fi avut de gînd să fac asta, aș fi făcut-o în timp ce dormeai și n-aș fi așteptat pînă acum.

Avea dreptate. Voia să scape de el, dar nu se gîndea la crimă – cel puțin el credea acest lucru.

– Nu te mai prosti și lasă capul în jos, spuse ea, dar el o apucă de mîini.

– Chiar știi ce faci?

– Ai încredere în mine.

– În viața asta în nici un caz.

Ea își dădu ochii peste cap.

– Nu sînt decît cîteva cusături la suprafață. Majoritatea sînt sub piele și trebuie să se fi dizolvat pînă acum.

– De unde știi atîtea lucruri?

– Mi-a spus doctorul, zise ea cu sinceritate în glas. N-o să te doară. Îți promit. Rana s-a vindecat.

Era adevărat. Nu îl mai durea de cîteva zile; durerile de cap dispăruseră. Acum putea să se spele pe cap. Părul îi creștea și locul respectiv îl mînca îngrozitor.

Șovăitor, își lăsă mîinile în jos.

– Bine. Dar dacă începe să doară...

– Mă opresc.

Îi puse mîna pe obraz și îi lăsă capul în jos, după care tamponă zona cusăturilor cu spirt.

– Stai liniștit, șopti ea dînd pansamentul la o parte și luînd forfecuța.

Umbla cu blîndețe. Dacă n-ar fi auzit clicul metalic al forfecuței, n-ar fi știut că ea tăiase primul fir. Bineînțeles că atenția îi era atrasă de alte lucruri – de răsuflarea ei în părul lui, de atingerea pulpelor ei, de sînii ei care se aflau atît de tulburător de aproape de fața lui.

Poate n-ar fi trebuit să o oblige să i se arate goală. În momentul respectiv i se păruse a fi o idee bună, un mod de a-i verifica povestea cu „căsnicia". Dar acum se temea că fusese o eroare de tactică ce îl tulburase mai mult pe el. Pentru că acum, cînd vedea cum i se mișcau sînii sub cămașa de noapte sau pe sub tricou, îi și vedea în fața ochilor minții cum arătau neacoperiți.

– Ți-e bine? întrebă ea deodată.

– Da, sigur.

– Te supără piciorul?

– Nu.

– Atunci ce e?

– Nimic.

– În cazul ăsta, nu te mai mișca atît. Nu pot să fac nimic dacă nu stai liniștit.

– Termină odată, da? spuse el arțăgos.

Ea puse forfecuța la loc pe tavă și luă penseta.

– S-ar putea să simți o ușoară...

– Au!

– Ciupitură.

– Au!

Ea se dădu înapoi și își propti mîinile în șolduri, fapt care făcu să i se întindă tricoul peste sîni.

– Vrei s-o faci singur?

„Vreau să te fac pe tine", strigă mintea lui.

– Dacă vrei, mă opresc, zise ea.

– Ai ajuns pînă aici, termină măcar.

Cînd termină, ea tamponă din nou locul respectiv cu spirt. Îl ustură puțin, dar nu se plînse.

– Imediat cum o să-ți crească părul, o să fii ca nou.

– Nu chiar.

– Te referi la amnezie? Nici o licărire de memorie?

– Nu te preface dezamăgită. Nici nu vrei să-mi amintesc. Nu-i așa?

– Ba sigur că vreau.

– Atunci de ce nu mă ajuți? Ești foarte evazivă cînd e vorba să-mi dai informații.

– Doctorul a zis...

– Doctorul a zis, doctorul a făcut, o imită el enervat. Susții că nu aveai nici un pic de încredere în tipul ăla sclifosit și vorbăreț, dar îl pomenești ori de cîte ori îți convine.

– Doctorul a zis că n-ar trebui să-ți aglomerez mintea cu prea multe informații.

Păru netulburată de supărarea lui. Oare nimic nu o deranja pe femeia asta? Tonul ei liniștitor și calmul ei nu îl potoliră, ci îl făcură să fie și mai arțăgos.

– Dacă te forțezi, ai putea încetini procesul de refacere, spuse ea. Memoria o să-ți revină cînd o să vrea ea. Nu putem s-o grăbim.

– Născocești chestia asta.

– Foarte bine, spune, zise ea simțindu-se jignită. Ce vrei să știi?

– Cine e tatăl copilului tău?

În sfîrșit! O reacție sinceră, nerepetată și necalculată. Ea fu complet luată prin surprindere. Era limpede că se aștepta la o altă întrebare, nu la una referitoare la paternitatea copilului.

– Nu e al meu, spuse el cu convingere. Știu că nu-i al meu. Nu simt nimic în sufletul meu. Nu simt nici o legătură cu el.

– Cum poți să-ți dai seama? Nici nu l-ai atins. Abia dacă te-ai uitat la el.

– Nu... nu pot. El.. copiii, în general, ei...

Ce putea să spună? Că îl îngrozeau? Ea ar fi zis atunci că era nebun și el n-ar fi putut să o condamne. Totuși, frica era cel mai potrivit cuvînt pentru a descrie ceea ce simțea ori de cîte ori se afla lîngă copil.

Kendall îl privea cu curiozitate, așa că trebuia să spună ceva.

– Mă deranjează cînd îl aud plîngînd.

Numai cînd se gîndea la copii care plîngeau transpira tot. Auzea ecouri ale recentului coșmar, dar în loc să-l alunge din minte, de data aceasta, închise ochii și încercă din răsputeri să și-l amintească. Și, de data aceasta, prinse ceva care înainte îi scăpase. În coșmarul lui, voia ca niște copii să se oprească din plîns. Dar își dădu seama acum că se temea de tăcerea lor bruscă la fel de mult ca de plînsul lor. Fiindcă tăcerea însemna moarte. Știa asta. Și mai știa și că, într-un fel, el era vinovat. „Isuse".

Trecu mult timp pînă redeschise ochii. Se simțea epuizat și sleit de puteri, ca și cum ar fi retrăit acel coșmar.

Kendall nu făcuse nici o mișcare. Îl urmărea cu un amestec de îngrijorare și de teamă.

– Cînd ai încercat să mă părăsești în Stephensville, chestia asta era în legătură cu copilul? întrebă el. Ce aveam împotriva lui?

– Nimic.

– Nu mă minți, Kendall. Am ceva împotriva unui copil mic și habar n-am de ce. Trebuie să existe un motiv pentru care simt așa ceva, doar dacă nu cumva sînt un individ total lipsit de inimă. Ce este?

– Nu știu.

– Spune-mi.

– *Nu știu.*

CAPITOLUL 17

Sînt însărcinată!

Într-un efort de a-şi stăpîni bucuria, Kendall strînse volanul cu putere. Rîse în hohote. Oricine ar fi trecut pe lîngă ea pe stradă ar fi crezut că îşi pierduse minţile, dar era prea fericită ca să-i mai pese.

Oare Matt bănuia ceva? Nu credea. Nu era ceva neobişnuit ca ea să plece de acasă la puţin timp după ivirea zorilor. Adesea se ducea la birou înainte de începerea programului ca să poată lucra nestînjenită.

În dimineaţa aceea, însă, se dusese la doctor. Nu voise să-i spună nimic lui Matt pînă nu se confirma că mult doritul copil fusese conceput, în sfîrşit.

Îl rugase pe doctor şi pe cei de la cabinetul acestuia să păstreze secretul, deoarece veştile circulau foarte repede în Prosper. Nu voia ca Matt să afle de la altcineva înainte ca ea să aibă ocazia să-i spună.

La masa de prînz, poate? Da, avea să-l sune şi să aranjeze să se întîlnească undeva. Sau poate că avea să

aştepte pînă seara pentru a-i da vestea la cină, la lumina lumînărilor.

Era încă devreme cînd ajunse la tribunal. Maşina ei era prima în parcare. Păru să plutească pe deasupra pămîntului cînd intră în clădire şi străbătu coridoarele pustii îndreptîndu-se spre biroul ei.

Cînd dădu colţul, observă că lumina era aprinsă în biroul ei. Şi Roscoe venise devreme. Vîrî capul pe uşa deschisă, dar, în loc să spună simplu bună dimineaţa, exclamă:

– Oh, Doamne!

Îngrijitorul tresări speriat, dar cînd o văzu pe Kendall, spaima din ochii lui se transformă în scuză.

– Speram să fac ordine înainte să sosiţi, doamnă Burnwood.

Dezastrul era îngrozitor, geamul de la uşă fusese spart şi cioburile erau peste tot pe podea. Dulapurile cu dosare fuseseră deschise şi tot ce se afla înăuntru era împrăştiat pe orice suprafaţă imaginabilă. Cărţile fuseseră azvîrlite de pe rafturi.

Două violete africane, pe care ea le îngrijise cu o atenţie deosebită, fuseseră răsturnate pe biroul ei, iar frunzele lor rupte şi o grămadă de pămînt din ghivece era tot ce mai rămăsese pe suprafaţa biroului. Toate celelalte lucruri fuseseră aruncate pe jos, sfîşiate, rupte sau sparte. Fotoliul de piele fusese tăiat.

– Cine e răspunzător pentru toate astea? întrebă ea.

– Credeţi că e mîna nenorociţilor ălora de gemeni Crook?

Da, aşa credea, dar nu îşi dezvălui bănuielile. Chemă poliţia şi, la puţin timp după aceea, sosiră doi poliţişti. Făcură tot ce trebuia făcut la locul faptei, dar Kendall îşi

dădu seama că nu o făceau cu prea multă convingere. Cînd terminară de presărat pulberea pentru luarea amprentelor, ea îi urmă pe coridor.

– Ați găsit ceva amprente?

– Greu de spus, spuse unul din polițiști. Ale dumneavoastră, ale secretarei și ale negrului ăluia bătrîn or să fie probabil singurele.

– De unde știți că n-a făcut-o el? întrebă celălalt polițist arătînd din cap spre birou.

Kendall fu atît de supărată din cauza acelei păreri rasiste, încît îi trebui ceva timp pînă înregistră întrebarea.

– Domnul Calloway? întrebă ea uluită. Ce motiv ar fi putut avea?

Cei doi schimbară o privire.

– O să vă anunțăm dacă o să descoperim ceva important, doamnă Burnwood, spuse apoi unul din ei. V-ați făcut ceva dușmani în ultima vreme?

– O mulțime, zise ea arțăgoasă. Mai ales în departamentul dumneavoastră.

Nu avea nimic de pierdut dacă îi insulta. Plîngerea ei putea fi clasificată și apoi uitată. Nu avea să se facă nici o investigație serioasă. Nu era simpatizată de poliție. Prea mulți membri ai ei căzuseră victime atacului ei în timpul proceselor.

– Voi aprecia tot ce veți face.

Privind în urma lor, ea știu că acela avea să fie sfîrșitul afacerii dacă nu lua ea însăși nici o măsură, ceea ce nu putea să facă din cauza lui Matt. Dacă afla ce se întîmplase, și-ar fi dus la îndeplinire amenințările la adresa fraților Crook.

– Roscoe, strînge de pe aici, te rog, spuse ea întorcîndu-se în birou.

– Nici nu trebuia să mă rugați.

– Mulțumesc. Dosarele trebuie puse în ordine cît se poate de repede, zise ea, după care adăugă: Ți-aș fi recunoscătoare dacă m-ai ajuta să ținem secret toată afacerea asta. Te rog să nu mai spui nimănui. Nici chiar soțului meu.

Pînă la prînz Kendall putu să meargă prin birou fără să calce pe vreun ciob sau să se împiedice de vreun volum. Secretara îi pusese dosarele în ordine cît de cît, iar Roscoe căutase și adusese un fotoliu pe care să-l folosească pînă sosea unul nou.

Dacă s-ar fi întîlnit întîmplător cu Henry sau cu Luther Crook, ar fi fost în stare să-i împuște cu mîna ei, nu numai pentru că îi devastaseră biroul, ci și pentru că îi stricaseră bucuria acelei zile. În loc să poată savura în liniște secretul sarcinii și să se gîndească la un mod deosebit de a-i da vestea lui Matt, fusese silită să rezolve problemele pe care i le făcuseră frații Crook cu vandalismul lor.

Firește că dezordinea din biroul ei stîrnise curiozitatea celorlalți angajați ai tribunalului. Cînd fu întrebată, minți. Îl minți chiar și pe procurorul Gorn cînd veni în biroul ei exact la sfîrșitul programului, cînd ea voia să plece.

– Ce s-a-ntîmplat aici? întrebă el arătînd spre omul care înlocuia geamul ușii ei.

– M-am gîndit să rearanjez biroul, spuse ea și apoi întrebă repede: Ce te-a adus aici la ora asta, Dabney? Cafeneaua de vizavi a rămas fără ceai cu gheață?

– Ai o gură foarte isteață, doamnă avocat. Mă mir că Gibb și Matt nu te-au învățat pînă acum niște maniere mai bune.

– Matt e soțul, nu profesorul meu. Iar Gibb n-are nici o autoritate asupra mea. Și, pe urmă, dacă n-aș fi avut o gură isteață, nu ți-aș fi fost ca paiul în ochi. Și rolul ăsta începe să-mi placă din ce în ce mai mult.

Întinse mîna spre dosarul din mîna lui, care bănuia că era motivul acelei vizite neanunțate.

– Ce ai pentru mine?

– O descoperire în procesul Lynam. Asta-i tot ce avem de gînd să folosim. N-o să poți să mă acuzi că am ascuns dovezi și că le-am adus în instanță fără să știi de ele. N-avem nevoie s-o facem. Avem un caz foarte clar.

Își vîrî degetele mari pe sub bretelele late și roșii.

– Sîntem gata să apărem în instanță. Aș putea să obțin o condamnare cu o mînă legată la spate.

– Cred că nici tu nu crezi asta, Dabney, spuse ea și se ridică luîndu-și poșeta și servieta și îndreptîndu-se spre ușă. Dacă ai crede-o, nu mi-ai mai repeta-o de atîtea ori. Îți mulțumesc pentru dosar. Acum te rog să mă scuzi, dar tocmai voiam să plec cînd ai apărut tu. Îți sugerez să te programezi data viitoare cînd vrei să mă mai vezi.

Mai devreme în cursul acelei zile, primise un telefon de la Gibb, care îi invitase pe ea și pe Matt la cină. Abia aștepta să-i spună lui Matt de copil, dar, din moment ce ziua aceea fusese atît de grea, nu avea chef nici să gătească, nici să iasă în oraș, așa că acceptă invitația socrului ei.

Fu o cină obișnuită. Mîncară pe tăvi în living-room, sub privirile trofeelor lui de vînătoare. Abia cînd

ajunseră la desert, el aduse vorba de procesul lui Lottie Lynam, care urma să aibă loc.

Nefiind un om care să bată cîmpii, Gibb întrebă direct:

– Cum poţi să pledezi pentru nevinovăţia ei?

– Nu pot să discut despre cazurile mele, Gibb. Ştii foarte bine asta.

– Înţeleg chestiile astea avocăţeşti, dar eşti între rude acum, zise el zîmbind. Şi, în plus, nu vreau să aflu amănunte, ci vorbeam de principiile de bază.

– Ca acelea despre care a vorbit fratele Whitaker duminică?

Congregaţia fusese muştruluită zdravăn din amvon. Kendall se simţise foarte jignită şi se hotărîse să o spună deschis, deşi dacă afirma că nu era de acord cu preotul pe care Matt şi Gibb îl respectau foarte mult era ca şi cum le-ar fi fluturat un drapel roşu prin faţa ochilor.

– Ce legătură are predica fratelui Whitaker cu cazul tău? întrebă Matt.

– Nu cred că a fost o simplă coincidenţă faptul că şi-a ales tocmai duminica trecută ca să le amintească enoriaşilor de caracterul sacru al căsătoriei, zise ea, neputînd să-şi ascundă tonul ironic. A predicat o oră întreagă despre cît de orbeşte trebuie soţiile să-şi asculte soţii.

– Despre supunerea soţiei scrie şi în *Scriptură*.

– Tot în *Scriptură* mai scrie şi că soţia ar trebui să se supună unui soţ care încearcă să o penetreze în spate cu ondulatorul de păr?

– Nu-i un subiect tocmai plăcut de discutat la cină, nu crezi?

– Nu-i un subiect plăcut de discutat în general, Matt, zise ea furioasă. Dar, revenind la predica de duminica

trecută, nu poate fi descrisă decît ca fiind fanatică și misogină. Printre cei de față se aflau și posibili jurați. Cum ar fi putut să nu se lase influențați?

– Bob nu-i îndemna pe bărbați să-și bată soțiile, Kendall, spuse Matt. Toată lumea știe că Charlie Lynam era un bețiv brutal și irascibil.

– Dar asta nu-i dădea dreptul ei să-l omoare, fiule, zise Gibb înainte de a se întoarce spre Kendall. I-am spus lui Dabney că o sfătuiești pe Lottie să-și susțină nevinovăția pentru că nu-i cunoști adevărata fire.

– Cum adică „i-ai spus lui Dabney"? A discutat despre cazul ăsta cu tine? Nu trebuia să...

Gibb ridică mîna pentru a o opri.

– Dabney și cu mine sîntem prieteni de foarte multă vreme, Kendall. De fapt, eu l-am convins să candideze pentru postul ăsta și am ajutat la alegerea lui. Ca *prieten*, m-a întrebat ce păr‑re am despre faptul că tu susții că e nevinovată, așa că i-am explicat. Tu nu ești de-aici. Lottie te-a orbit. N-ai de unde să știi că e o stricată încă de cînd a devenit femeie. Căsătoria nu face pe cineva să-și uite obiceiurile. Curvăsăreala ei l-a făcut pe Charlie să se apuce de băut.

Kendall rămase fără grai. Procurorul Gorn încălcase etica în mod grosolan cerîndu-i părerea lui Gibb despre un proces pentru crimă care se afla în plină desfășurare, dar Gibb părea să nu-și dea seama. Era prea furios de faptul că nora lui îi lua partea stricatei orașului.

– Gibb, domnul Gorn n-ar fi trebuit să discute despre acest lucru cu tine. Și, de fapt, procesul nu este legat de caracterul moral al doamnei Lynam. Ești periculos de aproape de a afirma că a meritat să fie bătută și violată.

– Asta-i altă problemă, zise el. Puțin îmi pasă ce legi sînt în cărți, dar cum poate un bărbat să-și violeze propria nevastă?

Matt interveni înainte ca ea să apuce să răspundă la acea întrebare aberantă.

– Tată, Kendall n-ar trebui să discute despre cazurile ei cu noi. E foarte obosită. Hai să strîngem masa ca să o pot duce acasă.

Kendall reluă discuția chiar înainte să iasă de pe aleea lui Gibb.

– Ceea ce mă înspăimîntă, de fapt, e că o mare parte din cei care vor face parte din juriu vor adera la convigerile demodate ale lui Gibb despre obligația soției de a-și asculta soțul fără să crîcnească. Aș putea să cer schimbarea locului unde să se desfășoare procesul. Clienta mea n-o să aibă parte de o judecată dreaptă în Prosper.

– Tata face parte dintr-o altă generație. Nu poți să te aștepți ca el și prietenii lui să aibă aceleași păreri ca noi despre anumite chestiuni sociale și morale.

– Cum ar fi bătaia și violul conjugal?

– Nu căuta să te cerți cu mine, spuse el sesizîndu-i tonul. Eu n-am spus că nu sînt de acord cu tine.

– Dar nici nu mi-ai apărat poziția.

– N-am vrut să fiu prins la mijloc într-o discuție fără sens.

– Eu nu cred că e lipsită de sens. Doamna Lynam cu siguranță că n-ar găsi-o fără sens.

– Eu nu sînt jurat, zise Matt calm. Nu trebuie să-ți ții pledoaria în fața mea. Și n-ar fi trebuit s-o faci nici în fața tatei.

– El nu s-a sfiit să discute subiectul cu procurorul, spuse ea supărată și uluită în aceeași măsură. Spune-mi, Matt. De ce ar discuta Dabney o problemă juridică cu Gibb?

– Doar ți-a explicat tata. Sînt prieteni foarte vechi și stăteau la o șuetă. Faci prea mult caz din povestea asta.

– Nu cred. Nu-mi pace să știu că Dabney a dat fuga să-i spună lui Gibb, de parcă el ar avea vreo putere asupra felului în care îmi fac meseria.

Acela era încă un factor perturbator într-un caz care era deja tulburător. Era convinsă că obținerea unei achitări în Prosper era ceva echivalent cu un miracol.

– Te superi dacă îi iau un interviu doamnei Lynam pentru un articol?

– Poftim? întrebă ea uluită și se uită la Matt, a cărui propunere căzuse din senin. Ce fel de articol?

– Doamna Lynam a fost acuzată de toată lumea, începînd de la amvon și pînă la omul de pe stradă. Chiar și de ziarul meu, recunoscu el cu regret. Merită să i se acorde o șansă.

Kendall îi mulțumi pentru intenție, dar își exprimă unele rezerve. Încă mai discutau cînd ajunseră acasă. În timp ce străbăteau holul spre dormitor, el încercă să o convingă.

– Așa vreau eu să răscumpăr greșeala tatei. E obișnuit să i se ceară sfatul și să-l dea. Sînt sigur că nu și-a dat seama în ce poziție te-a pus spunîndu-i lui Dabney părerea lui. Lasă-mă să fac asta pentru tine, Kendall. Jur că articolul n-o să fie incriminatoriu. De fapt, o să-ți fac și o listă de întrebări, pentru ca tu să o sfătuiești pe doamna Lynam ce să răspundă. N-o să mă abat de la ele,

iar tu o să poți citi articolul înainte să apară în ziar. Ce nu-ți place, pot să omit.

Ea nu văzu nici un motiv pentru care să refuze.

– Bine. Mulțumesc.

El întinse brațele.

– Arăți ca și cum ai avea nevoie de o îmbrățișare.

Ea o acceptă bucuroasă. El o ținu strîns, masîndu-i spatele. Cina pe care o luaseră la Gibb o împiedicase să-i spună de copil.

Se gîndise să le dea vestea amîndurora în același timp, dar apoi se răzgîndise. Prea des, Gibb era pe lîngă ei. Ocazia aceea era foarte specială și necesita intimitate. Egoistă, îl voia pe Matt numai pentru ea cînd avea să-i dea vestea.

Și acum erau singuri, în sfîrșit.

Numele îi stătea pe limbă, cînd el fu cel care vorbi primul.

– Kendall?

O depărtă puțin de el și îi mîngîie obrazul.

– Ești foarte absentă în ultima vreme. Poți să-mi acorzi puțină atenție în seara asta?

Era și mai bine. După ce aveau să facă dragoste, cînd se relaxau, avea să fie momentul cel mai potrivit pentru a-i spune. Îl luă de gît.

– Plăcerea o să fie de partea mea, șopti ea.

Îl sărută ușor și se bucură de masculinitatea și forța lui fizică. Se lăfăia în intimitatea conjugală, de care, așa cum spusese și el, nu prea se bucurase în ultima vreme.

Dar actul în sine nu fu atît de mulțumitor cum ar fi putut să fie. Cînd el o penetră, ea nu era tocmai pregătită pentru a-l primi și mișcările lui îi produseră puțină durere, care îi luă din plăcere. Ar fi preferat un preludiu

mai îndelungat, o excitare lentă a simțurilor care i-ar fi dizolvat oboseala încetul cu încetul.

După aceea, el o întrebă zîmbind apologetic:

– A fost bine?

Ea minți pentru a nu-i răni sentimentele.

– Gîndurile tale sînt prea împrăștiate, Kendall, spuse el cu dezamăgire în glas. Nu mai sîntem în armonie unul cu celălalat. Ne-am pierdut ritmul. Tata are dreptate.

Ea se sprijini într-un cot.

– În legătură cu ce?

– Îți petreci prea mult timp la serviciu și prea puțin acasă.

– Ai discutat despre defectele mele cu Gibb înainte de a vorbi cu mine?

– Nu te înfuria. N-am dat toată vina pe tine. I-am spus că probabil nu fac ceva bine, altfel n-ai fi atît de distantă.

– Matt, fii sincer, exclamă ea. Alaltăieri seară, cînd am sunat să-ți spun că lucrez pînă mai tîrziu, ai zis că nu-i nici o problemă, pentru că și așa trebuia să ieși și tu. Eu dormeam demult cînd ai ajuns tu.

– Nu te înfuria.

– De ce să nu mă-nfurii? Ai un mod deformat de a gîndi. Cînd eu întîrzii, stau să lucrez. Cînd întîrzii tu, te duci să te distrezi cu prietenii și cu Gibb.

– Ești invidioasă.

– Asta nu-i invidie.

– Așa pare.

– Atunci înseamnă că tu ești invidios pe munca mea.

– Sînt. Și o recunosc. Pentru că ești atît de obsedată de cariera ta.

– Sînt *devotată*. Dacă aş fi fost bărbat, s-ar fi spus despre mine că sînt un tip care ştie ce vrea.

– Dar nu eşti. Eşti femeie. Şi slujba ta te face să-ţi neglijezi responsabilitatea de soţie.

Schimbînd tonul, el o strînse mai aproape şi îi mîngîie părul.

– Nu pot să sufăr cînd ne certăm, scumpa mea.

– Nici eu, Matt, dar uneori, certurile sînt necesare. Cînd te-ai însurat cu mine, ai ştiut că vreau o carieră. Îmi place foarte mult să practic avocatura. Vreau dreptate pentru...

– Ştiu toate astea, o întrerupse el. Sînt mîndru de treaba pe care o faci, dar trebuie să te dedici chiar atît de mult? Nu poţi să fii mai generoasă cu tine însăţi? Şi alte părţi ale vieţii au nevoie de timpul şi de atenţia ta. Mai precis, eu. Şi aş vrea să-ţi arăţi mai mult interesul faţă de comunitate, să te împaci mai bine cu celelalte femei. E mult mai bine să zici că faci parte dintr-un grup decît să te izolezi.

Îi sărută tîmpla.

– Tata zice că ne trebuie un copil. Un copil ar da un echilibru vieţii. Sînt perfect de acord cu el. Hai să facem un copil, Kendall. În seara asta.

Nu era genul de atmosferă în care Kendall sperase să-i spună că mult aşteptatul copil fusese deja conceput. Făcură dragoste din nou, dar cuvintele lui îi stinseseră dorinţa. Era prea hotărît să o lase însărcinată pentru a băga de seamă pasivitatea ei.

CAPITOLUL 18

– Ce faci?

– Vin în oraș cu tine, spuse el de pe scaunul de lîngă șofer, după ce puse cîrjele pe podeaua mașinii în spate.

– Ba n-o să vii nicăieri, zise Kendall.

– Ba o să vin.

Ea își spuse în sinea ei să nu facă prea mult caz, altfel bănuielile lui aveau să fie confirmate.

– Crede-mă pe cuvînt, nu-i un oraș cine știe ce.

– Aș vrea să văd cu ochii mei, iar pe tine nu te cred orice ai spune.

La naiba! De ce alesese tocmai ziua aceea pentru a o însoți? Ziua aceea! Oare coșmarul pe care îl avusese cu o după-amiază în urmă îi limpezise puțin memoria? Strigase nume, care o făcuseră să-i înghețe sîngele în vene. Pentru că, dacă își amintea persoanele ale căror nume le strigase în somn, avea să-și amintească totul. Și atunci, ar fi fost vai de ea.

De aceea hotărîse să se ducă în ziua aceea în oraș și să nu se mai întoarcă.

– E atît de cald, zise ea, încercînd să-l descurajeze. O să te obosești. Ce-ar fi să rămîi aici să te odihnești și, dacă tot o să mai vrei să mergi în oraș, te iau mîine.

– Sînt mișcat că-mi porți atîta grijă, dar..., spuse el clătinînd din cap. Va trebui să mă scoți cu forța din mașină. Chiar și avînd piciorul rupt, tot aș cîștiga. Pe scurt – merg.

Știa că pregătea demult o asemenea revoltă. Căpăta putere cu fiecare zi care trecea. Și, cu cît se simțea mai bine, cu atît avea mai multă putere și putea să preia controlul.

Nu mai era mulțumit cu eschivările ei și cu răspunsurile în care strecura doar atîta adevăr cît să le facă să pară plauzibile. Cu o zi înainte, scăpase de întrebările lui privind aversiunea față de Kevin spunîndu-i că nu era probabil decît vreo festă a amneziei. Dar își dădu seama că acea explicație fragilă îl făcuse și mai neîncrezător.

Era din ce în ce mai intuitiv, așa că ea nu prea mai avea timp. Stătuse deja cu el mai mult decît îngăduia buna cuviință. Dacă era destul de puternic încît să pună la cale o împotrivire, însemna că se putea descurca singur pînă avea să găsească ajutor.

De două săptămîni punea în balanță groaza că el ar fi putut să-și recapete memoria și teama de a părăsi siguranța pe care i-o oferea casa aceea. Nu îi oferea cine știe ce protecție, dar ar fi fost și mai periculos pe drumuri, unde probabil că era căutată. Cu siguranță că agitația stîrnită de dispariția ei din Stephensville trebuia să se fi potolit deja. Cei care o căutau trebuiau să-și fi pierdut interesul și să fi renunțat. Ținînd seama de toate acestea, era momentul perfect pentru a pleca.

Însă el îi dejucase planurile.

Pe de altă parte, poate era mai bine că insista să o însoţească. Se aştepta ca ea să plece şi să nu se mai întoarcă, dar nu s-ar fi aşteptat să plece atîta timp cît el se afla cu ea.

Avea timp pînă ajungea în oraş să se gîndească la o modalitate de a se furişa neobservată.

– Dacă ţii cu tot dinadinsul să mergi în oraş, foarte bine, zise ea, silindu-se să zîmbească. O să-mi facă plăcere compania ta.

Dar însoţitorul ei nu se dovedi o companie prea plăcută. În primele zece minute, nu scoase nici o vorbă, fiind prea ocupat cu studierea drumului şi memorarea punctelor de reper. Din partea ei, putea să deseneze şi hărţi. Dacă avea să aibă succes în dimineaţa aceea, nu avea să aibă de suferit din acel motiv.

– Cunoşti bine drumurile astea, spuse el într-un tîrziu.

– E şi normal. Pe-aici m-a învăţat bunica să conduc.

– Vorbeşti foarte mult de ea. Ai iubit-o mult, nu-i aşa?

– Foarte mult.

– Cum era, de ţi-a inspirat atîta dragoste?

Kendall îşi dădu seama că nişte cuvinte obişnuite nu ar fi putut exprima profunzimea iubirii ei faţă de Elvie Hancock, dar încercă să-şi exprime sentimentele în limitele vocabularului.

– Bunica era o fiinţă creativă şi amuzantă, gîndindu-se întotdeauna să facă ceva interesant. În afară de faptul că am iubit-o, am şi admirat-o pentru felul cum era. Extraordinar de tolerantă, acceptîndu-i pe ceilalţi în ciuda defectelor lor. Toată viaţa m-a făcut să mă simt deosebită. Chiar şi atunci cînd făceam ceva greşit şi

trebuia să fiu pedepsită, nu m-am îndoit că mă iubea. De asta am iubit-o atît de mult.

Deja ajunseseră la marginea orașului și Kendall opri în parcarea unui supermarket. El așteptă pînă cînd ea opri motorul și o întrebă:

– Ai iubit-o mai mult decît pe mine?

Kendall fu stupefiată.

– Ce întrebare! Sînt două relații total diferite. Nu le poți compara.

– Dragostea e dragoste, nu?

– Deloc. Variază.

– În funcție de ce?

– De cei doi oameni și de natura relației lor.

– Eu te iubeam? Nu, nu te obosi să răspunzi, zise el. Ai minți, bineînțeles.

Privi un moment pe geam și apoi spuse gînditor:

– Nu-mi amintesc să fi iubit pe cineva. Dacă aș fi iubit, mi-aș fi amintit, nu crezi?

Se întoarse din nou să o privească și Kendall văzu că ochii îi erau tulburi. Oare la ce se gîndea? Dacă împrejurările ar fi fost altele...

Dar nu erau, așa că era inutil să facă speculații pe marginea sentimentelor lui.

Coborî repede și îl scoase pe Kevin din scăunelul lui.

– N-o să stau mult, minți ea. Nu te deranjează, nu?

– Deloc. O să stau aici și o să admir peisajul.

Nu avea cum să scoată lucrurile pe care le înghesuise în portbagaj. Poate avea să cumpere cîte ceva de la magazin, deși timpul îi era limitat.

– Să-ți aduc ceva? îl întrebă ea, vrînd să pară cît mai normală.

– Șase beri ar fi foarte bine.

– Ce marcă îți place?

– Nu-mi amintesc. Dar tu ar trebui să știi, scumpo.

Ea îi ignoră sarcasmul.

– Adevărul e că știu. Mă întorc în cîteva minute.

Îi simți privirea ca lama unui cuțit înfipt în spate cînd intră în magazin. Se forță să meargă încet, să pară degajată. Odată intrată în magazin, știind că el nu mai putea să o vadă, se duse repede la un telefon public. Din fericire, știa numărul pe de rost.

– Alo?

– Doamnă Williams? Sînt Mary Jo Smith, cea care v-a telefonat acum cîteva zile în legătură cu mașina.

– Ah, vă așteptam să sosiți. Sper că nu v-ați răzgîndit, nu? Pentru că le-am spus celorlalți care au sunat că mașina s-a dat.

– Nu, nu. Nu m-am răzgîndit. Doar că... vă amintiți că v-am spus că a mea mai are puțin și se strică? Ei bine, m-a lăsat în drum și nu mai vrea să pornească. N-am cum să mai ajung la dumneavoastră. Am și copilul cu mine și...ah, nu știu deloc ce să fac!

Luă un ton disperat și neputincios.

– Păi, eu știu ce să zic..., spuse doamna Williams compătimitoare, dar prudentă.

Probabil că fusese prevenită în legătură cu atacurile asupra văduvelor în vîrstă.

– Bănuiesc că aș putea să vin eu să vă iau din locul unde vă aflați.

– Ah, n-aș putea să vă cer așa ceva! Nu, nu, o să... Stați să mă gîndesc o clipă.

Tactica ei dădu rezultate.

– Nu-i nici un deranj, spuse doamna Williams. Unde vă aflați?

Ea îi spuse numele benzinăriei pe care o zărise mai înainte și la care putea să ajungă pe jos.

– E numai la cinci minute de locuința mea, zise doamna Williams încîntată. Vă aduc mașina, încheiem tranzacția și apoi mă aduceți înapoi acasă.

– Îmi pare foarte rău că vă deranjez atît.

– Nu-i nimic. Abia aștept să vînd mașina.

– Iar eu abia aștept s-o cumpăr. Sînt chiar disperată.

Și era foarte adevărat. Deja Jim Pepperdyne trebuia să fi dat de cel care îi vînduse mașina în Stephensville. Trebuia să renunțe la ea și să facă rost de alta.

– Bine. O să fiu acolo în cinci minute, spuse doamna Williams.

Kendall închise și se îndreptă spre ieșirea din partea opusă celei pe unde intrase.

Ușile automate se deschiseră și Kendall încremeni.

Piciorul îl durea deja din cauza drumului pe care îl făcuse pînă în oraș, dar nu avea de gînd să lase să-i scape ocazia aceea de a încerca să afle ce se petrecea.

Imediat ce Kendall dispăru din raza lui vizuală, el deschise portiera și își luă cîrjele, după care coborî și privi în jur.

Ea avusese dreptate. Nu era cine știe ce oraș. De unde se afla, vedea o stație de benzină, un service auto, un restaurant, o frizerie și... o poștă!

Porni să traverseze parcarea asfaltată care dogorea ca un grătar. Într-un minut, cămașa îi fu leoarcă de sudoare și mușchii îi tremurau din cauza efortului. Doamne, cît de mult disprețuia și ura slăbiciunea aceea!

Cu coada ochiului văzu un băiat care trecea pe bicicletă.

– Hei, puștiule! strigă el.

Băiatul, care nu avea mai mult de doisprezece ani, aruncă o privire peste umăr, întoarse bicicleta și se apropie de el.

– Ce-ai pățit la picior?

– Mi l-am rupt într-un accident de mașină.

– La cap te-ai lovit tot atunci?

– Da, tot atunci. Ce oraș e ăsta? Sîntem în Tennessee?

Băiatul opri brusc și, după ce îl privi cu mai multă atenție, începu să zîmbească.

– Interesant. Ești drogat, nu?

Făcu un cerc din degetul mare și cel arătător, după care le lipi de buze și le supse ca și cum ar fi fumat marijuana.

– Nu sînt drogat, vreau doar să știu unde mă aflu.

– În Katmandu, tipule, îi șopti băiatul. Dar nu ești prea bătrîn ca să te mai droghezi? Trebuie să ai pe puțin patruzeci.

– Da, sînt bătrîn. O relicvă. Deci, cum se numește afurisitul ăsta de oraș?

– Dumnezeule, da' ești tare ciudat, spuse băiatul și se depărtă repede.

– Stai puțin, vino înapoi!

Băiatul îi arătă degetul.

El privi în jur, sperînd că nu mai asistase nimeni la acel schimb de cuvinte. Nu era sigur că voia ca poliția să fie înștiințată că un necunoscut cu piciorul rupt și bandajat la cap punea tot felul de întrebări ciudate. Singurul motiv pentru care voia să meargă la poștă era pentru a afla exact unde era și pentru a vedea dacă era vreun afiș cu chipul lui din care să afle că era căutat.

Calculă din privire distanța rămasă și își dădu seama că poșta se afla mai departe decît își închipuise. Traversarea parcării pe zăpușeala aceea îl sleise de puteri.

Cît timp mai avea, oare, pînă avea să se întoarcă ea la mașină? Cît avea să dureze pînă își făcea cumpărăturile? Cîte alte lucruri mai avea de gînd să cumpere în afară de berea lui? Nu păruse să se grăbească în mod deosebit cînd se dusese...

Deodată, o revăzu pe Kendall intrînd în magazin. Dacă nu avea de gînd să stea în magazin decît cîteva minute, de ce luase și punga cu scutece cu ea?

Se întoarse imediat și porni spre supermarket sprijinindu-se în cîrje.

– Prostule ce ești, spuse el gîfîind. De ce-ai scăpat-o din ochi?

El avusese o presimțire că ea voia să fugă. De aceea insistase să o însoțească în ziua aceea. Dar ce îl făcuse, oare, să creadă că prezența lui ar fi împiedicat-o să facă ceea ce era evident că intenționa să facă?

Se lăsase păcălit ca un prost.

Înjurîndu-și credulitatea și handicapul, se forță să meargă mai repede.

– Oh, Doamne. Dumnezeule!

Kendall nu își dădu seama că vorbise cu glas tare decît cînd își auzi vocea plîngăreață.

Lăsîndu-și capul în jos, se îndepărtă repede de standul de ziare, de fotografia mare de pe prima pagină a ziarului care o înfățișa chiar pe ea. Se îndreptă direct spre ieșire.

Trebuia să iasă din magazin înainte să fie recunoscută. Trecuseră, oare, cinci minute? Doamna Williams probabil că o aștepta. Kendall știa că, dacă nu ajungea la timp, femeia avea să plece.

Atunci îi trecu prin cap un gînd și mai îngrozitor: Dacă doamna Williams citise ziarul de dimineață și o recunoștea pe loc?

Își spuse că trebuia să-și asume riscul. Nu avea încotro. Așa cum se temuse, începuse vînătoarea și ea era vînatul.

Ajungînd afară, clipi de cîteva ori din cauza soarelui și continuă să meargă pe lîngă zidul exterior al clădiri. El nu avea cum să o vadă din mașină, dar...

– Pleci undeva?

Kendall îngheță, dar se întoarse brusc. El se sprijinea cu toată greutatea în cîrje. Respira anevoios. Din păr îi picura sudoare.

– De ce ai coborît din mașină?

– De ce ai ieșit pe-aici? Mașina e în partea cealaltă a clădirii.

– ...cred că m-am încurcat.

– Aha. De ce n-ai cumpărat nimic?

De ce nu cumpărase nimic? „Gîndește-te, Kendall!"

– Kevin a vărsat de cum am ajuns înăuntru. Cred că nu se simte bine. Căldura sau altceva îl face să fie irascibil și neliniștit.

– Mie mi se pare că se simte foarte bine.

Adevărul era că băiețelul părea mai sănătos și mai fericit ca oricînd, făcînd balonașe la gură și jucîndu-se cu cercelul ei.

– Ei da, nu se simte bine, zise ea tăios. Va trebui să mă-ntorc altă dată.

Porni imediat spre mașină, aceasta aflîndu-se în direcția opusă stației de benzină, unde doamna Williams aștepta uimită și enervată.

Nu avea să mai cumpere o mașină în ziua aceea.

Și nici nu avea să mai pună la cale vreo fugă.

CAPITOLUL 19

– Li e un nume chinezesc?

Gardianul închisorii ridică din umeri.

– Chinezesc, japonez, cine știe? Nu poți să-i deosebești unul de altul.

Privirea încărcată de reproș a lui Kendall nu îl afectă. Descuie ușa micii încăperi în care ea urma să stea de vorbă cu noul ei client. De cum intră ea, Michael Li, acuzat de viol, se ridică în picioare.

– O să stau lîngă ușă, spuse gardianul aproape mîrîind la adresa tînărului.

Kendall închise ușa, se întoarse și se apropie de Li, a cărui atitudine era atît de rigidă, încît îi veni să spună „Pe loc repaus". După ce se prezentă și îi strînse mîna, îi făcu semn să se așeze. Ea luă loc pe un scaun de partea cealaltă a mesei.

– Ai nevoie de ceva? Vrei să bei ceva?

– Nu, doamnă, spuse el cu stoicism.

Michael Li, în vîrstă de optsprezece ani, avea o față absolut netedă și un păr negru îngrijit. Era scund și

slăbuț. Ochii lui negri erau temători, dar curioși, urmărind-o cum scotea din servietă un carnețel și un stilou.

– Închisoarea nu-i niciodată un loc plăcut, spuse ea. Chiar cînd spun asta, îmi dau seama că e un lucru arhicunoscut.

– Ați fost vreodată la închisoare?

– O dată, răspunse ea cu sinceritate. Am fost arestată în timp ce protestam împotriva interzicerii accesului unor anumite cărți în biblioteca publică.

El încuviință aprobator.

– O să aranjez imediat cauțiunea.

– Ai mei n-or să poată plăti, spuse el cu o demnitate rigidă. Nu vreau să-mi împovărez părinții și mai mult decît a făcut-o această nefericită neînțelegere, doamnă Burnwood.

– Sînt sigură că o să rezolvăm lucrurile într-un fel.

– Dacă se poate, aș vrea să pot merge la școală în continuare, spuse el. E important să absolv împreună cu clasa mea.

– Ești premiantul clasei, nu?

– Exact.

– Părinții tăi trebuie să fie foarte mîndri de tine.

– Da, doamnă, sînt. Mi s-au oferit burse la cîteva universități. Nu m-am hotărît încă pe care să o accept.

Își coborî privirea asupra mîinilor și trase de o pieliță.

– După povestea asta, s-ar putea să nu mai fie nevoie să iau o hotărîre.

Deocamdată, Kendall se gîndi că era mai bine să schimbe subiectul și să nu mai discute despre viitorul lui Li. Era prea deprimant să-și aducă aminte ce urma să piardă dacă lucrurile nu aveau să iasă așa cum voiau ei.

– Iei parte la multe activități școlare și ești membru al multor organizații, inclusiv *National Honor Society.*

– Da, doamnă. De fapt, chiar în timpul unei excursii organizate de *NHS* la Gatlingburg, eu și Kim ne-am remarcat pentru prima oară.

– Ce-ar fi să-ncepi de acolo și să-mi povestești totul?

În timp ce vizitau punctele turistice ale acelui oraș de munte din Tennessee, el și colega lui de clasă, Kimberly Johnson, „începuseră să se cunoască".

– După aceea, ieșeam regulat. Dar n-am luat-o niciodată de acasă. Întotdeauna ne întîlneam. Ea credea că părinții ei nu ar fi fost de acord cu mine. Mă consideră străin.

Deodată, în ochi, apăru un licăr de mîndrie.

– Sînt *american,* cum e și Kim. Cum e și domnul Johnson. Mama s-a născut în America, iar familia tatălui meu a emigrat cînd el era foarte mic. N-a învățat niciodată chinezește și vorbește engleza mult mai bine decît domnul Johnson.

Kendall nu se îndoia de acest lucru. Nu îl cunoștea personal pe Herman Johnson, dar îl văzuse deseori la club. De obicei era pilit, vorbea prea tare, spunea glume nesărate și, în general, se făcea de rîs.

Nu îl cunoștea nici pe domnul Li, dar se auzea că el și soția lui crescuseră un băiat extrem de manierat și de inteligent. Din informațiile pe care le culesese, aflase că erau oameni foarte muncitori, demni de mîndria fiului lor.

Cu timpul, relația dintre Michael Li și Kim Johnson se intensificase.

– Avem intenții foarte serioase, spuse el cu gravitate. Și recunoscu că, de vreo două luni, întrețineau relații

sexuale. Cu foarte mare prudență, adăugă el cu emfază. Întotdeauna sînt protejat. Și jur că mereu a fost cu acordul amîndurora. Nu i-aș face niciodată ceva rău lui Kim.

Ochii i se umplură de lacrimi.

– Absolut niciodată.

– Te cred, îl asigură Kendall. Acum spune-mi ce s-a întîmplat aseară.

El și Kim se întîlniseră la bibliotecă să studieze. Stăteau la aceeași masă, dar avuseseră grijă să se ignore sub privirea atentă a bibliotecarei.

Plecaseră separat, dar, așa cum stabiliseră dinainte, el se dusese în mașina lui Kim. Neavînd curajul să o privească pe Kendall în ochi, el recunoscu că se duseseră pe bancheta din spate pentru a face sex.

– Îmi dau seama că e stînjenitor pentru tine, Michael, dar dacă acuzarea rămîne în picioare și vei fi judecat pentru viol, va trebui să răspunzi unor întrebări și mai directe, iar procurorul va fi extrem de nemilos. De acum încolo e absolut necesar să fii sincer cu mine. Pot să mă bazez pe asta?

El încuviință, iar ea începu să-i pună întrebări.

– Kim s-a dezbrăcat?

– Și-a scos doar chilotul.

– Purta fustă, deci.

– Da.

– Bluză?

– Da.

– Sutien?

– Da.

– Nici una din toate astea n-au fost scoase?

– Desfăcute, dar nu le-am scos.

– Şi tu?

– Doar mi-am descheiat pantalonii.

– Ţi-ai scos cămaşa?

– Nu.

– Ai descheiat-o?

– Da.

– Cînd ai fost prins, oamenii te-au văzut cu cămaşa descheiată?

– Bănuiesc că da. E relevant?

– E cam îndoielnic ca un violator ar sta să-şi mai descheie cămaşa. E un lucru pe care-l face un îndrăgostit.

El se relaxă şi chiar îi aruncă un zîmbet stins.

– Actul se încheiase cînd a apărut domnul Johnson?

– Da.

– Ejaculaseşi?

El îşi coborî privirea.

– În... prezervativ.

– Deci, proba trimisă la laborator este incontestabilă?

– Da, spuse el ridicîndu-şi capul. Nu neg că eu şi Kim am făcut sex, doamnă Burnwood. Dar nu a fost viol, aşa cum susţine domnul Johnson. Bibliotecara l-a sunat şi i-a spus că am urmărit-o pe Kim după ce a ieşit din clădire. Era îngrijorată pentru siguranţa lui Kim. Bănuiesc că, dacă ai ochii oblici, eşti considerat suspect, spuse el ironic. Oricum, din moment ce Kim încă nu ajunsese acasă, domnul Johnson a intrat în panică. A venit s-o caute şi făcuse deja spume la gură chiar înainte să ne găsească. M-a tras imediat din maşină şi a-nceput să mă strîngă de gît. Credeam c-o să mă omoare.

– Dar Kim? Ea ce făcea în timpul ăsta?

– Plîngea isteric. Cînd a sosit poliţia, un ofiţer a scos-o de pe bancheta din spate. Era încă parţial dezbrăcată.

Își acoperi fața cu mîinile.

– Trebuie să fi fost îngrozită. Toată lumea din bibliotecă ieșise să vadă ce se întîmplase. Toți căscau gura la ea. Și eu nu puteam să fac nimic s-o apăr de rușinea aceea.

Kendall lăsă stiloul deoparte și își împreună mîinile pe masă.

– Cînd or să i se pună întrebări lui Kim, ce crezi că o să le spună polițiștilor?

– Că n-am violat-o! exclamă el. Nici măcar n-am obligat-o vreodată. O să le spună toate astea, dacă n-a făcut-o deja. N-o să-i lase să mă acuze de viol. După ce o să le spună totul polițiștilor și aceștia or să se convingă, o să fiu eliberat.

Kendall nu avea aceeași încredere ca el în loialitatea lui Kimberly Johnson. Reacția violentă a lui Herman Johnson cînd își găsise fata în flagrant delict cu Michael Li trebuia să o fi speriat atît de tare, încît ar fi fost în stare să-i mintă pe polițiști, pe procuror și chiar pe jurați numai ca să scape de mînia tatălui ei.

Kendall întîlnise martori care aveau mult mai puține în joc și, totuși, mințiseră ca să scape. Poate că fata avea să se teamă de represalii din partea familiei dacă recunoștea că fusese de acord, mai ales dacă obiecțiile părinților ei împotriva lui Michael Li erau motivate rasial.

Chiar dacă fata ar fi recunoscut în fața părinților ei că îi plăcea Michael, ei ar fi putut să o forțeze să mintă. Nu vor vrea să știe toată lumea că fiica lor avusese o aventură amoroasă cu un tînăr de origine asiatică, nici chiar cu premiantul clasei, pe care îl aștepta un viitor de succes.

Kendall se mustră în sinea ei pentru faptul că îi învinuia pe soții Johnson pe nedrept de intoleranță, din moment ce nici nu îi cunoștea. Dar se temea de ceea ce era mai rău. Era foarte probabil că aveau să facă tot posibilul să dovedească faptul că Michael Li le violase fiica. Iar Kim, ca să scape de scandal și de represalii, probabil că avea să confirme.

Kendall nu voia să își dezvăluie pesimismul în fața clientului ei, totuși. Era extrem de important să dea o notă pozitivă lucrurilor.

– Sînt sigură că toți colegii tăi or să spună că tu și Kim formați o pereche serioasă. Profesorii voștri or să fie niște martori foarte credibili. În general, avem multe în favoarea noastră.

Își introduse însemnările în servietă și se ridică.

– Sper ca domnul Johnson să-și retragă acuzația. Dacă nu, o să-ncerc să aranjez trimiterea în instanță mîine.

Tînărul era convins că nu avea să se ajungă la trimiterea în instanță.

– Kim mă iubește la fel de mult cît o iubesc eu. O să le spună adevărul. Și atunci, tatăl ei va trebui să-și retragă acuzația.

Kendall ar fi vrut să-i împărtășească încrederea.

Nu părăsea niciodată tribunalul fără să se gîndească la Bama. Cerșetorul părăsise orașul cu un marfar. Cel puțin asta bănuiau ea și Roscoe.

– Cred că e un hoinar înnăscut, spusese îngrijitorul cînd Kendall îl întrebase dacă și el observase absența lui Bama de pe treptele tribunalului. A apărut într-o dimineață din pămînt, din iarbă verde și presupun că tot

așa a dispărut. O să i se simtă lipsa pe-aici, adăugă el cu tristețe.

Trecuse mai mult de o săptămînă de la dispariția lui Bama. Plecînd de la tribunal la puțin timp după întrevederea cu Michael Li, Kendall își aminti deodată de schimburile scurte de cuvinte cu cerșetorul. Le simțea lipsa. El era primul care o întîmpina la sosire și ultimul care îi spunea la revedere cînd pleca. Devenise ca un prieten pentru ea.

În după-amiaza aceea se simțea total lipsită de prieteni.

Biroul nu i se pusese complet la punct după actul de vandalism al fraților Crook. Continua să creadă că ei erau făptașii, deși nu avea nici o dovadă și, așa cum bănuise, polițiștii nu făcuseră nici un efort să investigheze.

Biroul acela întors pe dos îi dădea o senzație de claustrofobie. Întîlnirea cu Michael Li o deprimase. Simțindu-se sufocată, se hotărîse să se ducă la doamna Lynam cu dosarul despre cazul ei. Aerul curat avea să-i facă bine, își spuse ea, și pe drum pînă acolo avea timp de gîndire.

Se simțea abandonată și motivul era personal, nu profesional. Trecuseră mai mult de douăzeci și patru de ore de cînd aflase că purta copilul lui Matt, dar încă nu-i spusese soțului ei.

Seara precedentă el o dăduse peste cap exprimîndu-și niște puncte de vedere care nu îi erau caracteristice. Rămăsese șocată cînd îl auzise cu asemenea păreri demodate despre căsnicie și rolurile pe care trebuiau să le joace cei doi parteneri.

Dacă ar fi vorbit în glumă, sau chiar la mînie, ea ar fi ignorat acele remarci misogine. Dar, datorită faptului că el le exprimase cu o convingere atît de calmă, se gîndise la ele toată ziua.

Îl imita pe Gibb, bineînțeles. Matt nu se putea să-și dorească o soție tăcută și supusă. Altfel nu s-ar fi însurat cu ea. Dar o deranja faptul că Gibb avea atîta influență asupra modului de a gîndi al lui Matt. La fel de mult cum o descuraja faptul că influența lui Gibb în acel oraș se extindea și în domenii care nu îl priveau.

Pentru ca ea să-și recapete euforia pe care o simțise cînd aflase de sarcină, trebuia să ajungă la o înțelegere cu Matt cu privire la parteneriatul lor și la amestecul lui Gibb.

Nu îi plăcea că o asemenea discuție avea să necesite timp, energie și emoții, mai ales într-o perioadă în care ea trebuia să-și concentreze toate resursele spre apărarea lui Lottie Lynam.

Kendall și procurorul Gorn se angajaseră într-o aprigă dispută pe marginea cauțiunii, dar, spre surprinderea lui Kendall, judecătorul Fargo hotărîse în favoarea lor. Doamna Lynam izbutise să strîngă banii ipotecînd proprietatea familiei, care îi revenise prin neprezentare. Nici frații, nici surorile ei nu o voiseră.

Planul de apărare era fragil. Spera ca doamna Lynam să descopere ceva folositor în acele documente pe care i le ducea acum. Poate că avea să descopere ceva care ar fi putut arunca o umbră de îndoială în mințile juraților, susținînd o pledoarie de legitimă apărare.

Kendall nu își făcea iluzii. Procesul avea să fie dificil și să necesite toată priceperea ei. Gîndindu-se la el, simți o arsură între omoplați. Mușchii gîtului îi erau încordați.

Nu era bine ca clienta ei să o vadă neliniştită şi încordată, aşa că opri maşina la marginea drumului îngust. Casa se afla la o distanţă foarte mică din acel punct. Mersul pe jos avea să-i facă bine – şi ei şi copilului.

Coborî din maşină şi porni spre casă. Ramurile copacilor erau acoperite de verdele crud care anunţa apropierea primăverii. Acea promisiune de reînnoire, pe lîngă existenţa embrionului care se dezvolta în pîntecul ei, îi dădu forţe noi. Era hotărîtă să reuşească, atît pe plan profesional cît şi personal. Riscase enorm cînd venise în Prosper. Nu putea să dea greş.

Hotărîrea o făcu să grăbească pasul, dar se opri brusc cînd zări maşina parcată lîngă cea a doamnei Lynam în faţa căsuţei dărăpănate.

Ce căuta Matt acolo?

Să fi sunat la birou şi să i se fi spus că ea se ducea la doamna Lynam, aşa încît să se fi hotărît să o întîlnească acolo pentru a lua interviul despre care vorbiseră cu o seară în urmă?

Nu, nu se putea. Nici măcar nu-i dăduse lista de întrebări pe care i-o promisese. Cu siguranţă că nu putea să fi acţionat fără să ştie ea, stînd de vorbă cu doamna Lynam înainte ca ea să fi avut ocazia să o pregătească.

Dar, dacă nu simţea că prezenţa lui acolo în miezul zilei era oarecum neobişnuită, de ce nu se ducea direct la uşă, ci se furişa în spatele unui gard viu?

Întrebarea aceea nu i se formase complet în minte cînd apărură Lottie şi Matt. Ieşiră împreună pe verandă. El îşi ţinea haina de la costum aruncată pe umăr. Cu celălalt braţ o ţinea pe Lottie pe după mijloc.

Ea purta doar un furou alb, demodat, cu cupe din dantelă şi o fustă strîmtă care nu-i ajungea nici măcar

pînă la genunchi. Una din bretele alunecase, lăsînd să i se vadă puțin din sînul alb. Își ținea capul pe pieptul lui și trupul îi era complet lipit de al lui. Era imposibil de spus cine susținea pe cine, deoarece amîndoi păreau la fel de epuizați și dornici de sprijin.

Nu ajunseră decît la prima treaptă, cînd Lottie se opri și se întoarse spre el frecîndu-se sugestiv de trupul lui. El lăsă haina să cadă fără zgomot pe veranda nevopsită.

Ea își înlănțui brațele pe după gîtul lui.

El îi cuprinse posesiv fesele și o trase în sus.

Ea își propti pulpa sus pe șoldul lui.

El o împunse cu partea inferioară a trupului.

El îi rosti numele gemînd.

Buzele li se căutară, se întîlniră și se uniră cu o pasiune nestăpînită.

CAPITOLUL 20

– Ce naiba s-a-ntîmplat cu părul tău?

Ieşind din baie, Kendall îşi atinse ceafa, care acum era dezgolită, fiindcă îşi tăiase părul.

– Era prea cald, tot timpul mi se lipea de ceafă. Nu-l mai suportam deloc, spuse ea şi se uită la locul aproape chel de lîngă tîmpla lui. Şi, pe urmă, nu cred că tocmai tu ar trebui să vorbeşti despre păr.

El avea dreptate; al ei arăta îngrozitor. Tăierea părului fusese un gest drastic, dar necesar după ce îşi văzuse chipul pe prima pagină a acelui ziar din Nashville. Fotografia aceea fusese arătată şi la televizor, probabil. Spera ca tunsoarea să-i servească drept deghizare.

– Plînge copilul, spuse el.

Ea trecu atunci pe lîngă el şi intră în dormitorul mic unde dormea Kevin.

– Ce e, Kevin? Hmm?

– Te recunoaşte dacă arăţi aşa?

– Îmi recunoaşte vocea, spuse ea ridicînd copilul din coş şi ducîndu-l la dulapul pe care îl transformase în masă de schimbat scutece. Eşti ud. Asta-i problema?

Ea auzi bocănitul cîrjelor cînd el veni în spate. Încă supărată din cauza remarcii lui la adresa părului ei tuns, îl ignoră şi se concentră asupra schimbării scutecelor.

– A fost circumcis, remarcă el.

– Îhî.

– Din motive de religie?

– Nu în mod deosebit. Aşa am căzut de acord.

– De ce?

– Nu ştiu, spuse ea pierzîndu-şi răbdarea.

– Voiam să fie sau să nu fie ca mine?

– Ce vrei să spui?

– Sînt sau nu?

Ea scoase un sunet batjocoritor.

– Nu ştii?

– Ba da, eu ştiu, zise el, întorcîndu-i capul cu un deget sub bărbie. Dar tu ştii?

Nici dacă ar fi fost împuşcată, n-ar fi fost atît de uluită. În cele din urmă, începu să rîdă tremurător.

– Ce întrebare ridicolă, spuse ea, încercînd să se eschiveze, dar el o apucă de încheietura mîinii şi o ţinu pînă cînd ea îl privi din nou.

– Care-i răspunsul, Kendall?

– Nu-mi place să fiu supusă la teste.

– Mie nu-mi place să fiu minţit. Susţii că eşti soţia mea. O soţie trebuie să ştie cu certitudine dacă soţul ei a fost circumcis sau nu.

Vorbi cu o asemenea intensitate, încît cuvintele abia se auziră. O privea în ochi în timp ce îi mîngîia încet palma cu degetul mare.

- Ei? Am făcut dragoste numai cu lumina stinsă?
- Sigur că nu.
- Am făcut duş împreună?
Ea încercă să se întoarcă, dar el o trase de încheietură. Kendall îi aruncă o privire furioasă.
- Cîteodată.
- Atunci, cu siguranţă că m-ai spălat. M-ai mîngîiat, spuse el ridicîndu-i mîna şi sărutîndu-i palma. Sînt convins că ştiai să mă atingi în aşa fel încît să-mi clocotească sîngele.
Kendall simţi un gol în stomac. Încercă să înghită, dar gura îi era prea uscată. Bătăile inimii îi răsunau în urechi.
- Nu te-ai plîns niciodată, spuse ea cu un glas stins.
- Atunci întrebarea asta n-ar trebui să fie atît de dificilă.
- Nici nu e.
- Răspunde-mi, atunci.
- E o prostie.
- Fă-mi plăcerea asta.
Ea ştia că vocea avea să-i fie aspră şi răguşită, dar el aştepta un răspuns. Şi trebuia să fie cel corect.
Înghiţi în sec.
- Eşti.
El o privi cîteva clipe, pătrunzător, după care, în sfîrşit, îi dădu drumul mîinii. Ei îi veni să leşine de bucurie. Era ameţită şi simţea fericirea cuiva care fusese graţiat.
Îl luă pe Kevin în braţe, îl sărută de noapte bună şi îl aşeză înapoi în coş. Îl alăptase înainte să facă baie, aşa că putea să doarmă acum. Îl înveli cu un pled uşor.
Cînd se îndreptă şi se întoarse, îl văzu stînd înspăimîntător de aproape. O apucă de umeri şi îi privi chipul şi apoi părul.

– De ce-ai făcut-o?

– E chiar atît de oribil? întrebă ea.

– Față de cum era înainte, da, e îngrozitor. De ce ți-ai făcut așa ceva?

– Ți-am spus...

– Nu era adevărul, Kendall. Dacă ți-ar fi fost cald, l-ai fi putut strînge. Dar tu l-ai ciopîrțit. De ce? o întrebă el privind-o stăruitor. Aveai de gînd să fugi astăzi, nu?

– Nu!

– Nu mă mai minți. Dacă nu poți să-mi spui altceva decît minciuni, nu-mi mai spune nimic, spuse el strîngînd-o în brațe cu putere. Pentru că încep să-mi doresc ca minciunile tale să fie adevărate. Te doresc atît de mult, încît aș vrea să fii, într-adevăr, a mea. Aș vrea... Ah, fir-ar să fie, zise el apoi, sărutînd-o lacom și apăsat.

Kendall se lăsă sărutată, se lăsă să răspundă. Deodată, realiză ceea ce conștiința ignorase zile întregi – și anume că și ea îl dorea la fel de mult cît părea să o dorească el. La început, se temuse și disprețuia tot ce reprezenta el. Aversiunea aceea o făcuse să nu mai vadă omul. Dar, după ce trăise alături de el, după ce dormise lîngă el, farmecul lui era imposibil de ignorat. Se crezuse imună la sexualitatea lui și, chiar și la a ei înseși, dar nu era.

Și dorința ei nu era strict hormonală. Chiar în timp ce trupul lui se vindeca, ea sesizase răni adînci în sufletul lui, care aveau nevoie de îngrijire. Nevoia aceea, de care el probabil că nici nu era conștient, îi atingea o coardă sensibilă. Voia să nu-i mai vadă ochii tulburați.

Cu fiecare zi și fiecare oră care trecuseră, se apropiase de acel moment. Fusese inevitabil încă de la început. În loc să i se mai împotrivească, ea cedă.

Din moment ce el nu putea fi prea mobil, ea fu cea care se apropie mai mult și se lipi de el. Îl auzi gemînd și îi simți mîinile pe sîni.

– Lasă-mă să te ating, spuse el cu o voce răgușită.

Îi mîngîie sfîrcurile și acestea se întăriră. Mîngîierile lui făcură să apară pete umede pe cămașa ei de noapte. Se uită la ele, la degetele lui ude și pe chipul lui apăru o pasiune extraordinară.

Îi cuprinse capul între mîinile lui mari și își plimbă degetele peste pomeții ei și buzele umede. Își lăsă capul în jos pentru un alt sărut, dar acesta fu surprinzător de tandru. Gura lui abia o atinse pe a ei. De cîteva ori. De fiecare dată cînd li se întîlneau, buzele abia li se atingeau și, totuși, Kendall simți că se topește.

Nerăbdarea îi fu răsplătită, în sfîrșit. O sărută profund și ea se simți pulsînd, udîndu-se. Nu mai ținea minte cînd cunoscuse ultima oară acea senzație extraordinară. Sînii începură să o doară și tînjea să-i simtă mîinile și gura pe ei. Voia să fie aproape de el. Foarte aproape.

– Kendall?

– Hmm?

– Hai să mergem în pat.

În pat. El o voia în pat, unde aveau să facă dragoste. Avea să se aștepte să se poarte ca o soție.

O luciditate nedorită o cuprinse. Nu putea să se mai ferească, așa cum nu putea să se ferească de o avalanșă. O învăluia și o sufoca.

Oare înnebunise? Își pierduse și ea memoria? Nu putea să facă așa ceva!

– Îmi pare rău. Nu pot.

Se desprinse de el atît de brusc, încît amîndoi își pierdură echilibrul. Ea se agăță de dulap și întinse mîna să-l susțină.

– Te rog să nu mă mai atingi așa niciodată.

Chipul lui era întunecat și îi trăda excitarea. Înjură cu o voce răgușită.

– N-are nici un sens, Kendall. De ce nu poți?

– Foarte simplu, am spus nu. Asta e de ajuns.

– Pentru mine nu e. Am dreptul la o explicație.

– Ți-am explicat deja.

– Prin minciuni, strigă el și Kevin gemu dezaprobator.

După ce copilul căzu din nou pradă somnului, el își apăsă tîmplele cu podurile palmelor și oftă profund.

– Nu pricep. Dacă sîntem soț și soție, așa cum pretinzi, dacă o vrem amîndoi...

– Eu nu mai vreau. Nu mai vreau demult.

– De ce?

– Din cauza durerii.

– Durere? întrebă el devenind alb ca varul. Ți-am făcut rău?

Ea clătină din cap.

– Nu fizic. Emoțional, spuse ea și ochii i se umplură de lacrimi. Îmi amintesc totul atît de bine, încît mai doare încă.

Simți iarăși toată durerea și sentimentul de trădare din după-amiaza aceea, acasă la Lottie Lynam. Își încrucișă brațele cuprinzîndu-și mijlocul, de parcă toate i s-ar fi întors pe dos înăuntru.

– Ah, la naiba, spuse el și buzele care fuseseră atît de insistente cu cîteva clipe în urmă, se subțiară exprimînd amărăciune și regret. A fost o altă femeie, nu?

CAPITOLUL 21

Stînd pe un scaun pe verandă, Kendall privea în gol. Nu vedea veverițele care se fugăreau prin copaci, deși, de obicei, îi plăcea să le urmărească acrobațiile. Nu auzea zgomotul drujbei pe care o folosea un vecin în depărtare și nici mustrarea unei gaițe albăstrui.

Simțurile îi amorțiseră complet în clipa în care își văzuse soțul făcînd dragoste cu Lottie Lynam cu o pasiune mai mare decît arătase vreodată în patul conjugal.

Kendall se mustră pentru faptul că nu se dusese la ei. Îi prinsese în flagrant. N-ar fi putut să nege. De ce nu le vorbise cu disprețul pe care îl meritau din plin?

Pentru că, în momentul respectiv, nu știuse decît să se retragă pentru a-și linge rănile. Timp de cîteva momente după ce îi văzuse, privise stupefiată, aproape așteptîndu-se ca ei să se întoarcă brusc și să-i strige: „Te-am prins!" făcînd din ea victima unei glume proaste.

Dar nu fusese o glumă, ci o realitate tragică. Îi privise cu o groază plină de fascinație pe cei doi amanți înlănțuiți. Cînd nu mai suportase, se întorsese neobservată pe drumul prăfuit. Înainte să ajungă la mașină, fusese

cuprinsă de o greață oribilă și vomase în șanțul de la marginea drumului. Nu știa cum, dar reușise să ajungă acasă, deși nu își mai amintea nimic din timpul drumului.

Trecuseră cîteva ore de atunci. Furia își făcuse loc încetul cu încetul și îndepărtase puțin din durere. Acum era pregătită să-i vorbească soțului ei de trădarea pe care o comisese, deși nu prea știa cum să abordeze problema. Nu era ceva care putea fi plănuit sau repetat.

În orice caz, nu mai avea timp. El sosise.

Îi văzu mașina intrînd pe aleea lor. Claxonă de două ori cînd o văzu pe verandă și coborî zîmbind fericit că o vedea.

– Bună! Am sunat la birou, dar secretara ta mi-a spus că ai plecat devreme. Unde ai fost?

– Am avut cîteva drumuri de făcut.

El urcă treptele în fugă, își lăsă servieta pe verandă, își puse haina pe brațul unui scaun și se aplecă să o sărute pe frunte. Ea avu nevoie de toată puterea de abținere ca să nu se ferească. Bine măcar că nu o sărutase pe buze. Așa ceva nu ar fi suportat.

El îi remarcă lipsa de entuziasm și o întrebă:

– Ai avut o zi grea?

– Ca de obicei.

Ca de obicei? Dimpotrivă, n-ar fi putut fi mai îngrozitoare. Fusese înșelată de partenerul ei de viață și de o clientă al cărei viitor se afla în mîinile ei.

Matt își lărgi cravata și se așeză pe scaunul de lîngă ea.

– Mi-am pierdut aproape toată ziua la telefon, încercînd să fac pe cineva de la Capitoliu să stea de vorbă cu un amărît de ziarist ca mine despre noul buget al școlilor publice. Toată lumea din Columbia e prea ocupată și nu-ți acordă nimeni nici un interviu dacă nu ești de la vreun ziar mare.

Își scosese pantofii și ciorapii. Proptindu-și un picior pe genunchiul celuilalt, începu să-și maseze laba piciorului.

– Ai vorbit cu tata azi?

– Nu.

– Nici eu n-am luat legătura cu el. Mă-ntreb ce o pune la cale. Mai bine mă duc să-l sun.

Ea îl opri înainte să ajungă la ușă.

– Matt, cînd îmi dai lista aia cu întrebări?

– Ce listă?

– Pentru interviul cu doamna Lynam.

El pocni din degete.

– Exact. Deci ești de acord cu ideea? Primesc lumină verde?

– Ca să-i iei interviul sau ca s-o regulezi?

Nu era o abordare tocmai delicată, dar fu ca un pumn și își atinse ținta. El se făcuse alb ca varul.

Cu o voce mult mai calmă decît ar fi sperat, ea zise:

– Nu te simți jenat și nici nu mă insulta făcînd pe prostul. Nu-i un zvon urît pe care să-l fi cules la coafor. Am fost la casa Lynam după-amiază și v-am văzut pe amîndoi la lumina zilei. Nu era decît o singură concluzie de tras. Nimic nu era neclar.

El se duse lîngă balustradă și privi spre curte, stînd cu spatele la ea. Cu o răbdare care începea să se piardă, Kendall așteptă să spună ceva. Tocmai voia să-și înceapă atacul verbal, cînd el se întoarse, în sfîrșit, spre ea și își încrucișă brațele.

– Ceea ce ai văzut n-are nici o legătură cu tine.

Afirmația aceea fu rostită cu calm, dar o lovi pe Kendall cu forța unui val de flux.

– N-are nici o legătură cu mine! strigă ea. Nici o legătură cu mine? Dar sînt nevasta ta!

– Exact, Kendall. Te-am ales să-mi fii soție.

– Și pe Lottie Lynam să-ți fie amantă!

– Exact. Cu cîțiva ani în urmă. Înainte ca măcar să aud de tine.

– Cu ani în urmă?

El îi întoarse spatele din nou, dar ea țîșni de pe scaun și, ducîndu-se repede la el, îl apucă de mînecă și îl forță să se întoarcă.

– De cît timp te culci cu ea, Matt? Vreau să știu.

El își pierdu cumpătul și se smulse din mîna ei.

– De cînd aveam paisprezece ani.

Stupefiată, Kendall făcu un pas înapoi.

– Poftim. Te simți mai bine știind asta, Kendall? Te face să te simți mai bine? Bineînțeles că nu. Ar fi trebuit să nu mai zgîndări problema.

Totuși el nu o făcu. Nu se opri la acea informație uluitoare. Acum că afacerea se descoperise, nu mai ținu nimic ascuns.

– Între mine și Lottie a fost ceva încă de cînd eram niște copii curioși, începu el. Farmec, atracție, poți să-i spui cum vrei. La paisprezece ani ne-am satisfăcut curiozitatea. Așa a-nceput totul.

Kendall își lipi degetele de buze ca să le facă să nu mai tremure. Era mai rău decît își închipuise. Mult mai rău. Nu era doar o aventură ușoară, o greșeală pe care ar fi vrut să o îndrepte și apoi să se gîndească la ea plin de remușcări și cu regret. Între el și Lottie Lynam era mai mult decît o simplă aventură. Era o relație care durase mai mult timp decît multe mariaje.

Kendall se pregătise pentru o ceartă. Se așteptase ca el să nege, mai întîi, apoi să recunoască și, în final, să o implore să înțeleagă și să-l ierte. Nu fusese pregătită pentru așa ceva.

– După acea primă oară, Lottie și cu mine ne-am întîlnit în secret ori de cîte ori am avut ocazia. Eu mă întîlneam și cu alte fete. Ea ieșea cu alți băieți. Dar asta numai ca să nu-și dea seama nimeni de legătura noastră. Lottie cumpăra prezervativele pentru ca farmecistul să nu poată să-i spună tatei cîte foloseam. Drept urmare, Lottie a căpătat o reputație proastă. Nimeni nu și-a dat seama că nu avea decît un singur iubit. Sigur că, pînă la urmă, s-a aflat că ne întîlneam pe furiș. Tata a auzit. M-a întrebat dacă era adevărat și eu am negat. Pe urmă m-a lăsat singur într-un weekend, motivînd că se ducea la o expoziție de articole sportive la Memphis. Lottie era în patul meu cînd a dat el peste noi. L-a chemat pe taică-său s-o ia. Tata mi-a dat apoi o bătaie și mi-a ținut o predică despre vicleșugurile femeilor și despre felul în care fetele de teapa lui Lottie prindeau în capcană băieți ca mine. După care mi-a dat numele și adresa unei matroane din Georgia. A zis că oricînd aveam nevoie de o femeie, el plătea bucuros. Dar trebuia să nu mă mai apropii de o tîrfă ca Lottie, că nimic bun nu putea să iasă din asta. O vreme mi-a fost frică să mă mai văd cu ea, ca nu cumva să afle el. Pe urmă am plecat la colegiu. Au trecut anii și am început s-o uit. Am absolvit, m-am întors în Prosper și am început să fac tot ce trebuia ca să cumpăr ziarul. Cînd am încheiat tranzacția, m-am dus la firma de asigurări și acolo am văzut-o pe Lottie.

Tăcu un moment, de parcă ar fi revăzut-o în clipa aceea stînd la birou.

– Ne-am privit. Atît a fost de ajuns ca s-o luăm de unde o lăsasem. Timp de cîțiva ani a fost nemaipomenit. Pe urmă, ea a început să-mi dea ultimatumuri. Zicea că, ori mă însuram cu ea, ori dispăream din viața ei pentru

totdeauna. Am zis că blufează și am încetat să mă mai văd cu ea. Peste trei luni s-a măritat cu Charlie Lynam.

– Ca să-ți facă în ciudă.

El încuviință.

– Din ziua aia a fost tot timpul nefericită.

– În afară de momentele pe care le petrece cu soțul meu.

El își trecu degetele prin păr nervos.

– Astăzi a fost o excepție, Kendall. N-am mai fost cu ea după ce ne-am căsătorit. Închipuie-ți ce am simțit cînd am auzit că tu o s-o reprezinți la proces. N-am fost deloc încîntat, dar nu puteam să fac nimic.

– De ce te-ai dus la ea astăzi?

– Nu știu, zise el încordat. Ce mai contează?

– Pentru mine contează. Ai încălcat legămintele maritale. Vreau o explicație. Măcar atîta tot merit.

Simțindu-se încolțit, el o privi furios.

– Nu poate fi explicat, e bine?

– Nu, nu e bine, spuse ea.

O costa foarte mult, dar trebuia să întrebe.

– O iubești?

El clătină din cap și spuse un „nu" categoric.

– Dar Lottie a putut întotdeauna să...

– Să ce? Ce-ți face ea?

– Îmi satisface o anumită nevoie! strigă el.

– O nevoie pe care eu nu ți-o satisfac?

El strînse din buze și rămase mut, deși răspunsul era deja clar și fu pentru Kendall ca o lovitură puternică dată respectului ei de sine. După ziua aceea, avea să mai aibă vreodată încredere, oare, în atractivitatea ei?

Parcă citindu-i gîndurile, el zise:

– N-am vrut niciodată să-ți fac rău.

– Ei bine, e puțin cam tîrziu pentru asta, domnule Burnwood, pentru că mi-ai făcut un rău îngrozitor. Sînt

și furioasă, dar mai mult derutată. Dacă Lottie îți satisface atît de bine nevoile, de ce naiba nu te-ai însurat cu ea?

El izbucni într-un rîs scurt, neîncrezător.

– Să mă-nsor cu ea? Asta ar fi fost absolut exclus. Tata n-ar fi fost niciodată de acord.

– Cum adică n-ar fi fost de acord? Gibb trebuia să ia hotărîrea finală? El m-a ales, sau tu?

– Nu născoci cuvinte pe care nu le-am spus, Kendall.

– Și tu nu folosi tonul ăsta superior cînd îmi vorbești.

– Devii isterică.

– Nu sînt isterică. Sînt furioasă. Îngrozitor de furioasă. M-ai înșelat. Ți-ai bătut joc de mine.

El își luă un aer de nedumerire și de inocență.

– Cum te-am înșelat?

– Făcîndu-mi curte și prefăcîndu-te că mă iubești.

– Dar te iubesc chiar. Am așteptat ani de zile soția perfectă și iată-te. Te-am ales pentru că tu ai toate calitățile pe care le doream.

– Așa cum cumperi o mașină. Ai așteptat să apară modelul dorit, după care ai cumpărat-o.

– Ești exagerată, Kendall.

– Cred că e foarte normal să fiu așa.

– Pentru că am greșit o dată? Pentru că mi-am petrecut o după-amiază cu fosta iubită? Nu-mi pot închipui de ce ești atît de șocată și de supărată.

Ei nu îi venea să creadă. Cine era acel bărbat? Oare îl cunoștea cu adevărat? Dar el o cunoștea pe ea? Nu își dădea seama cît de importantă era infidelitatea pentru ea? Nu discutaseră niciodată acest lucru în mod special, dar cu siguranță că fusese de la sine înțeles că ea aștepta fidelitate.

– Dacă aș fi greșit eu? întrebă ea atunci. Dacă m-ai fi prins făcînd dragoste cu un fost iubit?

– Nu-i deloc același lucru.

– În ce sens e altceva?

– E altfel, zise el scurt.

– Nu există două seturi de reguli, Matt, unul pentru băieți și altul pentru fetițe.

– Discuția asta a început să devină absurdă. Aș vrea să terminăm odată și să intru în casă, spuse el încercînd să treacă pe lîngă ea, dar ea îi blocă drumul.

– Discuția asta nu-i absurdă și e departe de a fi terminată. Te-am văzut cu ea, Matt. V-am văzut cum vă țineați în brațe și, sinceră să fiu, cred că te amăgești singur în privința sentimentelor tale față de Lottie. Nu părea deloc ceva superficial, așa cum susții tu. Ba chiar dimpotrivă. Eu nu pot să mă prefac că nu s-a-ntîmplat. Nu pot să ignor cu ușurință faptul că tu ai comis un adulter.

Vocea i se frînse și trase adînc aer în piept pentru a-și reține lacrimile. Orice semn de slăbiciune i-ar fi pus în pericol poziția.

Cînd își recăpătă controlul asupra vocii, spuse:

– Vreau să te duci să stai la Gibb. Trebuie să stau cîtva timp singură ca să mă gîndesc. Pînă nu lămuresc lucrurile, nu vreau să trăiesc în aceeași casă cu tine.

El îi aruncă un zîmbet trist, de parcă naivitatea ei i-ar fi stîrnit milă.

– Asta n-o să se întîmple niciodată, Kendall, spuse el încet. Asta-i casa mea. Tu ești soția mea. Nu m-am dus la Lottie cu intenția de a-ți face rău. Regret că m-ai văzut cu ea, dar acum nu trebuie decît să uiți totul.

O dădu la o parte și se îndreptă spre ușă. Cu un ton plăcut, de parcă toată discuția aceea nici nu ar fi avut loc, zise:

– Tata și cu mine avem de lucru la popasul căprioarelor. Probabil că o să mă-ntorc foarte tîrziu.

CAPITOLUL 22

În mai puțin de zece minute, Matt se schimbă, își puse ustensilele de vînătoare într-o geantă de pînză și plecă. Păru amuzat cînd ea nu îi răspunse la sărutul de la revedere.

Mult timp după plecarea lui, Kendall rămase pe scaunul de pe verandă, imobilizată de disperare. Nu știa ce o afecta mai mult, infidelitatea lui Matt sau nonșalanța cu care trata el acel lucru.

Oare trebuia să treacă cu vederea pentru că era prima oară cînd o înșelase? Trebuia lăudat pentru că rezistase tentației atîta timp? Cum îndrăznea să-i trateze furia cu atîta desconsiderare și nu cu seriozitatea pe care o merita?

I-ar fi dat o lecție dacă și-ar fi strîns lucrurile și ar fi plecat în timp ce el nu era acasă. Acest lucru i-ar fi atras atenția!

Dar acela era un impuls într-un moment de furie, nu un gînd înțelept, iar dacă era hotărîtă să aibă o căsnicie bună, nu trebuia să acționeze în pripă. Infidelitatea lui o

făcuse să sufere îngrozitor; nu avea să-şi mai revină niciodată complet. Totuşi, ştia că furia şi mîndria puteau fi la fel de distrugătoare.

Cel mai greu de acceptat era faptul că Matt fusese îndrăgostit de Lottie timp de mulţi ani şi s-ar fi căsătorit cu ea dacă Gibb ar fi fost de acord.

Lottie nu era genul de femeie pe care Gibb să o vrea pentru fiul lui. Nu se ridica la nivelul pretenţiilor familiei Burnwood. Dar Gibb o acceptase pe Kendall Deaton, care era educată, cultivată şi inteligentă.

Singurul ei defect era că nu-i satisfăcea toate nevoile soţului ei, îşi spuse ea cu amărăciune.

Oare Matt hotărîse să se însoare cu ea sau o făcuse Gibb în locul lui? O înspăimînta gîndul că Gibb avea atîta putere asupra deciziilor lui Matt. Atîta timp cît era în graţiile lui Gibb, totul avea să fie în regulă. Dar, dacă îşi supăra socrul, acesta devenea un duşman extrem de puternic.

Deocamdată, alungă acel gînd tulburător. Trebuia să hotărască ce avea să facă în privinţa căsniciei.

Voia să o păstreze? Da. Şi, cum avea să o facă?

Avea două avantaje clare faţă de Lottie Lynam. În primul rînd, Gibb nu o agrea şi, în al doilea rînd, Lottie nu putea să aibă copii. Iar ea era însărcinată.

Numai că, în loc ca acea armă secretă să o liniştească, o făcu să o doară sufletul şi mai mult. Ea şi Matt ar fi trebuit să sărbătorească în seara aceea, să se bucure de acea minune a naturii, rezultat al iubirii lor. Ar fi trebuit să facă planuri pentru camera copilului, să se gîndească ce nume să-i pună, să schiţeze un viitor pentru copilul lor.

Dar el plecase, lăsînd-o singură și nenorocită, contemplînd imaginile în care el era cu Lottie. Își vedea de treabă netulburat.

– Să-l ia naiba! spuse ea.

Cum putuse să plece așa și să pretindă că nu se întîmplase nimic? Nici măcar nu-i dăduse satisfacția unui conflict serios.

Deodată, țîșni de pe scaun și dădu fuga în casă, unde nu stătu decît cît să-și ia poșeta. La cîteva secunde după luarea hotărîrii, se afla la volan și pornea cu viteză.

Voia să rămînă căsătorită cu Matt. Voia să întemeieze o familie. Voia să aparțină unei familii.

Dar nu sacrificîndu-și respectul de sine. Nu avea să fie ignorată. Nu voia să fie transformată în preș. Nu avea să-i dea voie lui Matt să-i reducă furia la o simplă criză de isterie.

Dacă voia ca mariajul lor să rămînă intact, trebuia să-și recunoască propria-i vinovăție. Ea trebuia să-i smulgă promisiunea că nu avea să se mai repete acea greșeală nici cu Lottie nici cu altă femeie. Fidelitatea nu era ceva negociabil. Dacă era dispus să admită că tot ceea ce făcuse era greșit, ea avea să-l ierte.

Dar oferta era valabilă doar pentru seara aceea.

Nu avea să aștepte acasă, ca o nevestică ascultătoare și cuminte pînă se întorcea el. Dacă Gibb era cu el, foarte bine. Să-i explice Matt însuși acea aventură sordidă și extraconjugală a sa cu Lottie Lynam.

Kendall știa că, în privința aceea, avea să fie susținută de Gibb.

Se întunecă pînă cînd ajunse la marginea orașului. În curînd începu să-și dea seama că nu avea să-i fie prea ușor

să-l găsească pe Matt. Acum că luminile orașului sclipeau în depărtare, nu se mai putea orienta după nimic.

Fusese o singură dată la popasul căprioarelor împreună cu Matt. Acolo se afla o cabană micuță, în stil rustic, construită chiar de el și de Gibb. I-o arătase cu mîndrie. Acum își dorea să fi fost mai atentă pe unde o luaseră pentru a ajunge acolo.

Drumurile care șerpuiau pe dealurile din jurul orașului erau nepavate, înguste și întunecoase. Cîteva aveau marcaje rutiere. Numai un localnic le-ar fi putut deosebi unul de altul. Pentru cineva din afară, toate păreau identice.

Fiind convinsă că, pînă la urmă, avea să descopere ceva familiar, își continuă drumul. Dar, cînd trecu pe lîngă același șopron dărăpănat pe care îl văzuse cu zece minute în urmă, își dădu seama că se rătăcise, fără nici o îndoială.

Opri în mijlocul drumului.

– La naiba!

În ochi îi apărură lacrimi de neputință. Dorea cu disperare să-l găsească pe Matt. Cu cît lămureau totul mai curînd, cu atît mai repede puteau să uite și să-și trăiască viețile în continuare.

Exasperată, coborî din mașină și se uită în toate părțile, încercînd să zărească vreun semn cunoscut. Dar, peste tot vedea numai pădurea întunecată și înfricoșătoare.

Urcă din nou la volan și porni iarăși, știind că, pînă la urmă, tot avea să găsească drumul care ducea înapoi în Propser. Trebuia să renunțe la a mai căuta popasul căprioarelor la ora aceea.

Acum își dădu seama că, rătăcindu-se, avusese timp să se calmeze înainte de a-l înfrunta pe Matt.

Avea să poată examina situația din toate unghiurile. Poate că descoperea chiar și ce anume îl împinsese pe Matt să caute compania primei lui iubite. Oare ea era în vreun fel de vină?

Dornică să-și pună cît mai repede în aplicare planul de împăcare, mări viteza. Cînd ajunse în vîrful unei coline, observă o strălucire roșiatică pe deasupra copacilor la vreo jumătate de milă mai departe. La început se sperie că luase foc pădurea. Dar alungă repede acea ipoteză înfricoșătoare, deoarece focul părea să ardă într-un singur punct, nu să se extindă.

Apoi, pe măsură ce se apropia de foc, peisajul începu să-i devină cunoscut. Își dădu seama unde se afla. Fusese acolo în dimineața aceea de noiembrie, la tăiatul porcilor. Cel puțin de acolo știa cum să ajungă înapoi acasă. Și, poate că Matt avea să o aștepte acolo, totuși.

Cu toate acestea, mută piciorul pe frînă. Ce anume ardea?

Poate că primul ei gînd fusese corect. Cineva o fi lăsat nestins vreun foc de tabără. Nu se vedea nici o mașină în jur, așa că era ușor de dedus că focul nu era supravegheat. Putea fi un pericol pentru toată pădurea.

Opri, dar lăsă motorul în funcțiune. După ce aruncă o privire în jur, deschise portiera și coborî. În aer se simțea un miros de fum puternic, dar nu neplăcut.

Privi cu teamă spre pădurea întunecată. Poate ar fi trebuit să se întoarcă în oraș cît mai repede și să-i anunțe pe pompieri.

Dar dacă era vreun grup de tineri sau vreo familie care lua masa în aer liber? Ar fi stîrnit agitație pentru nimic. Ar fi fost încă un incident pentru care s-ar fi făcut

de rușine, așa cum leșinase cînd fusese atunci la tăierea porcilor.

Un lucru era cert – nu putea să se întoarcă, pentru că exista o posibilitate a existenței unui incendiu în pădure. Făcîndu-și curaj, porni pe jos.

Purtînd tot taiorul și pantofii cu toc pe care și le pusese în dimineața aceea, cu greu se putea spune că era îmbrăcată adecvat pentru o plimbare prin pădure. Ramuri și crengi, care reveniseră la viață după lunile de iarnă, se agățau de părul ei și de haine, lăsîndu-i zgîrieturi pe brațe și pe picioare. Se auzi un foșnet la o distanță de numai cîțiva iarzi, dar ea merse și mai repede, fără să stea pe gînduri.

Un țipăt sfîșie aerul.

Kendall încremeni. Spaima îi încleștă gîtlejul. Ce naiba era asta? Un animal? Vreo sălbăticiune? Nu cumva panterele făceau așa?

Nu, fusese un zgomot omenesc – înspăimîntător și înfricoșător de omenesc. Peste ce naiba dăduse, oare?

Acel prim țipăt ascuțit fu urmat de alte cîteva de pură agonie.

Impulsionată de gîndul că cineva putea să aibă nevoie de ajutor și uitînd de spaimă, ea înaintă cît putu de repede prin beznă, pierzînd cărarea în încercarea ei de a ajunge mai repede. Trebui să-și facă drum cu mîinile prin frunzișul des, nebăgînd de seamă durerea cînd pielea îi era sfîșiată de crengi și înțepată de ghimpi.

Apoi, deodată, în fața îi apăru luminișul familiar. Printre copaci zări focul care pîlpîia și niște siluete omenești în jurul lui.

Erau vreo două duzini de oameni sau chiar mai mulți. Strigau. Dar strigătele lor nu păreau să fie provocate de spaimă sau de durere.

Ușurată, se opri să-și tragă sufletul, temîndu-se că acel drum prin pădure fusese un efort prea mare pentru primele trei luni de sarcină. Rezemîndu-se cu mîna de trunchiul unui copac, se îndoi de la mijloc și inspiră adînc.

Un hohot de rîs o făcu să-și ridice capul brusc. Curiozitatea o împingea să vadă pentru ce se adunaseră toți acei oameni. Dar presimțea că trebuia să o facă fără să fie observată. Pînă cînd nu afla cine țipase și de ce, cel mai bine era să fie prudentă.

În curînd observă că acel grup era alcătuit numai din bărbați. Oare era martora vreunei inițieri? Aproape că hotărîse că asta trebuia să fie, cînd zări deodată un chip familiar care o făcu să rămînă cu gura căscată.

Dabney Gorn. Ce căuta, oare, procurorul acolo, în mijlocul pădurii? Și mai era și judecătorul Fargo. Să fi fost vreo întrunire a clubului?

Îi mai zări și pe președintele consiliului administrativ al școlii, pe poștaș,, pe Herman Johnson și pe Bob Whitaker, pastorul.

Atenția tutoror era ațintită asupra unui lucru de pe pămînt, În jurul căruia formaseră un cerc, așa încît Kendall nu putea să vadă foarte bine ce era.

Tresări îngrozită cînd se auzi un alt țipăt. Atunci, Herman Johnson își dădu capul pe spate și scoase un urlet gutural care făcea să înghețe sîngele în vene și cîțiva din tovarășii săi ridicară obiectul care se aflase pe pămînt.

Era o cruce.

Și pe ea era răstignit Michael Li.

CAPITOLUL 23

Tînărul era gol pușcă.

Din locul unde ar fi trebuit să fie organele genitale țîșnea un șuvoi de sînge de un roșu întunecat. Capul îi atîrna inert pe pieptul îngust. Era mort sau fără cunoștință.

Kendall era prea îngrozită pentru a țipa. Văzu mută de groază cum unul din bărbați ținu mîinile în așa fel încît să-l propulseze pe domnul Johnson în sus. Ajungînd la același nivel cu Michael Li, îl apucă pe băiat de păr și îi dădu capul pe spate, vîrîndu-i ceva în gură. Kendall își dădu seama cu ușurință ce anume era.

Cînd Johnson puse din nou picioarele pe pămînt, toți începură să chiuie, dar, după aceea, se lăsă o tăcere stranie și, după cîteva momente, cineva începu să cînte un imn.

Kendall simți că i se face greață. Înghiți pentru a nu vărsa și începu să meargă cu spatele, temîndu-se acum de ceea ce descoperise. Fusese martoră la execuția unui băiat nevinovat. Dacă ar fi știut că îi văzuse, ei nu i-ar fi arătat mai multă îndurare decît îi arătaseră lui Michael Li.

De cum fu sigură că nu putea fi văzută, se întoarse și o rupse la fugă printre copaci, și mai repede decît înainte, fără să dea atenție zgomotului pe care îl făcea. Nu aveau cum s-o audă. Continuau să cînte modificînd textul original.

Se împiedică într-o rădăcină care ieșea din pămînt și fu gata să cadă. Imediat duse mîna la burtă într-un gest protector. Știa că trebuia să aibă grijă de dragul copilului. Trebuia să meargă mai încet. Dar, trebuia, totuși, să se grăbească. Dacă autoritățile erau alertate imediat, puteau veni să-i aresteze la locul oribilei lor crime.

– Dumnezeule, spuse ea gîfîind și gîndindu-se la cît de tare avea să fie zguduită comunitatea.

Cum putuse Herman Johnson, care era considerat de majoritatea oamenilor un bădăran, să-i facă pe acei stîlpi ai comunității să participe la o asemenea atrocitate?

Mergînd repede, dar fără să mai alerge nebunește, Kendall încercă să refacă drumul parcurs mai înainte, dar, datorită întunericului, acest lucru era imposibil. Tot întunericul o împiedică să vadă și groapa.

Căzu cu fața în jos și cu putere, iar cîteva clipe nu putu decît să stea acolo și să tragă aer în piept.

Atunci fu asaltată de un miros îngrozitor care o făcu să se înece. În aceeași clipă, își dădu seama că nu era întinsă pe pămînt, ci pe o bucată de material. Proptindu-se în podurile palmelor, se ridică și atunci se trezi față în față cu Bama.

Jumătate din fața lui lipsea, iar cealaltă jumătate intrase în descompunere. Unul din globii oculari era gol, cu excepția insectelor care încă îl mai găseau bun de mîncat.

– Doamne Dumnezeule mare, îngăimă ea îngrozită și dîndu-se repede în spate, vomă.

După aceea, continuînd să stea în patru labe, se uită la cadavrul intrat în putrefacție și care fusese îngropat într-un mormînt prea superficial pentru a-l apăra de animale. Carnea îi fusese smulsă de pe oase, dar nu animalele îl omorîseră. Murise împușcat, căci în mijlocul frunții se vedea o gaură neagră.

Sinucidere? Greu de crezut. Să fi fost o coincidență că trupul neînsuflețit al lui Bama fusese lăsat atît de aproape de locul unei execuții? În mintea lui Kendall nu exista nici cea mai mică îndoială cu privire la cine îl omorîse.

Genunchii îi tremurau prea tare pentru a o susține, dar se forță să se ridice. Păși peste rămășițele pămîntești ale lui Bama și continuă să meargă împleticindu-se în direcția generală a drumului, pînă cînd, în cele din urmă, îl găsi. Deviase puțin, dar văzu mașina. Alergă spre ea și fu bucuroasă că lăsase motorul în funcțiune. Nu trebuia să mai piardă timpul. Și apoi, nu credea că mîinile, care îi tremurau îngrozitor, ar fi putut băga cheia în contact.

Depărtîndu-se cu viteză, se gîndi ce să facă. Pentru a ajunge în centrul orașului, trebuia să treacă pe lîngă locuința ei. De ce să nu se oprească acolo și să sune la poliție? Poate că, – oh, Doamne – Matt avea să fie acasă. Avea nevoie de el. Infidelitatea lui își pierduse din importanță în comparație cu ceea ce tocmai văzuse ea.

Își concentră privirea asupra drumului, strîngînd volanul cu putere și gîndindu-se la ce avea de făcut, dar în fața ochilor nu îl avea decît pe Michael Li pe crucea aceea oribilă. Îi auzi din nou pe toți scoțînd chiote de bucurie cînd i se vîrîseră în gură organele genitale.

Și Bama. Blîndul și inofensivul Bama, care avea cîte un cuvînt bun pentru fiecare și care putea să prezică vremea cu o precizie extraordinară. Fusese executat cu siguranță pentru că strica frumusețea orașului. Era o pacoste, un cetățean neproductiv, un model negativ pentru copiii din Prosper.

Dumnezeule, de cîte alte asemenea persoane se descotorosiseră, cîți alții fuseseră pedepsiți în acel mod sălbatic și barbar?

Billy Joe Crook? Cu siguranță! Era un hoț, așa că îi retezaseră brațul. Cine ar fi putut să pună la îndoială acea poveste, în aparență inocentă, dar tragică, despre un accident? Cu siguranță nu Billy Joe, a cărui viață era în primejdie dacă spunea cumva că accidentul fusese, în realitate, pus la cale de un grup de autointitulați judecători.

„Ochi pentru ochi“ era crezul lor. Michael Li întrecuse limita cu o fată albă și pedeapsa lui era castrarea și moartea.

Kendall fu cît pe ce să scoată un strigăt de bucurie cînd văzu mașina lui Matt în fața casei. Urcînd în fugă treptele de la intrare, îl strigă. Îl văzu ieșind din dormitor, fiind evident că tocmai făcuse duș. Părul îi era încă ud. Un prosop îi era înfășurat în jurul mijlocului.

– Kendall, unde ai fost? Am venit acasă și nu te-am găsit. După cearta pe care...

– Matt, slavă Domnului că ești aici, spuse ea, aruncîndu-i-se în brațe și suspinînd.

El o strînse cu putere.

– Scumpa mea! Mă ierți? Putem s-o luăm de la capăt?

– Da, bineînțeles, dar ascultă-mă!

Cînd se desprinse din îmbrățișare, el își dădu seama că bucuria de a-l vedea nu avea nici o legătură cu pasiunea.

– Ce naiba s-a-ntîmplat? Ești albă ca varul. Ce-i asta în părul tău? întrebă el desprinzîndu-i o rămurică din păr și privind-o nedumerit.

– Matt, a fost oribil, spuse ea suspinînd. N-aș fi crezut niciodată, dacă n-aș fi văzut cu ochii mei. L-au prins pe Michael Li. Probabil că nu știi cine e. E... Nu contează, o să-ți explic mai tîrziu. Mai bine te-ai îmbrăca. Eu o să sun la poliție chiar acum. Pot să ne ia de-aici, pentru că e în drum. Și o să-i conduc la...

– Kendall, liniștește-te. Despre ce naiba tot vorbești?

Acum că avusese timp să o examineze mai cu atenție, el era aproape la fel de speriat ca ea. Îi atinse obrazul și își retrase degetul murdar de sînge.

– Sîngerezi. Cum naiba de te-ai zgîriat în halul ăsta?

– Sînt teafără. Zău, n-am nimic. Sînt doar speriată.

– Cine te-a adus în halul ăsta? întrebă el furios. Cumva frații Crook? Dacă nenorociții ăia...

– Nu, nu! strigă ea, întrerupîndu-l. Ascultă-mă, Matt. L-au omorît pe Michael Li. Sau așa cred, că era mort. Îl castraseră și era sînge peste tot. Pe el, pe pămînt.

Se desprinse de el și păși peste hainele lui murdare pentru a se duce la telefon, formînd 911.

– Vorbești fără sens, Kendall. Despre cine e vorba?

– Despre Michael Li, repetă ea pierzîndu-și răbdarea. Un băiat care a fost acuzat pe nedrept de a fi violat-o pe Kim Johnson. Ei l-au omorît și pe Bama. I-am descoperit cadavrul în timp ce fugeam... Alo? Da? Sînt... Nu, nu mă lăsați să aștept! strigă ea în receptor și vocea i se frînse.

Matt se duse lîngă ea repede.

– Kendall, ești isterică.

– Ba nu sînt. Jur că nu sînt, spuse ea, înghițind nodul care i se pusese în gît, iar dinții îi clănțăneau incontrolabil.

Cînd polițiștii or să ajungă aici, o să fiu calmă. Pot să-i duc direct acolo.

– Acolo unde?

– În locul unde se taie porcii. Probabil că omoară acolo ca să nu se observe sîngele, adăugă ea, acel gînd apărîndu-i în minte chiar în clipa aceea. Sînt deștepți. Și sînt atît de mulți. Oameni pe care-i cunoaștem și pe care nu i-am fi bănuit niciodată.

– Ce căutai în pădure singură noaptea?

– Plecasem să te caut, spuse ea și lacrimi fierbinți și sărate îi șiroiră pe obraji. Voiam să te văd. Nu voiam ca afacerea aia cu Lottie să devină ireparabilă. Nu puteam să aștept pînă veneai acasă. Căutam popasul căprioarelor, dar m-am rătăcit.

– Departamentul urgențe. Cu ce vă pot fi de folos?

– Da, alo? spuse ea făcîndu-i semn lui Matt că cineva se afla, în sfîrșit, pe fir. Trebuie să stau imediat de vorbă cu cineva de la poliție sau de la biroul șerifului. Numele meu e...

Matt îi smulse receptorul din mînă și închise. Ea îl privi cu gura căscată.

– De ce-ai făcut asta? Trebuie să anunț neapărat! Pot să-i duc acolo. Dacă se deplasează suficient de repede...

– N-o să te duci în altă parte decît la duș și, pe urmă, la culcare, spuse el mîngîindu-i părul. Pădurea poate fi înspăimîntătoare noaptea dacă nu ești obișnuită cu ea. Te-ai rătăcit și ai intrat în panică, scumpa mea. Și acum ai o criză de isterie. După un duș fierbinte și un pahar de vin rece o să uiți totul.

– Dar nu e vorba de o criză de isterie!

Dîndu-și seama că acel ton ridicat al vocii nu făcea altceva decît să confirme spusele lui, ea trase adînc aer în piept.

– Sînt deplin stăpînă pe facultățile mele mintale, te asigur. Sînt îngrozită, dar nu și nebună.

– Nici n-am zis că ai fi nebună. dar, în ultima vreme, ai fost foarte stresată și...

Ea îl împinse la o parte.

– Nu mă mai dăscăli și ascultă-mă. Matt, ei...

– Întîi și-ntîi, cine sînt acești „ei“ despre care tot vorbești?

– Aproape toată lumea care are ceva putere aici. Ți-aș putea da numele unei duzini de oameni importanți.

Tocmai îi înșira cîteva nume, cînd el o întrerupse din nou.

– Vrei să spui că oamenii ăștia au o legătură cu o castrare și o crucificare? Pentru a nu mai vorbi de uciderea unui cerșetor? spuse el ridicînd din sprîncene cu scepticism. Kendall, fii serioasă. Cum te aștepți să cred o asemenea poveste?

– O crezi.

El lăsă capul într-o parte, nedumerit.

Ea se cutremură deodată.

– N-am pomenit de nici o crucificare.

Își coborî privirea asupra maldărului de haine de pe podea. Tălpile cizmelor lui erau pline de noroi, rămurele și ace de pin. Simți un miros vag de fum.

Își ridică privirea încet spre el. O privea calm și inexpresiv.

– Ai fost acolo, nu-i așa? șopti ea răgușită. Ești unul din ei. Și Gibb la fel.

– Kendall, spuse el întinzîndu-se spre ea, dar ea se întoarse și o rupse la fugă, numai că, din cîțiva pași, el fu lîngă ea, trăgînd-o de taior.

– Dă-mi drumul! strigă ea, încercînd să-l zgîrie pe față cu unghiile și simți puțină satisfacție cînd îl auzi gemînd de durere.

– N-ai putut să-ți vezi de treabă, nu, domnișoară Buttinsky?

Ea îl lovi cu cotul în stomac și el îi dădu drumul pe moment. Kendall o zbughi spre ușă, dar el o prinse iar.

Se luptară și, în cele din urmă, el reuși să o imobilizeze. Chipul lui era schimonosit de furie. Scuipă cînd se aplecă și îi strigă drept în față:

– Vrei să vorbești cu șeriful? Sau cu șeful poliției? Foarte bine. O să-i găsești acolo, printre noi.

– Cine sînteți?

– Frăția. Facem dreptate pentru că așa-zisa democrație și sistemul juridic s-au întors împotriva noastră. Totul e de partea lepădăturilor acum. Și, ca să fim chit, sîntem siliți să rezolvăm singuri problemele.

– Omorîți oameni?.

– Uneori.

– Cîți? De cînd se petrec toate astea?

– De zece ani.

Ei i se înmuiară picioarele și s-ar fi prăbușit, dacă n-ar fi ținut-o el.

– Sperasem c-o să ni te alături, Kendall. Cu siguranță că nu ni te poți împotrivi.

– Ești convins?

Îi trase un genunchi în testicule și el scoase o înjurătură cînd se chirci. Fără să stea măcar pe gînduri, Kendall se răsuci, luă o vază cu trandafiri de pe măsuța

de toaletă și îl lovi în cap cu toată puterea. El se prăvăli ca un copac doborît și rămase nemișcat.

Timp de cîteva minute ea se uită la trupul lui inert, nevenindu-i să creadă ce făcuse. Răsuflarea îi era zgomotoasă și aspră. Se gîndi la copil. Oare avea să supraviețuiască acelei nopți? Dar ea?

Numai dacă fugea.

Își scoase verigheta și i-o aruncă lui Matt, după care o rupse la fugă spre ușa de la intrare.

Farurile unei mașini se vedeau apropiindu-se de casă. Mașina se opri și Gibb coborî de la volan, urcă treptele și bătu la ușă.

Într-o clipă, Kendall dădu fuga înapoi în dormitor, dar numai pentru a lua un capot din dulap.

– Imediat! strigă ea.

Ducîndu-se în grabă la ușă, își puse capotul și îl strînse cu cordonul pentru a-și acoperi hainele murdare și brațele zgîriate. În ultima clipă își aduse aminte să-și scoată pantofii. După aceea întredeschise ușa și privi afară.

– Ah, bună, Gibb, spuse ea sperînd că el avea să creadă că răsuflarea îi era întretăiată din alte motive, nu din cauza fricii.

Cizmele îi erau la fel de murdare de noroi ca ale lui Matt și, de asemenea, și el mirosea a fum. Venise direct de la o execuție sîngeroasă, dar nimeni n-ar fi bănuit acest lucru văzîndu-i zîmbetul blînd.

– Nu v-ați culcat încă?

Ea aruncă o privire peste umăr, aproape așteptîndu-se ca Matt să apară împleticindu-se din dormitor mascîndu-și cucuiul.

Dacă nu cumva era mort.

Ea schiță ceea ce spera că era un zîmbet timid și își privi din nou socrul.

– De fapt, nu. Adică... ei bine, încă nu adormisem. Dar... știi tu, zise ea stînjenită. Mă duc să-l chem pe Matt dacă e foarte important.

El rîse.

– Mă-ndoiesc că e la fel de important ca lucrul pe care tocmai îl făcea.

– Eh, ne împăcam, zise ea. Am avut o discuție mai devreme.

Ascultînd de un impuls, îl întrebă:

– Nu ți-a spus nimic?

– De fapt, mi-a spus el ceva, dar n-a zis în legătură cu ce a fost discuția. Am trecut pe-aici ca să văd dacă nu pot să vă ajut să limpeziți lucrurile, spuse el și apoi îi făcu cu ochiul, zîmbind. Dar văd că nu e nevoie de ajutorul meu. Așa că o să mă duc frumușel acasă, să vă las să vă vedeți de treabă.

Cînd el întinse mîna și îi strînse brațul ușor, ea se temu că avea să verse din nou.

– Du-te înapoi la soțul tău. Noapte bună.

– Noapte bună.

El se întoarse și coborî treptele.

Pentru a fi mai sigură, Kendall îi strigă:

– Vino să iei micul dejun cu noi, ce zici? Mi-e tare poftă de vafele alea.

– O să fiu aici la opt.

Ea privi în urma mașinii pînă cînd luminile dispărură complet și apoi dădu fuga înapoi în dormitor. Matt era exact în același loc unde îl lăsase. Nu putea să-l atingă, nici măcar pentru a-i verifica pulsul. Ce importanță mai avea?

Indiferent dacă el trăia sau nu, viața ei așa cum o cunoscuse, era încheiată.

CAPITOLUL 24

– Numele meu e Kendall Deaton Burnwood. Ceea ce am de gînd să vă spun va părea incredibil. O să credeți că sînt nebună, dar vă asigur că nu sînt.

Făcu o pauză pentru a sorbi puțin din Coca-Cola pe care o cumpărase de la motel.

– Ascult.

Agentul Braddock de la FBI părea somnoros și plictisit. Păcat. Ceea ce avea să-i spună ea avea să-l trezească bine de tot. Pentru a oferi mai multă credibilitate poveștii ei, se prezentase ca apărător public. Altfel, el ar fi crezut că stătea de vorbă cu o țicnită.

– De aproape doi ani trăiesc și lucrez în Prosper. În seara asta am descoperit existența unui grup secret care comite niște crime atroce. Din grup fac parte cîțiva din oamenii cei mai de vază ai orașului. Își spun Frăția. Și... și soțul meu este unul din ei. Din cîte a recunoscut singur, pedepsesc pe oricine cred ei că merită, dar care a scăpat în vreun fel de brațul legii. Nu-mi dau seama cîți

oameni au eliminat de-a lungul anilor, dar în seara asta am fost martoră la o crimă.

Îi povesti după aceea despre execuția lui Michael Li și despre felul cum dăduse peste rămășițele pămîntești ale lui Bama.

– Nu era un delicvent, dar bănuiesc că tot ei l-au omorît.

Îi spuse agentului ce văzuse în pădure, fără să omită nimic, păstrîndu-și vocea egală. Prea multă emoție i-ar fi pus în pericol credibilitatea.

– Locul ăsta e în pădure, unde mai obișnuiesc să taie și porci. Și bănuiesc că nu numai porci, adăugă ea cu glas tremurător.

Făcu o pauză, dîndu-și seama că el tăcuse tot timpul.

– Mai sînteți pe fir?

– Da. Doar că... Ce să zic, doamnă, e o poveste tare stranie. Ați anunțat presupusa crimă poliției locale?

– Și ei sînt amestecați.

– Și poliția? Înțeleg.

Era clar că nu înțelegea deloc. Doar îi făcea pe plac. Ce putea să-i spună ca să-l facă să-și dea seama că nu era vorba de nebunie? Își dădu părul pe spate și mai bău puțin. Încordarea o făcu să simtă o durere puternică între omoplați. Condusese o sută cincizeci de mile pînă cînd simțise că era în siguranță. Pe toată distanța aceea stătuse cu un ochi ațintit asupra drumului și cu unul fixat asupra oglinzii retrovizoare.

Cînd avea să-și recapete Matt cunoștința și să-i alerteze pe ceilalți membri ai Frăției că ea îi descoperise? Sau, dacă îl omorîse cu acea lovitură, cînd avea să fie găsit? Spera că nu înainte de ora opt a doua zi dimineață,

cînd Gibb avea să se ducă să le facă vafele. Se uită la ceas. Era deja trecut de două. Timpul se scurgea repede.

– Domnule agent Braddock, v-am avertizat că o să vi se pară incredibil.

– Trebuie să recunoașteți că e puțin cam exagerat. Eu știu că Prosper e un oraș cu oameni cumsecade.

– Așa pare, dar totul e numai un camuflaj. Știu că auziți tot felul de povești de la indivizi ciudați în fiecare zi, dar jur că vă spun adevărul gol-goluț. L-am văzut cu ochii mei pe băiatul acela răstignit pe cruce.

– Liniștiți-vă, doamnă Burnwood. Nu rezolvăm nimic dacă deveniți isterică.

– Dar n-o să rezolvăm nimic dacă nu luați în seamă ce vă spun.

– Nu-i vorba că nu iau în seamă...

– Atunci ce aveți de gînd să faceți?

– Mi-ați spus numele unor oameni foarte importanți, zise el eschivîndu-se. Oameni cu influență.

– Credeți că nu-mi dau seama? La început nici nu mi-a venit să cred că erau implicați cu toții. Dar cu cît mă gîndesc mai mult, cu atît devine mai credibil.

– De ce spuneți asta?

– Există o anumită atitudine în orașul acela. Nu pot să descriu exact, dar am *simțit* încă de cînd m-am mutat acolo. Oamenii nu sînt la fel de îngrozitori ca niște „capete rase“.

Nu sînt agresivi ca unele din grupurile mai cunoscute de neonaziști. Dar convingerile li se aseamănă.

– Asta e tulburător.

– Cu atît mai mult cu cît operează în secret. Nu pot fi depistați. Nu-i recunoști imediat drept ceea ce sînt. Sînt persoane care dețin funcții de încredere și de mare

importanță, nu niște indivizi rași în cap și cu zvastici tatuate pe frunte. Nu poartă haine lungi și scufii țuguiate. Nu țin întruniri la care să strige sloganuri și să predice supremația rasei albe. Dacă stau să mă gîndesc bine, nici a fi alb nu e bine pentru ei. Billy Joe Crook e alb. La fel și Bama.

– Billy Joe Crook?

Îi povesti de tînărul delincvent și de „accidentul“ lui.

– Bănuiesc că, în ochii lor, trebuie să fii alb și „ales“, spuse ea cu un dezgust prost mascat.

Agentul FBI oftă adînc.

– Păreți o persoană inteligentă, doamnă Burnwood. Nu cred că ați fi putut să născociți toate aceste lucruri. O să fac un raport și o să văd ce pot face.

– Mulțumesc, dar un raport n-o să rezolve nimic. Eu nu voi fi în siguranță decît atunci cînd or să fie cu toții în spatele gratiilor.

– Sînt de acord, dar înainte să începem să ridicăm suspecții, o să trimit un agent să arunce o privire locului cu pricina. Dacă am aduce pe cineva să-l luăm la întrebări pe soțul dumneavoastră, de exemplu, i-am alerta pe toți ceilalți. S-ar putea răspîndi. S-ar putea ascunde. Avem nevoie de o dovadă concretă înainte să facem vreo arestare și trebuie procedat în mod organizat și acoperit.

Avea dreptate, bineînțeles. Aceea era cea mai bună strategie. Dar ea nu avea să respire liniștită pînă cînd soțul ei, Gibb și toți ceilalți nu erau arestați.

– Cînd începeți?

– Dacă-mi dați cîteva îndrumări cu privire la acel loc, o să trimit pe cineva cum se luminează de ziuă.

Ea îi spuse unde puteau găsi cadavrul lui Bama. Era aproape sigură că, atunci cînd avea să fie descoperit, și Michael Li avea să fie un cadavru. Ar fi fost interesant de știut cum se explicase dispariția lui din închisoare.

Cînd povestise despre lupta ei cu Matt, ea îi spusese lui Braddock că îl lovise, făcîndu-l să-și piardă cunoștința. Nu-i spuse că se temea să nu-l fi omorît. Avea să spună acel lucru numai dacă și cînd era nevoie.

– Unde o să puteți fi găsită? o întrebă el. În caz că vom găsi vreo dovadă care să vă susțină povestea, veți fi un martor-cheie și veți avea nevoie de protecția guvernului.

– Într-un oraș numit Kingwood, spuse ea și îi dădu numărul autostrăzii care trecea prin centrul orașului. La motelul *Pleasant View*. Nu se poate să nu-l găsiți. E chiar la șosea. Camera 103. La ce oră veți fi acolo?

– La nouă.

Șapte ore. Oare avea să reziste să stea singură atîtea ore? Nu avea încotro. Ceruse ajutor; nu trebuia decît să aștepte ca acesta să sosească.

– Stați liniștită, îi spuse agentul. Nu faceți prostii luîndu-le drept acte de curaj. Dacă tot ceea ce mi-ați spus e adevărat – și încep să cred că e – aveți de-a face cu niște oameni extrem de periculoși.

– Vă rog să mă credeți că știu asta. Dacă mă găsesc, mă omoară fără nici un fel de scrupule.

– Mă bucur că înțelegeți asta. Nu vă aventurați pe afară pentru nimic. Se poate să fi fost urmărită?

– Aș putea să jur că nu.

– Nimeni nu știe unde vă aflați?

– Nu. Am condus în cercuri și n-am oprit decît atunci cînd am considerat că eram în siguranță. Întîi și întîi am sunat la dumneavoastră.

– Foarte bine. O să conduc o mașină a guvernului nemarcată. Un Sedan gri.

– O să vă aștept.

– O să fiu acolo la ora nouă ca să vă duc direct la biroul nostru din Columbia.

– Vă mulțumesc, domnule Braddock.

Kendall închise, dar ținu mîna pe receptor. Să o sune pe bunica ei? Un telefon, de orice fel, la acea oră ar fi speriat-o pe bătrînă. Acel telefon ar fi îngrozit-o.

Formă un număr.

– Eu sînt, Ricki Sue.

Prietena ei schimbă tonul imediat, părînd surprinsă.

– Kendall, ce...

– E cineva cu tine?

– Papa e catolic?

– Îmi pare nespus de rău, zău. Nu ți-aș cere o favoare dacă n-ar fi vorba de ceva vital.

– Ce e? S-a-ntîmplat ceva?

– Da, dar e mult de povestit. Poți să te duci la bunica, te rog, și să stai toată noaptea cu ea?

– Ăăă... acum? întrebă Ricki Sue fără entuziasm.

– Imediat.

– Kendall, ce naiba...

– Te rog, Ricki Sue. Știi foarte bine că nu ți-aș cere așa ceva dacă situația n-ar fi critică. Stai cu bunica pînă o să vă sun eu. Încuiați ușile și nu deschideți nimănui, nici măcar lui Matt sau lui Gibb.

– Ce...

– Nu răspunde la telefon decît dacă sună de două ori. Așa o să fac eu. Ai înțeles? Transmite-i bunicii toată dragostea mea și spune-i că, deocamdată, sînt în siguranță. O să sun cînd o să pot. Mulțumesc.

Închise înainte ca Ricki Sue să mai apuce să obiecteze sau să pună alte întrebări. Dacă Matt supraviețuise și, dacă el și Gibb porniseră în căutarea ei, primul loc unde aveau să o caute era Tennessee. Viața bunicii ei era în primejdie la fel de mult ca și a ei. Și ca și a copilului ei.

Kendall își dădu seama deodată de enormitatea urmărilor. În cel mai bun caz, toți membrii Frăției aveau să fie judecați pentru crimele lor, iar ea avea să fie martoră pentru cel puțin una. Avea să se afle sub protecția guvernului timp de luni de zile, poate chiar ani, în timp ce procurorii căutau dovezi și construiau cazul. Investigația însăși ar fi putut dura ani de zile. Apoi vor fi amînări, tărăgănări, apeluri, o mulțime de mașinațiuni juridice care aveau să se întindă la infinit. Iar ea și copilul ei aveau să se afle în mijlocul acelei încurcături.

Pînă se termina totul, viața ei avea să se afle în mîinile guvernului. Tot ce făcea avea să fie supravegheat. Avea să aibă nevoie de permisiunea guvernului pentru orice mișcare. Nu o să mai aibă nici un pic de putere de decizie asupra propriei vieți.

Își acoperi fața cu mîinile și gemu. Aceea avea să fie pedeapsa ei? Așa avea să fie nevoită să plătească pentru ceea ce făcuse ca să obțină acel post în Prosper?

Cînd agenții federali vor începe să scormonească prin trecutul principalei lor martore, aveau să aibă o mare surpriză. Aveau să dezgroape totul în legătură cu Kendall Deaton. Cîtă credibilitate avea să mai aibă cînd secretul avea să-i fie scos la lumină?

Era prinsă în propria ei capcană și nimeni nu putea fi învinuit în afară de ea însăși. Tare ar fi vrut să plîngă, dar se temea că dacă începea nu se mai putea opri. Dacă agentul Braddock o va găsi plîngînd ar considera-o o femeie care se certase cu soțul ei și scornise o poveste de domeniul fantasticului menită să-l pună într-o poziție jenantă.

Pentru a se liniști și a-și alina durerea din trup, făcu un duș fierbinte, dar ținu perdeaua trasă pentru a vedea pînă la ușa de la intrare. Fugise numai cu hainele pe care le avusese pe ea. Costumul îi era pătat și rupt, dar și-l puse din nou și se întinse în pat.

Deși era extrem de obosită, nu putea să doarmă. Ațipi, dar se trezea de fiecare dată cînd auzea cel mai mic zgomot, și se uita la ceas foarte des.

Fu o noapte foarte lungă.

– Vreți ceva dulce pe lîngă asta? Avem niște chifle cu miere delicioase în dimineața asta.

– Nu, mulțumesc, doar o cafea.

Era abia ora opt și jumătate. Kendall se trezise de la ora șase și se plimbase prin camera de motel, numărînd clipele care treceau. Hotărînd că nu mai suporta să stea înăuntru nici un moment în plus și, tînjind după o cafea, nesocotise ordinul lui Braddock și ieșise. Uitîndu-se tot timpul în spate, traversase strada intrînd în localul de vizavi.

Kendall îi plăti casierului prietenos și ieși cu cafeaua. Zări o cabină telefonică într-un colț al clădirii. Încă un telefon scurt în Sheridan, ca să se asigure că totul era în ordine? Putea folosi oricînd telefonul din cameră, dar cu cît avea mai puține note de plată acolo, cu atît mai bine.

Era o cabină telefonică de modă veche, cu ușă pliantă. O închise și dădu telefon, folosind monede. Lăsă telefonul să sune de două ori, închise și apoi sună din nou.

Ricki Sue răspunse imediat.

– Ce este? Au aflat? Ai dat de necazuri?

– Am dat de necazuri, zise Kendall. Dar nu pentru ceea ce crezi tu. Ce face bunica?

– E bine. Îngrijorată, bineînțeles. Am vrea foarte mult să știm ce naiba se întîmplă.

– A sunat cineva cerînd cu mine?

– Nu. Unde ești, Kendall?

– Nu pot să vorbesc mult. Sînt...

– Vorbește mai tare, abia te aud. Parcă ai vorbi din tunel.

Un Sedan gri intră în parcarea motelului. Agentul Braddock venise cu o jumătate de oră mai devreme.

– Kendall, mai ești pe fir?

– Da, sînt aici. Stai puțin.

Privirea îi rămase ațintită asupra mașinii care înainta încet pe lîngă ușile numerotate. Erau doi bărbați înăuntru. Braddock nu spusese că mai aducea pe cineva cu el, dar agenții federali nu lucrau de obicei cîte doi?

– Kendall, bunica vrea să-ți vorbească.

– Nu, stai. Rămîi pe fir, Ricki Sue. Ia-ți ceva de scris. Repede.

Sedan-ul opri în fața camerei 103. Un bărbat înalt, subțire și cu părul cărunt coborî din mașină. Purta o pereche de ochelari de soare, un costum negru și cămașă albă, uniforma caracteristică agenților federali. Privi în jur și apoi se duse lîngă ușă. Bătu, așteptă, bătu din nou. Întorcîndu-se spre mașină, ridică din umeri.

– Kendall? Spune ceva. Despre ce e vorba?

Cel de-al doilea bărbat coborî din mașină. Era Gibb Burnwood.

– Ricki Sue, trebuie să mă asculți cu foarte mare atenție. Nu pune întrebări, te rog, pentru că n-am timp.

Vorbi rapid, dînd instrucțiuni scurte, în timp ce îi ținea sub observație pe cei doi bărbați de pe partea cealaltă a șoselei cu două benzi de circulație.

– Ai notat?

– Am stenografiat. Dar nu poți să-mi spui...

– Nu acum.

Închise. Își simțea inima în gîtlej. Agentul Braddock și Gibb stăteau de vorbă în fața ușii. Încă nu o văzuseră, dar nici nu se uitaseră în direcția aceea. Dacă ar fi aruncat o privire spre local, ar fi existat șansa să o zărească.

Agentul scoase ceva din buzunarul hainei și se aplecă deasupra clanței. Peste cîteva secunde, ușa camerei 103 se deschise și cei doi intrară.

Kendall ieși repede din cabina telefonică și se furișă pe aleea dintre local și un magazin. Fugind printre clădiri, deranjă o pisică vagaboandă care lua micul dejun dintr-un cazan de gunoi, dar nimeni altcineva nu o văzu.

La capătul aleii se afla o parcare îngustă în spatele unor clădiri cu un singur nivel. Acolo își lăsase mașina în timpul nopții. La momentul respectiv, o asemenea precauție păruse melodramatică, dar acum îi mulțumi lui Dumnezeu că avusese acea inspirație.

Alese o stradă la întîmplare, conducînd nici prea repede, nici prea încet. Trecu pe lîngă stadionul de fotbal al echipei *Troienii războinici* după care ieși din oraș și continuă pînă cînd strada deveni un drum de țară care avea să ducă undeva.

Sau nicăieri.

CAPITOLUL 25

Se întîlniră în Chattanooga la motelul pe care îl indicase Kendall în timpul scurtei convorbiri telefonice cu Ricki Sue în dimineața aceea. Bunica ei o îmbrățișă, mîngîindu-i părul.

– Fetița mea scumpă, mi-am făcut o mulțime de griji. În ce necaz te-ai mai vîrît de data asta?

– Bineînțeles că presupui că eu sînt vinovată.

– Experiența e un profesor bun.

Kendall rîse și își strînse bunica în brațe și mai tare. Era încîntată să o vadă, dar rămăsese uimită cînd observase cît de mult îmbătrînise de cînd o văzuse ultima oară. Totuși, ochii îi rămăseseră la fel de strălucitori și plini de viață ca întotdeauna.

Ricki Sue fu cît pe ce să o sufoce pe Kendall cînd o îmbrățișă.

– M-ai luat de lîngă un tip nemaipomenit azi-noapte și azi-dimineață vorbeai cu viteza cu care zboară gloanțele dintr-o mitralieră. Aș vrea să știu și eu ce naiba se întîmplă.

– Nu te condamn că ești supărată. Îmi cer scuze pentru că te-am deranjat și-ți mulțumesc din tot sufletul pentru tot ce-ai făcut. Cred că o să-nțelegi de ce m-am grăbit așa după ce o să vă explic totul. E o poveste lungă. Înainte să încep, sînteți sigure că n-ați fost urmărite?

– Ne-am învîrtit în jurul orașului ăstuia de atîtea ori că am amețit. Sînt absolut sigură că nu ne-a urmărit nimeni.

Se așezară toate trei pe un pat și Kendall le spuse toată povestea aceea incredibilă. Cele două femei ascultară stupefiate, iar Ricki Sue scotea din cînd în cînd cîte o exclamație de uimire.

– Așa că, azi-dimineață cînd l-am văzut pe agentul Braddock cu Gibb, mi-am dat seama că ori nu m-a crezut și a sunat cea mai apropiată rudă pentru a salva o femeie în pragul unei crize de nervi, ori – și asta e o posiblitate cu adevărat înspăimîntătoare – Frăția are membri în rîndurile FBI-ului din regiune.

– Dumnezeule mare! exclamă Ricki Sue. Oricare ar fi adevărul, ești într-un pericol teribil.

– Exact. Așa că nu pot să risc să-i sun din nou decît cînd o să mă aflu la o distanță destul de mare. Între timp, sînt singura non-membră care știe de existența Frăției și de îndeletnicirile lor mizerabile. Or să fie pe urmele mele. Am de gînd să mă ascund pînă cînd nemernicii ăștia or să fie arestați, acuzați și închiși fără să aibă dreptul la cauțiune.

Bunica ei îi strînse mîna. Îngrijorarea îi făcu ridurile să devină și mai pronunțate.

– Pînă atunci, viața ta e în pericol.

– Unde o să te duci? o întrebă bunica.

– Nu știu. Dar vreau să vii cu mine. Te rog, bunico, zise Kendall cînd văzu că bătrîna începe să protesteze. S-ar putea să stau plecată luni de zile. Vreau să te am lîngă mine. Pentru propria ta siguranță. S-ar putea să încerce să mă atace prin tine. Trebuie să vii.

Timp de mai mult de o oră încercă să o convingă, dar în zadar. Bunica ei era de neînduplecat.

– O să fii mai în siguranță fără mine în spinare.

Kendall o rugă pe Ricki Sue să o facă pe bunica ei să înțeleagă, dar ea ținu cu bătrîna.

– Tu ești cea care nu înțelege. Bunica ta are dreptate. Poți să-ți schimbi culoarea părului, să-ți pui o pereche de ochelari, să te îmbraci altfel, să-ți schimbi înfățișarea în nenumărate feluri. O femeie de vîrsta bunicii tale cu greu s-ar putea deghiza.

– Și, în plus, spuse bunica ei, știi foarte bine că vreau să mor acasă la mine și să fiu îngropată lîngă bunicul și părinții tăi. Cînd o să-mi sune ceasul, nu vreau să fiu în vreun loc necunoscut, îngropată printre străini.

Kendall nu avu ce să mai spună, deși o certă pentru că vorbea de moarte de parcă ar fi fost iminentă.

Dormiră în același pat în noaptea aceea în timp ce Ricki Sue sforăia în celălalt. Toată noaptea, Kendall își ținu bunica în brațe. Șușotiră despre trecut. Rîzînd ușor, retrăiră momentele plăcute pe cale le cunoscuseră împreună. Vorbiră despre părinții și bunicul lui Kendall, deși ea nu își amintea de ei. Îi știa numai din descrierile bunicii care fuseseră atît de dese și de fidele, încît Kendall îi vedea cu ochii minții foarte limpede.

– Dacă ținem cont de toate greutățile cu care ne-am confruntat, putem spune că ne-am descurcat foarte bine, nu? întrebă bătrîna, bătîndu-i ușor mîna lui Kendall.

– Chiar foarte bine, bunico. Am fost extraordinar de norocoasă că te-am avut în viața mea. M-ai iubit mai mult decît își iubesc copiii mulți părinți naturali.

– Aș vrea ca dragostea mea să fi fost suficientă.

– A fost! spuse Kendall în șoaptă, dar cu fermitate.

– Nu. La fel ca orice copil, ai vrut dragostea și aprobarea părinților tăi și ei n-au putut să ți le ofere, zise ea și se întoarse spre Kendall punîndu-i pe obraz mîna rece și uscată. Nu trebuie să dovedești nimănui nimic, draga mea. Cu atît mai puțin lor. Ești exact cum și-ar fi dorit ei să fii și chiar mai mult. Nu fi atît de aspră cu tine însăți. Bucură-te de viață.

– După asta, mă-ndoiesc că o să mai fie prea multă bucurie.

Bunica ei zîmbi avînd aerul unei ghicitoare care văzuse ceva bun în globul ei de cristal.

– O să supraviețuiești. Întotdeauna ai fost curioasă și curajoasă și aceste lucruri te-au ajutat foarte mult. Cînd te-am văzut prima oară, la spital, priveai în toate părțile, nu dormeai liniștită în pătuț precum ceilalți nou-născuți. Atunci i-am spus mamei tale că ești deosebită și nu mi-am schimbat părerea. Ești unică. Te așteaptă lucruri minunate. Așteaptă și o să vezi că am dreptate.

Dimineața le găsi triste și posomorîte.

Bunica îi puse în mînă lui Kendall un plic cu bani. Își călcă mult pe mîndrie pentru a-l primi, dar nu avea încotro.

– O să ți-i trimit înapoi imediat cum o să ajung undeva și o să-mi găsesc o slujbă.

– Știi foarte bine că tot ce-i al meu e și al tău. Și nu-ți face griji că s-ar observa retragerea unei sume mari din

bancă. Banii ăștia au stat ascunși prin diverse colțuri ale casei timp de ani de zile.

– Hei, ești o bătrînă tare deșteaptă, spuse Ricki Sue bătînd-o pe spate. Îmi place stilul tău, bunicuțo.

Kendall se simțea bine în atmosfera aceea caldă. Era liniștită lăsînd-o pe bunica ei în grija lui Ricki Sue.

– O să vă sun cînd o să pot, le promise ea. Dar, probabil că n-o să putem vorbi multă vreme de-acum încolo. S-ar putea să vă pună telefoanele sub urmărire.

Văzîndu-le expresiile șocate, zise:

– Îi cred în stare de orice. Fiți extrem de atente.

Ar fi vrut tare mult să le spună de copilul pe care îl purta, dar hotărî să nu o facă. Ar fi fost și mai îngrijorate dacă ar fi știut de copil. Și, în plus, nu avea încredere în propriile forțe. Poate ar fi convins-o să nu plece spre locuri necunoscute și ea ar fi fost tentată să rămînă.

Veni și momentul inevitabil al despărțirii. Kendall își îmbrățișă strîns bunica, memorîndu-i parfumul și trupul firav.

– Te iubesc, bunico. O să ne vedem cît mai curînd posibil.

Bătrîna o desprinse de ea și o privi multă vreme.

– Și eu te iubesc. Foarte, foarte mult. Fii fericită, copila mea.

Kendall deslusi în expresia de tristețe de pe chipul ei un adio final.

Știind că era, probabil, ultima oară cînd își vedea bunica în viață, ar fi vrut să o strîngă în brațe cît mai mult. Dar îi urmă exemplul plin de demnitate și izbuti să schițeze un zîmbet curajos, dar tremurător.

Ricki Sue, care plîngea zgomotos și nestînjenită, spuse că ea una nu voia nici un bădăran criminal sau trădător pe capul ei și o împinse pe bătrînă afară pe ușă.

Kendall privi în urma lor pe fereastră, după care plînse pînă o apucă durerea de gît. De ce trebuia să-i fie frică de membrii Frăției? Înainte să o găsească ei, era sigură că avea să moară de durere.

Își abandonă mașina în parcarea motelului din Chattanooga și, folosindu-se de banii pe care îi avea de la bunica ei, cumpără o alta de la o persoană care dăduse anunț în ziar.

Aceasta o duse numai pînă în Denver, unde se defectă. O abandonă pe o autostradă aglomerată, se îndreptă spre cel mai apropiat *McDonald's* și, în timp ce mînca un *Big Mac*, căută în ziar o locuință de închiriat.

Găsi exact ce căuta într-un cartier mai vechi. Proprietăreasă era o văduvă care făcea rost de ceva bani în plus închiriind apartamentul de deasupra garajului. Casa se afla în apropierea bibliotecii publice, unde Kendall făcu rost de o slujbă.

Lucra multe ore pe zi. Nu își făcu prieteni. Nu avea nici măcar un telefon instalat. Cînd sarcina începu să devină vizibilă, răspunse întrebărilor politicoase cu o reținere care descuraja.

Din cîte își dădea seama, nici unul din telefoanele pe care le dăduse la FBI nu stîrnise interes, cu atît mai puțin nu se pornise vreo investigație. La cîteva săptămîni suna la cîte un sediu FBI și povestea la ce fusese martoră în Prosper.

Se părea că o considerau nebună. Ea urmărea cu atenție buletinele de știri și citea ziarele, sperînd că

găsească vreun articol despre descoperirea unei organizații secrete în Carolina de Sud. Dar nu exista nici un asemenea articol.

Membrii Frăției scăpau nepedepsiți pentru comiterea crimei și ea nu putea face nimic fără să-și riște viața. Numai că nu putea să stea cu mîinile în sîn.

Își petrecea timpul liber obținînd informații. Avea la dispoziție o mulțime de computere pe care le folosea. Încetul cu încetul își alcătui propria-i bibliotecă. Aceasta consta în dosare despre oficialitățile din Prosper, cazuri de crime nerezolvate, de persoane dispărute, orice ar fi putut ajuta într-o bună zi la acuzarea criminalilor.

Pentru propria lor siguranță, Kendall nu le spuse lui Ricki Sue și bunicii ei unde se afla. De aceea nu află despre moartea bunicii decît cînd dădu întîmplător un telefon.

– Îmi pare atît de rău, Kendall, spuse Ricki Sue plîngînd. Mă doare sufletul că trebuie să-ți dau o asemenea veste.

– Era singură?

– Da. M-am dus în dimineața aia să văd ce mai face, dar n-a răspuns cînd am bătut. Am găsit-o în pat.

– Atunci înseamnă că a murit în somn. Asta-i bine.

– Ce vrei să fac cu casa?

– Dă hainele cuiva care le poate folosi. Pune toate lucrurile personale și de valoare într-o casetă de valori. Lasă totul așa cum e și încuie. Plătește facturile cu banii din bancă.

O însărcinase pe Ricki Sue să semneze cecurile bunicii ei cînd plecase în Prosper.

Kendall nu avea cu cine să împartă durerea, așa că suferi în tăcere.

Lucră pînă cu două săptămîni înainte să nască, timp în care pregăti micul apartament pentru sosirea copilului. Durerile o apucară într-o dimineață devreme și folosi telefonul proprietăresei pentru a chema un taxi care să o ducă la spital.

Copilul se născu în după-amiaza aceleiași zile. Era un băiețel sănătos și fericit care cîntărea patru kilograme și ceva. Îl boteză Kevin Grant, după tatăl și bunicul ei. Bucuria ei era atît de mare, încît abia o suporta. Trebuia neapărat să o împărtășească și altcuiva.

– Un copil! țipă Ricki Sue, dar oricît de încîntată ar fi fost la aflarea acelei vești, fu foarte supărată că nu-i spusese nimic de sarcină.

– Nu poți să te-ntorci acum? Doamne, cît o să mai fugi? Doar n-ai făcut nimic, pentru Dumnezeu!

Spre dezamăgirea lui Kendall, nimeni din Prosper nu încercase să ia legătura cu ea nici prin intermediul lui Ricki Sue, nici prin bunica ei. Era evident că Gibb oferise o explicație pentru dispariția ei subită, dar de ce, oare, nu căuta să se răzbune? Faptul că nu o căutau o făcea să fie și mai bănuitoare decît dacă ei ar fi încercat să-i terorizeze pe cei apropiați de ea.

Sau poate știau unde se afla și nu așteptau decît momentul potrivit pentru a da lovitura.

Datorită faptului că ei ar fi putut să se afle în apropiere în orice clipă, ea nu făcu nimic pentru a atrage atenția asupra ei. Se resemnase să-și trăiască restul vieții în obscuritate, sub un nume fals, sacrificîndu-și cariera de juristă și acceptînd slujbe de nivel inferior pentru a se putea întreține împreună cu copilul.

Nu mai putea să aspire la o carieră. Nu mai putea să se căsătorească. Ricki Sue se oferise să cerceteze să vadă

dacă Matt murise din cauza loviturii la cap, dar Kendall nu voia să știe. Dacă murise, putea să fie acuzată de omor prin imprudență. Dacă supraviețuise, însemna că era tot căsătorită. Deci, era captivă pe vecie.

Kevin împlinea trei luni în după-amiaza cînd ea stătea cu el pe o pătură pe pajiștea din fața casei. Denver se bucura de o zi splendidă de primăvară. Cerul era senin, dar Kendall simți apropierea mașinii la fel cum simți cînd soarele e gata să alunece în dosul unui nor. I se făcu frig deodată și își dădu seama că exilul ei se sfîrșise.

Sedan-ul bleumarin opri lîngă bordură. Doi bărbați coborîră și se îndreptară spre ea. Cel mai scund și mai plinuț zîmbi plăcut. Cel înalt, nu.

– Doamnă Burnwood? o întrebă primul.

Proprietăreasa apăru în ușă. Nu o știa pe Kendall sub acel nume și fu uimită cînd o văzu răspunzînd afirmativ.

Omul scoase atunci un portmoneu de piele din buzunarul de la piept și îi arătă legitimația.

– Sînt agentul Jim Pepperdyne. FBI, spuse el și apoi arătă spre celălalt, cu gură severă și ochelari de soare fumurii. Iar el este șeriful John McGrath.

CAPITOLUL 26

John McGrath se trezi cu memoria complet recăpătată.

Se trezi brusc, fără să simtă nici un pic de somnolență sau dezorientare. Cu o claritate extraordinară își aminti instantaneu totul în legătură cu trecutul său atît cel îndepărtat, cît și cel apropiat.

Știa cum se numește, își aminti de copilăria petrecută în Raleigh, Carolina de Nord, și își mai aminti, de asemenea, și care fusese numărul de pe tricoul de fotbal din liceu.

Își aminti de activitatea lui din cadrul FBI-ului și de incidentul zguduitor care îl făcuse să părăsească biroul cu doi ani în urmă. Își aminti de actuala slujbă. Își aminti că fusese trimis la Denver și, de asemenea, și de ce.

Momentul impactului avea să fie șters din memoria lui probabil pentru totdeauna, dar își aminti că străbătea o autostradă udă de ploaie și la un moment dat, a dat de copacul căzut în mijlocul drumului. Își aminti că se simțise neputincios în fața unui anumit dezastru și că se resemnase să moară în clipa în care mașina s-a prăbușit. Își aminti că se trezise la spital și că îl durea tot trupul. Înconjurat de necunoscuți, fusese un necunoscut chiar și pentru sine.

Cel mai bine și-o amintea pe Kendall care îl privise drept în ochi și spusese: „E soțul meu!“ John înjură printre dinți, pentru că își mai amintea, de asemenea, și ce se întîmplase din acel moment.

Mai ales noaptea precedentă.

Noaptea precedentă îl făcuse să intre în bucluc pînă peste cap.

Noaptea precedentă o cunoscuse carnal pe Kendall Burnwood.

Perna de lîngă a lui era goală acum, dar nu de multă vreme. Încă mai purta amprenta capului ei. Amintindu-și fiecare murmur, oftat, senzație și gust, gemu și își trecu mîinile peste față.

Dumnezeule mare, mai era de mirare că memoria îi fusese zguduită și refăcută? Tot ceea ce îl făcuse pe John McGrath să fie cine era fusese distrus de ceea ce făcuse.

Își acoperi din nou ochii, de data aceasta frecîndu-i cu podurile palmelor. Cum îi va explica toate acestea lui Pepperdyne? Cum putea să-și explice lui însuși? Bine măcar că nu fusese necredincios altei femei. El și Lisa...

Lisa. Lisa Frank. La fel ca toate celelalte, amintirile legate de ea nu existaseră pînă în acel moment. Acum reveniră toate. Și cît de mult spunea faptul că primul lucru pe care și-l aminti în legătură cu relația lor era o ceartă, nu un moment plăcut.

John sosise acasă după un drum în Franța pentru a escorta un evadat înapoi în Statele Unite. Era epuizat, murdar și îl usturau ochii. Nu voia decît să doarmă timp de treizeci de ore fără să fie deranjat. Vîrî cheia în broască sperînd că Lisa era plecată.

Dar era acasă. Nervoasă. Căutînd motiv de ceartă pentru că un pasager de la clasa întîi de pe cursa ei de după-amiază se purtase ca un bădăran.

– Îmi pare rău că a fost neplăcut, spuse el încercînd să pară sincer supărat. Nici eu n-am avut un zbor nemaipomenit. Mă duc să fac un duș. După aceea, hai să ne culcăm și să uităm, da?

Dar Lisa nu era maleabilă din fire. Era acolo cu un prosop cînd el ieși de la duș, iar cînd intră în dormitor, ea îl aștepta în așternut, zîmbind seducător.

Încă de cînd descoperise încîntătoarele diferențe între fete și băieți, priveliștea unei femei goale îl excitase întotdeauna. Cu toate acestea, în seara aceea fu stîngaci și egoist, iar Lisei îi lipsi delicatețea lui obișnuită.

Aprinse brusc veioza.

– John, trebuie neapărat să stăm de vorbă.

– Nu acum, Lisa, te rog. Sînt epuizat.

Știa, după tonul ei, că urma o discuție stil „relația noastră nu merge deloc“ și el era prea obosit pentru așa ceva în seara aceea. Chiar și în serile bune se împotrivea analizelor relației.

Neținînd seama de oboseala și de proasta lui dispoziție, ea începu cunoscuta listă a aspectelor relației lor care erau nesatisfăcătoare și care, întîmplător, lui îi plăceau.

- Nu se vedeau destul de des, spuse ea. Fiind stewardesă la o mare companie de transport aeriene, ea avea un program neregulat și era plecată foarte mult timp. Munca lui presupunea multă activitate de teren. Se aflau în apartament suficient de des pentru a-și menține libidourile în armonie, dar nici chiar atît de des încît să devină dependenți unul de celălalt. John prefera așa, Lisa voia mai mult.

– Nu vrei să iei o hotărîre definitivă, se plînse ea.

El spuse că nu era adevărat, dar în gînd recunoscu faptul că așa era. Îi plăcea situația lor – nici măcar nu se gîndea la ea ca la o „relație“ – așa cum era. Cerea foarte

puțin timp, efort și puțină atenție din partea lui. Și așa voia să rămînă.

Dar, în seara aceea, Lisa a continuat să-l bată la cap pînă cînd el s-a înfuriat.

– Nu vreau să discut despre asta acum, Lisa, spuse el și stinse veioza, cufundîndu-și capul în pernă.

– Ticălosule, murmură ea, dar el o ignoră.

A doua zi dimineață, el se trezi înaintea ei. Privind-o cum dormea, își dădu seama că Lisa Frank îi era la fel de străină ca în ziua în care făcuseră schimb de numere de telefon, după ce încheiaseră o cursă la bordul căreia el se aflase și ea lucrase.

Avusese relații intime cu trupul ei de multe ori, dar nu o cunoștea. Ea nu îl cunoștea pe el. Nimeni nu intra pe sub pielea lui John McGrath. Bănuia că ar fi trebuit să joace mai cinstit și să o prevină în legătură cu acest lucru. Dar el se lăsase să plutească pînă la ruptura finală.

Se întrerupse din reverie cînd o auzi pe Kendall cîntîndu-i un cîntec de leagăn lui Kevin în camera cealaltă. Probabil că tocmai îi dăduse prima masă a zilei. John și-o închipui ținînd băiețelul în brațe, zîmbindu-i, plimbîndu-și ușor degetele peste fața lui mică și înconjurîndu-l cu o dragoste maternă.

Același lucru îl făcea și cînd o văzuse prima oară, stînd pe o pătură în curtea acelei case din Denver. Cînd s-a prezentat Jim Pepperdyne, ea a părut aproape ușurată, de parcă ar fi așteptat să fie găsită și nu i-ar mai fi fost groază.

I-au acordat timp pentru a-și strînge lucrurile înainte de a o conduce la mașină. Înainte să urce, ea a ezitat și s-a uitat neliniștită cînd la el, cînd la Jim.

– Mă duceți înapoi în Carolina de Sud?

– Da, doamnă, a spus Jim. Trebuie să vă duceți înapoi.

În timpul carierei sale, John văzuse aproape orice fel de reacție omenească. Era un expert în descifrarea inflexiunilor vocii și în deslușirea expresiilor de pe chip. Putea distinge adevărul de minciună cu o precizie uluitoare. Aceea fusese vocația lui. Mulți se bazau pe priceperea lui în ceea ce privea comportamentul uman.

Astfel că, în clipa în care Jim i-a spus că intenția lor era de a o trimite înapoi în statul de unde fugise și ochii i s-au umplut de lacrimi, în timp ce strîngea copilul protector la piept, John a fost absolut sigur că ea credea din tot sufletul exact ce a spus:

– Dacă mă duceți înapoi, or să mă omoare.

John mai lucrase cu Jim Pepperdyne într-o Echipă de salvare a ostatecilor. Pepperdyne era un agent excelent, iar John îl considera unul din puținii lui prieteni adevărați. Deși John nu mai lucra pentru Birou, Pepperdyne îl invitase să asiste la interogarea doamnei Burnwood.

– Doar ca observator, i-a spus el în timp ce se îndreptau spre biroul în care aștepta Kendall. S-ar putea să ți se pară foarte interesant. Și, în plus, am nevoie să știu dacă mă pot încrede în ea. Spune adevărul sau o grămadă de minciuni?

– Știi deja că spune adevărul.

– Dar mărturia ei trebuie să fie suficient de solidă ca să convingă niște jurați de ceva ce ei or să creadă că e absurd. Tu ești un ticălos cu inimă de piatră, i-a spus Pepperdyne prietenește. Ești mai dur și mai cinic decît or să fie mulți jurați. Dacă te convinge pe tine, sîntem asigurați.

– Dar nu mai lucrez în domeniul ăsta, i-a reamintit John cînd au ajuns în fața ușii.

Pepperdyne a pus mîna pe clanță, i-a aruncat o privire, a zis: „Prostii“, și apoi a deschis ușa.

CAPITOLUL 27

Ea era singură în birou, fiindcă refuzase să fie asistată de un avocat spunînd că avea să se apere singură. De copilul ei avea grijă un agent. Nu a dat nici un semn de neliniște, nici atunci cînd Pepperdyne i-a arătat mandatul.

Ea și-a aruncat privirea peste el și apoi s-a uitat la ei nedumerită.

– Dar acesta e un mandat de martor principal.

– Și la ce vă așteptați? La unul pentru crimă?

– E mort?

– Matt Burnwood? Nu.

Ea a strîns din buze, dar John nu și-a dat seama dacă reacția ei era de ușurare sau de consternare.

– Credeam că l-am omorît.

– Dacă domnul Burnwood o să fie condamnat pentru acuzațiile aduse, probabil că o să-și dorească să fi fost mort.

Ea și-a dus mîna la frunte, extrem de nelămurită.

– Stați puțin, nu mai înțeleg nimic. Vreți să spuneți că Matt e arestat și acuzat?

– El, tatăl lui și mulți din cei despre care ne-ați spus că fac parte din acel grup secret, a spus Pepperdyne dîndu-i o listă cu nume. Acuzațiile variază de la conspirație pentru comiterea de crime pînă la crimă capitală. Din moment ce judecătorul districtual și procurorul au fost puși sub acuzare, au fost numite alte persoane în locul lor. Sînt reținuți cu toții, doamnă Burnwood. Nu li s-au acceptat cererile de eliberare pe cauțiune.

– Nu-mi vine să cred, a spus ea cu un glas stins. Cineva m-a luat, totuși, în serios.

– Ați fi fost luată în serios încă de la început, dacă v-ați fi adresat biroului care trebuia, a zis Pepperdyne așezîndu-se pe colțul biroului. Cineva de la Justiție depistase deja că acolo se petrecea ceva necurat. Prea mulți sfîrșeau prin a muri sau a fi accidentați în timp ce se aflau la închisoarea din Prosper. Sentințele erau extraordinar de severe.

– Se aflau deja sub cercetări?

– Încă dinainte să fiți angajată ca apărător public, a spus Jim. Aveam un om acolo care lucra sub acoperire. Dar a dispărut fără urmă înainte să apuce să obțină o dovadă palpabilă împotriva vreunuia din suspecți.

A deschis un dosar și i-a dat o fotografie.

– Cred că o să-l recunoașteți.

– Bama! Oh, Doamne!

Pepperdyne i-a aruncat o privire lui John și acesta a încuviințat. Surprinderea ei era sinceră.

– În seara în care i-am văzut omorîndu-l pe Michael Li, am dat peste cadavrul lui, a zis ea. Dispăruse de vreo săptămînă.

– În ceea ce ne privește, e încă dispărut. Am scotocit zona respectivă, dar n-am găsit nici urmă de mormîntul

de care ați pomenit în telefoanele dumneavoastră. Credeți că l-ați mai putea găsi?

– Mă-ndoiesc. A trecut mai bine de un an. Era întuneric. Mă rătăcisem, eram dezorientată, îngrozită. Pur și simplu, m-am împiedicat de cadravul lui și am rupt-o la fugă, speriată de moarte. Chiar dacă aș putea să vă duc exact în locul respectiv, probabil că elementele naturii au distrus orice urmă.

– Totuși, am putea să mai găsim cîte ceva.

Ea și-a dus mîna la gură, încercînd să ascundă tremurul degetelor.

– Nu-mi vine să cred că Bama era agent FBI.

– Agentul Robert McCoy. Probabil că și-a dezvăluit în vreun fel identitatea și a plătit cu viața pentru asta.

– Nu neapărat. Probabil că Frăția făcea o curățenie de primăvară și a hotărît că treptele tribunalului trebuiau măturate. Ar fi fost un motiv suficient pentru ei.

S-a ridicat și s-a dus la fereastră. Brațele îi erau încrucișate și umerii aduși în față. După părerea lui John, era foarte vulnerabilă și speriată.

– Nici nu vă puteți închipui de ce sînt capabili, a zis ea aproape în șoaptă.

– Ne-am cam făcut o idee, a spus Pepperdyne. Vă amintiți de directorul ziarului soțului dumneavoastră?

– Nu l-am întîlnit decît o dată. A murit subit în timp ce eu și Matt eram logodiți.

– Credem că nu a murit din „cauze naturale“, așa cum scrie în certificatul de deces. Nu era deloc de acord cu politica soțului dumneavoastră. Îi exhumăm rămășițele pămîntești pentru a fi examinate de medicul legist.

Pepperdyne s-a uitat la ea sumbru.

– Nu, doamnă, să știți că nu i-am subestimat deloc.

– Mă tem că și-au infiltrat oameni și în instituția dumneavoastră. Un anume agent Braddock...

– E închis împreună cu toți ceilalați. Am avut grijă de asta.

– Adevărat? De unde știți că totul se oprește la Braddock? Cîți membri are Frăția? Știți? a întrebat ea ridicînd glasul. Dacă depun mărturie împotriva lor, or să pună să fiu eliminată. Or să găsească ei o cale.

– Veți fi sub protecția noastră, a spus Pepperdyne arătînd spre John, dar ea i-a aruncat acestuia o privire care spunea clar că nu se încredea în competența lui.

– Nu mă puteți apăra. Indiferent ce măsuri o să luați, n-o să fie de ajuns.

– Mărturia dumneavoastră este vitală pentru cazul nostru, doamnă Burnwood.

– Cine altcineva mai depune mărturie împotriva lor?

Cînd Pepperdyne nu a putut să-i spună numele unui alt martor, ea a început să rîdă batjocoritor.

– Eu sînt singura, nu? Și chiar credeți că o să obțineți o condamnare numai pe baza mărturiei mele? Avocatul lor o să mă facă praf. O să spună că am inventat toată această poveste incredibilă ca să mă răzbun pe dușmanii mei din Prosper.

– Dar Matt Burnwood? Și el e un dușman?

John era bucuros că Jim i-a pus întrebarea aceea. Potrivit raportului, ea încercase să-i spargă capul cu o vază de cristal. Era tare curios să afle de ce.

– Sînteți dispusă să depuneți mărturie împotriva lui, doamnă Burnwood?

– Sînt cît se poate de dispusă. Numai că nu l-am văzut pe Matt la locul execuției lui Michael Li. Nici pe socrul meu. Dar au fost acolo. Știu sigur asta.

– Şi noi ştim, a spus Pepperdyne şi a deschis un alt dosar. Frăţia n-ar fi organizat ritualul unei execuţii fără Gibbons Burnwood de faţă deoarece el este fondatorul ei şi marele preot.

Ea şi-a ţinut răsuflarea şi apoi a zis cu o voce răguşită:

– Ar fi trebuit să-mi dau seama.

– Cît de mult ştiţi despre trecutul socrului dumneavoastră?

Ea a spus cîteva lucruri, dar apoi a adăugat:

– Nu-i prea mult, nu?

Pepperdyne a început să-i spună pe scurt ce se găsea în dosarul gros pe care îl avea despre Gibb Burnwood.

– Tatăl lui a servit în Pacificul de Sud în cel de-al doilea război mondial. El şi cu alţi cîţiva s-au oferit voluntari pentru o misiune specială. Ceilalţi au fost ucişi în prima săptămînă, dar el a supravieţuit timp de opt luni pe o mică insulă ocupată de japonezi, hrănindu-se cu peşte crud pe care-l prindea cu mîna lui. A reuşit să elimine cincizeci de inamici fără să fie prins. Cînd infanteriştii au recapturat insula, el a fost trimis acasă şi aclamat ca un erou. S-a supărat foarte tare că războiul a luat sfîrşit înainte ca el să se poată întoarce pe front. Într-o zi de octombrie în 1947, în timp ce îşi ştergea meticulos puşca, şi-a vîrît ţeava în gură şi a apăsat pe trăgaci cu degetul mare de la picior. În ciuda sinuciderii, tînărul Gibb şi-a idolatrizat tatăl şi a vrut să-i calce pe urme. S-a înrolat la infanterie, a avut parte de puţină acţiune în Coreea, dar războiul s-a terminat prea curînd pentru gustul lui. Cînd a-nceput cel din Vietnam, era prea bătrîn pentru a mai fi înrolat. A pierdut toate războaiele bune, aşa că şi-a creat unul propriu pregătindu-l pe Matt încă de la o vîrstă foarte fragedă. Ca

și tatăl lui, Gibb a fost membru al Klan-ului, dar pe la începutul anilor '60 a rupt-o cu ei. Se părea că metodele lor erau prea blînde pentru Gibb Burnwood. A hotărît să-și formeze propriul grup, alcătuit din oameni aleși cu foarte mare grijă, așa încît să nu fie nevoit să dea socoteală nimănui. Presupunem că a organizat Frăția pe la jumătatea anilor '60. Bineînțeles că îl pregătea pe Matt pentru a-i lua locul după moartea lui. Îl urmărim de vreo treizeci de ani, dar n-avem nici o dovadă concretă. Totul e bazat pe prezumții. Sînteți cea mai bună șansă a noastră, doamnă Burnwood. Dacă o să cadă el, or să cadă toți ca niște piese de domino.

Kendall îl ascultase fără să scoată un sunet. Cînd el a lăsat deoparte dosarul, ea a spus:

– Tot nu puteți dovedi că el și Matt au luat parte la execuția lui Michael Li. Au avut un an la dispoziție ca să îndepărteze orice urmă. Un avocat bun – iar Matt și Gibb or să-l angajeze pe cel mai bun posibil – o să afirme că mărturia mea nu e decît o răzbunare pentru faptul că Matt a avut o relație amoroasă cu una din clientele mele.

– A avut o astfel de relație?

– Da.

Pepperdyne s-a strîmbat, s-a scărpinat în cap și s-a uitat la John ca pentru a-i cere părerea.

– Mă tem că are dreptate, Jim, a spus el. Dacă treaba asta o să se pomenească în instanță, o s-o facă să apară ca o femeie înșelată și o să-i slăbească mărturia.

– Isuse!

– N-are importanță, domnule Pepperdyne, a spus ea într-o izbucnire nervoasă. Toată discuția asta n-are nici un sens. O să fiu moartă înainte ca ei să ajungă la proces. Frăția n-ar fi rezistat atît dacă nu s-ar fi bucurat de o

loialitate absolută din partea membrilor săi și a familiilor acestora. Credeți c-or să mă lase în viață? I-am văzut castrînd și crucificînd un tînăr minunat numai pentru că era de origine asiatică și a îndrăznit să o iubească pe una din fiicele lor. Pentru ei, crima pe care am comis-o eu e de o mie de ori mai gravă decît aceea. Chiar dacă aș refuza să depun mărturie, tot m-ar ucide pentru că i-am trădat. M-ar omorî fără nici un fel de remușcări și s-ar simți îndreptățiți, pentru că ei cred că au dreptate, că Dumnezeu e de partea lor. Că au fost unși. Tot ce fac, fac în numele Lui. Cîntau imnuri în timp ce Michael Li murea sîngerînd. După părerea lor, eu sînt o eretică. Uciderea mea ar fi o misiune sfîntă. Și să presupunem că o să trăiesc suficient de mult ca să depun mărturie. Dacă or să fie achitați? Dacă dovezile pe care le aduceți, cuplate cu mărturia slabă a unei soții înșelate, n-or să fie de ajuns pentru a-i condamna și ei scapă foarte frumos? Dacă Matt n-ar pune pe cineva să mă omoare, m-ar acuza de părăsire de domiciliu și ar încerca să obțină custodia lui Kevin.

Pepperdyne a pufnit stînjenit.

– Poate ar trebui să știți că a obținut deja divorțul. Pe motiv că l-ați agresat fizic.

– Pentru că m-am apărat de el?

Pepperdyne a ridicat din umeri.

– A depus actele. N-ați răspuns în termenul stabilit, așa că tribunalul a hotărît divorțul prin neprezentare.

– Judecătorul Fargo?

– Exact.

John a privit-o cum digera faptul că, legal, scăpase de Matt Burnwood și a observat că nu era deloc tulburată, numai că era ușor încruntată.

Următoarea ei întrebare explica îngrijorarea aceea.

– Fostul meu soț știe de existența lui Kevin?

– De la noi nu, a zis Pepperdyne. Noi n-am aflat că aveți un copil decît cînd v-am găsit. Bineînțeles că există posibilitatea ca vestea să-i fi ajuns la urechi prin alte surse.

Ea s-a așezat din nou, și-a cuprins coatele și a început să se legene înainte și înapoi.

– N-o să se dea în lături de la nimic pentru a mă omorî și a-l încredința pe Kevin vreunui membru al Frăției. Nu, a spus ea apoi hotărîtă. Nu pot să mă-ntorc. Nu vreau.

– Știți la fel de bine ca și mine că n-aveți încotro, doamnă Burnwood, a zis Pepperdyne. Ați fugit dintr-un district unde s-au comis cîteva crime. Fuga în scopul evitării de a depune mărturie este un delict federal. Peste o jumătate de oră trebuie să apăreți în fața unui judecător care va emite un ordin potrivit căruia veți fi reținută ca martoră principală și trimisă înapoi, în custodie, districtului acuzat. Bineînțeles că puteți angaja un avocat.

– Cunosc perfect legile, domnule Pepperdyne și afirm în continuare că mă voi apăra singură.

– Sîntem dispuși să retragem acuzațiile împotriva dumneavoastră dacă ne ajutați să-i condamnăm, a spus el, după care i-a acordat puțin timp pentru a vorbi, dar ea a continuat să tacă. Ați venit aici crezînd că sînteți arestată pentru crimă. Credeam că o să răsuflați ușurată.

Ea a clătinat din cap cu tristețe.

– Nu înțelegeți. Or să facă tot posibilul să mă omoare.

– În seara asta plecăm, a spus Pepperdyne scurt.

John știa că prietenul său nu era total neînțelegător față de situația ei, dar Jim era un om care nu se abătea de la sarcina pe care o avea. Dacă trebuia să facă un anumit lucru, îl făcea.

– E o cursă la ora trei, a zis el. Veți fi transferată în Columbia, unde veți sta într-o casă, în siguranță, pînă la prima apariție în fața instanței. Eu vă voi însoți numai pînă la Dallas, iar o polițistă și șeriful McGrath, pînă la destinație.

John a avut impresia că pămîntul îi fuge de sub picioare. A ieșit apoi după Pepperdyne pe coridor și l-a întrebat:

– Ce-ai vrut să spui?

– Cînd?

– *Eu* o escortez pînă în Columbia? Eu?

Expresia lui Pepperdyne era prea inocentă pentru a fi convingătoare.

– Asta-i treaba, John.

– Dar nu-i treaba mea. Stewart trebuia să fie aici, nu eu. A sunat în ultima clipă spunînd că-i bolnav și eu am fost trimis în locul lui.

– Atunci, înseamnă că ai avut ghinion.

– Jim, a spus el apucîndu-și prietenul de mînecă și forțîndu-l să stea pe loc să-l asculte. Habar n-am avut că are un copil.

– Asta ne-a surprins pe toți.

– Nu pot accepta misiunea. O să... o să mă înnebunească. Știi asta foarte bine.

– Ți-e frică?

– Absolut.

– De un bebeluș?

Sunase absurd chiar și în propriile lui urechi. Cu toate acestea, era adevărat.

– Știi prin ce-am trecut după acel fiasco din New Mexico. Și-acum mai am coșmaruri.

Lui Pepperdyne îi venea să rîdă de acea teamă irațională a lui. John aprecia întotdeauna că nu o făcea, totuși. În schimb, a încercat să-i vorbească logic:

– John, te-am văzut înfruntîndu-i pe cei mai ticăloși indivizi lăsați de Dumnezeu pe pămîntul ăsta. I-ai făcut pe teroriști să lase armele jos, deși ei credeau că, dacă se predau, n-or să mai ajungă în rai. Ai o putere de convingere extraordinară.

– Am avut, poate. Acum nu mai am.

– Ai avut o zi proastă și lucrurile n-au stat cum ai vrut tu.

– O zi proastă? Poți să reduci tot ce s-a-ntîmplat la o zi proastă?

– N-am avut intenția să minimalizez. Dar nimeni nu te-a considerat vinovat. Absolut nimeni, John. N-aveai de unde să știi că nemernicul ăla avea să-și pună în aplicare amenințările.

– Totuși, ar fi trebuit să știu, nu? De asta m-am pregătit și m-am antrenat atîta. Asta însemna acel „doctor în psihologie“ trecut după numele meu. Ar fi trebuit să știu cît de mult să presez și cînd să mă retrag.

– Ești cel mai bun în domeniu, John. Încă mai avem nevoie de tine și, pînă la urmă, sper să te ierți pentru ce s-a întîmplat în New Mexico și să te-ntorci, a spus Pepperdyne punîndu-i o mînă pe umăr. Ai niște nervi de oțel. Acum, sincer vorbind, cît rău poate să facă un bebeluș care nici măcar n-are dinți?

CAPITOLUL 28

Cînd urcau la bordul avionului pe aeroportul din Denver, John a avut presimțirea unui dezastru. A fost cuprins de un puternic sentiment că acea călătorie era destinată eșecului.

Acum, după cîteva săptămîni, stînd în patul pe care îl împărțise cu prizoniera lui, cu piciorul rupt, cu o cicatrice proaspătă pe cap și recent vindecat de amnezie, se întreba ce ar fi putut să facă, dacă ar fi putut face ceva, pentru a schimba cursul evenimentelor. N-ar fi putut evita urcarea în acel avion. Pepperdyne l-ar fi luat drept nebun dacă el l-ar fi tras deoparte și i-ar fi spus că nu era o idee bună, că instinctul îl îndemna să se mai gîndească și să facă un alt plan.

Pepperdyne trebuia să rămînă la Dallas, în timp ce John împreună cu partenera lui, Ruthie Fordham, o femeie plăcută de origine hispanică, urmau să zboare cu doamna Burnwood și copilul acesteia pînă la Raleigh-Durham, după care să ia un alt avion spre Columbia.

Acela era itinerariul.

Dar a intervenit destinul.

La puțin timp după decolare, pe Kendall au început să o supere urechile, iar partenera lui i-a adus la cunoștință acest lucru stewardesei, care a asigurat-o că, imediat după ce avionul avea să atingă altitudinea necesară, durerea avea să se mai potolească. Ceea ce, însă, nu s-a întîmplat.

S-a chinuit tot timpul zborului, adică o oră și patruzeci de minute.

Simțind tulburarea mamei sale, băiețelul s-a agitat și a plîns. Stînd pe partea cealaltă a culoarului, John a strîns cu putere brațele scaunului, rugîndu-se ca băiețelul să se oprească din plîns. Dar cu cît se ruga John mai mult, cu atît mai tare plîngea copilul.

– Poate ar trebui să ceri ceva de băut, îi sugeră Pepperdyne cînd îi observă broboanele de sudoare de pe frunte.

– Sînt în timpul serviciului.

– Dă-le naibii de reguli. Ești verde la față.

– Mi-e bine.

Nu îi era bine deloc, dar s-a concentrat asupra tavanului, încercînd să nu mai audă plînsul copilului.

Cînd avionul s-a oprit, în sfîrșit, pe pistă, John i-a dat repede la o parte pe ceilalți pasageri în graba lui de a coborî. Imediat cum ajunseră în incinta aeroportului, polițista o duse pe Kendall în prima toaletă pentru femei. Pepperdyne fusese lăsat cu copilul în brațe și nu se simțea deloc în apele lui în noua postură. În orice altă împrejurare, John ar fi rîs în hohote de stîngăcia prietenului său burlac. Acum, însă, nu putea să schițeze nici măcar un zîmbet sau să facă vreo remarcă.

– Cum e bărbatul ăsta al ei? întrebă el.

Puțin îi păsa, dar vorbea numai ca să ignore copilul din brațele lui Pepperdyne.

– Încă n-am avut plăcerea să-l cunosc.

Copilul se oprise din plîns, iar Pepperdyne îl legăna încet în brațe.

– Din cîte am înțeles, Matt Burnwood e un tip care susține supremația rasei albe, dar genul de individ îmbrăcat în costume elegante. E frumos, inteligent, educat și cultivat. Dar mai e și expert în domeniul armelor, un supraviețuitor și un fanatic. Crede că tăticul lui îl are pe Dumnezeu în buzunar. Dacă Gibb îi spune să sară, el întreabă cît de sus.

Făcu o pauză înainte să adauge:

– Oricine se pune cu ei, e ca și mort.

John îi aruncă o privire.

– Are dreptate, John, zise atunci Pepperdyne, ghicind gîndul prietenului său. E vai de ea dacă vreunul din indivizii ăștia ajunge în preajma ei.

– Atunci, înseamnă că treaba asta nu-i numai o chestie de supraveghere.

– Departe de așa ceva. Chiar dacă sînt în spatele gratiilor, cei doi Burnwood au tentacule lungi. De unii – poate chiar de foarte mulți – poate că nici nu știm încă.

– Isuse!

– Să n-o scapi din ochi. Suspectează pe toată lumea.

Peste cîteva minute, apărură și femeile. Kendall luă copilul din brațele lui Pepperdyne, iar polițista le dădu vestea care schimbă cursul evenimentelor.

– Doamna Burnwood nu se poate urca în alt avion pînă cînd un doctor n-o să-i examineze urechile.

– Am avut niște probleme în ultima vreme, spuse Kendall. Probabil că infecția s-a localizat în urechi. Presiunea din avion mi-a provocat o durere îngrozitoare.

Pepperdyne se întoarse spre John.

– E misiunea ta.

McGrath se uită la ea, fiind pentru prima oară cînd se priveau în ochi. Nu putea spune de ce evitase să o facă pînă atunci. Poate că se temuse de ce ar fi putut să vadă și de felul în care ar fi putut să-l afecteze.

Lisa îl părăsise. În timp ce el era plecat într-o misiune, ea și-a luat lucrurile și o parte din ale lui și a plecat. Nu lăsase nici un bilet, nici un număr de telefon, nici o altă adresă. Nimic. Punct. Lui nu-i păsase, dar ar fi vrut ca ea să știe cît de puțin îi simțea lipsa. După plecarea ei, el se bucurase foarte mult de singurătate și jurase să nu se mai încurce cu nici o femeie o vreme.

Dar era ceva în legătură cu aceea...

Îl privea drept în ochi, fără să clipească. Atunci bănui el pentru prima oară că era o mincinoasă înnăscută. Privirea ei era prea constantă ca să fie absolut sinceră. O asemenea candoare nu putea fi obținută decît după multe ore de exerciții.

Bănuia că așa-zisa durere de urechi era un truc pentru a întîrzia călătoria. Poate avea chiar să încerce să fugă, să se strecoare prin mulțimea de oameni de la aeroportul din Dallas.

Totuși, ținînd seama că durerea ar fi putut fi reală, trebuia să o ducă la un medic și să rezerve locuri la o altă cursă, mai tîrziu.

În fața aeroportului, Pepperdyne îl părăsi.

– Distracție plăcută, amice, îi spuse el bătîndu-l pe spate.

– Să te ia naiba, murmură John, dar prietenul lui rîse și se urcă într-un taxi.

După aceea, John se trezi înghesuit într-un alt taxi, cu un șofer care nu vorbea englezește, două femei și un copil care plîngea. Folosindu-se de cîteva cuvinte-cheie și

gesturi, îi spuse şoferului că trebuiau să ajungă la cel mai apropiat spital de urgenţă.

Cînd ajunseră, poliţista rămase în sala de aşteptare cu copilul, iar John o însoţi pe Kendall în sala de consultaţii. O soră îi luă tensiunea, temperatura, îi puse cîteva întrebări şi apoi îi lăsă singuri.

Ea stătea pe masă, cu picioarele atîrnînd. John îşi băgă mîinile în buzunare şi, stînd cu spatele la ea, începu să studieze un desen color al sistemului circulator care era agăţat pe perete.

– Ţi-e frică să nu fug?

El se întoarse cu faţa.

– Poftim?

– Ai venit cu mine aici de teamă să nu cumva să ies pe uşa din dos?

El nu spuse nimic, dar nici nu era nevoie. Ea începu să rîdă uşor.

– Crezi că mi-aş putea abandona copilul?

– Nu ştiu. Ai face-o?

– Nu, spuse ea categoric.

– Sarcina mea e să-ţi ofer protecţie, doamnă Burnwood.

– Şi pe urmă să mă predai autorităţilor din Carolina de Sud.

– Exact.

– Unde probabil că o să fiu omorîtă. Nu vezi deloc ironia? Mă aperi în timp ce mă duci acolo unde o să fiu în cel mai mare pericol.

Adevărul era că el sesiza ironia. Dar, la naiba, nu-şi făcea decît meseria. Nu era plătit să se gîndească la ce era mai bine de făcut.

– Atîta timp cît vă aflaţi în grija mea, nu trebuie să vă scap din ochi, spuse el rigid.

Cînd intră, doctorul îl privi pe John nedumerit.

– Sînteți domnul Burnwood? îl întrebă el.

John îi arătă legitimația.

– Șerif? Adevărat? Și dînsa e prizoniera dumitale? Dar ce-a făcut?

– A apucat-o durerea de urechi în avion, zise John tăios. Aveți de gînd să o examinați sau nu?

Doctorul o ascultă cu stetoscopul, îi pipăi gîtul și sesiză că avea glandele puțin umflate, după care îi examină urechile și confirmă că avea o infecție neplăcută în spatele ambelor timpane.

– Poate să zboare cu avionul?

– În nici un caz. Doar dacă vreți să i se spargă timpanele.

Așteptă în hol în timp ce sora îi făcea o injecție cu antibiotic. Apoi Kendall ieși și, în timp ce se îndreptau spre sala de așteptare, îl surprinse cu întrebarea:

– Ai crezut că mint, nu?

– Mi-a trecut prin cap.

– N-aș irosi o minciună pe ceva ce poate fi descoperit cu atîta ușurință.

– Asta înseamnă că aștepți cu minciunile pînă cînd o să fii sigură că n-o să te descopere nimeni.

Ea se opri și se întoarse spre el.

– Exact, domnule McGrath.

– N-ar trebui să fie prea rău.

– Ți-e ușor să vorbești așa, spuse John care era teribil de prost dispus și găsea banalitățile lui Pepperdyne enervante. Nu tu trebuie să faci o mie de mile cu mașina.

După ce luase o cameră la motel pentru cele două femei și copil, se dusese direct să-i dea raportul lui

Pepperdyne, care discuta despre transferul doamnei Burnwood cu şeful poliţiei din Columbia.

– N-ai încotro, John, spuse Pepperdyne răbdător. Potrivit spuselor doctorului, n-are voie să zboare cu avionul cel puţin o lună. Nu putem aştepta atîta. Călătoria asta o să dureze doar trei zile şi două nopţi.

– Aş putea s-o fac foarte uşor în două zile.

– Singur. Fără pasageri. Mai ales un copil mic. O să parcurgeţi aproximativ trei sute de mile pe zi. N-o să fie deloc plăcut, dar n-o să dureze o veşnicie.

Ignorîndu-i expresia îndurerată, Pepperdyne îi dădu un itinerar şi o hartă rutieră.

– O să plecaţi dimineaţă şi o să vă petreceţi prima noapte în Monroe, Louisiana. A doua noapte în Birmingham. Iar ziua următoare, vă îndreptaţi în continuare spre Columbia.

Oare avea să apuce sfîrşitul acelei călătorii? se întrebă el.

– Bine măcar că o să fie şi Ruthie Fordam cu mine, spuse el încercînd să vadă partea plăcută a lucrurilor, dacă exista aşa ceva. Pare să se înţeleagă bine cu amîndoi.

– O să stea cu doamna Burnwood şi cu copilul. Am aranjat să ţi se ofere camera alăturată la fiecare din moteluri.

John aruncă o privire itinerariului.

– Mi-e groază de fiecare milă. Crezi că putem avea încredere că n-o să încerce să facă o nebunie?

– Să fugă, vrei să zici?

– E speriată, Jim.

Pepperdyne zîmbi.

– N-ai putut să te abţii, nu? Ai analizat-o fără să vrei.

– N-a fost nevoie s-o analizez. Pînă şi un orb ar putea să vadă că e îngrozită.

– N-o să plece nicăieri fără copil. I-ar fi foarte greu să se lupte cu voi doi și să fugă avînd cu ea și un copil mic.

– Poate că ai dreptate, dar doamna are curaj, nu glumă. Și mai e ceva ce ar trebui să știi. E o mincinoasă.

– Mincinoasă? repetă Pepperdyne rîzînd. Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că născocește povești.

– Doar nu crezi că a născocit și...

– Nu. În legătură cu Frăția spune adevărul. Dovezile pe care le-ai adunat pînă acum confirmă treaba asta. Dar doamna Burnwood ține cărțile foarte aproape de piept. Ascunde ceva. Are o fire șireată.

– E avocată, doar.

Afirmația lui Pepperdyne îl făcu să zîmbească pe un agent care lucra la un computer în partea cealaltă a încăperii. Pepperdyne se întoarse spre el.

– Ai descoperit ceva?

– Nu.

– Facem o verificare de rutină a ei, deși se pare că nu e nimic în neregulă, îi spuse Pepperdyne lui John. Potrivit raportului victorii/înfrîngeri a fost o apărătoare publică foarte șireată și i-a înnebunit pe cei din domeniu din Prosper. Știind ce știm acum despre oamenii din pozițiile-cheie de acolo, trebuie să fie foarte tare dacă a rezistat atîta timp.

– Și atunci, care-i problema? întrebă John arătînd spre computer, fiindcă știa că acesta era conectat la numeroase rețele naționale și internaționale de informații.

– Se pare că avem un virus în sistem. Informațiile pe care le primim n-au nici un sens. Încercăm să-i dăm de capăt.

– Anunță-mă cînd afli ceva.

Jim rîse.

– Doctorul McGrath e curios să vadă care e punctul ei vulnerabil, hm?

– N-ai de ce să te aprinzi așa, spuse John dînd să plece. La vechile obiceiuri se renunță greu, atîta tot.

– Poți să te întorci cînd vrei. Mi-ar plăcea foarte mult să te numeri printre oamenii mei.

Pepperdyne vorbea serios și John îi era recunoscător fostului său coleg pentru votul de încredere, dar răspunsul lui era în continuare negativ.

– Prea multă tensiune. Actuala mea ocupație e mai puțin stresantă.

După aceea se uită la harta rutieră pe care era marcat drumul lor din Texas pînă în Carolina de Sud și adăugă sumbru:

– A fost, pînă acum.

Tot aducîndu-și aminte, John ajunse la dimineața accidentului. Cînd plecaseră din Birmingham, el era morocănos și dornic să îi predea pe doamna Burnwood și pe copilul ei. Estima că aveau să ajungă în capitala statului Carolina de Sud pe la apusul soarelui. Imediat după ce luaseră micul dejun în cafeneaua motelului, îi urcase pe toți în mașină. Afară ploua ușor.

Cu cît înaintau spre est, cu atît ploaia se întețea. Pe la amiază, nervii îi erau încordați la maximum. Umerii îl dureau cumplit datorită faptului că trebuia să țină strîns volanul. Înjură în gînd camioanele cu remorci care treceau cu viteze pe care el le considera primejdioase chiar și pe acea autostradă interstatală. Bineînțeles că cineva făcu o greșeală.

John observă imediat că circulația se încetinise pe toate benzile și, în cele din urmă, mașinile ajunseră să se

tîrască. Dădu drumul radioului pe frecvența poliției și ascultă din ce în ce mai nerăbdător cum polițiștii discutau despre accidentul grav care provocase acel blocaj.

Accidentul, în care erau implicate cîteva autovehicule, se datorase tot ploii, care părea să se reverse asupra întregii părți de sud-est a țării, provocînd inundații locale și alte nenumărate neplăceri.

Potrivit calculelor lui John, accidentul trebuia să se afle la cîteva mile în fața lor. Circulația de pe alte benzi fusese oprită pentru a se permite accesul ambulanțelor. Îi părea rău pentru oamenii implicați, dar era furios din cauză acelei întîrzieri.

Ruthie Fordham se afla în față, lîngă el. Îi dădu harta și o rugă să se uite să vadă dacă nu exista vreo altă rută pe unde ar fi putut să o ia. Era una, îi spuse ea, dar avea să-i îndepărteze de la traseu. El hotărî că era de preferat să parcurgă cîteva mile în plus decît să stea pe loc. Ieși din șirul de mașini.

Așa ajunseră pe drumul de țară în mijlocul căruia destinul așezase trunchiul unui copac prăbușit. Hotărîrea lui de a devia de la traseul stabilit o costase viața pe Ruthie Fordham. Nu se aflaseră într-o zonă celulară, așa că el nu putuse să sune la biroul din Columbia de la telefonul din mașină. La radio, pe frecvența poliției, se auzeau tot felul de apeluri în legătură cu accidentul, așa că nu contribuise și el la acea zăpăceală.

După ce ieșiră de pe interstatală, intenționă să oprească și să sune de la un telefon public. Dar nu existau telefoane publice pe drumurile de țară. Drept urmare, nimeni nu știa exact unde se afla el în acel moment.

Oare cît îi așteptaseră în Columbia înainte să pornească în căutarea lor? Cu siguranță că, deja, oamenii lui Jim aflaseră că fuseseră la spitalul din Stephensville. Probabil că descoperiseră cadavrul domnișoarei Fordham. Oare avea familie? se întrebă el. Din cauza greșelii lui de gîndire, colega lui murise inutil. Încă o bilă neagră pentru John McGrath.

La naiba, Kendall Burnwood era deșteaptă. Acum, cînd stătea să se gîndească, John își dădea seama că femeia aceea nu lăsase nici o urmă. Oricine ar fi investigat dispariția lor, ar fi avut impresia că el, Kendall și copilul se evaporaseră, pur și simplu.

Realiză că ea nu mai cînta. Auzi conductele de apă făcînd zgomot prin pereți și știu că ea dăduse drumul la duș. Mai avea cîteva minute de gîndire înainte ca ea să descopere că se trezise.

Fusese o idee extraordinară să susțină că era soțul ei. Acest lucru îi permitea să vorbească în numele lui cînd el nu putea. Dar, odată ce spusese minciuna aceea, trebuia neapărat să continue. Și acest lucru îl făcuse bine.

Toate răspunsurile pe care ea i le dăduse la întrebări se bazaseră pe adevăr. La fel și povestirile despre ziua nunții, noaptea nunții, aventura lui. Totul fusese real. Numai că ea povestise despre căsnicia ei cu Matt Burnwood. Ținîndu-se de adevăr, în loc să născocească altă poveste, nu putea fi prinsă prea ușor. Inteligent. De asemenea, îi spusese și numele lui adevărat, în caz că făcea vreo greșeală. Era foarte bună.

Atît de bună, încît John începu să se întrebe dacă nu cumva noaptea precedentă fusese încă o minciună.

CAPITOLUL 29

Un alt coșmar îl trezise în timpul nopții. Nu fusese la fel de intens precum celelalte, dar îl tulburase suficient de mult ca să-l facă să se trezească. Agitat și transpirat, dăduse la o parte cearceaful umed și se ridicase în capul oaselor.

Kendall nu fusese în pat, dar acest lucru nu îl alarmase. Obișnuia să se trezească de multe ori în timpul nopții pentru a se duce să vadă ce făcea copilul. Poseda acel sistem senzorial matern care o înștiința imediat de necesitățile acestuia. Uneori le anticipa chiar, ceea ce îl uluia întotdeauna.

Proptindu-se în cîrje, ieși pe hol îndreptîndu-se spre celălalt dormitor. Coșul era gol. La fel și camera. Simți deodată un fior neobișnuit de neliniște și de regret. Oare plecase pe furiș? Fusese ciudat de tăcută și liniștită toată ziua. Oare pusese la cale o altă fugă?

Se întoarse repede și aproape că începu să alerge în cîrje, dacă se putea spune așa, pînă în living-room, unde se opri atît de brusc, încît fu gata să cadă.

Încăperea era luminată doar de razele lunii care pătrundeau prin perdelele subțiri de la ferestrele deschise. Adierea ușoară a vîntului umfla perdelele ca pe niște pînze și probabil că aceasta căutase și Kendall.

Stătea în balansoar, ținîndu-l pe Kevin în brațe. Breteaua cămășii de noapte fusese lăsată în jos pentru a-l putea alăpta. Gurița lui era agățată de sfîrc. La fiecare cîteva secunde, copilul scotea un sunet ca și cum ar fi supt, după care gura i se relaxa din nou.

Amîndoi dormeau.

Acum, cînd își amintea, John își dădu seama că felul în care se uitase fusese total necuviincios, o gravă încălcare a intimității ei, dar nu putuse să se retragă încet spre dormitor. Fusese încremenit de dorință.

Nici măcar părul ei ciuntit nu strica imaginea frumoasă pe care o forma, așa cum stătea cu capul rezemat de spătarul balansoarului. Gîtul arcuit și scobitura de la baza acestuia erau luminate de lună, iar adîncitura dintre sîni era cufundată în umbră și, astfel, transformată în ceva misterios. Ar fi vrut tare mult să cerceteze acea vale ispititoare. Își imagină cum ar fi fost să o sărute în acel punct și acea fantezie îi provocă o dorință sexuală atît de mare, încît gemu fără să vrea.

Și-o înăbuși imediat, de teamă ca nu cumva să o trezească. Era prea bătrîn să se uite pe furiș la sînul dezgolit al unei femei. Era o prostie, ceva imatur și foarte asemănător cu masturbarea să se excite în taină privind o femeie aflată în partea cealaltă a unei încăperi.

Dezgustat de sine, voise să se întoarcă și să plece, dar nu fusese capabil. Concentrîndu-se asupra buzelor ei pline, care îl duseseră în pragul nebuniei, simțise o dorință extrem de intensă de a le devora. Ar fi vrut să

guste din sînii ei plini, să-i exploreze tărîmul exotic al poalei și să-i adune gustul pe limbă. Ar fi vrut...

Deodată, un fluierat șuierător străpunsese liniștea.

Ea fu trezită brusc.

El tresări speriat și una din cîrje îi căzu pe podea.

Timp de cîteva secunde rămaseră încremeniți astfel. El era excitat și, pe deasupra, stînjenit și furios că ea îl surprinsese.

– Ce naiba a făcut așa?

– Ceainicul, spuse ea cu răsuflarea tăiată și își ridică repede breteaua.

Copilul se strîmbă și scoase un sunet de nemulțumire cînd ea îl desprinse de la sîn, așezîndu-l pe umăr.

– L-am pus pe foc înainte să mă așez să-l alăptez pe Kevin. Dar tu de ce te-ai trezit?

– E prea cald ca să pot dormi.

– Am observat că ai fost cam agitat în seara asta. Vrei puțin ceai?

Ceainicul continua să șuiere.

– Ceai de plante. Fără cofeină.

– Nu, mulțumesc.

Ea veni spre el.

– Atunci, ține-l puțin pe Kevin, pînă îmi pun eu o ceașcă.

Îi puse copilul în brațe și apoi se duse repede la bucătărie. Timp de cîteva momente, el nu făcu nimic. Se forță să facă în așa fel ca mintea să nu înregistreze nici o senzație. Apoi, încet-încet, permise cîtorva impulsuri senzoriale să străpungă barierele aversiunii și groazei.

Kevin era un copil dolofan. De aceea fu foarte surprins că era incredibil de ușor. Tot uluitoare era și moliciunea pielii lui. Sau poate i se părea doar că era moale în comparație cu pieptul lui păros.

În sfîrșit, își făcuse destul curaj să se uite la copil. Privirea acestuia era ațintită asupra lui. Își ținu respirația. Cu siguranță că avea să înceapă să urle cînd nu avea să-l recunoască.

Însă, gurița lui Kevin se deschise pentru un căscat larg, lăsînd să se vadă gingiile fără dințișori și limba micuță.

Fără să vrea, John rîse ușor.

– Știam eu că voi doi o să vă înțelegeți foarte bine dacă tu o să lași jos garda.

Nu observase că se întorsese Kendall. Își ridică privirea și o văzu uitîndu-se la el pe deasupra unei cești de ceai cu aromă de portocale.

– Bănuiesc că e drăguț.

– E minunat și o știi foarte bine. Te place.

– De unde știi?

– Face balonașe. Cînd e fericit, face balonașe.

În realitate, copilul saliva serios și își agita încîntat mînuțele. Părea mulțumit, dar John tot nu era sigur.

– Ar fi mai bine să-l iei acum.

Ea păru amuzată, dar nu spuse nimic și puse ceașca pe măsuță, după care luă copilul și îl duse în camera lui.

– A adormit din nou imediat, spuse ea cînd se întoarse. De ce n- or fi și adulții la fel de norocoși?

– Noi avem prea multe în minte.

– Tu ai ceva în minte?

El căută vreo tentă ușoară de ironie în glasul ei, dar nu detectă nimic. Îi pusese întrebarea cu seriozitate, așa că el îi răspunse la fel.

– Da, am ceva în minte. De fapt, e tot timpul în mintea mea.

Nu spuse mai mult. Ochii ei se încețoșară și vocea îi deveni răgușită.

– Nici mie nu prea îmi iese din minte.

El nu credea că ar mai fi suportat încă o respingere, dar, după ce ea spusese acest lucru, nu putu să nu întindă brațele spre ea. Kendall se lipi ușor de pieptul lui, iar ceașca îi căzu din mînă, spărgîndu-se pe podea și împroșcînd ceaiul călduț pe picioarele lor goale. Ea își afundă degetele în părul lui de pe piept și își ridică privirea. El dădu drumul cîrjei și își strecură degetele prin părul ei tuns, ținîndu-i capul nemișcat.

Buzele ei așteptau dornice. Datorită ceaiului, gura îi era caldă. El o sărută cu atîta pasiune, încît, cînd se opri în sfîrșit, ea își lipi obrazul de pieptul lui.

– Mai încet, John. Nu mai pot să respir.

– Bine, spuse el cu o voce îngroșată. Respiratul e opțional.

Rîzînd ușor, ea își plimbă mîinile peste umerii lui.

– Nu-mi vine să cred că te ating. Am dorit atît de mult s-o fac, de atîtea ori.

– Atinge-mă cît vrei.

El nu sperase decît un sărut lung și neîntrerupt care să-i mai potolească dorința. Să o guste doar atît cît să poată supraviețui acelei nopți. Așa că răspunsurile ei, atît verbale cît și fizice, îi întrecuseră cu mult așteptările. Realitatea era mai fascinantă decît oricare din fanteziile lui.

În timp ce gura lui continua să o soarbă pe a ei, ea îl luă de gît. El își lăsă mîinile să alunece pe toracele ei, apăsîndu-i părțile laterale ale sînilor. Aceștia îi împungeau pieptul și contactul îl făcu să ia foc.

Își lăsă capul în jos și își frecă obrazul aspru de umflătura palidă a sînilor ei. Îi sărută prin materialul subțire al cămășii de noapte și trase nerăbdător, pînă cînd îi simți sfîrcurile în gură.

Gustul ei îl îmbătă. Lipi sfîrcul de cerul gurii și supse.

– Oh, Doamne.

Glasul ei sugrumat și oftatul pe care îl scoase erau cele mai sexy sunete pe care le auzise vreodată și le putea imagina. Îi sărută gîtul.

Ea se întoarse încet. El îi ridică brațele puțin deasupra capului, lipindu-i-le de perete.

Apoi, îi ridică încetul cu încetul cămașa și își strecură mîinile pe sub chiloții ei, frămîntîndu-i fesele. După aceea, cu o mînă îi cuprinse sînul, în timp ce pe cealaltă o lăsă să-i alunece peste burtă, peste părul pubian și între pulpe.

Era foarte udă. Acea descoperire îl făcu să amețească de dorință. O mîngîie cu două degete, strecurîndu-le încet înăuntru.

Își dădu seama că nu avea să mai uite niciodată cît de strîns fusese ținut și cît de intim.

Își împinse șoldurile ușor și își lipi erecția de șezutul ei. Îi atinse sfîrcul ușor, frecîndu-i-l, în timp ce își mișca degetele înăuntru. În curînd, ea începu să-și miște șoldurile și încleștă pumnii pe tapet.

Ea ajunse la orgasm în tăcere, dar zguduitor. Imediat după ce se potoliră zvîcnirile, el își retrase mîna și, întorcînd-o cu fața, o îmbrățișă. Ea se sprijini de el, sleită de puteri și gemu în părul lui de pe piept.

După cîteva clipe, el îi strecură degetul sub bărbie și îi înălță capul.

– Te-aș duce în brațe pînă în pat dacă aș putea.

Ea înțelese. Îi luă cîrjele de jos și i le dădu, după care îl conduse spre dormitor. Acolo, el își scoase lenjeria și se strecură în pat.

Deodată, ea ezită. Chiar și după acea experiență sexuală incredibilă pe care tocmai o trăiseră, ea păruse fecioreInică și nesigură acolo, în picioare, lîngă pat.

În dimineața aceea, înțelegea de ce ezitase. În ultimele două săptămîni își petrecuseră aproape fiecare clipă unul în compania celuilalt, dar erau, de fapt, niște străini. El nu era soțul ei. Ci doar un amant.

Undeva, în adîncul sufletului, el știuse acest lucru.

Dar ignorase acea voce lăuntrică supărătoare. Nu voise să-și audă conștiința. Netinînd seama de intuiția care îi spusese că era o greșeală foarte mare, el o luase de mînă și o trăsese în pat, lîngă el.

– Întinde-te.

– Poți... cu ghipsul...?

– Nu-i nici o problemă.

O întinse pe spate, îi scoase cămașa de noapte aruncîndu-i-o pe jos, după care îi mîngîie sînii și abdomenul.

Privindu-i chipul pentru a-i vedea reacțiile, John îi conduse mîna spre sexul său. Pentru o fracțiune de secundă, ea ezită. Apoi îl mîngîie de sus pînă jos. Și din nou.

Înjurînd ușor, el îi desfăcu pulpele și se lăsă între ele. Observă cicatricea rămasă în urma cezarianei și, încruntîndu-se, își plimbă vîrful degetului peste ea, așa cum făcuse în prima seară cînd sosiseră în casa aceea.

– Ești sigură că e bine să...?

Ea zîmbi și îi atinse pieptul.

– E bine.

Din cauza ghipsului, el trebui să se sprijine numai în brațe. O privi drept în ochi cînd o penetră cu o încetineală intenționată.

Se cufundă în ea pînă cînd îi fu imposibil să mai avanseze. Ținîndu-i capul în mîini, o sărută. Cînd puse capăt sărutului, el îi șopti:

– M-ai mințit, Kendall.

Ea îl privi repede, speriată.

El începu să se miște, împingînd și retrăgîndu-se într-un ritm perfect cu unduirea șoldurilor ei.

– N-am mai fost niciodată cu tine așa, spuse el, încercînd să nu își piardă controlul complet. N-aș fi putut să uit așa ceva.

Ea îl strînse mai tare, mișcîndu-se sub el.

– Nu te opri.

– Mi-aș fi amintit. Mi-aș fi amintit asta. Cine naiba ești? murmură el.

Ea își arcui spatele.

– Nu te opri, te rog.

Nu s-ar fi oprit, oricum. Se mișcară amîndoi pînă ajunseră la un orgasm tumultuos, trupurile unindu-li-se într-un fel pe care el știa sigur că nu îl mai cunoscuse niciodată.

Cînd el se dădu la o parte, ea i se întinse pe piept.

– Ține-mă strîns, îi șopti.

El o făcuse încîntat. Atîta timp visase să atingă ceea ce putea să vadă.

Istovită și cu o voce somnoroasă, ea murmurase:

– John, de ce n-am fost rușinoasă cu tine?

– Nici n-ar fi fost normal. Doar sînt soțul tău.

Ea nu mai răspunsese nimic pentru că adormise. El se întrebă acum dacă ea își dădea seama că spusese cu glas tare ce gîndea. Dăduse frîu liber senzualității cu un bărbat cu care nu mai fusese niciodată și voise să știe de ce.

Și John însuși ar fi vrut să știe.

Dar nu își putea permite să mediteze. Trebuia să se gîndească numai la faptul copleșitor că avusese un raport sexual cu o martoră principală de siguranța căreia era răspunzător. Amnezia nu era o scuză. El știuse. Fir-ar să fie, știuse tot timpul că ea mințea.

Dar, cu toate acestea, se culcase cu ea. Și fusese extraordinar, atît de zguduitor, încît făcuse să-i revină memoria. Își amintea că era ofițer federal. Ofițerii federali nu trebuiau să aibă raporturi sexuale cu femeile pe care erau însărcinați să le supravegheze. Nimeni nu privea cu ochi buni așa ceva.

Și, atunci, ce naiba avea să facă?

Nimic din experiența lui de psiholog, de agent FBI sau de polițist nu îl pregătise pentru acel gen de situație. Nu avea nici un act prin care să dovedească cine era. Și cui să-i dovedească? Nici măcar nu știa exact unde se aflau.

Și, pe deasupra, mai avea și un picior rupt. Cît de departe se aștepta să ajungă sprijinit într-o pereche de cîrje? Ea nu avea să-l lase să pună mîna pe cheile mașinii. Dacă reușea să se furișeze și să ia mașina, nu avea nici o îndoială că ea ar fi plecat pînă se întorcea el. Avea, cu siguranță, toate motivele să vrea să dispară iarăși și era incredibil de plină de resurse. Ar fi găsit o modalitate prin care să se evapore împreună cu Kevin.

Unde naiba îi era pistolul? Ea spusese că nu avea să mai găsească ascunzătoarea și, deocamdată, avusese dreptate. Îl căutase peste tot.

Ea era foarte mîndră de sine pentru faptul că nu lăsase nimic la întîmplare, plănuind totul dinainte. Pînă atunci îi fusese ușor, din cauza stării lui. Ei bine, își spuse el, poate că șeriful John McGrath a fost amnezic și

neputincios în ultimele două săptămîni, dar, de acum înainte, își reintra în funcție.

Se dădu jos din pat și se duse la dulap pentru a-și lua o pereche de chiloți curați. Ea îi strînsese cu grijă lenjeria, separat de ciorapi. „Ca o soție“, își spuse el și trînti furios sertarul.

Zgomotul acela puternic răsună ca o bubuitură de tun în liniștea casei, făcîndu-l să se strîmbe. Stătu puțin să asculte și răsuflă ușurat cînd auzi apa de la duș curgînd în continuare. Mai avea cîteva minute ca să caute pistolul.

Era prea deșteaptă ca să se fi descotorosit de el. Dacă nu avea de gînd să-l folosească împotriva lui – ceea ce rămînea, totuși, o posibilitate, își spuse el mohorît – l-ar fi păstrat ca să se apere cu el. Poate că existau membri ai acelui grup în libertate, care o căutau. Nu ar fi aruncat pistolul.

John căută prin sertare, încercînd să nu deranjeze bikinii și sutienele așezate cu grijă. Negăsind nimic în dulap, se întoarse la pat și își strecură mîinile între saltea și arcuri, deși nu se aștepta să-l găsească acolo, din moment ce aceea fusese prima lui ascunzătoare, complet lipsită de imaginație.

Căută pe raftul de sus al dulapului. Se tîrî pe jos, căutînd scînduri dislocate sub care ea ar fi putut să ascundă arma. Sertarele noptierei erau goale.

Apa se opri, deodată.

John își trecu mîinile prin păr într-un gest de neputință. Ce avea să facă? Trebuia să ia o hotărîre. Repede. Imediat.

Impresia lui în legătură cu Kendall Deaton Burnwood se dovedise corectă – era o mincinoasă extrem de pricepută. Avea curajul și inteligența necesare pentru a pune în aplicare planul cel mai îndrăzneț, chiar dacă

pentru acest lucru trebuia să consume așa-zisa căsătorie cu un bărbat care, de fapt, era temnicerul ei.

Ba, mai mult, era mamă, temîndu-se pentru viața copilului ei la fel de mult ca pentru a ei. Era în stare de orice pentru a-și apăra copilul.

Dar nici măcar faptul că era mamă nu justifica răpirea unui ofițer federal. Încălcase mai multe legi decît îi veneau lui în minte în momentul acela. Misiunea lui era de a o preda autorităților în drept. Și asta va face. Cu orice preț.

Ieși în hol. Ușa băii era ușor întredeschisă. Încercînd să nu facă nici un zgomot, el se apropie încet și o deschise mai mult.

Kendall stătea în dreptul chiuvetei. Părul, șters cu prosopul, avea aspectul unor țepi uzi. Avea pe ea numai o pereche de bikini. Un braț era ridicat deasupra capului și își dădea cu pudră la subsuoară.

Fredona fals, dar plăcut.

El nu își permise să zîmbească. Nu își permise să simtă nici un pic de tandrețe.

Isuse, oare avea să aibă puterea?

Era bine. Era necesar. Dar avea să fie al naibii de greu, poate cel mai dificil lucru din cariera lui. Din ambele cariere.

Deși o mulțime de instincte încercau să-l împiedice, el se forță să înainteze. Se temea ca ea să nu-l zărească în oglindă, dar acest lucru nu se întîmplă, deși el se afla la o mică distanță de ea. El scoase ușor cîrja de sub braț și o apucă strîns.

Apoi, cu cealaltă mînă, o apucă de braț și o răsuci brusc.

CAPITOLUL 30

– Cum adică a dispărut?

Gibb Burnwood nu primi vestea bine. Vocea îi era la fel de ucigătoare ca și privirea.

Avocatul familiei Burnwood rămase netulburat. Stînd cu un picior proptit pe genunchiul celuilalt și cu mîinile lungi și subțiri împreunate în poală, Quincy Lamar era întruchiparea eleganței și calmului sudic.

Arăta de parcă nu ar fi fost asudat în viața lui. Costumul lui avea o croială impecabilă. Manșetele cămășii erau încheiate cu butoni bătuți cu diamante. Părul îi era uns cu ulei, iar unghiile manichiurate.

Fandoseala lui îi întorcea stomacul pe dos lui Gibb. Nu l-ar fi acceptat pe Lamar dacă nu ar fi avut reputația de avocat foarte bun, cel mai șmecher și cel mai coruptibil avocat. Unii din cei mai mari escroci ai Sudului erau liberi grație lui Quincy Lamar.

– Cum a scăpat? Cînd? întrebă Gibb.

– Din cîte am înțeles, a dispărut de mai bine de două săptămîni.

– Două săptămîni! tună Gibb. Și noi abia acum aflăm? De ce nu ni s-a spus mai înainte?

– Nu văd nici un motiv să strigați la mine, domnule Burnwood. V-am spus tot ce știu și abia am aflat eu însumi.

Vocea lui Lamar era la fel de inofensivă în aparență, ca whisky-ul sorbit. Dar putea ameți niște jurați sau un adversar.

– Doamna Burnwood a fost luată în custodie în Denver. Tocmai era escortată înapoi în Carolina de Sud pentru a apărea ca martoră principală la proces.

Matt vorbi pentru prima oară.

– Păcat că am divorțat de ea. Atunci n-ar mai fi putut să depună mărturie împotriva mea.

– Sînt sigur că nu e forțată, spuse Lamar și făcu o pauză pentru a îndepărta o scamă imaginară de pe mînecă. Undeva, pe drum, doamna Burnwood le-a scăpat și...

– Le-a scăpat? A scăpat din mîinile a doi polițiști?

Lamar îi aruncă o privire furioasă lui Matt.

– Doriți să continui? Sau mă întrerupeți tot timpul?

– Îmi pare rău, zise Matt încordat.

Avocatul nu se grăbi să reînceapă, însă. Îi aruncă lui Gibb o privire disprețuitoare care parcă spunea că ar fi trebuit să-și învețe fiul bunele maniere. Lui Gibb îi venea să-l strîngă de gît, dar era la fel de nerăbdător ca Matt să afle cum dispăruse Kendall.

– Unul din polițiști era o femeie, explică Lamar, după care le spuse de infecția lui Kendall, din care motiv fuseseră nevoiți să parcurgă restul traseului cu mașina și să-și petreacă vreo două nopți pe drum.

Apoi adăugă, de parcă și-ar fi adus aminte deodată:

– Presupun că bărbatul trebuia să-i ofere protecție și intimitate doamnei Burnwood, în timp ce polițista se ocupa de copil.

Gibb și Matt se priviră, după care țîșniră de pe scaune în aceeași clipă. Lui Gibb îi făcu plăcere expresia de spaimă de pe chipul avocatului cînd îl apucă de cravata de culoarea levănțicăi și îl trase în sus de pe scaun.

– Ce-ai spus?

Gardianul intră imediat, ducînd deja mîna la pistol.

– Dă-i drumul! îi strigă el lui Gibb.

Acesta îi dădu drumul lui Lamar, al cărui șezut format numai din oase ateriză brusc pe scaunul de lemn. Își întinse gîtul, de parcă ar fi vrut să se asigure că mai avea capul pe umeri.

– Totul e în regulă, îi spuse el gardianului, aranjîndu-și părul. Clientul meu s-a enervat puțin doar. N-o să se mai întîmple.

Gardianul așteptă ca să fie sigur că avocatul avea totul sub control, după care ieși din încăpere și închise ușa.

– Kendall are un copil?

– Băiat sau fată? Ce vîrstă are?

Ignorîndu-le întrebările, Lamar se uită la Gibb cu niște ochi de reptilă.

– Dacă mai pui mîna pe mine încă o dată, ies de-aici și o să te duci dracului împreună cu camarazii tăi neciopliți și fasciști. Ne-am înțeles, domnule Burnwood?

Vocea lui șuierătoare ar fi dat fiori unui om obișnuit, dar Gibb se considerase întotdeauna cu mult superior omului obișnuit. Se aplecă peste masă atît de mult, încît fața lui ajunse la cîțiva centimetri de nasul avocatului.

– Să nu mă amenința, ticălosule. Nu mă impresionează cîtuși de puțin costumele tale elegante, părul

uns și cravatele de mătase. Și nu pot să sufăr chestia asta, zise el smulgînd garoafa proaspătă de la reverul lui Lamar și strivind-o în pumn. Așa ți-aș zdrobi și mutra. Și acum ai face bine să-mi spui tot ce vreau să știu în legătură cu copilul pe care nora mea îl are cu ea, sau îți rup gîtul cu mîinile mele și-l folosesc ca momeală pentru pești. Ne-am înțeles?

Quincy Lamar, renumit pentru talentul său de a reduce martorii ostili la niște jeleuri tremurătoare, rămase fără grai. Îi aruncă o privire lui Matt, ai cărui ochi reci nu făceau decît să sublinieze amenințarea tatălui său. Mărul lui Adam îi alunecă în sus și în jos cînd înghiți în sec.

În cele din urmă, își continuă povestirea:

– Doamna Burnwood are un băiețel, spuse el și scoase din servietă o copie după certificatul de naștere al copilului, pe care le-o dădu celor doi. Bănuiesc că este...

– Al meu, spuse Matt categoric după ce văzu data nașterii. E al meu!

Gibb îl îmbrățișă imediat și îl bătu pe spate.

– Sînt atît de mîndru de tine, fiule. Slavă Domnului, am un nepot, în sfîrșit!

Sărbătorirea aceea fu, însă, de scurtă durată. Gibb lovi deodată cu pumnul în masă.

– Cățeaua.

Matt se întoarse spre Lamar.

– Ascultă, îi vreau fiul. Fă orice e nevoie ca să mi-l obții și să-l pot păstra. Am divorțat neștiind că era însărcinată. În afară de faptul că a-ncercat să mă omoare și m-a părăsit, mi-a mai ascuns și faptul că am un fiu. Așa că n-ar trebui să-mi fie prea greu să obțin custodie absolută.

Lamar îi aruncă o privire nervoasă lui Gibb.

– Fiți înțelegător, domnule Burnwood. Sînteți acuzat de cîteva lucruri. N-ar trebui să ne concentrăm mai întîi asupra încercării de a obține o achitare înainte să pornim o altă acțiune litigioasă?

– Nu se poate dovedi că tata și cu mine am fost implicați în uciderea acelui băiat. Și nici în chestiunea asta născocită recent despre acel personaj pe nume Bama.

– „Acest personaj pe nume Bama“ întîmplător era un agent FBI, îi reaminti avocatul solemn.

– Mă rog, ce-o fi fost, n-am avut nici o legătură cu împușcarea lui în cap și îngroparea lui undeva, în pădure. Nimeni n-a găsit nici un cadavru, așa că nici măcar nu sînt siguri că e mort. Ticălosul a plecat din oraș pe neobservate, exact așa cum a apărut.

– Și despre dispariția lui Michael Li din închisoare ce puteți spune?

– A evadat, bineînțeles. Nici cadavrul lui n-a apărut și nici n-o să apară vreodată. Iar el n-o să iasă la iveală, pentru că, dacă ar face-o, ar fi acuzat de viol, așa că stă ascuns în timp ce tata și cu mine sîntem acuzați de comiterea a două crime care n-au avut loc niciodată.

– Atunci, cum explicați povestea pe care le-a spus-o doamna Burnwood autorităților?

– S-a rătăcit prin pădure, a devenit isterică și a avut halucinații. Și a profitat de ocazie ca să se răzbune pe mine pentru relația pe care am avut-o cu Lottie Lynam.

Gibb își încleștă maxilarul. Era un gest reflex pe care îl făcea ori de cîte ori Matt pomenea numele lui Lottie. Aflase de relație aproape chiar din ziua în care aceasta a reînceput. Nu înțelegea deloc cum fiul lui, care era atît

de ascultător și de maleabil în orice privință, avea o asemenea slăbiciune pentru tîrfa aceea roșcată.

Lui Gibb nu-i plăcuse, dar, ca să mențină armonia în familie, închisese ochii. Lottie era căsătorită, în definitiv. Nu putea ieși nimic prea dezastruos din legătura aceea – cum ar fi fost, de exemplu, un copil. Avusese grijă cu mulți ani în urmă ca acest lucru să nu fie posibil.

Cînd a aflat că Matt, fiul lui în vîrstă de șaisprezece ani, era îndrăgostit în taină de Lottie, Gibb l-a sunat pe tatăl ei, care a fost de acord că numai de ei depindea ca tinerii să nu dea de necazuri. Pentru șaptezeci și cinci de dolari, bătrînul a promis să-i pună o pilulă în paharul cu lapte. Era un narcotic bun, l-a asigurat Gibb; îl luase chiar de la doctor.

Pilula i-a provocat lui Lottie crampe și același doctor a spus că era vorba de apendicită. Mituirea doctorului îl mai costase pe Gibb încă două sute de dolari și trebuise să suporte și cheltuielile operației de îndepărtare a apendicelui perfect sănătos al fetei și de legare a trompelor. Cu mai puțin de o mie de dolari, Gibb s-a asigurat că Lottie nu avea să facă un bastard Burnwood. Chiar și în prezent, considera că fuseseră banii cel mai bine cheltuiți.

Atîta timp cît relația lui nu se interfera cu căsnicia și nu îl împiedica să aibă un moștenitor legitim, Gibb și-a închipuit că nu era rău dacă se vedea cu Lottie cînd bărbatul ei bețiv era plecat din oraș.

Dar nu voia ca toată lumea să afle de acea relație. Matt Burnwood, succesor la conducerea Frăției, nu trebuia să-i poarte sîmbetele unei stricate. Nu era bine pentru imaginea lor. Dacă lui Matt i se permitea să nu țină cont de codul strict al Frăției, ar mai fi cerut și alții

excepţii de la reguli. Amestecarea sîngelui cu persoane de joasă speţă sau aparţinînd altor rase era cel dintîi tabu.

De aceea, Gibb nu suporta să ştie că relaţia fiului său avea să se dea în vileag la proces. Nici nu se punea problema de a se ascunde. Ba Quincy Lamar chiar îi sugerase lui Matt să o folosească pe Lottie ca alibi pentru seara în care Michael Li dispăruse în chip misterios din închisoare, fără să mai fie văzut sau să mai audă cineva ceva de el vreodată.

Dacă doamna Lynam jura că Matt a fost cu ea în seara respectivă, poate avea să-i convingă pe juraţi. Lamar îl sfătui pe Matt să recunoască delictul cel mai puţin grav dintre cele două. Adulterul era un păcat, dar nu se pedepsea cu moartea. Nu în America, cel puţin.

Matt şi Gibb discutaseră acel lucru, dar încă nu luaseră o hotărîre. Gibb voia să se gîndească foarte mult înainte să facă publică relaţia lui Matt cu femeia aceea. Legătura respectivă nu era cea mai gravă realitate a fiului său, dar dacă ajungea la urechile tuturor, asta aveau să-şi amintească oamenii despre el.

Grosul apărării lor consta în negări. Gibb ştia că ar fi fost o prostie să nu exploateze orice modalitate de apărare, indiferent cît ar fi fost de neplăcută. Faptul că aflase de existenţa unui nepot adăuga o nouă dimensiune situaţiei. Priorităţile se schimbaseră. Poate că nu trebuia să fie atît de hotărît în privinţa nefolosirii lui Lottie Lynam.

Deşi gîndurile i se îndreptaseră în altă direcţie, Gibb urmărise discuţia dintre Matt şi avocatul lor. Atîta vorbărie nu ducea nicăieri. În cele din urmă, Gibb spuse cu glas ridicat:

– Ceea ce-ţi spune fiul meu, domnule Lamar, este că vrem copilul, care de drept ne aparţine. Îl vrem neapărat.

– Exact, spuse Matt.

Lamar ridică mîinile, cu palmele spre exterior, de parcă ar fi vrut să împiedice un atac.

– Vă spun pentru binele dumneavoastră, domnilor. Vă agăţaţi de o speranţă absurdă.

Cuvintele lui nu slăbiră cu nimic fermitatea lui Matt.

– O să fac tot posibilul să-mi iau fiul de lîngă mama lui. Kendall nu e deloc potrivită pentru a creşte un Burnwood. N-o să fie o mamă bună, pentru că n-a fost nici măcar o soţie bună. I-am lăsat toată libertatea să facă o carieră, ceea ce a fost un pericol făcîndu-şi duşmani din colegii ei. Am fost generos în privinţa banilor. Am tratat-o frumos şi niciodată nu mi-am neglijat responsabilităţile de soţ. Întreabă pe oricine. O să auzi că aveam o căsnicie perfectă.

Şi aşa îmi mulţumeşte ea. Spunînd tot felul de minciuni gogonate despre mine şi tatăl meu. M-a agresat fizic în locuinţa noastră şi m-a lăsat jos, fără cunoştinţă. M-a abandonat. Şi acum, după mai bine de un an, aflu că am un fiu. Are trei luni şi eu nici măcar nu ştiam că există! Ce monstru de femeie, să ascundă copilul de mine.

După ce îşi ascultă cu răbdare clientul, Quincy Lamar închise servieta diplomat şi se ridică.

– Un discurs excelent, domnule Burnwood. Un conţinut puternic. Rostit convingător. Foarte pasionat. M-aţi convins nu numai că nu sînteţi vinovat de crimele de care aţi fost acuzat, dar şi că sînteţi victima perfidiei incalificabile a doamnei Burnwood. Aveţi grijă să vă descurcaţi la fel de bine şi la proces.

Bătu în ușă pentru a-l anunța pe gardian că întrevederea se încheiase și, în timp ce aștepta să i se deschidă, adăugă:

– Atîta timp cît doamna Burnwood nu este de găsit pentru a apărea la proces, nimeni nu poate pune la îndoială această poveste sfîșietoare. Dar cînd va fi găsită – și puteți fi siguri că agenții federali scotocesc fiecare ungher – va fi nevoie de cîteva modificări.

După plecarea lui, Gibb și Matt avură doar cîteva clipe de singurătate înainte de a fi conduși spre celulele lor.

– Am un fiu, tată! Un băiat.

Gibb îl apucă de umeri.

– O veste grozavă, fiule. Sînt extrem de fericit. Dar va trebui să sărbătorim mai tîrziu. Din păcate, n-avem timp acum pentru asta. N-am deloc încredere în fandositul ăla de avocat.

– Nici mie nu-mi place. Vrei să renunțăm la el și să luăm pe altcineva?

Gibb clătină din cap.

– Toți avocații sînt incompetenți într-un fel sau altul. Pot fi șireți și neloiali, chiar dacă îți sînt rude, spuse el sec. N-ar fi trebuit să ne bazăm niciodată pe el, sau pe oricine altcineva, ca să gîndească și să acționeze pentru noi.

Matt păru nedumerit.

– Ce vrei să spui?

– A venit timpul să ne ocupăm noi înșine de problemă.

Lottie citi scrisoarea pentru a doua oară. Apoi a treia oară. Mesajul era impertinent, îndrăzneț și la obiect.

Mototoli foaia de hîrtie și o aruncă pe jos, după care scoase o înjurătură și se duse la fereastră, privind curtea

neîngrijită. La fel de clar ca și scrisoarea, spunea: *„Aici locuiește un gunoi"*. Charlie fusese nu numai un soț jalnic, dar și un susținător jalnic. Ea nu putuse să-și permită niciodată să facă acel loc să arate frumos.

Eh, la ce altceva se așteptase? Că o căsnicie avea să facă minuni în viața ei?

Își avea originea în gunoi și un gunoi avea să fie întotdeauna. Știa asta. Și Charlie știuse. Și Matt știa. De fapt, așa îi spusese încă de prima oară cînd îi vorbise.

Erau în clasa a patra cînd el o acostase în drum spre casă după ce plecaseră de la școală. Și-a dat drumul de pe crengile joase ale unui copac, trăgîndu-i o sperietură grozavă și tăindu-i calea.

– Te crezi mare, nu-i așa, roșcato? Ei bine, să știi că nu ești. Tatăl meu zice că ai tăi sînt niște gunoaie și că n-ar trebui să am de-a face cu d-ăștia ca voi.

– Și eu zic că tu și taică-tău sînteți niște rahați. O să fiu bucuroasă să n-am de-a face cu tine, Matt Burnwood. Și acum cară-te din fața mea.

Încercase să treacă pe lîngă el, dar Matt făcuse un pas în lături și o apucase de umeri.

– Ce te grăbești așa?

A încercat să o sărute, dar ea l-a lovit cu genunchiul și a fugit.

Abia după cîțiva ani, el și-a luat inima în dinți și a încercat din nou să o sărute. De data aceasta, ea l-a lăsat. Și, din ziua aceea, au fost conștienți unul de celălalt, așa cum erau conștienți de faptul că nimic serios nu putea să fie între ei. Încă din copilărie înțeleseseră nuanțele care le deosebeau castele. Proveneau din clase sociale diferite și bariera nu putea fi doborîtă.

Cu toate acestea, flirtaseră, fluturînd drapele roșii în fața sexualității lor în formare, care tot crescuse în intensitate, pînă într-o după-amiază caniculară cînd s-au întîlnit lîngă un pîrîu pe dealuri. Dezbrăcîndu-se pînă la lenjeria intimă, se hîrjoniseră în apă. Matt propuse să vadă care din ei rezista mai mult sub apă.

El cîștigase, bineînțeles. Ca premiu, îi ceruse să-și scoată sutienul și să-l lase să-i vadă sînii. Dincolo de aroganța lui, ea detecta o vulnerabilitate pe care o găsea foarte plăcută.

Își scosese sutienul.

El o privise.

Apoi, privitul se transformase în atins. Atingerea lui fusese șovăitoare și blîndă. De aceea îl lăsase să facă lucruri pe care le interzicea altor băieți. În curînd, îl atingea și ea.

Acea primă oară fusese ceva stîngaci și incomod. Matt fusese neîndemînatic și nerăbdător; ea, dornică să-i facă plăcere. Dar își amintea cum le frigea pielea, cum respirau întretăiat, cum le băteau inimile și cum oftau de fericire. Dorința lor fusese sinceră și lipsită de rușine. Și, în multe privințe, nevinovată.

Acum, stînd cu capul lipit de geamul murdar, lacrimile îi șiroiau pe obraji. Îl iubise la nebunie pe Matt Burnwood atunci. Și acum la fel. Și avea să-l iubească întotdeauna.

De aceea îl lăsase să o folosească. Îi recunoștea disperarea din spatele dorinței pentru ea și îi răspundea. Îi satisfăcea o nevoie și bănuia că nu era în totalitate ceva sexual.

Ea era răzvrătirea personală a lui Matthew Burnwood pentru faptul că era Matthew Burnwood. Atinsese toate

țintele pe care i le pregătise tatăl lui. Se ridica la nivelul așteptărilor pe care i le impuneau alții. Întotdeauna acționa cum era de așteptat din partea lui. Relația cu ea era singura abatere pe care și-o permitea.

Faptul că trebuia ținută secret făcuse parte din atracție. Ea era exact opusul femeii pe care toată lumea se aștepta să o aibă el. Dacă ar fi fost cît de cît acceptată în cercurile sociale din care făcea parte familia Burnwood, probabil că Matt și-ar fi pierdut demult interesul față de ea. Dar continuase să se ducă la ea de-a lungul anilor tocmai pentru că era atît de nepotrivită.

Totuși, știa că, în felul lui, Matt o iubea. Nu avea să iubească pe nimeni atît de mult ca pe tatăl lui. Nimeni nu avea să primească din partea lui loialitatea oarbă și devotamentul pe care i le rezerva lui Gibb.

Pentru acel motiv, Lottie o simpatiza pe Kendall Deaton, care se măritase cu Matt cu un optimism atît de mare. Cînd era vorba de sentimentele soțului ei, lui Kendall nu îi plăcea deloc că venea după socrul ei și se părea că făcuse acest lucru cunoscut. Chiar înainte să divorțeze de ea, Matt se plînsese adesea că soția lui era prea sinceră.

Și atunci Lottie ce era? Un preș de șters pe picioare? O amantă ascultătoare și nepretențioasă?

Răspunsul era foarte clar în scrisoarea pe care o primise de la Matt în ziua aceea. Se aplecă, o luă de jos și o întinse pe masă, netezindu-i încrețiturile.

Matt avea nevoie de ea acum, mai mult decît oricînd și decît avea să mai aibă vreodată.

Privi lucrurile vechi și decolorate din jur, plafonul pătat de apă, podeaua de lemn care scîrțîia la fiecare pas.

„Mai bună de-atît, viața mea n-o să fie niciodată", își spuse ea cu tristețe.

După ce Kendall dispăruse din oraș, procesul lui Lottie fusese amînat pînă se găsise un alt avocat, a cărui primă măsură fusese de a cere o amînare care să-i permită să studieze cazul și să-și pregătească strategia. Curtea îi acceptase solicitarea. Ținînd seama că situația se complicase atît de mult, puteau să treacă alte cîteva luni pînă avea să se stabilească o altă dată pentru procesul ei.

Dar Lottie voia să scape cît mai repede posibil. Indiferent de rezultatul procesului, pînă cînd avea să fie judecată pentru uciderea lui Charlie, viața ei avea să rămînă în nesiguranță. Nu era închisă, dar, cu siguranță, nici liberă.

Nu avea nici soț, nici copii, nici rude. Avea doar o casă, numai că era un adăpost, nu un cămin. Nu avea nici o poziție în cadrul comunității.

Singura fericire o găsise în brațele lui Matt Burnwood. Il iubea, în ciuda slăbiciunilor și a prejudecăților lui.

Citi din nou scrisoarea pe care el i-o scrisese din celula de la închisoare. Il cerea un serviciu imens. Dacă îl servea, își risca viața.

Pe de altă parte, după ce își făcuse inventarul vieții, știa foarte bine că nu avea absolut nimic de pierdut.

CAPITOLUL 31

– Au evadat!

Cel care aducea acea veste şocantă era un ajutor de şerif a cărui singură sarcină era de a da îndrumări și de a-i ajuta pe cei care aveau treabă în incinta tribunalului din Prosper.

Nu putea spune că era prea ager. Abia reuşise să treacă examenul pentru obținerea acelei slujbe. Dar îl trecuse și purta cu mîndrie uniforma kaki și insigna. Gulerul scrobit al cămășii era prea larg pentru gîtul lui slăbănog.

Numele lui era Lee Simon Crook. Era văr cu Billy Joe și cu gemenii.

Luther Crook se pregătea să lovească în clipa în care Lee Simon dădu buzna în sala de biliard, dînd vestea care îl făcuse să vină în fugă de la tribunal. Înjurînd pentru că ratase lovitura care i-ar fi adus înapoi cei zece dolari pe care îi pierduse mai devreme, Luther se întoarse brusc, cu pumnii încleștați, gata să sară la bătaie.

– Lee Simon, idiot ce ești! Ar trebui să te calc în picioare. Aveam...

– Taci, Luther, îi porunci Henry de pe scaunul lui de la bar. Ai zis ceva de cineva care a evadat, Lee Simon?

– Au evadat. Din închisoare.

Luther își apucă vărul de mînecă și îl răsuci.

– Cine a evadat, dobitocule?

– Cei doi B-B-Burnwood.

– Ce naiba tot îndrugi acolo? Jură pe ce ai mai sfînt.

El făcu semnul unui X în dreptul pieptului concav.

– Acu' vreo zece minute. E un vacarm acolo. Am profitat și m-am furișat afară ca să vin să vă spun.

Chiar și în miezul zilei erau întotdeauna cîțiva oameni în sala de biliard, indivizi care își pierdeau timpul bînd bere și mormăind despre poșta care întîrzia mereu să le aducă pensiile.

Încruntîndu-se, Henry își trase vărul într-un ungher mai întunecat, făcîndu-i semn lui Luther să li se alăture.

– Ai de gînd să plătești? întrebă adversarul lui Luther.

Acesta aruncă o altă bancnotă de zece dolari pe masă, lăsă tacul și se duse lîngă fratele său, așa încît stăteau față în față cu vărul pe care îl chinuiseră toată viața. Cei doi gemeni făceau un adevărat iad din orice întîlnire de familie din cauza progeniturii inferioare din punct de vedere fizic a fratelui tatălui lor cu a treia soție.

Însă, acest lucru le cîștigase afecțiunea, admirația și loialitatea lui Lee Simon. Faptul că verii lui se aflau adesea de partea cealaltă a legii părea să-l facă să-i placă și mai mult.

– Mi-ați spus să fiu atent pe-acolo, începu el, arătînd cu degetul mare în direcția tribunalului. Ei bine, exact

asta am și făcut. Sigur nu m-am așteptat să se-ntîmple ceva atît de interesant.

– Ce s-a-ntîmplat?

– Au fugit. Matt și cu taică-său. În plină zi.

– Cum? Au doborît gardianul?

– L-au ridicat, vreți să spuneți, zise Lee Simon rîzînd.

– Hm?

– Domnișoara Lottie Lynam...

– Da... spuseră gemenii în cor.

– Eh, de cîteva zile venea să-l vadă pe Matt regulat. Îi aducea cheeseburgeri și prăjituri cu cremă de cocos, reviste, cărți, chestii din astea.

Se aplecă peste masă și abordă un ton conspirativ.

– Știți cît de bine e făcută? Ei, se unduia pe-acolo de parcă ar fi fost regina din Sheba. I-a zăpăcit pe toți, inclusiv pe gardieni. Chiar și pe mine. La naiba, om purta noi uniformă, dar pe dedesubt tot bărbați sîntem, nu?

– Da, are niște țîțe cît farurile, zise Luther pierzîndu-și răbdarea. Spune odată.

Lee Simon linse saliva care i se forma adesea în colțurile gurii.

– Așa că Lottie apare azi, îmbrăcată într-o rochie foarte strîmtă, și are grijă să atragă atenția tuturor, inclusiv pe a bătrînului Wiley Jones.

Lăsîndu-se furat de poveste, avansă și mai mult pe scaun. În colțurile gurii i se adună și mai multă salivă.

– Wiley i-a dat drumu' în zona de vizite, da' ea se împiedică și i se răstoarnă poșeta. Pe urmă s-a lăsat în patru labe ca să-și adune lucrurile și am auzit că lu' Wiley îi ieșiseră ochii din orbite. Am mai auzit și că n-ar fi avut

nici un fel de lenjerie pe dedesubt, dar ăsta s-ar putea să fie un zvon. Sau o dorință.

– Dacă nu treci mai repede la subiect...

– Gata, gata. Nu vreau să omit nimic, spuse el trăgînd aer în piept. Știți cum se agită toată lumea în jurul lu' Gibb Burnwood, nu? Eh, majoritatea gardienilor considerau că era tratat prea dur, așa că îi păzeau mai relaxat. Cînd domnișoara Lottie s-a împiedicat, Wiley și-a părăsit postul și a dat fuga s-o ajute. În timp ce el îi aduna de pe jos rujul și guma de mestecat, Matt și Gibb au ieșit frumușel din celulă. Lottie i-a mulțumit lu' Wiley pentru ajutor și apoi a zis: „Doamne sfinte, nu pot să mă duc la prietenii mei arătînd așa!" Și-a aranjat părul, și-a netezit rochia și s-a dus în camera de toaletă cea mai apropiată, unde o așteptau Matt și Gibb. A încuiat ușa, ei s-au îmbrăcat cu lucrurile pe care ea le ascunsese acolo cu alt prilej, după care au ieșit toți pe ușa din față, s-au urcat în mașina ei și și-au luat tălpășița foarte frumos. Cîțiva i-au văzut ieșind din clădire. Ei au zîmbit, le- au strîns mîinile, au spus că li se aprobase cauțiunea și nu-i așa că era minunat? Dreptatea învinsese. Sistemul funcționa. Chestii din astea. Au un curaj nemaipomenit tipii ăștia. Wiley săracu' nici măcar nu și-a dat seama ce s-a-ntîmplat. Cînd a-nceput gălăgia, el stătea liniștit pe scaun așteptînd ca domnișoara Lottie să iasă de la toaletă. Era așa de amețit că nici nu știa că ei dispăruseră!

– Și acum unde sînt?

– De cînd au plecat?

– Stați puțin, verilor. Ajung și la asta. Totuși, nu mi-ar displăcea ceva cu care să-mi ud gîtleju', zise Lee Simon, uitîndu-se spre bar.

Henry îi făcu semn barmanului, care îi aduse ajutorului de șerif o bere.

– N-ar trebui să beau cînd sînt în uniformă, da' n-o să stea nimeni să mă miroasă cu toată harababura de-acolo, zise el sorbind spuma. Nu l-am văzut cu ochii mei, da' am auzit că agentu' ăla de la FBI, Pepperdyne – ce mai nume, nu? – atunci cînd a auzit vestea, a făcut o adevărată criză. Vrea să știe cum se-ntîmpla să-i păzească un bătrîn cu capul la fund. A-ntrebat cine l-a pus pe Wiley în postul ăla. Se zice că, dacă vorbele ar fi putut ucide, toată lumea ar fi fost moartă acolo, inclusiv cîțiva din propria lui echipă.

– Cum i-a scos Lottie din oraș? întrebă Henry.

– Lumea bănuiește că avea altă mașină pregătită undeva. Chiar înainte să fug încoace, am auzit că au găsit-o pe a ei sub un pod pe autostradă. Nimeni nu i-a văzut cînd au făcut schimbarea. Toate mașinile familiei Burnwood sînt confiscate. Trebuie să fi luat mașina din altă parte, dar nimeni nu știe de unde. Bănuiesc că au ajunș departe.

– Încotro s-au dus?

Lee Simon ridică din umerii osoși.

– Nimeni n-are nici cea mai mică idee.

– Nici o idee? întrebă Luther.

– Ei bine, circulă niște zvonuri prin tribunal. Bîrfe, în mare parte, spuse el luînd încă o înghițitură de bere. Toată lumea e de părere că se duc după fosta nevastă a lu' Matt ca să-i închidă gura. De-aia a făcut Pepperdyne o criză. Ea e cea care zice că ei l-au omorît pe chinezu' ăla care a dispărut din pușcărie. A zis că i-au tăiat scula și l-au crucificat, șopti el.

Henry și Luther erau dezgustați de prostia lui.

– Am auzit că le-a scăpat din mînă polițiștilor care o aduceau aici să depună mărturie.

– Așa e. Dar nimeni nu știe unde se află, spuse Lee Simon cu o voce mai scăzută. Pun pariu că ați da orice să știți.

– Exact, Lee Simon. Nu ești deloc prost.

Lee Simon fu încîntat de laudele primite din partea verilor lui mai mari, mai duri și mai răi.

– Mama zice că dați vina pe doamna Burnwood pentru faptu' că Billy Joe a fost trimis la închisoare. Și ai zice că mama voastră nici acum nu și-a revenit.

Billy Joe își revenise, în cele din urmă, de pe urma rănii și fusese trimis la un sanatoriu, unde i se pusese o proteză. Nici nu învățase bine să o folosească și îl și atacase pe unul din terapeuți. Folosind brațul mecanic ca armă, îl lovise zdravăn la cap.

De data aceasta, fu judecat ca un adult, condamnat și, în prezent, se afla într-un institut corecțional. Necazurile lui Billy Joe se trăgeau numai de la avocata din Prosper, care îi trăsese pe sfoară.

– N-ar fi trebuit să avem încredere în ea niciodată, spuse Henry schițînd un zîmbet amar. Ce știu muierile despre avocatură?

– Absolut nimic, zise Luther. Altfel frățiorul nostru n-ar fi fost în pușcărie.

– Și ar mai avea încă brațul drept.

Lee Simon își goli halba și rîgîi grosolan încercînd să-și impresioneze verii.

– Trebuie să mă-ntorc. Știam că vreți să aflați ultimele noutăți.

Cei doi frați murmurară absenți un „La revedere". Luther se ridică apoi și îi luă locul lui Lee Simon, ca să

poată sta față în față cu fratele său. Se priviră cîteva clipe, după care Luther întrebă:

– La ce te gîndești?

– Tu la ce te gîndești?

– Eu te-am întrebat primul.

Henry își bătu bărbia ca un școlar care se gîndea la o lege a fizicii foarte complicată.

– Ar fi mare păcat dacă cineva – chiar Gibb și Matt – ar omorî-o pe doamna Burnwood înainte să avem noi ocazia.

– Mare păcat.

– N-aș mai putea să mă privesc în oglindă.

– E vorba de mîndria familiei.

– Onoare.

– I-am jurat mamei c-o s-o facem pe Kendall Burnwood să plătească pentru tot ce i s-a-ntîmplat lui Billy Joe.

– N-ar fi trebuit să se pună cu noi.

– Dacă vrem să ne ținem promisiunea pe care i-am făcut-o mamei...

– Trebuie s-o găsim înaintea lor, spuse Henry ieșind din separeu și făcîndu-i semn fratelui său să-l urmeze. Hai să vedem ce zice și mama.

Aceasta găsi că era o idee excelentă și mai adăugă și un impuls la care gemenii nu se gîndiseră, dar care era pe placul lor.

Cu un licăr de neastîmpăr în ochi, mama le puse o întrebare:

– Cine știe ce-o să fie în stare să facă bătrînu' Burnwood dacă o să-i rezolvăm noi problema? Hm? Doar are o grămadă de bani, nu?

Henry fu primul care înțelese unde bătea mama și îi făcu cu ochiul fratelui său.

– Pun pariu că ar fi gata să scape de ceva bani decît să dea socoteală el însuși în fața legii.

Cînd se făcuse publică povestea despre Frăție și familia Crook aflase de existența unui grup secret care opera printre ei, fuseseră tare furioși – dar numai pentru că ei nu fuseseră invitați în rîndurile ei. Lupta pentru păstrarea orașului pur din punct de vedere rasial și pentru alungarea străinilor, li se păruse o idee grozavă și nu înțelegeau de ce niște oameni erau pedepsiți pentru așa ceva.

Bineînțeles că nici prin cap nu le-ar fi trecut că judecătorul Fargo poruncise să i se reteze brațul lui Billy Joe pentru a le da atît lui, cît și lui Kendall Burnwood, o lecție de respect. Nu știau nici că și lor li se rezervase o pedeapsă aspră pentru că îndrăzniseră să amenințe un membru al familiei Burnwood, mai precis pe Kendall. Totuși, alte chestiuni mai presante îi forțaseră pe membrii Frăției să se ocupe de alte lucruri.

În mod greșit, familia Crook o considera pe Kendall vinovată de toate nenorocirile lor. Încă din ziua în care Billy Joe fusese luat de lîngă ei, începuseră să-și pună la cale răzbunarea. Spargerea parbrizului ei, scrisorile de amenințare și șobolanul mort nu fuseseră decît niște mărunțișuri.

Pentru a-i distruge biroul, îi ceruseră ajutorul lui Lee Simon, care le dăduse drumul în clădire după orele de program. În schimb, gemenii găsiseră o femeie, care, pentru douăzeci de dolari, fusese de acord să-și petreacă o noapte întreagă în compania lui Lee Simon. Gemenii consideraseră tîrgul încheiat; vărul lor fusese în culmea fericirii.

Planul lor, schițat de mama, era de a continua cu hărțuirea doamnei Burnwood pînă cînd aceasta avea să aibă un „accident“ mortal. Numai ea avea să știe, cu cîteva clipe înainte să moară, că familia Crook se răzbunase.

Din păcate, înainte ca marele final să fie pus la cale, doamna Burnwood părăsise orașul cu o destinație necunoscută. Furioși din cauza acelei ratări, Henry și Luther se îmbătaseră criță și dăduseră foc unui șopron numai ca să se simtă mai bine.

Totuși, nu uitaseră de jurămîntul de răzbunare. Ura pe care o simțeau față de Kendall Burnwood nu se stinsese deloc în anul care trecuse de la dispariția ei. Cînd auziseră că fusese descoperită în Colorado și urma să fie adusă înapoi în Carolina de Sud, sărbătoriseră cu o altă beție și dezvirginarea unei nepoate în vîrstă de doisprezece ani.

Abia își reveniseră din mahmureală, cînd aflară că obiectul răzbunării lor le scăpase polițiștilor și se afla undeva, în libertate. Gemenii căzuseră din nou pradă unei profunde dezamăgiri.

Acum, însă, vestea pe care le-o dăduse Lee Simon le reaprinsese dorința de răzbunare. Mama se gîndise la o cale de a-și umple buzunarele în același timp. Se așezară cu toții la masa din bucătărie în fața unei sticle de whisky pentru a toasta pentru promisa prosperitate și pentru a pune la punct planul.

– Dar am auzit că are un copil, zise Luther încruntîndu-se. Ce facem cu el după ce o omorîm?

Mama îi trase una în falcă.

– Prostule! I-l aduci bătrînului Burnwood, bineînțeles. Probabil c-o să plătească dublu.

Gemenii rînjiră unul la celălalt. Cînd era vorba de afaceri, mama era extraordinară, nu?

CAPITOLUL 32

– Copilul?

Kendall se mişcă uşor.

– Hmm?

– Îl aud pe Kevin plîngînd.

– A dormit mai mult decît mă aşteptam, aşa că nu pot să mă plîng, spuse ea şi se dădu jos din pat, punîndu-şi capotul. Te superi dacă-l aduc aici?

– Ăăă.... nu.

Oare ce îi cauzase aversiunea aceea faţă de copii? se întrebă ea ducîndu-se în camera lui Kevin.

În coşmarul pe care îl avusese de atîtea ori îi strigase lui Pepperdyne să-i facă să nu mai plîngă. Oare auzea copii plîngînd în vis? Şi ce legătură aveau cu munca lui? Ce întîmplare continua să-l chinuiască, oare?

Aceasta era doar una din numeroasele întrebări pe care ar fi vrut să i le pună dacă situaţia ar fi fost alta. Ce ironie, ca amnezia lui să fie protecţia ei fragilă, în timp ce era, de asemenea, o barieră impenetrabilă care o împiedica să afle ceva personal în legătură cu John McGrath.

Nu știa nimic. Nici ziua lui de naștere, nici cel de al doilea nume.

Era un străin pentru ea. Și, totuși, atît de familiar.

Îi cunoștea fiecare nuanță a vocii, forța și timbrul, dar nu știa nimic despre convingerile lui. Îi știa fiecare semn și cicatrice de pe trup, dar nu și cum le obținuse. Degetele ei îi cercetaseră fiecare centimetru al pielii, dar habar nu avea cîte alte femei îl mai mîngîiaseră.

Poate era căsătorit.

Îndepărtă repede acel gînd neplăcut. Nu voia să se gîndească pe cine ar fi putut iubi el, pe cine ar fi putut să trădeze culcîndu-se cu ea. Nu putea fi făcut răspunzător pentru gesturile lui atîta timp cît suferea o amnezie, își spuse ea.

Vina avea să fie numai a ei și ea accepta acest lucru. Dintr-un impuls spusese că era soțul ei, crezînd că era un mod ingenios de a mai cîștiga timp. Nu se gîndise la răpire și la trăirea timp de cîteva săptămîni în preajma lui. Nu se gîndise la schimbările care s-ar fi putut petrece în el datorită conviețuirii cu ea și Kevin, la îmblînzirea lui, într-un fel.

Cu siguranță că nu se gîndise că ar fi putut să se îndrăgostească de el.

A doua zi dimineață, după ce făcuse dragoste cu el, cunoscuse un moment de panică. El venise în spatele ei în timp ce se afla în dreptul chiuvetei din baie. Cînd o apucase de braț și o răsucise, ochii lui fuseseră atît de strălucitori, încît ea fusese sigură că își recăpătase memoria.

Dar licărirea pe care ea o luase drept furie era, de fapt, pasiune. O sărutase apăsat, liniștind-o. Știa că, atunci cînd avea să- și recapete memoria, avea să fie extrem de

feroce și avea să facă tot ce-i stătea în putință pentru a o duce în Carolina de Sud. Era o certitudine la care nici măcar nu voia să se gîndească.

După ce îi schimbă scutecele lui Kevin, se întoarse în dormitor cu băiețelul în brațe. John se propti într-un cot și o privi cum îl ținea la sîn. Pumnul mic al copilului o lovea în timp ce el îi căuta sfîrcul. Ea îl dirijă și el se agăță cu poftă.

– Ce lacom e, remarcă John.

– Are o poftă de mîncare extraordinară.

– De ce a fost născut prin cezariană?

Ea netezi puful de pe capul lui Kevin.

– Și-a făcut cunoscută independența chiar înainte să se nască, spuse ea zîmbind. A refuzat să iasă în poziția corectă. Doctorul a încercat să-l întoarcă, dar el nici n-a vrut să audă. Bănuiesc că din vanitate. Nu voia să-și strice forma perfectă a capului.

Șovăitor, John întinse mîna și atinse tîmpla lui Kevin, în punctul unde pulsul zvîcnea sub o piele străvezie. Apoi îi acoperi capul, avînd grijă să nu-i atingă punctul moale.

– E un copil frumos.

– Mulțumesc.

– Seamănă cu tine.

– Zău?

– Zău. Și tu ești frumoasă.

Privirile li se întîlniră.

– Crezi?

– Da.

– Mai ales părul, nu?

El se uită la părul ei.

– Ai putea să lansezi o nouă modă.

– Coafură John Deere.

– Cine-i ăsta?

– N-are importanță, spuse ea rîzînd ușor.

– Așa e. N-are importanță. Tot frumoasă ești.

Ea știa că vorbea sincer. Și, după părerea ei, și el era frumos. Nu în stil clasic, bineînțeles. Dar trăsăturile lui erau captivante și extrem de masculine.

De fapt era ciudat că îl găsea atît de atrăgător, deoarece era exact opusul lui Matt din punct de vedere fizic, iar ea considerase că Matt era cel mai frumos bărbat pe care îl văzuse vreodată.

Matt era înalt și zvelt. John era la fel de înalt, dar mai solid. Matt era blond; părul lui John era negru cu cîteva fire albe. Matt avea trăsături fine, patriciene, dar erau prea simetrice ca să fie interesante. Chipul lui John văzuse multe greutăți, dar trăda foarte mult caracter.

Și îi plăceau ochii lui, a căror culoare era un amestec de verde și căprui. Își schimbau culoarea dominantă în funcție de starea lui de spirit.

Putea să fie extrem de aspru, dar acest lucru nu făcea decît ca zîmbetele și glumele lui rare să fie cu atît mai deosebite. Avea o oarecare răutate în el, dar ea bănuia că aceasta se datora unei copilării nefericite. Mai bănuia că nu se bucurase de prea multă dragoste în acea vreme. Nu învățase cum să-și exprime sentimentele și afecțiunea, acesta fiind motivul pentru care era stîngaci în relațiile cu oamenii. Dar era capabil de simțăminte profunde și nu ezita să se lase pradă lor. Aducîndu-și aminte cum se ocupase de adolescenții aceia, își dădu seama că ar fi făcut orice pentru a-i apăra pe ea și pe Kevin.

Era dur, dar putea să fie și incredibil de tandru, așa cum fusese noaptea precedentă, cînd privirea lui păruse să-i învăluie chipul ca într-o ceață ușoară.

– Ai mai făcut asta vreodată? o întrebase el cu o voce răgușită.

– Ce anume?

– Ai mai luat-o așa?

Ea roșise puternic, își ascunsese fața în umărul lui și clătinase din cap.

– De ce?

Ridicîndu-și capul, ea îl privise în ochi.

– N-am mai vrut s-o fac pînă acum.

Timp de un moment îndelungat, el continuă să o privească pătrunzător; apoi, mormăind o înjurătură, o strînse în brațe și își lipi bărbia de creștetul capului ei.

După cîtva timp, ea îl întrebase cu timiditate:

– N-am făcut-o cum trebuie?

Răspunsul lui fusese un geamăt ușor.

– Ah, da, da. Foarte bine.

Continuase să o țină în brațe, mîngîindu-i spatele și șoldurile, iar în cele din urmă, o ridicase deasupra lui, pentru a-și ascunde erecția.

– Nici asta n-am mai făcut, recunoscuse ea.

– Nu trebuie să faci nimic. Doar să fii tu însăți.

Îi cuprinsese bărbia, conturîndu-i buzele cu degetul mare, despărțindu-le, atingîndu-i dinții și limba. Apoi îi acoperise sînii. În timp ce el i-i apăsase, i-i mîngîiase și i-i frămîntase, ea se mișcase cu o pasiune din ce în ce mai mare.

– Dumnezeule, șoptise el cuprinzîndu-i mijlocul cu mîinile pentru a o ține și a o dirija.

Apoi își strecură o mînă printre trupurile lor și, cu degetul mijlociu, îi frecase mica protuberanță, făcînd-o să simtă o plăcere atît de intensă, încît avusese impresia că va muri.

Acum simțea o plăcere de altă natură, dar era la fel de intensă și poate la fel de importantă. În timp ce Kevin sugea și John privea, ea aproape că ajunse să creadă că formau cu adevărat o familie.

Acest lucru și-l dorise întotdeauna, dar nu îl avusese – un bărbat care să o iubească, un copil, o familie. Se părea că destinul îi refuza împlinirea acelui vis simplu, așa încît era forțată să se prefacă. Temporar.

Nu putea să mai dureze mult. În orice clipă, acea fantezie se putea destrăma. John ar fi putut să-și recapete memoria dintr-o dată. Sau ofițerii federali ar fi putut să-i descopere și să dea buzna pe ușă pentru a o aresta sub acuzația de răpire. Sau – și de posibilitatea aceea se temea cel mai mult – cei doi Burnwood aveau să o găsească.

Erau vînători. Știau cum să ia o urmă. Trofeele lor erau împăiate și așezate pe pereții casei lui Gibb. Se simțea ca acele biete animale care fuseseră prinse în bătaia puștilor lor. Se temea că avea să fie următoarea lor pradă și Kevin le va cădea în mîinile mîrșave.

În orice caz, povestea aceea nu avea să aibă un sfîrșit fericit. Cel mai bun lucru pe care îl putea spera era să scape de John, să nu-l mai vadă niciodată și să rămînă o fugară tot restul vieții.

Asta însemna să-l părăsească acum, înainte ca el să-și recapete memoria și să-și dea seama că ea era prizoniera lui. Cînd el avea să priceapă că ea îl transformase într-un actor fără voie dintr-o poveste de scurtă durată, avea să o urască. Ea făcuse un lucru de neiertat. Îl făcuse să țină la

ea și la Kevin, știind că, în cele din urmă, avea să dispară, lăsîndu-l singur să înfrunte consecințele duplicității ei. Avea să o disprețuiască extrem de mult.

Spera să dispară pînă atunci și să nu fie nevoită să-i citească disprețul pe chip. N-ar fi putut suporta. Numai să nu cumva să creadă, nici măcar pentru o clipă, că momentele de intimitate fuseseră doar o manipulare.

Dar cum să găsească puterea de a-l părăsi cînd o privea așa ca în clipa aceea? Cum, cînd el îi atinse obrazul și o sărută profund și îndelung?

Pentru a-și înăbuși un suspin, Kendall își încleștă mîinile în părul lui și îl sărută cu toată forța iubirii și fricii ei. El o trase împreună cu Kevin în brațele lui și îi ținu astfel în timp ce copilul continua să sugă. Ea ar fi vrut ca acea dulce intimitate să dureze o veșnicie.

Nu se putea. Trebuia să-l părăsească.

Dar nu în seara aceea.

CAPITOLUL 33

– Ce crezi c-o să se întîmple cu noi, Matt? Cum o să se sfîrșească totul?

El îi mîngîie șoldul lui Lottie.

– Nu-ți face griji. Tata o să rezolve totul.

Ea se ridică în capul oaselor.

– Ba sigur că-mi fac griji, Matt. Am încălcat legea. Sînt o fugară.

– Tata s-a gîndit la toate.

Ea își trecu mîna prin părul de culoarea ruginei și rîse fără pic de veselie.

– Tatăl tău e un maniac, Matt, nu vezi?

– Șșș! O să te audă.

Privi nervos spre peretele care despărțea camera de motel a lui Gibb de cea în care se aflau el și Lottie.

Era un loc mizerabil, un șir de camere nenorocite cu pereți subțiri și covoare destrămate, un loc pe care l-ar fi ales amanții clandestini.

Matt nu considera că el și Lottie erau așa. Era împlinirea unei povești de dragoste care începuse pe vremea cînd hormonii lui erau încă dezorientați. Pe

atunci nu știuse că fata pe care o dorea trupește avea să devină femeia pe care o iubea.

Cu două zile în urmă, adăugase și evadarea la lista delictelor de care fusese acuzat și pe care le comisese, dar Matt Burnwood nu fusese niciodată mai fericit. Cu Lottie era. În mod deschis. Cu aprobarea tatălui său.

Își dădu seama că ei i se părea naiv și, probabil, toți aveau aceeași părere, datorită faptului că avea o încredere atît de oarbă în tatăl său. Dar, într-adevăr, avea încredere în faptul că Gibb avea să rezolve lucrurile. Spusese că se va ocupa de situație și cuvîntul lui Gibb era aur curat. Nu se înșela niciodată. Din cîte își amintea Matt, tatăl lui avusese dreptate în orice privință. Era întruchiparea unui adevărat erou american.

Exact așa cum fusese bunicul Burnwood. Matt nu îl cunoscuse, dar știa totul despre el. Gibb îi povestise despre curajul inegalabil de soldat al bunicului. De fapt, Gibb cunoștea fiecare detaliu al chinului suferit de tatăl său în Pacificul de Sud și cum supraviețuise.

La fel cum Gibb își considera tatăl fără cusur, așa și Matt avea o încredere oarbă în Gibb. Nu știa să se fi înșelat vreodată.

Ei bine, poate o judecase greșit pe Kendall.

Gibb îl îndemnase să se însoare cu ea. Spusese că ea avea să fie paravanul perfect pentru activitățile Frăției. Prin ea, aveau să aibă mai mult acces la acei indivizi care, dacă nu erau exterminați, ar fi putut distruge fundația pe care fusese clădită America.

Teoretic, căsătoria cu avocata, care, în mod greșit crezuseră că era coruptibilă, fusese o idee grozavă. Din păcate, subestimaseră dorința de independență a lui Kendall. Nu fusese atît de maleabilă cum se așteptaseră ei

sau cum doriseră, dar acesta era defectul ei, nu al lui Gibb.

Matt recunoștea că tatăl lui putea fi înțeles greșit cu ușurință. Era obsedat de ideea de control. Cînd era vorba să fie desconsiderat, avea o memorie de elefant; nu uita și nu ierta niciodată o jignire. Odată ce îl înșela cineva, deveneau dușmani pe viață. Putea fi dogmatic și inflexibil cînd considera că avea dreptate. Și, cînd îi intra ceva în cap, persevera cu încăpățînare.

În ochii lui Matt, acelea erau calități, nu defecte. Era o chestiune de perspectivă. În timp ce alții îl considerau pe Gibb un radical, Matt îl admira pentru faptul că era devotat, curajos și consecvent. Gibb nu dădea niciodată înapoi de la ceea ce credea. Matt și-ar fi dorit să fie măcar puțin atît de puternic ca tatăl și bunicul lui.

Deși, dacă ar fi fost la fel de puternic ca ei, poate n-ar fi putut să o iubească pe Lottie atît de mult. Dacă faptul că o iubea era o slăbiciune, nu avea să încerce niciodată să și-o învingă.

– Te rog să nu fii tulburată, șopti el întinzîndu-se spre ea din nou.

La început, ea opuse rezistență, dar apoi se lăsă trasă înapoi în brațele lui.

El îi sărută ceafa, gîndindu-se cît de mult îi plăcea gustul pielii ei. Iubea totul la ea. De cîte ori îi explorase trupul, nu descoperise nici măcar un singur cusur. Era perfectă.

În afară de un singur lucru – faptul că era stearpă. Dacă nu ar fi fost acel lucru, probabil că el ar fi pus piciorul în prag, i-ar fi spus tatălui său că aceea era femeia pe care o voia și s-ar fi însurat cu ea cu ani în urmă.

Ea zîmbi cu tristețe.

– Pur și simplu nu vezi, nu-i așa, Matt?

– Să văd că ești frumoasă? Bineînțeles că văd asta. Toată lumea consideră că ești frumoasă.

– Ți s-a spălat creierul, dragul meu, și tu nici măcar nu-ți dai seama, spuse ea, după care ezită puțin și apoi îl întrebă: Matt, e adevărat ce se spune despre tine, tatăl tău și ceilalți? I-ați omorît pe acei oameni în cadrul unui ritual? L-ați mutilat și l-ați crucificat pe băiatul ăla?

El o sărută.

– Astea sînt lucruri care n-au nici o legătură cu noi, Lottie.

– Dar e adevărat?

– Tot ce-am făcut a fost făcut cu binecuvîntarea Domnului.

– Atunci, înseamnă că-i adevărat, spuse ea gemînd. Doamne, Matt. Nu-ți dai seama că ne aflăm în drum spre dezastru?

El o sărută ușor pe vîrful nasului.

– Ești pesimistă.

– Și tu ești un prost.

– Dacă tu chiar crezi asta, de ce ne-ai ajutat să fugim? De ce-ai venit cu noi?

Ea își strecură degetele prin păr și le strînse atît de tare, încît simți durere.

– Idiotule. Biet idiot frumos, spuse ea și Matt fu surprins cînd îi văzu ochii înotînd în lacrimi. Te iubesc, șopti ea apoi. Singura bucurie pe care am cunoscut-o în viață a fost iubirea pentru tine. O să continui să te iubesc, atîta cît o să mai dureze.

Se întinse apoi în pat și îl trase în jos cu ea.

Lottie închise apa și ieși de la duș. Întinse mîna spre prosopul subțire și murdar, dar, deodată, simți prezența cuiva în spatele ei, se întoarse și scoase un ușor țipăt de spaimă.

– Bună dimineața, Lottie, spuse Gibb. Ai dormit bine?

– Ce cauți aici?

– Bineînțeles c-ai dormit bine. Te-ai extenuat împreunîndu-te cu fiul meu.

Lottie își acoperi trupul cu prosopul. Dinții începură să-i clănțăne.

– Ieși afară de-aici. Dacă te găsește Matt...

– N-o să mă găsească. După cum știi, s-a dus după cafea și gogoși. A trecut pe la mine înainte ca să mă-ntrebe ce vreau. E un fiu atît de atent și de ascultător. În afară de momentele cînd e vorba de tine.

O felicitase pentru rolul îndrăzneț pe care îl jucase în evadarea lor și o lăudase pentru faptul că avea curajul și sîngele rece necesare pentru punerea în aplicare a planului lor.

Dar cuvintele acelea sunau fals. Nu era nici un pic de căldură în ochii lui cînd îi vorbea. Și acum, ea tremura doar parțial datorită faptului că era udă și goală. Îi era frică de el.

Gibb Burnwood îi inspirase frică întotdeauna, chiar și cînd era mică și se ducea la magazinul lui cu tatăl ei. Aversiunea ei era ceva instinctiv și animalic. Ca animalele de casă care antipatizau imediat un membru al familiei, aparent fără nici un motiv, ea simțea ceva respingător în Gibb Burnwood, dar, din cîte știa, nimeni altcineva nu mai simțea astfel.

Acum, după discuția pe care o avusese cu Matt cu o seară în urmă, știa de ce nu-i plăcea de Gibb. Era un om rău care își îndoctrinase fiul cu ideile lui bazate pe intoleranță și violență.

– Aş vrea să mă îmbrac, te rog, spuse ea încercînd să-şi păstreze vocea calmă, deoarece ştia că instinctul lui de vînător avea să-l facă să-i simtă frica.

– De ce? Întotdeauna ai fost mîndră de trupul tău. Cel puţin fiului meu i l-ai arătat ani de zile, făcîndu-l să moară de dorinţă. De ce să te prefaci că ţi-e ruşine acum?

– Uite ce e, nu ştiu ce ai impresia că faci, dar nu-mi place. Şi te asigur că nici lui Matt n-o să-i placă.

– Ştiu ce-i mai bine pentru Matt.

– Transformîndu-l într-un criminal? Asta numeşti a face ceea ce-i mai bine pentru fiul tău? Asta numeşti tu dragoste?

El o plesni cu dosul palmei peste faţă. Ea se clătină lîngă chiuvetă şi se agăţă de porţelanul rece ca să nu cadă. Pereţii păreau să se încline în timp ce nişte scîntei de un galben strălucitor explodau pe un fundal negru. Durerea întîrzie doar cîteva secunde. Cînd ajunse să fie înregistrată de creier, avu forţa lansării unei rachete.

– Tîrfă ce eşti. Cine te crezi de faci pe nevinovata cu mine?

O apucă de umăr şi o împinse în genunchi.

– Te rog, şopti ea. Nu. Orice...

Ştia că nu avea nici un rost să-l implore, aşa că închise ochii şi se rugă pentru prima oară în viaţa ei. Se rugă să-şi piardă cunoştinţa.

Dar el o apucă de părul ud şi îi trase capul în sus. Durerea şi umilinţa la care o supunea erau atît de cumplite, încît nu exista nici o şansă să leşine.

Urmînd instrucţiunile lui Gibb, Matt se dusese la un magazin aglomerat unde vînzătorii şi clienţii erau prea ocupaţi ca să mai dea atenţie unuia sau altuia.

Umplu trei căni de plastic cu cafea și cumpără o jumătate de duzină de gogoși. Nimeni nu se uită la el.

„Tata are întotdeauna dreptate".

Își folosi cheia pentru a deschide ușa.

- Salut, tată! zise el cînd îl văzu pe Gibb stînd pe singurul scaun din încăpere. Nu mă așteptam să te găsesc aici. Așa cum ai spus...

Deodată, scoase un țipăt și scăpă punga din brațe. Capacele cănilor săriră și cafeaua fierbinte i se vărsă pe pantaloni, dar el nu simți.

- Închide ușa, Matt.

Matt se uita îngrozit la patul în care Lottie stătea întinsă - goală, cu mîinile și picioarele răstignite și, fără nici o îndoială, moartă. Ochii îi încremeniseră deschiși și îngroziți. Gîtul îi fusese tăiat. Recent. Sîngele încă mai țîșnea din rană, cearceafurile erau îmbibate. Dintr-o arteră retezată, sîngele țîșnise pe peretele din spatele patului, stricînd un tablou prost care reprezenta un sînger în floare.

Gibb se ridică, trecu pe lîngă fiul său care era încremenit de groază și închise ușa. Una din cănile de cafea rămăsese intactă. Gibb o luă de jos, dădu la o parte capacul și luă o înghițitură.

Matt înaintă împleticindu-se și s-ar fi aruncat asupra trupului lui Lottie, dacă nu l-ar fi tras Gibb în spate.

- Nu exista altă soluție, fiule, spuse el cu blîndețe. Știi asta. Și-a omorît soțul cu sînge rece. L-a acuzat că ar fi violat-o și pe urmă l-a împușcat în somn. Ce fel de exemplu e pentru tinerele femei? Vrem cumva ca femeile noastre să-nceapă să creadă că, dacă soții lor își exercită asupra lor dominația dăruită de Dumnezeu și pretind să li se satisfacă dorințele, ele pot să-i omoare? Frăția o însemnase deja pentru a fi exterminată. Numai din

respect pentru tine ți-au aprobat cererea de amînare, dar pînă la execuția ei nu mai era decît o chestiune de timp. De fapt, i-am făcut o favoare. Am fost milos și iute. A murit în timp ce făcea ceea ce i-a plăcut cel mai mult.

Matt își privi tatăl cu ochi la fel de lipsiți de viață ca ai lui Lottie.

– Exact, fiule. A murit cu mine pe ea. Am încercat-o la fel cum Satana l-a încercat pe Domnul nostru în sălbăticie. Dar, spre deosebire de Isus, ea a cedat.

Se uită la cadavru.

Matt nu spuse nimic. Nu mai scosese nici un sunet după șocul de a o fi văzut pe Lottie moartă.

– Zvîrcolindu-se și implorînd ca o tîrfă, și-a desfăcut picioarele pentru a mă primi, zise Gibb. M-a sleit de puteri și m-a făcut să păcătuiesc, așa cum te-a sleit pe tine în toți anii ăștia. Poți să-mi mai vezi și acum sămînța acolo, amestecată cu a ta. Numai o stricată ar putea să facă un lucru atît de oribil.

Matt se uită, fără să vadă, la trupul așezat în acea poziție obscenă. Gibb îi puse mîna pe umăr.

– Era creația Diavolului, Matthew. O stricată a iadului. Dacă n-aș fi oprit-o eu, ar fi continuat să stîrnească dorințele bărbaților și să te corupă. Nu puteam să las să se-ntîmple așa ceva.

Matt înghiți în sec.

– Dar...

– Gîndește-te la fiul tău. În curînd o să fie cu noi. Nu puteam s-o lăsăm să-l pîngărească și pe el.

– N-ar... n-ar fi făcut așa ceva. Lottie era bună.

– Ah, Matt, cît de mult te-nșeli. Știu că ți-e foarte greu să-nțelegi acum dar, pînă la urmă, o să-ți dai seama că am dreptate. Iți aduci aminte cît de greu ne-a fost s-o eliminăm pe mama ta?

Matt dădu din cap amorțit.

– Am iubit-o pe femeia aia, fiule. Am iubit-o mult pe Laurelann, dar ea a întrecut măsura. A descoperit adevărul despre Frăție și a vrut să ne trădeze ducîndu-se să stea de vorbă cu cei care nu ne înțeleg misiunea. Trebuia să fie redusă la tăcere, Matt. Am plîns. Și tu ai plîns. Îți aduci aminte?

– Da.

– A fost dureros, dar necesar. Erai un copil pe-atunci, dar ai înțeles necesitatea acestui lucru, nu-i așa, fiule?

– Da.

– Cu timpul, durerea a trecut, așa cum ți-am spus c-o să se-ntîmple. Sufletul ți s-a vindecat. Ai învățat să nu-ți mai fie atît de dor de mama ta. Crede-mă, băiete, o să-ți fie mult mai bine fără această prezență dăunătoare în viața ta. S-ar putea chiar ca mariajul tău cu Kendall să fi rămas intact, ca noi să nu ne fi aflat în situația asta, dacă n-ar fi fost tîrfa asta. Cred că, în timp, după ce ne-ar fi înțeles țelurile, Kendall ar fi acceptat Frăția.

Dar mîndria nu i-ar fi dat voie niciodată să o accepte pe Lottie. Și pe bună dreptate. Comiteai un adulter, fiule. Dar nu era vina ta. Știu asta, zise el arătînd spre cadavru. Trupul ei a fost creat de Diavol în așa fel încît să te facă să arzi de dorință. Toată vina numai ea o purta. Te-a ispitit atît de mult, încît n-ai putut să reziști. Așa că nu plînge după ea.

Îl bătu pe spate.

– Acum hai să ducem lucrurile în mașină. Nu trebuie să lăsăm asta să ne împiedice să facem ceea ce trebuie – să-ți găsim fiul.

CAPITOLUL 34

Casa se afla la o distanță destul de mare de drum și se putea ajunge la ea mergînd pe o alee îngustă acoperită de pietriș și străjuită de copaci cu frunzișuri dese. Crengile se întindeau deasupra drumului, alcătuind un fel de acoperiș care oprea razele lunii.

Pentru ceea ce aveau ei de gînd, casa n-ar fi putut fi mai bine plasată.

Trecuse cu mult de miezul nopții. Timp de mai bine de o oră, nu trecuse nici măcar o mașină pe acel drum. Stingînd farurile, trecuseră prin dreptul intrării pe alee de cîteva ori înainte de a trage mașina la marginea drumului și de a opri motorul, după care așteptaseră să vadă dacă sosirea lor fusese observată. Timp de mai mult de șaizeci de minute, nimic.

– Crezi că-i acolo?

– N-o să știm decît cînd o să intrăm. Doar nu vrei să afișeze asta.

Întunericul îi învălui după ce coborîră din mașină, făcîndu-și drum printre copaci, două umbre înalte

contopindu-se cu atîtea altele. La treizeci de iarzi de poartă, se ghemuiră în dosul tufelor și studiară casa care înainte aparținuse lui Elvie Hancock, bunica lui Kendall.

Comunicînd prin semne, se despărțiră. Unul o luă în stînga, celălalt în dreapta. Evitînd luminișul, nu părăsiră întunericul pădurii care înconjura casa. Se apropiară de partea din spate a acesteia din direcții diferite și se întîlniră în dreptul unei magazii.

– Ai auzit sau ai văzut ceva?

– E liniște ca într-un mormînt.

– Asta nu-nseamnă că ea nu-i acolo cu copilul.

– Și McGrath?

– Cine știe?

Se priviră nehotărîți. În cele din urmă, unul îl întrebă pe celălalt:

– Ești gata?

– Să mergem.

Erau pregătiți să deschidă cu forța ușa din spate, dar descoperiră că era descuiată. Scîrții doar puțin cînd o deschiseră. Se furișară în cămară și, de acolo, în bucătărie.

Din cîte puteau să-și dea seama, era curat lună. Erau vase în chiuvetă, dar nimic îngrămădit pe dulap. Unul din ei deschise frigiderul pentru a vedea dacă era ceva înăuntru, dar cînd se aprinse lumina și motorul începu să zumzăie, îl închise repede.

Kendall se ridică brusc în capul oaselor.

– Ce-a fost asta?

– Ce anume?

Ceva o trezise și era inexplicabil de speriată.

– N-ai auzit nimic? îl întrebă ea în șoaptă.

John înălță capul și ascultă, dar casa era cufundată în liniște.

– Nu aud nimic. Cum era sunetul?

– Nu știu. Iartă-mă că te-am trezit. Bănuiesc c-a fost un vis.

– Urît?

– Probabil că da.

El puse din nou capul pe pernă și îi sărută umărul dezgolit.

– Copilul e bine?

– Da.

Îl opriseră pe Kevin cu ei în pat după ce mîncase și acum era cuibărit la pieptul lui Kendall. Ea stătea întinsă în curbura trupului lui John, cu șezutul lipit de burta lui. El îi trase pe amîndoi mai aproape. Ea se forță să se relaxeze. Cînd John o ținea atît de aproape, se simțea în siguranță.

Cu toate acestea, se bucura că încă mai avea pistolul ascuns într-un loc unde John nu îl putea găsi. Disprețuia armele. Masca morții de pe chipul lui Bama îi amintea cît de mult rău puteau face. Deși Matt se oferise de cîteva ori să o învețe să tragă, ea nu folosise niciodată o armă.

Dar pentru a-i salva viața lui Kevin, și pe a lui John, nu ar fi ezitat nici o clipă.

Se învîrteau prin casă de cinci minute în vîrful picioarelor, dar tot nu aflaseră dacă vînatul lor se adăpostise acolo sau nu.

Era imposibil de spus dacă locuise cineva acolo recent. Pentru a vedea mai bine aveau nevoie de o lanternă, dar nu îndrăzneau să o aprindă ca să nu se dea de gol.

După cîteva minute de căutări zadarnice, unul se întoarse spre celălalt și ridică din umeri. Celălalt îi făcu semn că trebuiau să se îndrepte spre dormitoare, locul unde ar fi trebuit să se afle cei care locuiau acolo.

Intrară pe hol, unul în spatele celuilalt. Erau trei uși. Tocmai voiau să intre în prima cameră, cînd cel care se afla în față se împiedică de ceva, dar îl evită la timp. Se aplecă și luă obiectul respectiv.

Era un ursuleț.

Îl ridică pentru a-l vedea și partenerul său. Își zîmbiră. Cel din frunte arătă spre o cameră și celălalt încuviință. Ușa era întredeschisă. O împinseră ușor și se deschise încet și fără zgomot.

Privindu-se din cîte o parte a ușii, numărară în gînd pînă la trei și apoi dădură buzna în cameră.

Kendall introduse exact cîte monede erau necesare. Legătura se făcu și auzi soneria telefonului de la celălalt capăt al firului. Strînse receptorul cu mîinile asudate.

Ricki Sue răspunse la al doilea apel.

– *Bristol and Mathers.*

– Eu sînt. Nu spune nimic. Putem să vorbim?

– Dumnezeule, trăiești! Am fost bolnavă, absolut *bolnavă* de grijă. Ești cea mai bună cură de slăbire pe care am ținut-o vreodată.

– Știam că trebuie să fii îngrijorată, dar n-am putut să risc să te sun mai înainte. N-ar fi trebuit s-o fac nici acum.

– Chiar l-ai răpit pe polițistul ăla? întrebă Ricki Sue în șoaptă.

– Oarecum.

– Ce-nseamnă asta? Da sau nu? Unde naiba ești?

– Pentru binele tău, n-o să-ți spun și nu putem vorbi mult. Probabil că au pus telefoanele sub urmărire.

– Nu mă-ndoiesc. Sheridan e plin de agenți federali care te caută.

Kendall nu era surprinsă. Dar, auzindu-și temerile confirmate, se simți îngrozitor.

– Au fost pe-aici de cîteva ori, spuse Ricki Sue. Au verificat absolut tot în legătură cu Kendall Deaton.

– Oh, Doamne.

– Ba au postat oameni chiar și în casa bunicii tale.

– Înăuntru? întrebă Kendall simțind că i se face greață.

Bunica ei nu ar fi suportat acest lucru.

– E o prostie și absolut inutil. Știind că e primul loc unde m-ar căuta, nici nu m-aș apropia de casa bunicii.

– Agenții n-au fost singurii care s-au gîndit că ai putea s-o faci, totuși. Azi-noapte, doi indivizi au pătruns înăuntru, evident așteptîndu-se să te găsească acolo.

– Doi indivizi? Cine erau?

– FBI-ul întinsese o capcană, dar n-a mers. Tipii au șters-o înainte să fie identificați. Au rupt-o la fugă spre mașină sub o ploaie de gloanțe care i-ar fi sculat și pe morți, dar autoritățile nu cred că au fost măcar răniți.

– Dar cine...

– Nu intra în panică, scumpo, dar s-ar putea să fi fost soțul tău și tăticul lui.

– Ei sînt în pușcărie, protestă Kendall cu un glas stins.

– Nu mai sînt. Au evadat acum trei zile.

Kendall închise imediat, dar rămase cu ambele mîini pe receptor, de parcă s-ar fi agățat de un colac de salvare. Îi era groază să se întoarcă, de teamă ca nu cumva să-i

vadă pe Matt și pe Gibb privind-o, zîmbind încîntați acum, că aflaseră unde era.

– Ai terminat cu telefonul, doamnă?

Kendall tresări brusc și apoi privi repede peste umăr. Un bărbat în echipament de baseball aștepta nerăbdător să dea un telefon.

– Vă rog să mă scuzați.

Se depărtă, ținîndu-și capul plecat. Nu părea nimic ieșit din comun la stația de benzină. Un client își făcea plinul. Un altul introducea monede în automatul de țigări. Doi mecanici stăteau sub o mașină care se afla pe liftul hidraulic, discutînd cu proprietarul.

Nimeni nu-i dădea nici cea mai mică atenție fetei cu înfățișare de băiat, îmbrăcat în blugi și adidași, care nu semăna absolut deloc cu fotografiile lui Kendall Burnwood, avocata dispărută.

Toată poliția din Sud căuta mașina pe care ea o luase din Stephensville. Era o țintă mișcătoare și ea risca enorm ori de cîte ori o conducea, dar trebuia să afle cum se mai desfășura vînătoarea și cît de puțin mai avea pînă să fie prinsă.

Se duse repede la mașină. Trebuia să schimbe măcar plăcuțele de înmatriculare cît mai curînd posibil. În mașină era o zăpușeală îngrozitoare, dar Kendall tremura cînd intră pe autostradă, pentru a se duce acasă.

Acasă?

Da. Casa aceea păruse un cămin pentru ea la fel de mult ca și casa bunicii ei din Sheridan. Bunicul ei primise ferma moștenire de la un unchi. Bunicul ei murise înainte să apuce să se bucure prea mult de ea, dar Kendall și bunica ei o folosiseră foarte bine în fiecare vară.

Imediat ce se lua vacanță, plecau la țară, unde leneveau. Uneori pescuiau, alteori conservau fructele proaspete pe care le cumpărau de la standurile de pe marginea drumului. Existau momente cînd se bucurau doar una de compania celeilalte.

Nu primiseră niciodată oaspeți acolo. Nimeni nu fusese invitat vreodată. Prietenii știau că, în fiecare an, la începutul lui iunie plecau din Sheridan și se întorceau abia după Ziua Muncii, dar nimeni nu știa locul unde se afla casa, de aceea, Kendall știuse că acolo era în siguranță.

Dar cîtă siguranță putea găsi oriunde, acum că Matt și Gibb erau liberi?

Probabil că Pepperdyne era înnebunit. Își pierduse martora principală, prietenul și acum și principalii suspecți. În general îi făcuse impresia unui individ cumsecade, în aparență dur. Nu îl putea urî pentru ceea ce era plătit să facă. Dar avea să facă tot ce-i stătea în putință să-l împiedice să pună mîna pe ea.

Cu toate acestea, prefera să fie arestată din nou decît să fie găsită de Matt și de Gibb. Și aveau s-o găsească. Singura ei șansă posibilă de supraviețuire era de a se afla mereu înaintea lor pînă cînd aveau să fie prinși și duși înapoi în pușcărie. Știa că ar fi trebuit să-l ia pe Kevin și să plece în seara aceea.

Și cu John ce făcea?

Deși se mai sprijinea încă într-o singură cîrjă, era aproape complet vindecat. Îl putea părăsi acum cu conștiința curată. Problema era că nu voia.

Dar, dacă îl iubea, nu era un motiv în plus să plece? Atîta timp cît se afla în preajma ei, el era în primejdie. N-ar fi lăsat nici în ruptul capului ca cei doi Burnwood

să se atingă de ea sau de Kevin, de care se lega din ce în ce mai mult. Ar fi fost în stare să-și piardă viața apărîndu-i și ar fi murit fără ca măcar să știe ce se petrecea.

Nu putea să lase să se întîmple așa ceva. Nu aveau nici un viitor împreună, dar, chiar dacă era să trăiască tot restul vieții fără el, voia să știe că era în viață.

Ce ar fi trebuit să facă? Să se predea?

Alungă imediat acel gînd. Ricki Sue spusese că oamenii FBI-ului fuseseră la firmă, puseseră întrebări, făcuseră cercetări în legătură cu ea. Dacă desçopereau ceva, credibilitatea ei se ducea pe apa sîmbetei.

Nu ar mai fi putut să servească drept martoră, așa că nu le-ar mai fi putut fi de ajutor. Ori aveau să o judece pentru răpirea lui John, trimițînd-o la închisoare, ori aveau să-i dea drumul, lăsînd-o fără protecție, la mîna lui Matt, a tatălui acestuia și a discipolilor lor.

Singura soluție era să dispară din nou. Se certă pentru că îl lăsase pe Kevin cu John în după-amiaza aceea. Dacă ar fi avut copilul cu ea acum, și-ar fi putut continua drumul. Ar fi suferit foarte tare că nu l-ar mai fi văzut pe John încă o dată, dar avea să-i fie și mai greu să-l părăsească după ce îl revedea.

Știa, însă, că trebuia să o facă.

– Cine a ratat?

Agenții care se aflau sub privirea încruntată a lui Pepperdyne nu suflau o vorbă. Le era teamă chiar să și respire.

– Ei bine?

Vocea lui tunătoare făcu să zdrăngăne geamurile secției de poliție din Sheridan, Tennessee, unde își

stabiliseră cartierul general după ce plecaseră din Prosper.

Unul din cei doi agenți implicați în misiunea din seara precedentă își făcu curaj, pînă la urmă.

– Supravegheam casa încă de la dispariția ei, domnule, dar nu se întîmplase nimic.

– Și?

– Și... ăăă... am ratat, zise agentul cu un glas stins.

– Domnule! zise celălalt agent șovăitor. Ne-a fost teamă să tragem crezînd că era doamna Burnwood. Sau șeriful McGrath.

– Așa e, domnule, adăugă și partenerul lui, bucuros că apăruse acea cale de scăpare. Dacă erau ei și aveau și copilul?

– Ei bine, din cîte știm, chiar ei erau. Sau poate erau Scufița Roșie și Lupul cel Rău. Nu știm cine era, nu? Pentru că nu i-ați identificat pe intruși și nu le-ați verificat mașina.

– Nu era doamna Burnwood, spuse un agent categoric. Erau sigur doi bărbați.

– Ah, sigur doi bărbați. Ei bine, asta mai limitează puțin problema. Poate erau Batman și Robin, spuse el expirînd și scoțînd un șuvoi de înjurături obscene odată cu aerul. O să vă petreceți o oră pe ziua de azi la un poligon pe care l-am instalat în cel mai însorit și mai fierbinte punct din zona asta. O să trageți pînă or să vă ia mîinile foc. Pentru că azi-noapte n-ați fost în stare să nimeriți nimic. Găsești că-i amuzant? tună el, deoarece unul din agenți zîmbise fără să vrea. O să stați două ore, la poligon. Și acum dispăreți din fața mea pînă nu mănfurii de tot.

Ieșiră pe rînd, închizînd ușa în urma lor. Rămas singur, Pepperdyne se așeză în fotoliu și își trecu mîinile peste față. Optimismul pe care îl simțise cînd se dusese înapoi în Stephensville și obținuse descrierea mașinii dispăruse demult.

Nu avusese nici o pauză de cînd începuse să lucreze la acel caz, cînd crezuse din greșeală că era vorba de o defecțiune a computerului. Dacă acela care mînuia atunci computerul, nu ar fi ignorat informațiile primite, Ruthie Fordham ar mai fi fost încă în viață, iar doamna Burnwood nu ar fi dispărut din nou, avîndu-l și pe John cu ea. Cînd ei își dăduseră seama de greșeală și dezlegaseră enigma computerului, John se îndrepta spre dezastru. Eforturile de a lua legătura cu el prin intermediul telefonului celular eșuaseră. După aceea îi apăruse în față copacul și memoria i se evaporase.

Isuse! Ce înșiruire bizară de evenimente.

Evadarea celor doi Burnwood din închisoare fusese încă o problemă majoră. Acum, nu numai că trebuia să-i găsească pe doamna Burnwood și pe John, dar trebuia să o facă înaintea acelor maniaci. Nu avea să fie ușor deloc. Ea izbutise să se piardă în Denver timp de un an întreg înainte ca ei să-i dea de urmă.

Nu era atît de proastă încît să se întoarcă în orașul natal, dar era evident că altcineva își închipuia că ar fi putut să o facă. Cu o seară în urmă, o căutaseră în casa bunicii ei.

Reacția lui Pepperdyne se baza la fel de mult pe teamă ca și pe furie și stînjeneală. Se temea că le cunoștea identitățile – știa cine erau cei doi intruși – Gibb și Matt Burnwood.

Se uită la fotografia doamnei Burnwood care fusese trimisă tuturor secțiilor de poliție din țară. După aceea se uită la fotografiile făcute la locul crimei care i se aduseseră cu mai puțin de o oră în urmă. Fotografiile trupului gol și însîngerat al lui Lottie Lynam îi întoarseră stomacul pe dos.

Adresîndu-se fotografiei care o înfățișa pe soția lui Matt Burnwood, Pepperdyne murmură:

– Doamnă, ai face mai bine să speri să te găsesc eu înaintea lui și a lui taică-său.

„Și ce naiba o fi făcînd și John în tot acest timp?“

CAPIȚOLUL 35

John o urmări pe Kendall cum se depărtă cu mașina, după care se duse în dormitor, unde Kevin stătea întins pe spate în coș.

– Uite care-i treaba... am un program foarte încărcat, așa că o să am nevoie de tot ajutorul tău, da? O să stai foarte bine aici singur. N-o să lipsesc mult. Nu *pot* să lipsesc mult. Stai liniștit pînă mă-ntorc.

Ezită, ca și cum copilul ar fi putut să-i spună ceva, dar Kevin făcea balonașe și își agita mîinile, nedînd nici un semn că s-ar fi supărat că era lăsat singur.

– Bine, atunci, zise John ieșind din cameră cu spatele.

Ieși apoi din casă și se afla pe la jumătatea luminișului cînd se opri brusc, avînd impresia că auzise un zgomot. Un sunet ca de sufocare? Un scîncet? Se gîndi la toate lucrurile oribile care s-ar fi putut întîmpla. Foc. Animale sălbatice. Insecte. Asfixiere.

– La naiba.

Se întoarse, sprijinindu-se în cîrje.

– Bine, prietene. Sper că ești în stare de asta, spuse el, după care adăugă încet: Sper că *eu* sînt în stare.

Își puse hamul pe care îl folosea Kendall uneori cînd ținea copilul la piept. Sprijinindu-și cîrjele de coș, își lăsă greutatea pe un picior și se aplecă să-l ia pe Kevin.

– Da, da, e foarte amuzant, îi murmură el băiețelului cînd acesta gînguri fericit.

După ce îl așeză bine, își luă cîrjele și porni din nou la drum.

– Să nu-i spui o vorbă despre asta maică-ti, pricepi? E tare deșteaptă femeia asta. Iar mi-a luat pistolul, ca nu cumva s-o ameninț și să-i cer să ne scoată de-aici. Aș putea să conduc și singur, dar ea ar șterge-o pînă m-aș întoarce.

Îi aruncă o privire copilului.

– Presupun că tu n-ai idee unde l-a ascuns, nu? E prea isteață să-l fi aruncat, dar al dracului... pardon, al naibii să fiu dacă-l găsesc. Am scotocit prin toată casa.

Străbătu repede distanța pînă la drumul principal, unde se opri puțin ca să-și tragă sufletul. Transpirase deja. Și picăturile de sudoare îi șiroiau de pe frunte, intrîndu-i în ochi și provocîndu-i usturime. Îi era greu să se șteargă cu mîneca, pentru că avea nevoie de ambele mîini pentru a manevra cîrjele. Știuse că drumul acela avea să fie istovitor și nici nu pusese la socoteală cele șapte kilograme și jumătate în plus ale lui Kevin.

Porni spre casa pe care o zărise în ziua cînd o însoțise pe Kendall în oraș.

– Sincer să fiu, cred că maică-ta e prea deșteaptă și nu e bine deloc, spuse el gîfîind. Ar trebui să-mi dea pistolul înapoi. Aș ști să-l folosesc mai bine decît ea dacă ar fi nevoie.

Vorbea ca să nu se gîndească cît de mult era pînă cînd acea expediție avea să fie încununată de succes. Nu avea condiție fizică pentru un asemenea efort, așa că respira foarte greu. Deși profita de orice petic de umbră de pe drum, acest lucru nu îi oferea decît puțină alinare.

Era presat de timp. Trebuia să se întoarcă înaintea lui Kendall și habar nu avea cît de mult avea să dureze drumul ei în ziua aceea. Cînd o însoțise, cronometrase în gînd cît făcuseră pînă în oraș și înapoi. Erau vreo douăsprezece mile pînă acolo și, ținînd cont de serpentine și de timpul cît făcea cumpărăturile, nu putea să ajungă acolo în mai puțin de o jumătate de oră. Își acordase numai atîta timp pentru a încerca să facă rost de ajutor.

Dar mergea încet și nu mai era în formă. Dacă avea noroc, avea să întîlnească vreo mașină care să-l ducă pînă la cel mai apropiat telefon. De atîta avea nevoie – șaizeci de secunde la un telefon.

Se uită la ceas. Trecuseră șapte minute de cînd plecase ea. Mușchii spatelui și brațele îl dureau, dar se forță să meargă mai repede.

Eforturile i-au fost răsplătite cînd ajunse în vîrful unei pante și zări casa pe care o observase mai înainte. Se afla la vreun sfert de milă distanță, poate chiar mai puțin. Îi era greu să aprecieze distanța din cauza valurilor de căldură emanate de pămînt, care denaturau peisajul.

– Dacă mă forțez la maximum, aș putea să ajung acolo în patru minute, îi spuse el lui Kevin. Cinci, cel mult. În orice caz, sînt nebun dacă vorbesc cuiva care nu poate să mă-nțeleagă. Poate că sînt încă în comă și am un vis. Asta e. Nu ești decît un vis. Tu...

Deodată, începu să rîdă.

– Faci pipi pe mine, nu? zise el cînd simți lichidul cald șiroindu-i pe piept. Eh, da, ăsta-i un mod sigur de a mă convinge că ești real.

Acea conversație-monolog îl ajutase să nu se mai gîndească la mușchii care îl dureau, la căldura înăbușitoare și la distanța pe care încă o mai avea de parcurs. Fu extrem de fericit cînd ajunse pe aleea casei. Panta, însă, aproape că îl ucisese. Cînd ajunse în prag, se prăbuși.

Rezemîndu-se de un stîlp, strigă:

– Hei!

Spre surprinderea lui, sunetul care ieși fu ca un croncănit uscat. Trase de cîteva ori aer în piept, înghiți toată saliva pe care reuși să o adune si încercă din nou.

– Hei!

Kevin începu să plîngă.

– Șșș. Nu strig la tine, spuse el bătîndu-l ușor pe șezut.

Kevin se opri din plîns, dar acel moment de liniște era foarte fragil. Colțurile gurii îi erau lăsate în jos și ochii îi înotau în lacrimi.

– Știu ce trebuie să simți, amice. Și mie îmi vine să plîng.

Acum, cînd apucă să se uite mai bine la casă, deveni foarte clar că nu era nimeni acolo și că nici nu mai fusese de multă vreme. Plantele din ghivecele de pe verandă se transformaseră în niște bețișoare maron, lipsite de frunze. Toate jaluzelele erau lăsate, iar păianjenii își țesuseră plasele în colțurile tocului ușii.

Și acum ce făcea? Hainele îi erau leoarcă de sudoare. Putea să se deshidrateze pînă ajungea înapoi la casa lui Kendall. Și copilul...

Dumnezeule! Dacă lui îi era atît de cald, și lui Kevin trebuia să-i fie la fel. Își aminti că auzise odată ceva de

genul că bebelușii aveau o temperatură a corpului mai ridicată decît adulții. Își lipi palma de fruntea lui. Pielea îi frigea.

Impulsionat, John își strecură o cîrjă sub braț și, sprijindu-se în ea cu toată greutatea, se ridică. Luînd un ghiveci, sparse geamul ușii de la intrare, vîrî mîna prin deschizătură și descuie ușa.

Puțin îi păsa dacă vreo alarmă silențioasă alerta poliția. Acum, că știa că nu era un criminal căutat, voia să fie prins. Între timp, trebuia să găsească ceva de băut pentru el și copil.

Nu era o casă mare. Încăperile nu mai fuseseră locuite demult și se vedeau semne clare de neglijare. John, însă, le străbătu atît de repede, încît nu observă nimic în jurul lui. Localiză bucătăria în cîteva secunde, se duse la chiuvetă și deschise robinetele de apă rece. Nimic.

– La dracu'!

Dar apoi se auzi un bocănit, un bulbucăit și apa țîșni pe țeavă. La început fu plină de rugină, dar, după cîteva secunde, se limpezi. John bău lacom din căușul palmelor și apoi își udă ceafa.

După aceea, udîndu-și mîna din nou, și-o trecu peste căpșorul lui Kevin.

– E mai bine? Mai răcoare? spuse el udîndu-i obrăjorii roșii.

Dar Kevin avea nevoie de lichid în interior și John își dădu seama, deodată, că nu avea cum să-i dea să bea. Kendall îi dădea uneori puțin suc sau apă dintr-un biberon, dar bineînțeles că John nu se gîndise să ia unul cu el. Erau pahare în dulapuri, dar dacă încerca să-i dea să bea astfel, copilul s-ar fi putut îneca. Nu știa decît să sugă, așa că...

Nici măcar nu stătu pe gînduri; imediat își vîrî degetul sub robinet, și apoi îl duse la gurița lui Kevin, încă plin de apă. Copilul începu să sugă imediat.

Senzația era străină și tulburătoare și, totuși, ciudat de plăcută.

– Nu-i chiar ca laptele mamei, nu? murmură el udîndu-și degetul din nou și dîndu-i-l apoi lui Kevin.

John se întrebă ce ar fi spus prietenii și colegii lui dacă ar fi fost martori la acea scenă bizară. Nu le-ar fi venit să creadă.

Și Lisa. Las-o baltă. Lisa îi spusese că era un ticălos egoist pentru că el refuza să-i facă un copil. Refuzase chiar să și discute despre a avea un copil. Aceea fusese neînțelegerea din cauza căreia se despărțiseră.

– Ceasul meu biologic a-nceput să o ia razna, îi spusese ea într-o seară.

– Reglează-l, răspunsese el din dosul ziarului.

Ea aruncase cu o pernă în el. El lăsase ziarul în jos, simțind că avea să urmeze o bătălie serioasă, Waterloo-ul relației lor. Ea mai adusese acel subiect în discuție și altă dată, dar el se eschivase întotdeauna. În seara aceea ea alesese abordarea directă.

– Aș vrea să am un copil, John. Și aș mai vrea ca tu să-i fii tată.

– Sînt măgulit, dar, nu, mulțumesc. Nu vreau un copil. N-am vrut niciodată. Și nici n-o să vreau vreodată.

– De ce?

– Motivele sînt prea multe ca să le înșir acum.

Ea se așezase mai comod în fotoliu, pregătindu-se de luptă.

– Nu mă grăbesc. Hai să auzim care ar fi obiecțiile.

– Întîi și întîi, nu-i o idee bună, zise el. Amîndoi călătorim și rareori stăm pe-acasă.

– Mi-aş lua concediu. Următorul obstacol?

– Nu...

Fusese cît pe ce să-i spună că nu o iubea. Considera că un copil merita să fie adus pe lume de doi oameni care se iubeau.

Fiind o victimă a unui divorț cînd avusese mai puțin de doi ani, John nu își amintea să fi trăit cu o familie completă. Pînă fusese suficient de mare încît să fie independent, fusese plimbat de colo-colo între doi indivizi ocupați pentru care el era un ultim gînd, un inconvenient și o amintire a căsniciei lor nereușite.

Părinții lui își văzuseră de cariere și avuseseră succes. Tatăl lui obținuse un post în cadrul departamentului de umanistică într-o universitate *Ivy League*, iar mama lui era vicepreședintă a unei firme de arhitectură.

Dar, ca părinți, dăduseră greș îngrozitor. În afară de telefoanele obligatorii în vacanțe, lua foarte puțin legătura cu ei acum. Nu aveau absolut nici o influență asupra vieții lui, dar nici n-ar fi vrut să aibă. Conversațiile lor rare erau politicoase, dar distante. Încă de la naștere, el fusese tratat ca un intrus în viețile lor pline. Acel sentiment nu îl părăsise în cei patruzeci și trei de ani.

Ca urmare, avea prejudecăți în legătură cu căminul și familia. Propria lui familie destrămată nu îl pregătise pentru relații de lungă durată și nici nu îi insuflase dorința de a fi tată. Chiar dimpotrivă.

Nu avea nimic împotriva copiilor. În realitate, îi era milă de ei. Foarte adesea, copii lipsiți de apărare aveau părinți oribili. Așa că, dacă știai de la bun început că puteai fi un părinte îngrozitor, de ce să faci un copil?

Datorită studiilor lui de psihologie, aflase ce handicap serios reprezentau părinții pentru dezvoltarea emoțională a unui copil. Puteau transforma un copil perfect într-un adult neadaptabil, în cel mai bun caz, sau într-un criminal în serie, în cel mai rău caz. Părinții nu trebuiau să fie neapărat abuzivi sau cruzi, ci doar egoiști.

De aceea refuzase să facă un copil cu Lisa – el nu era chiar atît de egoist. Se îndoia serios că el și Lisa ar fi ajuns să îmbătrînească împreună. Era o lipsă de responsabilitate să faci un copil cînd știai cu siguranță că aveai să-i faci viața mizerabilă.

La acele gînduri se mai adăuga și eșecul care îl făcuse să-și dea demisia din FBI. Ca și cum i-ar fi ghicit gîndurile, Lisa pusese degetul pe rană.

– Chestia asta are vreo legătură cu ce s-a-ntîmpat în New Mexico?

– Nu.

– Ba eu cred că are.

– Nu are.

– Dacă ai vrea măcar să-mi vorbești despre asta, te-ai simți mult mai bine, John.

– Nu vreau să vorbesc despre asta și nu vreau copil. Punct. Am încheiat discuția.

– Ticălos egoist ce ești!

Stătuse bosumflată cîteva zile pînă se hotărîse să-i vorbească din nou. El nu avea încredere că ea nu avea să rămînă însărcinată fără asentimentul lui, așa că se programă pentru o vasectomie și, între timp, folosea prezervative.

Înainte ca el să apuce să se opereze, Lisa s-a înfuriat din cauza prezervativelor și a ieșit din viața lui pentru totdeauna. La puțin timp după aceea, el fusese chemat la

Denver pentru a escorta un martor înapoi în Carolina de Sud.

Și acum, iată-l dîndu-i apă de pe deget unui bebeluș. Cu trei săptămîni în urmă, nici dacă ar fi fost amenințat cu moartea, nu s- ar fi apropiat de un copil. N-ar fi atins și nici măcar n-ar fi vorbit cu unul. Ceea ce făcea acum n-ar fi fost posibil cu nici un chip.

– Viața e teribilă, nu, Kevin?

Copilul părea mulțumit acum. John se uită la ceas. La naiba. Trecuseră douăzeci și trei de minute de cînd plecase Kendall. Trebuia să ajungă neapărat înaintea ei. El profita de faptul că ea continua să creadă că mai avea încă amnezie. Dacă descoperea că plecase în căutarea unui...

Telefon!

În graba lui de a-i da copilului apă, uitase pentru ce venise acolo. Închise apa și se întoarse repede în living-room. Acolo, pe o măsuță, se afla un telefon demodat, cu disc.

Rîse și ridică receptorul, dar imediat își dădu seama că nu funcționa. Apăsă pe clapă de cîteva ori, sperînd că, la fel ca apa, telefonul trebuia forțat. Dar, în zadar, și acum pierdea timpul.

Închise ușa din față în urma lui.

– Scuze pentru geamul spart, le murmură el proprietarilor absenți după care coborî treptele și își luă cîrja pe care o lăsase pe verandă.

Bine măcar că acum trebuia să coboare panta, dar căldura era sufocantă, iar mușchii, pe care, în mod normal, și-i întreținea prin două, trei antrenamente pe săptămînă, îl dureau îngrozitor.

Cînd ajunse la cutia de scrisori din capătul aleii, se rezemă de ea pentru a-și trage sufletul. Cutia fiind de

metal era fierbinte și, după cîteva secunde numai, avea impresia că i se pusese un fier înroșit pe braț.

„Strecoară un bilet în cutia poștală, prostule!“

Ar fi putut să scrie un bilet în seara aceea și apoi să se furișeze afară și să-l vîre în cutie. Avea să-l adreseze poștașului, rugîndu-l să anunțe autoritățile locale. De asemenea, avea să treacă și numărul de telefon de la biroul lui și pe al lui Pepperdyne, pentru eventualitatea în care poștașul ar fi crezut că era o glumă proastă și ar fi vrut să verifice. După aceea, avea să pună un drapel roșu la cutia poștală. Cu puțin noroc, poștașul avea să-l observe și să se oprească. Ba, și mai bine chiar, l-ar fi putut vedea pe poștaș venind.

Dădu drumul unei cîrje în living-room și se duse șchiopătînd spre baie. Încuie ușa și își rezemă capul de ea. Mușchii îi protestau. Respirația îi era întretăiată. Hainele îi erau ude de transpirație. Și putea.

Dacă l-ar fi văzut Kendall așa, și-ar fi dat seama că făcuse ceva. Deși tremura de oboseală, îl scoase pe Kevin din ham și îl așeză pe covorașul de baie de pe podea.

– Sîntem împreună în chestia asta, da? spuse el punînd dopul la cadă și dînd drumul la apă.

Auzi pașii ei pe verandă.

– John?

Se dezbrăcă în grabă, vîrî hainele asudate în coșul de rufe și apoi se ocupă de Kevin.

– John?

– Da?

Îl dezbrăcase pe Kevin pînă la scutec.

– Unde ești?

– Kendall? spuse el și scoase și scutecul. Te-ai și întors?

Intră în cadă, ținînd ghipsul afară din apă. Fu nevoie de cîteva manevre, dar izbuti să se aplece destul de mult pentru a-și vîrî capul sub robinet, udîndu-și bine părul, după care se întinse spre copil.

– Ești un prieten adevărat, îi șopti el lăsîndu-se din nou pe spate și așezîndu-l pe Kevin pe piept. N-o să uit chestia asta.

– John, ce faci? Unde-i Kevin?

– Poftim? Nu te-aud, Kendall. Curge apa.

– *Unde e Kevin?*

– Aici, cu mine, spuse el lăsînd apa să picure pe copil, iar acesta gîngurea încîntat și îl plesnea cu palmele pe piept.

– E cu tine?

– Bineînțeles. Dar unde credeai că e?

Ea apăsă pe clanță.

– Ai încuiat ușa.

– Ah, nu mi-am dat seama, minți el.

– Deschide.

– Sînt deja în cadă. Și e al naibii de greu să intri și să ieși din cauza ghipsului ăstuia.

– Să știi că sparg ușa.

El bănui că era în stare. Îi desluși panica din glas și își dădu seama că, deși erau amanți, nu avea încredere totală în el.

Și foarte bine făcea.

Dacă ar fi avut posibilitatea, ar fi denunțat-o în ziua aceea. Dacă ar fi locuit cineva în casa aceea, dacă telefonul ar fi funcționat, dacă el ar fi putut să-i facă semn unei mașini, agenții federali s-ar fi aflat în drum spre ei la ora aceea, pentru a o lua din nou în custodie.

Dăduse greș atunci, dar avea să încerce a doua zi și a treia zi, cît era nevoie. Fără armă și cu piciorul rupt, nu-i

putea oferi cine știe ce protecție în cazul în care ar fi venit ceva membri ai Frăției după ea.

Guvernul avea nevoie de mărturia ei pentru a-i închide pe cei doi Burnwood. Ba, mai mult, ea nu avea nici o șansă în fața acelor indivizi dacă nu beneficia de protecția guvernului. Își pusese în cap să aranjeze acest lucru, deși ea avea să-l urască după aceea.

Încuietoarea șubredă se putea deschide cu un ac de păr. Kendall dădu buzna înăuntru, dar se opri brusc cînd îi văzu pe amîndoi în cadă. Alcătuiau o priveliște extraordinară – el, cu un picior atîrnînd peste marginea căzii și Kevin, părînd mic, neted și trandafiriu pe pieptul lui.

– Ai picat exact la țanc ca să ni te alături, spuse el zîmbindu-i nevinovat. Deși s-ar putea să nu prea avem loc. Poți să închizi tu apa, te rog? Cred că e destul de multă.

– Ce faci? întrebă ea cu neliniște în glas de parcă n-ar fi auzit nici un cuvînt din ce spusese el mai înainte.

Privind-o nedumerit, el afirmă ceea ce era evident:

– O baie.

– Cu Kevin?

– De ce nu? M-am gîndit că i-ar plăcea și lui să se răcorească puțin.

– Am intrat și n-am văzut pe nimeni. N-am știut unde erai. Kevin nu era în coș. Am crezut... nu mai știu ce-am crezut.

Se așeză pe capacul WC-ului. Fiind gata-gata să izbucnească în lacrimi era groaznic de palidă și buzele își pierduseră toată culoarea. Lăsîndu-și capul în jos, își masă tîmplele. Era extrem de tulburată și John avu impresia că nu numai datorită faptului că el și Kevin nu fuseseră de găsit pe moment.

Ceva se întîmplase în oraș.

Ce anume? Era și mai zguduită acum decît cu cîteva zile în urmă, cînd își ciopîrțise părul în încercarea de a se deghiza. Trebuia neapărat să afle ce se mai întîmplase de curînd. Cum obținuse informația? Ce aflase de o tulburase atît de tare?

Își lăsă mîna în poală și își înălță capul.

– Nu te mai uita așa la mine, te rog.

Felul în care îl privea ea și tonul ei tremurător îl făcură să se simtă ca un mare ticălos.

– N-am vrut să te sperii.

Înainte să se înmoaie de tot, el își aminti că, oricît de demnă de milă ar fi părut cu expresia aceea șocată și cu părul răvășit, femeia aceea comisese două ofense federale – răpire și sustragere de la depunerea unei mărturii.

Era datoria lui să facă tot ce îi stătea în putință să o ducă înapoi nevătămată. Sigur, metodele lui nu erau prea ortodoxe, dar manualele nu menționaseră nimic despre o asemenea împrejurare. Făcea tot ce putea.

Nu el ceruse misiunea aceea. Îi fusese impusă, mai întîi de Jim și apoi de Kendall. Așa că, dacă era nevoie să facă planurile din mers, foarte bine. Continuînd să păstreze secretul în legătură cu memoria, a se împrieteni cu copilul și a face dragoste cu Kendall erau, în împrejurările respective, lucruri impuse de slujbă.

„Bun discurs, McGrath“. Dacă și-l repeta de cîteva ori în gînd, ar fi putut să-l creadă și el însuși.

CAPITOLUL 36

Ricki Sue își rupse nerăbdătoare pielița de pe deget. Cînd bătrînul Bristol însuși apăruse lîngă biroul ei și o rugase discret să-l urmeze, ea se prefăcuse că a fi chemat de un asociat principal era ceva ce se întîmpla în fiecare zi.

Ignorînd privirile curioase ale funcționarilor, ea merse dreaptă și cu capul sus, străbătînd holul pînă în sala de conferințe, a cărei ușă el i-o ținu deschisă pentru a intra.

– Așteptați aici, domnișoară Robb. Or să vină imediat.

„Da, bine“, își spuse ea.

Stătea acolo de mai bine de o jumătate de oră și „ei“ tot nu apăruseră. Sala de conferințe era rareori folosită și avea veselia unui mausoleu. Era destul de frig pentru a depozita carne. Asociați, decedați cu mult timp în urmă, o priveau cu severitate din tablourile cu rame aurite.

Ar fi vrut să se strîmbe la ei, dar se răzgîndi. Îi credea în stare pe asociații de la *Bristol and Mathers* să aibă camere de luat vederi pentru a-și spiona angajații. O prinseseră pe Kendall, nu?

Ricki Sue n-ar fi recunoscut acest lucru nici sub tortură, dar era foarte nervoasă. Agenții FBI o interogaseră de cîteva ori deja, mai mult decît pe oricine altcineva de la firmă, fiindcă ea era cea mai bună prietenă a doamnei Burnwood.

Nu le spusese nimic, bineînțeles. Și avea să continue să facă pe proasta, chiar dacă ei aveau să-i vîre așchii sub unghii.

Deodată, ușa se deschise și intră întîi un bărbat, urmat de alți doi. Toți erau îmbrăcați în costume negre și cămăși albe, dar nu exista nici o îndoială cu privire la cine era șeful. Avea o atitudine hotărîtă și la fel îi era și mersul.

– Domnișoară Robb? Sînt agentul special Pepperdyne.

Îi prezentă pe cei care îl însoțeau, dar Ricki Sue era atît de fascinată de aerul autoritar al lui Pepperdyne, încît le dădu foarte puțină atenție celor doi. Și, în plus, îi cunoscuse deja. Ei erau cei care îi puseseră întrebări cu alte ocazii.

Se părea că acum avea onoarea să stea de vorbă cu șeful. Pepperdyne. Era destul de simpatic și știa cum să-și facă intrarea undeva. Ar fi vrut ca bătrînul Bristol să-i fi lăsat timp să verifice cum îi stătea părul și să se dea din nou cu ruj.

Fără nici o introducere, Pepperdyne spuse:

– Nu mai am timp, domnișoară Robb, așa că hai să vorbim direct.

Se așeză pe un colț al mesei de conferințe și aruncă un dosar gros pe suprafața lucioasă a acesteia. Cîteva documente se revărsară, dar Ricki Sue nu trebuia să se uite la ele ca să știe ce erau.

– Cînd am început să o verificăm prin computer pe Kendall Deaton, am primit niște informații foarte derutante. Ne-a luat ceva timp ca să descurcăm totul. Acum știm.

– Adevărat?

– Da, adevărat, spuse el și își aruncă privirea peste cîteva documente, deși ea bănuia că le cunoștea conținutul la fel de bine ca ea. Falsificarea unor dovezi este o acuzație foarte gravă pentru o avocată.

– Nu s-a dovedit niciodată, spuse Ricki Sue. Și, parcă, în America, o persoană este considerată nevinovată pînă la dovedirea contrariului.

El plesni cu putere în masă și ea se cutremură de încîntare. I-ar fi plăcut tare mult să-l aibă pe tipul ăsta în pat cu ea și să-l vadă înfuriindu-se.

– Dosarul ăsta e plin de minciuni, înșelătorii și folosirea greșită a unor informații confidențiale. Dar nu trebuie să-ți spun ce e-n el, pentru că dumneata știi foarte bine, nu?

– Atunci de ce ați vrut să stați de vorbă cu mine? întrebă ea, după care își coborî glasul și adăugă pe un ton seducător: Sau întîlnirea asta nu e de afaceri?

Cei doi agenți zîmbiră, dar Pepperdyne rămase impasibil. Le aruncă subalternilor săi o privire mustrătoare, după care se uită la Ricki Sue într-un fel menit să o intimideze.

– Iei problema asta cu ușurință, domnișoară Robb. Viața doamnei Burnwood este în pericol, în timp ce dumneata faci glume și aluzii sexuale. Un agent federal a dispărut și se pare că ea e singura persoană de pe planetă care ar putea ști unde se află. Vreau să-i găsesc pe amîndoi și dumneata o să mă ajuți.

– De ce-aş face-o? Dacă dumneavoastră sînteţi de părere că ştiţi totul, de ce ar trebui să vă ajut eu?

– Pentru că ai afirmat că eşti prietena doamnei Burnwood şi am toate motivele să cred că n-o să mai aibă mult de trăit.

Adresîndu-se celorlalţi agenţi, ea spuse:

– Sînteţi liberi să faceţi pe „poliţistul cel bun" oricînd.

După care îi zise lui Pepperdyne:

– Dumneata eşti „poliţistul cel rău", nu-i aşa? Foloseşti tactici de intimidare ca să mă faci să vorbesc. Ei bine, pe mine nu mă sperie aiurelile astea. Crezi că m-am născut ieri? De fapt, asta s-a-ntîmplat la 14 aprilie 1962. Bine, 1960, dar cine mai stă să dea atenţie?

Pepperdyne făcu ochii mici.

– Tot mai crezi că e o glumă. Te asigur, însă, că nu e. Prietena dumitale a răpit un şerif. Din cîte ştim noi, l-a omorît pe John McGrath şi s-a descotorosit de cadavrul lui.

– N-ar face aşa ceva! exclamă Ricki Sue.

– A lăsat-o pe poliţista Fordman într-o maşină care se scufunda, strigă el.

– Femeia aceea era deja moartă, strigă şi Ricki Sue. Aşa a scris în ziare. Am citit raportul medicului legist aşa cum ai făcut-o şi dumneata, aşa că nu încerca să mă prosteşti. Prietena mea n-ar omorî nici măcar o muscă. Cu atît mai puţin un tip cu piciorul rupt şi amnezie, pentru Dumnezeu! De fapt, sînt sigură că se bazează pe el pentru a-i oferi protecţie.

– Atunci e într-un pericol şi mai mare decît îţi poţi închipui, spuse Pepperdyne, a cărui voce deveni surprinzător de scăzută. Pentru că, dacă există un bărbat

cu care doamna Burnwood n-ar trebui să se pună, acesta e John McGrath.

Ricki Sue se uită la cei doi agenți, dar aceștia rămaseră tăcuți și respectuoși față de superiorul lor.

– Acum doi ani, începu el, într-un orășel din New Mexico, al cărui nume nici măcar nu mi-l mai amintesc, un individ a dat buzna într-o dimineață într-o bancă federală, înarmat cu două arme automate și sute de gloanțe. A cerut să stea de vorbă cu fosta soție, pe care spera să o convingă să se întoarcă la el și să se împace. Soția era casieră la banca aceea, dar tocmai în acea zi se învoise pe motiv că nu se simțea bine. Cînd nebunul și-a dat seama de greșeală, a înnebunit și mai tare și ce și-a zis? Ce naiba? Din moment ce tot era acolo, înarmat pînă-n dinți, putea foarte bine să tragă pînă-i omora pe toți sau pînă cînd fosta lui soție îi promitea să se întoarcă, ce avea să se întîmple mai întîi.

Ricki Sue își luă un aer plictisit. Se foi pe scaun și oftă.

– E o poveste foarte fascinantă, domnule Pepperdyne, dar...

– Taci și ascultă.

– Bine, ascult, zise ea încrucișîndu-și brațele peste pieptul masiv. Dar sper că timpul pe care mi-l pierd aici n-o să fie considerat drept pauză, că altfel mă-nfurii teribil.

Ignorînd-o, Pepperdyne continuă:

– Pe măsură ce timpul trecea, situația din incinta băncii devenea din ce în ce mai încordată. Cei de la poliția locală au încercat să-l facă pe individ să raționeze, dar el devenea tot mai furios și dornic să apese pe trăgaci. Ca să-i facă să-și dea seama că nu glumea, a împușcat un

paznic și i-a aruncat cadavrul pe geam de la etajul doi. Atunci am fost chemat eu. M-am dus acolo împreună cu cel mai bun negociator al Biroului, doctorul John McGrath.

Ricki Sue făcu ochii mari.

– Da, *doctorul* John McGrath. Deține un doctorat în psihologie și criminalistică. Oricum, pînă am ajuns noi acolo, se crease deja un sistem de comunicare. John l-a rugat politicos pe individ să stea de vorbă cu el la telefon. I-a făcut toate promisiunile cu care sîntem obișnuiți în asemenea situații și a făcut-o atît de bine, încît m-a convins pînă și pe mine că o să ne ținem de cuvînt. I-a vorbit despre soția lui. Chiar se aștepta ca ei să-i placă purtarea aceea? Avea să-l vrea ea înapoi dacă el continua să ucidă? Chestii din astea. Individul începuse să oscileze. John era pe cale de a reuși. Speram ca totul să se termine fără să fie cineva rănit. Una din femeile care se aflau printre ostateci avea copiii cu ea, un nou-născut și un băiețel de vreo doi ani. Pe scurt, bebelușul a-nceput să plîngă. Apoi l-a urmat și celălalt. Gălăgia l-a enervat pe individ și i-a poruncit mamei să-i facă să tacă. Ea a făcut tot ce-a putut, dar copiii erau obosiți și le era foame. Erau prea mici ca să înțeleagă primejdia în care se aflau, așa că au continuat să scîncească și să plîngă. Tipul a amenințat că-i împușcă dacă nu tac. Nu pot să-ți descriu ce-am simțit cu toții cînd îi auzeam pe copii plîngînd și pe mama lor implorînd să li se cruțe viețile. Sincer nu știu cum de a reușit John să pară atît de calm. Noi ceilalți ne mișcam de colo-colo și înjuram, dar el își păstra sîngele rece. A folosit toate metodele. I-a promis nebunului și luna de pe cer dacă le dădea drumul mamei și celor doi copii. Vocea lui era calmă și netulburată ca a

unui hipnotizator, dar era la fel de agitat ca noi. Nici înainte, nici după aceea n-am mai văzut pe cineva asudînd atîta. Aproape că și-a smuls părul din cap în timpul acelei negocieri. Voia mai mult decît orice altceva să-i salveze pe copilașii aceia.

Se opri și Ricki Sue știa că privea undeva, înăuntru, amintindu-și. Ea înghiți în sec.

– Ce s-a-ntîmplat?

Pepperdyne o țintui cu privirea.

– I-a împușcat de la o distanță foarte mică. Cu sînge rece, domnișoară. Pe mamă. Pe băiețel. Pe sugar. I-a eliminat cu trei împușcături scurte. Din fericire, o echipă specială a dat buzna înăuntru și l-a făcut praf, dar îi executase deja pe tînăra aceea drăguță și pe copilașii ei. Tuturor ne-a fost greu, dar nimănui nu i-a fost mai greu decît lui John. Mi-am văzut colegul și prietenul distrus complet. La cîteva luni după incident și-a dat demisia din Birou și a început să lucreze într-o secție de poliție. Și în ziua de azi se consideră vinovat. Crede că a dat greș și că asta l-a costat familia pe un tînăr. John n-ar fi putut să facă mai mult decît a făcut, n-ar fi putut să spună altceva. Puterea lui de convingere nu fusese niciodată mai solidă, dar eforturile nu-i fuseseră răsplătite. N-a putut să salveze cele trei vieți și de atunci e bolnav.

Urmă un moment îndelungat de tăcere apăsătoare. Ricki Sue se pierdu sub privirea arzătoare a lui Pepperdyne. În cele din urmă, întrebă:

– De ce mi-ai spus toate astea?

– Ca să-ți dai seama că prietena dumitale ar putea să creadă că a făcut o treabă grozavă luîndu-l pe John, dar se află pe un teren minat și nici măcar nu știe. E instabil

din punct de vedere sentimental, mai ales în preajma copiilor mici.

Se aplecă atît de mult, încît nasul lui aproape că îl atinse pe al ei.

– Înțelegi ce vreau să spun, Ricki Sue? o întrebă el încet, lăsînd la o parte orice formalism. Doamna Burnwood și copilul ei sînt în primejdie.

Ricki Sue era atît de fermecată de intensitatea atrăgătoare a privirii lui Pepperdyne, încît, la început, nici nu răspunse. În cele din urmă, clipi de cîteva ori și își dădu capul în spate, depărtîndu- se de el.

– Iar vrei să mă duci și n-o să-ți meargă.

El îi întrebă atunci pe ceilalți doi agenți:

– O duc eu?

Ei clătinară din cap cu gravitate și Pepperdyne se uită din nou la ea.

– Chiar dacă John și-a pierdut memoria în acel accident de mașină, crede-mă că fobia asta în legătură cu copiii o are încă îngropată în subconștient. Parcă înnebunește cînd se află în apropierea unuia. Ar fi trebuit să-l vezi în avionul cu care am călătorit împreună din Denver pînă în Dallas. Cum aude un copil plîngînd, cum o ia razna.

– Dacă e atît de instabil cum spui, de ce i-ai lăsat în grija lui de la bun început?

– Pentru că n-am știut că or să aibă un accident sau că ajutorul de șerif Fordham o să moară. Va trebui să-mi asum întreaga responsabilitate în caz că John o ia razna și face ceva vătămător. Intențiile mele sînt bune. Credeam că va fi o terapie bună pentru el faptul că doamna Burnwood și copilul ei erau sub protecția lui. Bineînțeles că habar n-aveam că ea va face o asemenea

nebunie. În momentul ăsta, nu pot să garantez că John nu le-a făcut deja de petrecanie.

– Nu le-a făcut. Sînt teferi, spuse ea, dar, cînd își dădu seama că o luase gura pe dinainte, înjură ușor.

– Deci ai luat legătura cu ea, sări imediat Pepperdyne.

– Nu. N-am luat legătura.

– Unde e?

– Nu știu.

– Ricki Sue, n-o ajuți cu nimic dacă ascunzi chestia asta.

– Jur că nu știu unde e.

Își dădea seama că clipea prea rapid, un semn clar că mințea.

– Bine, e adevărat, am vorbit cu ea azi-dimineață. M-a sunat aici la birou, știind că eu aveam să răspund la telefon. Mi-a spus că și ea și Kevin sînt bine și pe urmă a închis. A vorbit doar cîteva secunde pentru că se temea să nu cumva să interceptați convorbirile.

Așteptă ca el să nege, dar el o privea doar.

– Ați pus sub urmărire telefoanele de-aici, nu? Și probabil și pe cel de la mine de-acasă! exclamă ea țîșnind în picioare. Ticălos ce ești! Dacă știai deja că am vorbit cu ea, de ce m-ai mai întrebat?

– Stai jos.

– Du-te dracului.

– Stai jos, spuse Pepperdyne împingînd-o înapoi pe scaun.

Ricki Sue era suficient de nervoasă încît să-și roadă unghiile, dar era și tulburată. El era chiar foarte atrăgător cînd se înfuria.

– Ești cea mai veche prietenă a ei, Ricki Sue. Trebuie să ai o idee unde e.

– Doar ai tras cu urechea. M-ai auzit cînd am întrebat-o unde e, dar ea a refuzat să-mi spună.

– Bine, dar trebuie să ai o idee.

– N-am nici o idee.

– Dacă aflu că m-ai mințit, te acuz de tăinuire.

– Uuuu, ce frică mi-e, spuse ea strîngîndu-și coatele și cutremurîndu-se.

– Amuzant.

– Crezi? spuse ea zîmbind și le făcu cu ochiul celorlalți doi.

Pepperdyne părea gata să o strîngă de gît, ceea ce, după părerea ei, ar fi fost foarte interesant.

– Uite ce e, habar n-am avut unde era în anul cît a stat în Denver, zise ea. Jur că ăsta-i adevărul. Nu ne-a spus nici mie, nici bunicii ei unde era. Zicea că era mai bine pentru noi. Nu voia să fim nevoite să mințim în caz că eram întrebate de locul unde se afla.

Îi aruncă un zîmbet obraznic.

– E foarte deșteaptă.

– Mult mai deșteaptă decît tine, spuse Pepperdyne proptindu-și mîinile pe brațele scaunului și aplecîndu-se deasupra ei. E în compania unui tip care își pierde cumpătul de fiecare dată cînd aude un copil plîngînd. Iar doamna Burnwood are un copil mic.

Ricki Sue scoase un sunet ca de sonerie la un concurs, atunci cînd un concurent dă un răspuns greșit.

– Mai încearcă. McGrath nu poate fi chiar atît de periculos, altfel n-ar mai lucra. Agentul ăla psihiatru n-o să le facă nici un rău nici ei, nici lui Kevin.

Privirea lui Pepperdyne păru să dureze o eternitate. În cele din urmă, spuse:

– Poate că nu. Dar instabilitatea psihică a lui John nu e singura ei problemă.

Întinse mîna spre unul din agenți, care îi dădu un plic cu eficiența unei asistente care dă bisturiul în timpul unei operații. Pepperdyne continuă să se uite în ochii lui Ricki Sue în timp ce deschise plicul și îi întinse o fotografie, fără să scoată un cuvînt.

Ricki Sue se uită și scoase un țipăt. Simți cum i se face greață și duse mîna la gură. Pistruii i se vedeau foarte bine în contrast cu paloarea feței.

– Asta i-a făcut Gibb Burnwood iubitei lui Matt, Lottie Lynam, cea care l-a ajutat să fugă din pușcărie. Tăietura a fost atît de adîncă, încît aproape că i-a separat capul de corp.

– Te rog! îngăimă ea, ridicînd o mînă tremurătoare.

– Te rog? Te rog să taci? Te rog să nu mai spui nimic? zise el ridicînd glasul. Ba să fii sigură c-o să mai spun, dacă asta o să te facă să-mi dai o informație.

– Ți-am spus că nu știu unde e Kendall, murmură ea.

– Nu pricepi, Ricki Sue. Evadarea e un delict grav. Ca să nu mai vorbim de viol și de crimă. Da, credem că doamna Lynam a fost violată înainte de a i se tăia gîtul. Avem de-a face cu niște maniaci. E foarte limpede că ambii Burnwood n-or să se dea înapoi de la nimic. În momentul ăsta nu mai există cale de întoarcere pentru ei. S-a terminat cu stilul de viață pe care l-au dus pînă acum și ei știu asta. Nu mai au nimic de pierdut. Dar nici măcar maniacii nu ajung la extreme dacă nu sînt într-o misiune, zise el și, aplecîndu-se și mai mult spre ea, șopti: Deci, care crezi că ar fi misiunea asta?

– Să o... să o găsească.

– Exact, spuse el încuviințînd.

– Ei au pătruns în casa bunicii?

– Așa bănuim. Înspăimîntător, nu?

– Sînt chiar atît de aproape?

– Sînt chiar atît de hotărîți. Cel puțin Gibb este și se pare că Matt e de acord cu tot ce spune și face taică-său.

Ricki Sue dădu din cap aprobator. Aceea fusese și prima ei impresie și tot ce îi mai spusese Kendall despre căsnicia ei o confirmase.

– E totul sau nimic acum, spuse Pepperdyne. Celor doi nu le pasă dacă sînt prinși, atîta timp cît reduc la tăcere persoana care i-a trădat. Asta e părerea lor, că i-a trădat și că e o eretică. Sînt indignați că a îndrăznit să le pună la îndoială metodele și să se întoarcă împotriva lor. Și, nu uita că, pînă acum cîteva zile, Matt Burnwood nici n-a știut măcar că are un fiu. Nu cred că e prea încîntat că fosta lui nevastă i-a ascuns acest lucru.

Zîmbi ușor.

– N-ai văzut copilul, încă, nu-i așa? Eu l-am văzut. L-am și ținut în brațe. E foarte drăguț și seamănă foarte mult cu mama lui, prietena ta cea mai bună.

– Termină.

– În cariera mea, am investigat o mulțime de crime de neînchipuit, adăugă el. Dar trebuie să-ți spun că toate lucrurile pe care le-am aflat despre cei doi Burnwood și Frăția în ultimele cîteva zile au făcut să-mi înghețe sîngele în vene și încă nici n-am trecut de suprafață.

Se aplecă din nou, apropiindu-și fața de a ei.

– Pot să mi-i închipui pe fanaticii ăștia omorînd copilul potrivit unui ritual, doar ca să dovedească faptul că ei sînt cei aleși. Sacri. Mai presus de legile oamenilor; mai presus chiar și decît legile lui Dumnezeu. Vrei ca

micul Kevin să sfîrşească aşa? o întrebă el punîndu-i din nou în faţă fotografia lui Lottie Lynam.

– Termină odată! spuse Ricki Sue azvîrlindu-i poza din mînă şi încercînd să se ridice, dar el îi apăsă umărul, făcînd-o să rămînă pe scaun.

– Dacă ştii unde se ascunde doamna Burnwood, i-ai putea salva viaţa, spunîndu-mi.

– Jur că nu ştiu, zise Ricki Sue suspinînd.

– *Gîndeşte-te!* Unde s-ar fi dus?

– Nu ştiu!

Pepperdyne se îndreptă şi scoase un oftat.

– Foarte bine, Ricki Sue. Nu te încrede în mine. Nu-mi spune. Dar, ascunzînd acest lucru, pui în pericol două vieţi, ca să nu mai vorbim de cea a agentului McGrath.

Îşi lăsă cartea de vizită pe masă.

– Pe spate am trecut numărul de aici la care pot fi găsit. Ne-am aranjat un birou la Departamentul de Poliţie din Sheridan. Cineva de acolo o să ştie unde sînt în permanenţă. Dacă sună doamna Burnwood spune-i să vină. Roag-o din tot sufletul să vină. Jur că o s-o apăr.

Ricki Sue îşi şterse nasul cu dosul mîinii.

– O s-o aperi? Aşa cum ai făcut şi pînă acum?

Simţi un pic de satisfacţie datorită faptului că avusese ultimul cuvînt. Pepperdyne era încruntat cînd ieşi vijelios din încăpere.

CAPITOLUL 37

– Mama e al naibii de furioasă, spuse Henry întunecat la față și închizînd telefonul public.

Luther mînca un *burrito* cu fasole și bea o *Big Red*. Absent, îi oferi și fratelui său să ia o înghițitură de *burrito*. Atenția îi fusese atrasă de trei adolescente care făceau plinul unui *Mustang* decapotabil.

– N-ar trebui să umble așa, pe jumătate goale, zise el, luînd o înghițitură de sifon. Pantalonii ăia sînt așa de scurți că li se văd și bucile. Și uite ce mici sînt sutienele. Da' dacă un tip ca mine ar încerca să ia puțin din ce arată ele, ar fi urît de tot. Pușcărie, mormăi el.

Henry le aruncă o privire fetelor, dar era prea posomorît ca să mai aprecieze priveliștea. Tocmai primise o muștruluială din partea mamei, care era aproape la fel de dureroasă ca biciuielile pe care obișnuia să i le dea tatăl lui cu cureaua pentru ascuțit briciul.

– Ai auzit ce-am zis, Luther? Mama e ofticată rău de tot pe noi.

Luther își termină mîncarea, mototoli învelitoarea și o azvîrli pe jos.

– Cum așa?

– Pentru ce s-a-ntîmplat aseară.

– De unde era să știm că sînt agenți în casa bătrînei? M-am gîndit că era foarte bine s-o căutăm pe doamna Burnwood acolo. I-ai spus mamei asta?

– Am încercat, dar nu cred c-a auzit ceva. Urla prea tare. Știi cum face. Cînd e furioasă, nu mai ascultă nimic.

Luther încuviință. Fetele trecură pe lîngă el cînd intrară să plătească. Erau atît de absorbite de chicotelile lor, încît nu-i aruncară nici măcar o privire. Asemenea fete bogate, care conduceau mașini sclipitoare pe care tații lor li le dăruiau cînd împlineau șaisprezece ani, erau cu mult deasupra lui. Priveau prin el ca și cum ar fi fost invizibil, ca și cum ar fi fost un gunoi. Luther nu putea suferi asta.

– Ar trebui să existe o lege care să le interzică să-și mai legene țîțele așa, mormăi el. Adică, Isuse! Știu al naibii de bine ce- i fac unui bărbat.

– Vrei să-ncetezi cu tîmpenia asta și să fii atent? strigă Henry.

Era doar cu cîteva minute mai mare decît fratele lui geamăn, dar își lua în serios rolul de frate mai mare. El era cel care își făcea planuri și griji. Acest lucru nu constituise niciodată un motiv de conflict între ei. Luther se supunea calităților de lider ale fratelui său. Prefera să nu aibă răspunderea. Făcea exact ce i se spunea. Se putea conta pe el pentru îndeplinirea oricărei sarcini, dar participarea lui era fizică, nu psihică.

Henry era încă supărat din cauza predicii pe care i-o ținuse mama.

– A zis că, chiar dacă ni s-ar combina creierele, tot am ieși în minus, că pînă și un idiot ar putea să-și închipuie că doamna Burnwood nu s-ar fi dus acasă la bunica ei, din moment ce ăla e primul loc unde ar fi căutată.

– Pot să-ți spun ceva, Henry? Jură pe ce ai mai scump că n-o să zici nimănui, mai ales mamei.

– Ce?

– Am făcut pe mine cînd au început să fugă după noi, trăgînd. Niciodată n-am fost așa speriat.

– Nici eu. Am avut noroc, altfel am fi fost în pușcărie acum.

Amintirea închisorii îi făcu să-și aducă aminte imediat de Billy Joe și de necazurile pe care continua să le aibă din cauza acelei femei pe care o căutau. Din cînd în cînd, zelul lor se mai pierdea, iar ei deveneau obosiți, descurajați sau plictisiți din cauza acelei sarcini dificile.

Dar, ori de cîte ori își aminteau de fratele lor, care era închis în spatele gratiilor împreună cu tot felul de indivizi ciudați și de toate culorile, trebuind să-și trăiască viața ca un invalid, ura li se ințețea și reînnoiau jurămintele de răzbunare.

– Eh, ne pierdem timpul stînd pe-aici, zise Henry. Cu fiecare clipă care trece, urmele se răcesc și mai tare.

– Mă-ntorc imediat, zise Luther îndreptîndu-se spre intrare. Mai vreau un *burrito*.

Henry îl apucă de cămașă și îl trase spre mașină.

– *Burrito* pe naiba. Vrei să mai caști gura la tipele alea.

– Nu-i nimic rău dacă mă uit și eu, nu?

Timp de o oră străbătură străzile orașului Sheridan, sperînd că un anumit lucru în orașul natal al lui Kendall Burnwood avea să le dea vreo idee, sperînd să absoarbă prin osmoză vreun indiciu care să-i ducă la ascunzătoarea

ei, despre care aflaseră cît se poate de neplăcut că nu era în casa bunicii, care era situată la marginea orașului.

Nu își închipuiseră că avea să le fie atît de greu să o găsească. Erau descurajați și li se făcuse dor de casă. În Prosper, mama era furioasă din cauza eșecului lor. Dacă nu descopereau ceva repede, avea să le facă praf fundurile, cu siguranță.

După o oră de umblat aiurea, Henry opri în parcarea tribunalului.

– Ce naiba cauți aici, Henry? întrebă Luther privind în jur nervos. Sînt mai mulți polițai decît muște pe un hoit.

– Nu ne-au văzut bine nici pe noi, nici mașina. În ziare scrie că sîntem „intruși neidentificați". Puteam să fim niște puști în căutarea unui casetofon pe care să-l vindem pentru droguri sau bani.

Explicația aceea nu îl liniști deloc pe Luther.

– Tot nu pricep. Ce căutăm aici?

– Ne uităm.

– La ce?

– Ne uităm să vedem dacă găsim ceva interesant. S-ar putea să descoperim ceva. Nu-mi imaginez că o s-o putem găsi pe cățeaua aia singuri. Cineva trebuie să ne conducă la ea.

Luther se ghemui pe scaunul lui, își lăsă capul pe spate și închise ochii. Fluieră afon și se lăsă în voia unor fantezii obscene în care cele trei fete în pantaloni foarte scurți și sutiene sumare îi îndeplineau cu entuziasm orice dorință. Probabil că ațipise, deoarece tresări cînd Henry îl înghionti în coaste.

– Hai să mergem.

El se îndreptă și căscă.

– Unde?

Luther se uită în direcția în care era îndreptat degetul lui Henry.

– Ăștia în costume negre?

– Tocmai au ieșit din tribunal. Ce crezi că sînt?

– Federali, cum te văd și cum mă vezi.

– Îhî.

– Nu aici a lucrat doamna Burnwood? Se cam grăbesc să ajungă acolo.

– De data asta cred că ar putea fi important.

Coborîră din mașină și traversară strada în grabă, ținîndu-se după agenții FBI care intrară în clădirea care adăpostea firma *Bristol and Mathers*. Ei se învîrtiseră deja în jurul acesteia, dar acest lucru nu îi făcuse să ajungă mai aproape de prada lor.

– S-au dus chiar acolo, spuse Henry cînd intrară în hol. Vezi unde s-a oprit liftul? La etajul cinci.

Se învîrtiră prin hol, încercînd să nu atragă atenția, deși erau atît de identici, încît aproape toți cei care intrau se uitau de două ori cînd îi vedeau.

Luther se plictisi în curînd și începu să se plîngă, dar Henry refuză să plece. Abia peste încă o jumătate de oră li se răsplătiră eforturile. Cei trei ieșiră din lift. Erau foarte agitați. Unul din ei vorbea la fel de repede cum mergea.

– Eu tot cred că ne ascunde ceva. Îi e mult mai frică să-și trădeze prietena decît îi e de noi.

Atît auziră frații Crook înainte ca agenții să iasă pe ușa de sticlă turnantă. Gemenii se uitară unul la altul.

– Despre ce crezi că vorbeau? întrebă Luther.

Parcă răspunzîndu-i, o femeie solidă, cu un piept imens și o claie de păr roșu, ieși furioasă din lift. Fața îi era umflată și ochii roșii, arătînd foarte limpede că plînsese.

Chiar în timp ce o privea Luther, ea își suflă nasul cu zgomot într-o batistă. Nu îi observă pe gemeni pentru că se uita la cei trei agenți federali care traversau strada spre tribunal. Imediat cum ieși, le făcu un gest obscen. Deși agenții nu îl văzură, ea păru să simtă o satisfacție imensă.

– Cine o fi tipa?

– Habar n-am, zise Henry gînditor. Dar e clar că nu prea se agreează cu federalii, nu? Și pe cine altcineva ar avea în comun decît pe Kendall Burnwood?

– Dezgustătoare, spuse Gibb măturînd grămada de reviste *Playgirl* de pe măsuța de cafea a lui Ricki Sue. Mizerie. Gunoi. Exact lucruri la care te-ai putea aștepta în casa unei tîrfe.

Matt se uită la revistele de pe jos, dar nu dădu în nici un fel de înțeles dacă le găsea la fel de respingătoare ca tatăl său. Fusese, pur și simplu, pasiv după ce părăsiseră motelul, unde o omorîseră pe Lottie și îi lăsaseră cadavrul.

– Femeia asta e vulgară și oribilă. Întotdeauna făcea aluzii obscene. Îți aduci aminte cum ne-a făcut să ne simțim jenați la nuntă, fiule?

– Da, domnule.

– Deloc o prietenă potrivită pentru soția unui Burnwood.

– Nu, domnule.

– Dar, după cum s-a dovedit, te-ai însurat cu o trădătoare.

– Da, domnule.

Se aflau de cîteva ceasuri în locuința lui Ricki Sue, căutînd vreun indiciu care să le spună unde se ascundea Kendall. Goliseră fiecare sertar și citiseră fiecare foaie de

hîrtie din casă, fie că era o returnare de impozit, un jurnal sau altceva.

Deocamdată nu găsiseră nimic despre Kendall, dar își făcuseră o impresie foarte clară despre stilul de viață al lui Ricki Sue. În afară de faptul că avea cea mai mare cantitate de produse de cosmetică ce se putea afla în altă parte decît într-un magazin, mai poseda și o colecție serioasă de cărți erotice și casete video.

În sertarul noptierei descoperiseră un număr impresionant de prezervative care ar fi rivalizat cu cele dintr-o farmacie. Era o întreagă varietate de modele, culori și mărimi.

Îi plăceau parfumurile florale excesiv de dulci și gelurile de baie. Poseda foarte multe articole de lenjerie, inclusiv o cămașă de noapte lungă din flanel și două perechi de bikini fără partea din față.

Dulapurile din bucătărie erau pline de prăjituri, cartofi prăjiți și sifon dietetic. În frigider găsiră numai o cutie de lapte, patru pachete cu cîte șase cutii de bere și un borcan cu măsline.

Ricki Sue nu era o gospodină prea meticuloasă, dar cînd Matt și Gibb își terminară căutările, acest lucru nu mai avea importanță, fiindcă făcuseră o harababură de nedescris.

– Te-ai uitat sub pat? întrebă Gibb.

– Nu, domnule.

Azvîrliseră cuvertura cînd căutaseră sub saltea, dar nici unul din ei nu se gîndise să arunce o privire și sub pat. Matt se lăsă în genunchi.

– E o cutie, tată.

Gibb deveni brusc atent.

– Ce fel de cutie?

Matt scoase o cutie de pantofi obișnuită și o deschise. Cînd văzu grămada de scrisori personale și ilustrate, i le arătă lui Gibb.

– Ar putea să fie ceva de la Kendall, zise acesta entuziasmat. Hai să începem să ne uităm pe ele.

Se duseră în living-room, unde era mai mult spațiu pentru a împrăștia corespondența. Înainte să se apuce de treabă, Gibb ridică mîna făcîndu-i semn să facă liniște. Se furișă pînă la geamul din față și aruncă o privire afară.

– A venit. Tocmai a intrat pe alee.

Le aruncă revistelor pornografice încă o privire plină de dezgust, după care își îndreptă privirea încet spre Matt.

– Trebuie să profităm de ocazia asta, Matthew. Am fost trimiși aici să facem asta. A fost sortit să fie. De ce altfel ar veni acasă pe neașteptate, cu cîteva ore înainte? Înțelegi ce vreau să spun?

Fără un cuvînt de contrazicere, Matt încuviință.

– Da, domnule.

Gibb îi făcu semn să se ascundă după ușă. El se furișă în partea rezervată sufrageriei, fiind parțial ascuns, dar văzînd perfect ușa de la intrare. Privirile amîndurora erau ațintite asupra clanței cînd Ricki Sue vîrî cheia în broască.

– Hei, roșcato?

Strigătul se auzi din stradă.

În fața acelei întorsături neașteptate, Matt se uită la Gibb pentru a primi instrucțiuni, iar acesta se uită printre lamelele jaluzelelor pentru a vedea cine îi distrăsese atenția lui Ricki Sue.

– Ce e? întrebă ea, lăsînd cheia în broască și întorcîndu-se să vadă cine o strigase.

– Căutăm strada Sunset. Știi cumva pe unde vine?

– Poate știu, poate nu, zise ea cu cochetărie.

– Nu vrei să vii pînă aici să stai de vorbă cu noi?

Chipul lui Gibb deveni rigid de furie. Împunse aerul cu degetul arătător, făcîndu-i semn lui Matt să arunce o privire afară. Un *Camaro* vechi era oprit lîngă bordură. Înăuntru erau Henry și Luther Crook.

– Ce caută ăștia aici? șopti Gibb.

Ricki Sue se dusese la mașină și stătea sprijinită de geamul șoferului pentru a le explica pe unde să ajungă în strada Sunset. Flirta, iar gemenii erau amețiți de dimensiunile ei.

– Probabil că același lucru ca noi, zise Gibb după un moment. Încearcă s-o găsească pe Kendall din cauza lui Billy Joe. O consideră vinovată pentru nefericitul lui accident, zise apoi și rînji. Vor să se răzbune, așa că trebuie s-o găsească înaintea autorităților, adăugă el și se uită la Matt. La fel ca noi, fiule. Numai că ei nu au Suprema Putere alături, așa cum o avem noi. Probabil că ei au căzut în capcana aia întinsă de FBI în casa bătrînei. Ziarele au speculat că am fi fost noi. De parcă noi am fi așa de proști.

Matt ascultă, dînd din cap întruna aprobator.

Ricki Sue gesticula larg, dîndu-le lămuriri gemenilor.

Gibb trecu în spatele lui Matt și îi puse o mînă pe umăr.

– Hai să mergem. E limpede că Dumnezeu s-a răzgîndit. Momentul nu e potrivit. Cînd o să fie, o să ne dea de știre. Adu cutia.

Gibb porni spre dormitor pentru a ieși pe fereastra pe care intraseră. Matt îl urmă fără să scoată un cuvînt.

CAPITOLUL 38

Polițistul din Sheridan intră în biroul temporar al lui Pepperdyne.

– O femeie vrea să vă vorbească, domnule. N-a vrut să stea de vorbă cu nimeni altcineva. Pe linia trei.

– *Femeie?*

O fi doamna Burnwood? Cu o speranță reînnoită, Pepperdyne ridică receptorul și apăsă pe buton.

– Ticălos ce ești.

– Poftim?

– M-ai auzit foarte bine. Ești un ticălos nenorocit! Și asta-i numai pentru început. Cînd o să epuizez toate apelativele murdare pe care le știu în engleză, o să-ncep cu limbile străine pînă o să-ți faci o idee generală despre cît de mizerabil poți să fii.

Pepperdyne oftă.

– Am o idee, domnișoară Robb. Vrei să-mi spui care-i motivul pentru care mi-ai dat acest telefon obscen?

– Știi foarte bine de ce-am sunat, nemernicule!

Strigă atît de tare, încît o auziră și ceilalți agenți care se aflau în încăpere. Se opriră toți din ce făceau și se uitară cu coada ochiului la Pepperdyne. Probabil că mulți dintre ei ar fi dorit să aibă curajul lui Ricki Sue.

– Ticăloșii ăia nenorociți mi-au devastat casa, urlă ea.

– Care ticăloși nenorociți?

– Ai tăi. Mi-au răscolit prin sertare și vreau să spun c-au făcut-o cît se poate de amănunțit. Toți chiloții îmi sînt împrăștiați pe jos...

– Stai puțin, zise Pepperdyne aplecîndu-se în față în fotoliu. Casa dumitale a fost spartă?

– Exact, Sherlock.

– Și crezi că oamenii mei au făcut-o?

– Nu face pe prostu' cu mine. Au...

– Vin imediat acolo, zise el închizînd telefonul.

Ordonîndu-le unor agenți să-l urmeze, își luă repede haina de la costum din cuier și alergă spre cea mai apropiată ieșire.

Cinci minute mai tîrziu, se afla în fața lui Ricki Sue la ușa acesteia. Ea tremura de indignare.

– FBI-ul ar trebui să te învețe ceva maniere, domnule agent special Pepperdyne. Întîi trimiți doi indivizi perverși să-mi facă prăpăd în casă și, pe urmă, îmi trîntești telefonul. N-o să mai dau nici un ban pe impozite, dacă...

În timp ce cei doi agenți se plimbau prin casă, evaluînd dezastrul fără să miște nimic din ceea ce, mai tîrziu, ar fi putut deveni probă, Ricki Sue încremeni în mijlocul living-room-ului, cu mîinile proptite în șolduri.

– Îți bați joc de mine, Pepperdyne?

– Nu, zise el. Pentru o percheziție autorizată, ți s-ar fi arătat un mandat. Noi nu încălcăm regulamentul în

chestiile astea, doar în caz că vreun judecător care are mai multă compasiune decît creier ar vrea să ignore cazul din pricina unui astfel de lucru. Oricum, te asigur că aceia care au făcut asta n-au fost nici din biroul meu și nici polițiștii din Sheridan.

– Atunci cine naiba a fost?

– Nu știu, dar am de gînd să aflu, adăugă el încordat. Lipsește ceva?

– N-am observat, dar nici nu m-am uitat prea bine. Am intrat, am văzut dezastrul ăsta și m-am înfuriat atît de tare, încît n-am verificat înainte să te sun.

– Verifică.

Ea se apucă de treabă, iar el le spuse celor doi să cheme imediat pe cineva de la laborator. Ricki Sue stătea și se uita cum casa îi era întoarsă pe dos pentru a doua oară în ziua aceea, numai că, de data aceasta de către profesioniști care căutau să descopere cine fuseseră primii.

– Uite ce e, asta nu e o simplă spargere, zise Pepperdyne cînd protestele ei deveniră insultătoare. Lucrăm la un caz federal și, datorită relației dumitale de prietenie cu doamna Burnwood, ai devenit un element important în acest caz.

– Probabil că a fost o încercare de jaf obișnuită și n-are nici o legătură cu asta.

– Nu crezi chestia asta la fel cum n-o cred nici eu, zise el, dîndu-și seama că izbucnirile ei nervoase erau menite doar să-i ascundă teama crescîndă.

Plîngerile ei își mai pierduseră din usturimea de mai înainte, ceea ce era foarte bine. Dacă el nu o putea convinge să-i ajute pentru găsirea prietenei ei, poate că frica avea s-o facă să le împărtășească niște secrete.

– Cine a făcut asta n-a făcut-o ca să fure, îi explică el. N-a luat nimic din lucrurile care se iau de obicei: televizor, camere de luat vederi, casetofoane. Căutau cu totul altceva.

– Ca de exemplu?

– Un indiciu care să-i facă să-și dea seama unde se află doamna Burnwood.

– Atunci au avut un ghinion al dracului de mare.

Pepperdyne îi ignoră cuvintele.

– Pun pariu că un singur om n-ar fi putut să facă toată treaba asta. În subconștient, o știi și tu pentru că, de fiecare dată cînd te-ai referit la borfași, ai folosit pluralul.

– Nu te ambala, Pepperdyne. Am spus doar ce mi-a trecut prin cap.

– Ți-a trecut prin cap dintr-un anumit motiv, Ricki Sue. Te gîndești la cineva anume, nu-i așa? La fel ca mine.

Devenind deodată nervoasă, ea își umezi buzele.

– Adică, să fi fost Matt Burnwood și cu taică-său?

– E o posibilitate.

– Ah, la naiba! zise ea gemînd. Nu vreau să am de-a face cu maniacii ăia.

– Cînd am venit, ai spus despre borfași că erau perverși. De ce? întrebă el. În afară de motivul evident. Ți-au golit sertarele de lenjerie, dar asta fac toți hoții în căutarea unor comori.

– Nu de asta, spuse ea și, luîndu-l de braț, îl trase spre măsuța de cafea din living-room. Uită-te la revistele alea.

Un bărbat gol și bine făcut îi zîmbea lui Pepperdyne fermecător de pe coperta unei reviste *Playgirl*.

– Arată bine. Și ce-i cu asta?

– Arată bine, într-adevăr. Atunci, de ce să apăs cu călcîiul și să-l stric?

În mijloc, foaia era încrețită, exact ca și cum cineva ar fi apăsat cu călcîiul pe ea și l-ar fi rotit de cîteva ori.

– Poate n-a fost intenționat.

Ricki Sue clătină din cap făcînd să i se miște coafura înaltă.

– Nu cred, pentru că mai e ceva. Și asta m-a supărat chiar foarte tare. Am dat cincizeci de dolari pe cartea asta. Era singurul suvenir pe care l-am adus de la San Francisco, unde mi-am petrecut vacanța acum două veri.

Îl duse în spatele canapelei. Cărțile și casetele video fuseseră măturate de pe rafturi și lăsate acolo unde căzuseră. Pepperdyne se aplecă să se uite mai îndeaproape la cartea la care se referea ea. Volumul de erotică era deschis la o pagină cu-o fotografie color care înfățișa un cuplu angajat într-un act sexual. Fotografia era murdară, ca și cum cineva și-ar fi șters pantofii pe ea.

– Nu-i tocmai o poziție, remarcă el.

– De aceea era și cea mai excitantă poză din toată cartea. Bărbatul visurilor mele. Numai chestia asta valora cincizeci de dolari.

– O să-ți cumpăr alta, spuse Pepperdyne îndreptîndu-se. O să-ți cumpăr o bibliotecă întreagă de cărți din astea dacă-mi spui unde e doamna.

– Nu știi să asculți, nu? Citește-mi pe buze, ticălosule. Nu știu, zise ea desfăcînd brațele larg. Cine a fost aici și mi-a făcut casa vraiște, în căutarea unui indiciu, se înșeală exact ca și tine.

– Ei au fost, domnule. Amprentele sînt ale lor.

Pepperdyne îi mulțumi polițistului care îi adusese raportul imediat cum fusese disponibil, după care se întoarse și se adresă căpitanului de poliție.

– L-ai auzit. Gibb și Matt Burnwood au devastat locuința domnișoarei Robb în după-amiaza asta. Deci, sînt aici în oraș. Cheamă-ți absolut toți oamenii. Ai mei îți stau la dispoziție și alții vin încoace. Vreau ca ticăloșii ăia să fie găsiți. În seara asta. Acum.

Polițistul plecă să îndeplinească ordinul, dar Pepperdyne îl chemă înapoi pentru a-i mai spune ceva.

– Sînt foarte periculoși. Spune-le oamenilor să nu se lase înșelați de înfățișările lor plăcute și de manierele lor. Sînt niște fanatici, care sînt convinși că îndeplinesc o misiune dumnezeiască. Omoară pe oricine le stă în cale. Spune-le oamenilor să fie extrem de prudenți cînd or să-i zărească.

– Am înțeles, domnule.

Pepperdyne se trînti înapoi pe fotoliu și își frecă ochii cu podul palmelor. Nu își putea permite luxul de a ceda în fața oboselii. De cînd se anunțase dispariția lui John, apucase doar să ațîpească din cînd în cînd. Nu putea să doarmă o noapte întreagă pînă cînd prietenul lui și doamna Burnwood nu erau găsiți, iar Gibb și Matt Burnwood erau ori morți, ori în spatele gratiilor, păziți de gardieni înarmați.

Ceea ce îi spusese scorpiei aceleia roșcate, fusese o mărturisire cu caracter personal, *chiar* se simțea răspunzător pentru faptul că John se afla în încurcătura aceea.

Începuse ca o glumă, deși una cam crudă. Crezuse că avea să-i facă bine lui John. Dacă stătea cîtva timp în preajma copilului doamnei Burnwood, poate scăpa de

sentimentul de vinovăție care îl stăpînea de cînd cu întîmplarea din New Mexico.

Astfel gîndise Pepperdyne cînd i-i lăsase în grijă lui John. Nici prin cap nu i-ar fi trecut că prietenul lui ar fi putut ajunge un personaj-cheie într-unul din cele mai bizare cazuri ale deceniului.

Cu cît Biroul descoperea mai multe în legătură cu Frăția, cu atît Pepperdyne se temea mai mult pentru John și pentru doamna Burnwood. Execuții ritualiste și desfigurări, imnuri religioase și parole secrete, destule torturi și vărsări de sînge încît să-l facă pe marchizul de Sade să pară un amator, acestea erau activitățile Frăției.

Deprimat, Pepperdyne se ridică de la birou și se întinse, după care se duse la fereastră de unde privi orașul Sheridan. Se lăsase întunericul. Noaptea avea să le ofere celor doi Burnwood mai multe ascunzători și posibilități de a scăpa. Erau undeva acolo. Dar unde?

De asemenea, tot pe undeva pe acolo se aflau și doamna Burnwood împreună cu prietenul lui, John McGrath. Nimeni, nici măcar o persoană atît de deșteaptă ca doamna Burnwood, nu putea să dispară complet. Cineva trebuia să-i fi observat. Trebuiau să fie undeva.

– Dar unde, fir-ar să fie? spuse el cu glas tare.

Nici măcar nu știa de unde să înceapă să-i caute.

Singurul lucru pe care îl știa agentul special Jim Pepperdyne cu certitudine era că, dacă Matt Burnwood își găsea fosta soție înaintea autorităților, ea nu mai trebuia să fie îngrijorată pentru acuzațiile adunate împotriva ei.

Avea să fie moartă.

CAPITOLUL 39

– ... și femeia a murit înainte să aibă loc procesul. A murit de SIDA, fără pic de demnitate și în niște chinuri cumplite. Totuși, nu voia decît să-și ia rămas-bun de la copiii ei. O dorință care nu i-a fost îndeplinită.

Kendall îi spunea lui John povestea pe care le-o relatase lui Matt și Gibb în ceea ce părea să fi fost o altă viață. Fusese, într- adevăr, o altă viață, extrem de departe de acel dormitor mic din casa bunicului ei din sud-estul statului Tennessee.

– De fiecare dată cînd pierd cîte un proces, pun la suflet. E ca și cum aș dezamăgi-o din nou.

– De aceea ai ales una din cele mai dure posturi existente în domeniul tău.

– Presupun că da.

– A fost, cu siguranță, o întîmplare tristă, dar cred că e chiar mai mult. Cred că erai orientată spre realizare încă dinainte să devii avocată și să ai de-a face cu femeia aceea bolnavă de SIDA.

Ea își înălță capul de pe umărul lui și îl privi.

– De ce vrei să vorbesc despre mine? E important?

– Nu știu nimic despre tine, în afară de cele întîmplate de cînd mi-am recăpătat cunoștința. Da, e important pentru mine.

Oftînd, ea puse din nou capul pe umărul lui. De fapt, nu îi displăcea chiar atît de mult să vorbească. Felul lui liniștit de a fi o îndemna la mărturisiri și voia ca el să o țină minte. După.

– De ce ești atît de ambițioasă, Kendall?

– Cine zice că sînt?

– Hei, nu mă duce, o mustră el. Ce s-a întîmplat cu părinții tăi?

– Au murit prăbușindu-se cu un avion particular în drum spre o vacanță la schi în Colorado.

– Cum erau?

– Plini de viață, de energie, nostimi. Afectuoși unul față de celălalt și de mine. Aveam impresia că erau cei mai minunați părinți din lume. Îi iubeam la nebunie.

– Au murit în tinerețe. De aceea simți că trebuie să trăiești și pentru ei și să obții de la viață ceea ce lor li s-a refuzat. Asta te face să fii ambițioasă.

Ea îl privi din nou.

– Dar ce ești tu, psihiatru? spuse ea tachinîndu-l, dar el nu zîmbi.

– Ce te-a făcut să fii femeia hotărîtă și încăpățînată care ești, Kendall?

– Ți-am spus...

– Sapă mai adînc.

– Bine, dacă vrei să faci pe doctorul, o să mă supun, zise ea și, resemnată, trase adînc aer în piept. În dimineața cînd au plecat spre Colorado, în timp ce ne luam la revedere și ne îmbrățișam, tata mi-a zis: „Pînă ne

întoarcem, vezi dacă poți să-ți faci ordine în cameră ca să fim mîndri de tine". Eh, nu s-au mai întors niciodată, așa că presupun că și acum tot încerc să-i fac să fie mîndri de mine.

– Asta-i varianta prescurtată, dar e foarte revelatoare.

– Mulțumesc. Acum putem să ne relaxăm puțin? Sînt multe alte feluri în care ne putem juca de-a doctorii, știi foarte bine.

– Nu poți obține aprobarea cuiva care e mort, Kendall. Nu trebuie să fii as în toate.

– Mi s-a mai spus treaba asta.

– Cine ți-a spus-o?

– Soțul meu.

El îi aruncă o privire pătrunzătoare și inima lui Kendall aproape că se opri în loc. O cuprinse panica, dar știa că trebuia să continue să vorbească, să dea repede o explicație.

– Adică, ești atît de diferit acum, încît mă gîndesc la *acel* soț, cel care m-a înșelat, ca la o altă persoană.

– Sînt o altă persoană, nu-i așa?

– Așa e, zise ea cu un glas răgușit. Te-ai schimbat de cînd am ajuns aici. Nu mai semeni absolut deloc cu cel cu care m-am măritat. El aparține unui vis urît care a avut loc cu mult timp în urmă, în altă parte.

Ea îi susținu privirea multă vreme înainte să reia discuția.

– Ai început să minți după ce au murit părinții tăi, nu?

– Nu mint.

– Asta nici nu se mai pune la îndoială, Kendall. Te pricepi s-o faci foarte bine.

– Dacă m-aş fi priceput atît de bine, n-ai fi bănuit că tot ce spun e minciună.

– Nu chiar tot. Dar foarte multe lucruri. Trebuie să fi exersat mulţi ani.

– Întotdeauna am vrut ca lucrurile să fie mai bune decît erau. Cînd eram mică, ăăă... rearanjam realitatea, o făceam să fie mai acceptabilă. În loc să spun că aveam părinţi care muriseră, inventam nişte părinţi fascinanţi cu nişte cariere fabuloase care îi împiedicau să locuiască împreună cu mine. Într-un an erau stele de cinema care voiau să mă apere de corupţia de la Hollywood. În alt an, erau exploratori la Polul Nord. Pe urmă, au mai fost misionari într-o ţară de dincolo de Cortina de Fier, care îi converteau pe oameni duminica şi făceau lucruri primejdioase pentru CIA în timpul săptămînii.

– Ce imaginaţie!

– Imaginaţia mea nu era prea bine văzută de profesori, spuse ea apoi, zîmbind. Aveam tot timpul necazuri pentru ceea ce ei numeau minciună, dar eu consideram că era o modificare a faptelor în scopul îmbunătăţirii unei situaţii care, altminteri, ar fi fost insuportabilă.

– Şi mai tîrziu, cînd ai devenit adultă? Dacă apărea o situaţie insuportabilă, modificai faptele?

– De exemplu? întrebă ea cu prudenţă.

– De exemplu, dacă soţul tău ar fi suferit o amnezie deodată şi nu şi-ar mai fi amintit nici de tine, nici de nimic altceva în legătură cu relaţia voastră, ţi-ai fi prefăcut sentimentele faţă de el?

Ochii ei se umplură de lacrimi. Clătină din cap.

– Ai dreptate, am spus prea multe minciuni. De obicei, ca să dau o notă mai pozitivă lucrurilor. Uneori, recunosc, ca să fie cum vreau eu.

Îi atinse părul, genele, buzele.

– Dar unele lucruri nu pot fi simulate. Și unul din ele e dragostea. Dacă nu te-aș fi iubit, n-aș fi putut să mă prefac că te iubesc. Chiar și avînd amnezie, ai ști adevărul, nu? L-ai *simți*.

Îi lipi mîna de inimă și i-o ținu apăsată acolo.

– Cînd o să-ți recapeți memoria, s-ar putea să suferi un alt gen de amnezie care va bloca tot ce s-a petrecut după accident. S-ar putea să uiți perioada asta pe care am trăit-o împreună, în casa asta.

Îi luă fața în mîini.

– Dar, dacă n-o să-ți mai amintești nimic altceva, amintește-ți măcar că te-am iubit cît am stat aici, zise ea sărutîndu-l pentru a-și pecetlui spusele.

El îi răspunse și, în curînd, gurile li se contopiră. Mîinile lui începură să-i exploreze contururile. Genunchiul ei îndoit îi împungea ușor sexul.

– Mai fă, șopti el,

Ea își împinse genunchiul ușor pînă cînd erecția lui deveni evidentă.

O cuprinse în mîini apoi și îi masă lungimea tare și netedă.

El o sărută și se împinse ușor în ea pînă cînd o întinse pe spate. Îi mîngîie ușor abdomenul și îi sărută sexul. Îi mîngîie pulpele, depărtîndu-le încetul cu încetul.

Apoi gura i se contopi cu ea.

Kendall se lăsă pradă acelor senzații care îi tăiau respirația. Fără vreun pic de rușine sau de timiditate, le lăsă să-i învăluie burta și sînii. Limba lui o cercetă și o

mîngîie cu delicatețe pînă cînd ea se sfărîmă ca un obiect de cristal fin.

El se ridică deasupra ei, dar nu o penetră înainte de a o săruta. Cînd ea își mișcă șoldurile pentru a-l primi în întregime, el închise ochii și înjură încet.

Kendal își afundă degetele în părul lui și îi cuprinse capul.

– Deschide ochii, John. Uită-te la mine, îi șopti ea agitată. Uită-te la chipul meu. Ține-mă minte.

El o ascultă, dar nu se opri din mișcările ferme și fluide care îl purtau din ce în ce mai adînc în ea. Cînd termină, îi rosti numele cu o voce răgușită și sugrumată, după care capitulă și se lăsă în voia spasmelor care îi zguduiau trupul și lumea.

Cînd se sfîrși totul, el o îmbrățișă, ascunzîndu-și fața în gîtul ei. Kendall îl ținu multă vreme, mîngîindu-l pe cap încet și șoptind:

– Ține-mă minte, John. Ține-mă minte.

CAPITOLUL 40

Un bărbat se așeză pe bancheta din separeu în fața lui Ricki Sue.

– Bună.

– Du-te dracu'.

– Nu-i o primire prea plăcută. Nu mă mai ții minte? Fratele meu și cu mine te-am întrebat azi de o stradă.

De o jumătate de oră, Ricki Sue stătea singură, bînd încontinuu și încercînd să atenueze spaima pe care i-o provocaseră cuvintele lui Pepperdyne.

Dacă un lucru îngrozitor avea să li se întîmple doamnei Burnwood și copilului ei, avea să fie numai vina lui Ricki Sue, așa îi spusese.

Dacă voia să-și mai vadă prietena în viață, era mai bine să joace cinstit cu el și să-i spună tot ce știa.

Dacă ei mureau, avea să-i aibă tot restul vieții pe conștiință. Viețile lor erau în mîinile ei.

Și continuase astfel, umplîndu-i capul cu atîtea lucruri oribile, încît ea simțise teribil de mult nevoia să scape de vocea lui. După plecarea lui, se simțise sufocată. Era în

continuare dată peste cap. Pepperdyne îi promisese să trimită niște oameni pentru curățenie a doua zi, dar ea nu mai suporta să vadă acel dezastru.

Gîndul permanent că cineva îi violase intimitatea și pusese mîna pe lucrurile ei personale îi provocase o senzație de vulnerabilitate. Și, în plus, dar nu ar fi recunoscut în fața lui Pepperdyne, îi era frică să stea acolo singură.

Trebuise să iasă. Așa că se dusese la acel bar. Nu era un loc unde mergea des. Nevrînd companie în seara aceea, evitase cluburile unde era cunoscută și unde ar fi putut da peste prieteni care ar fi vrut să se distreze.

Voia să fie singură în seara aceea. Absolut singură. Deja cîțiva bărbați o priviseră speculativ, dar ea le răspunsese cu priviri ostile. Nici unul nu îndrăznise să se apropie de ea pînă atunci.

Cînd își ridică privirea și se uită mai bine la cel care se așezase lîngă ea, îl recunoscu imediat. Inima îi tresări ușor. Replica obișnuită de îndepărtare i se stinse pe buze și zîmbi.

– Ați găsit strada pînă la urmă?

– Da, datorită ție. Dar prietenul pe care îl căutam se mutase. Plecase din oraș, spuse Henry Crook ridicînd din umeri cu indiferență. Nu mai contează. Treceam pe-aici și, ce ne-am zis, hai să-i facem o vizită.

– Unde ți-e fratele?

– Numele lui e Luther. Al meu, Henry.

– Eu sînt Ricki Sue. Ricki Sue Robb.

– Ciudat cum ne-am întîlnit de două ori astăzi. Trebuie să fie mîna destinului sau ceva de genul ăsta.

– Probabil, zise ea.

Ochii lui erau de un albastru extraordinar. Și avea și un păr blond frumos. Nu prea deștept, dar ce conta? Pepperdyne era deștept, dar și o mare pacoste.

În plus, bărbații prea deștepți o făceau să se simtă inferioară. Îi prefera pe cei cam la fel de inteligenți ca ea. De obicei, o excitau greșelile de gramatică, dar Henry și fratele lui geamăn aveau un farmec brut și aspru care o atrăgea.

Bătu din gene.

– Mai am puțin și-mi termin băutura.

– Să-ți mai iau una?

– Ar fi grozav. Whisky cu sifon, te rog.

El se duse la bar și dădu comanda. Aruncîndu-i o privire, îi zîmbi cu o timiditate băiețească ce o făcu să simtă un gol în stomac. Bărbații timizi o excitau întotdeauna. Îi putea învăța atîtea!

El se întoarse cu paharele. După ce sorbi de cîteva ori, ea îl întrebă.

– De unde sînteți?

– Ăăă, din Virginia de Vest.

– Hmm. Pari mai din sud.

– Am crescut în Carolina de Sud, dar ai mei s-au mutat cînd Luther și cu mine eram la liceu.

– Cu ce vă ocupați?

– Lucrăm în domeniul mașinilor.

– Ce interesant! exclamă ea cu răsuflarea tăiată. Mă fascinează tot ce ține de mașini, motoare și alte chestii din astea.

Nu. Asemenea lucruri nu o fascinau cîtuși de puțin, dar falsul entuziasm îi oferi prilejul de a se apleca în față, dîndu-i lui Henry prilejul de a arunca o privire în

decolteul ei. Purta o bluză neagră tricotată peste un sutien de aceeași culoare.

Uluit de priveliște, Henry vărsă puțin din berea pe care o ducea la gură.

– Fratele meu și cu mine am trecut din nou să te vedem.

– Zău? Cînd?

– După ce am aflat că prietenul nostru nu mai locuiește aici. Se părea că erau polițai peste tot la tine.

Ricki Sue se încruntă.

– Au fost. Cineva îmi spărsese casa.

– Nu mai spune! Și ce-a furat?

Ea se aplecă și mai mult.

– Henry, puiule, te superi dacă nu discutăm despre treaba asta? Mă enervează prea tare.

Întinse mîna spre mîna lui și el i-o strînse.

– Nici nu-i de mirare. Ne-am gîndit noi că trebuia să fie ceva în neregulă cînd i-am zărit pe indivizii ăia supraveghindu-ți casa de la distanță.

Reacțiile ei erau oarecum amorțite de alcoolul pe care îl consumase, dar deveni imediat atentă. Își retrase mîna repede.

– Indivizi? Ce indivizi? Ce tot spui?

– Hei, n-am spus-o cu intenția să te îngrijorez. Noi ne-am gîndit că probabil „fostul" tău ți i-a pus pe urme.

– N-am nici un „fost".

– Ah, zise el încruntîndu-se nedumerit. În cazul ăsta, persoana care vrea să fii supravegheată, a pus să fii urmărită. Au venit pînă aici.

Cei doi Burnwood! Erau acolo! O aveau în raza lor vizuală! Ceafa ei se afla în bătaia uneia din puștile lor de vînătoare despre care îi povestise Kendall!

– Unde sînt? întrebă ea cu un glas răgușit.

– Acolo, lîngă automatul de țigări, zise el arătîndu-i un loc în spatele ei. Poți să te uiți. Sînt cu spatele acum.

Ea aruncă iute o privire. Unul din ei era omul lui Pepperdyne. Pe al doilea nu îl cunoștea, dar era sigură că era tot un agent FBI. Arătau ridicol în hainele noi și curate care ar fi trebuit să-i ajute să pară mai în mediul lor.

– Ticălosul! zise ea printre dinți. Nu-mi vine să cred. A pus să fiu urmărită, ca și cum eu aș fi făcut ceva.

– Cine? Ce este? Cum îl cheamă pe ticălos? Vrei ca eu și Luther să ne ducem să-l aranjăm?

– Nu, nu. Nu-i nimic, de fapt, doar...

– Ascultă, dacă ai ceva necazuri...

– Eu n-am, dar o prietenă de-a mea are. Tipii ăia sînt de la FBI și cred că eu știu ceva și nu le spun.

– Și așa e?

– Dacă aș ști, nu le-aș spune.

Era riscant să-i spună unui potențial partener că era implicată în ceva atît de serios, încît erau amestecați și cei de la FBI, dar, în loc să se arate prudent, Henry păru impresionat.

– Pfiu! Dar duci o viață palpitantă.

Ricki Sue își ascunse ușurarea și îi aruncă un zîmbet.

– Nu știi nici măcar jumătate, puiule.

– Dar sigur mi-ar plăcea să știu.

– Atunci, hai să plecăm de-aici, zise ea luînd o hotărîre pe moment. Știu niște locuri mult mai potrivite pentru a purta o discuție în particular.

Își goli paharul dintr-o înghițitură și, tocmai voia să iasă din separeu, cînd își aminti de echipa de supraveghere a lui Pepperdyne.

– La naiba! N-am chef ca ăștia să se țină după noi.

Henry se gîndi puțin.

– Am o idee. Fratele meu e în spate, joacă biliard. O să ne ducem amîndoi acolo. O să stau puțin și, pe urmă, o să mă-ntorc aici, dînd impresia că ne-am înțeles, pricepi? Luther și cu tine puteți să vă furișați prin spate. La un moment dat, o să ies și eu pe ușa din față. Pînă cînd ei or să devină curioși și or să te caute, tu o să fii plecată demult.

– Nemaipomenit! exclamă ea și se clătină cînd încercă să se țină pe picioare. Hopa. M-am îmbătat deja, zise ea chicotind.

Henry o cuprinse pe după mijloc pentru a o susține.

– Pe naiba, nu te-ai îmbătat deloc. Știi doar să te distrezi, atîta tot.

Ea se sprijini de el.

– O să fii tare. Sînt sigură.

Planul lui Henry de a-i păcăli pe agenți funcționă. În mai puțin de o jumătate de oră li se alătură ei și lui Luther în colțul străzii stabilite dinainte. Ajunse pe jos și sări pe locul din față chiar în clipa în care mașina opri. Luther apăsă imediat pe accelerator și se depărtară cu un scrîșnet de cauciucuri.

Ricki Sue îl găsea pe Luther la fel de drăguț și de încîntător ca fratele lui. Din moment ce toți trei stăteau în față, ea încălecase consola, fapt care a dat naștere multor aluzii și comentarii obscene. Mașina trecea în viteză peste gropi făcînd-o să sară pînă în tavan și provocînd o veselie teribilă.

Ea se trezi cu o sticlă de *Jack Daniels* înclinată spre gură exact cînd treceau peste calea ferată și vărsă lichidul pe bluză.

– Uite ce-am făcut din cauza voastră! zise ea rîzînd cu atîta poftă, încît abia putea să mai respire.

– Hei, Luther, din cauza faptului că ai condus neatent, doamna s-a udat toată, zise Henry.

– Nu putem decît s-o ajutăm să se usuce.

– Cel puțin.

Ricki Sue îi plesni pe amîndoi peste pulpe.

– Sînteți atît de obraznici! Știu la ce vă gîndiți.

Henry se aplecă și începu să o lingă pe gît.

– Chiar așa? La ce ne gîndim?

Ricki Sue lăsă capul pe spate și începu să geamă și să se miște sugestiv.

– Nu-i cinstit, se plînse Luther. Eu trebuie să conduc.

Dar izbuti să țină volanul doar cu o mînă, în timp ce pe cealaltă și-o strecură între pulpele ei.

Mai tîrziu, Ricki Sue nu își mai aminti care din ei propusese să oprească la motelul acela. Probabil că ea. Cu siguranță că nu era prima oară cînd se ducea acolo. Recepționerul era un toxicoman. Era întotdeauna drogat, așa că puțin îi păsa cine semna în registru, sau dacă se semna chiar, dacă i se punea o hîrtie de douăzeci pe tejghea.

Totuși, era prima oară cînd se afla acolo, sau în orice altă parte cu doi gemeni. Ineditul acestui lucru o entuziasmă și mai tare cînd păși împleticindu-se în cameră.

Luther, sau poate Henry, cu cît bea mai mult, cu atît îi distingea mai greu, spuse ceva teribil de amuzant și, rîzînd în hohote ea se prăbuși pe pat.

Luther se întinse de o parte a ei, Henry de cealaltă. O sărută întîi unul. Apoi celălalt. Apoi, din nou primul. Și așa în continuare, pînă cînd ea ajunse să nu mai deosebească o gură de alta.

La un moment dat, protestînd cu bune intenții îi dădu la o parte.

– Stați. Ascultați. Stați puțin. Hei, opriți-vă!

Îi împinse și se chinui să se ridice în capul oaselor. Avea impresia că toată camera se învîrtea cu ea și duse o mînă la tîmplă pentru a-și recăpăta puțin echilibrul. Luînd un aer solemn, de care numai un om beat era capabil, zise:

– Răbdare, băieți. De-aici încolo, nimic nu se-ntîmplă fără prezervative.

În timp ce gemenii desfăceau pachetele pe care ea le scosese din geantă, Ricki Sue se rezemă de tăblia patului, anticipînd atenția de care avea să se bucure a doua zi dimineață în fața automatului de cafea. Ce lucruri avea să mai aibă de povestit!

CAPITOLUL 41

Matt conduse pînă cînd Gibb îi spuse să oprească la un popas pe marginea șoselei. Fără să depășească viteza legală și respectînd toate legile traficului, puseseră ceea ce Gibb considera că era o distanță bună între ei și orașul Sheridan.

Gibb era nerăbdător să afle ce le putea dezvălui cutia descoperită sub patul lui Ricki Sue. Răsturnă ilustratele și scrisorile pe scaun între ei, le împărțiră și începură să citească.

În scurt timp, își dădură seama că Ricki Sue păstrase toate scrisorile și alte forme de corespondență pe care le primise de la bărbați. Activitatea aceea începu să devină plictisitoare. Matt își pierdu răbdarea.

– Nu-i nimic aici.

– Nu putem să trecem cu vederea peste nici una, zise tatăl lui cu încăpățînare. Ar putea fi tocmai cea pe care o căutăm.

Printre scrisorile îngrozitoare de la foștii ei amanți, se afla una care abia se descifra de la un coleg de școală

primară pe nume Jeff, care o întreba dacă avea să-i arate chiloțeii. O alta, lungă, semnată de vărul ei Joe, care își servise țara pe bordul lui *John F. Kennedy* și care promitea să le dea adresa ei camarazilor lui care se simțeau singuri. O ilustrată de la un profesor de la școala de duminică, domnul Howard, care îi spunea că i se simțise lipsa cu o duminică în urmă.

Apoi, Matt luă o ilustrată și recunoscu scrisul imediat.

– Asta-i de la Kendall.

Nu putea să simtă nici un pic de entuziasm în fața acelei descoperiri. Era cuplat pe pilotul automat și părea incapabil să recapete controlul. Era mai ușor să execute ce i se spunea. Automatismul era un scut care îl apăra de durerea de a simți.

Era astfel de cînd fusese ucisă Lottie.

Era ca și cum ar fi murit și el. Nu se mai vedea scriind un alt editorial, adăugînd alt număr ziarului său. Nu își putea închipui că mai era în stare să mănînce, să bea, să vîneze, pentru Frăție, pentru viață, în general. Moartea lui Lottie lăsase un pustiu în interiorul lui, care nu avea să se mai umple vreodată. Tatăl lui îi spusese că avea să se simtă altfel cînd or să-l găsească pe băiețel, dar Matt avea îndoieli.

Oricît de mare ar fi fost durerea atunci cînd el și Lottie erau tineri și tatăl lui îi interzisese să o mai vadă, tot mai rămînea un licăr slab de speranță că, într-o bună zi, aveau să fie împreună, totuși. Se agățase de speranța aceea. Îl făcuse să reziste în momentele cînd avea impresia că va muri dacă nu o va vedea.

Acum, că o pierduse pentru totdeauna, nu mai era nimic de sperat. Într-o încercare de a-l consola, tatăl lui îi amintise că adevărata lor răsplată îi aștepta în rai, dar

Matt își aflase propriul rai alături de Lottie. Nu era sigur că dorea o viață veșnică, dacă asta însemna să trăiască o eternitate fără ea.

Kendall era vinovată pentru moartea lui Lottie. Tatăl lui îi deschisese ochii în acest sens. Dacă ea nu s-ar fi amestecat în treburi care depășeau capacitatea ei de înțelegere, nu s-ar fi întîmplat absolut nimic. Lottie ar fi continuat să trăiască, oferindu-i zîmbetele, sărutările și îmbrățișările pentru care el trăise.

De fiecare dată cînd se gîndea la pierderea suferită, aproape că se sufoca de ură pentru Kendall. Avea să plătească. Avea să aibă grijă ca acest lucru să se întîmple. Așa cum se întîmplase cu toți ceilalți care fuseseră pedepsiți de Frăție, ea însăși îi făcuse să ia acea hotărîre.

Se uită la ilustrată, urînd-o pentru că fusese trimisă de ea.

– Îi recunosc scrisul.

– Cînd a fost scrisă?

Matt o ridică puțin la lumină.

– Ștampila e mînjită, dar pare veche. E îngălbenită pe margini.

– Citește-o, oricum.

– „E minunat aici, dacă nu ținem cont de țînțari și de căldură. Era să mă topesc ieri cînd B și cu mine am fost la un picnic în locul ei preferat".

– B trebuie să însemne *bunica*, zise Gibb. Altceva?

– N-a mai avut loc. Scrisul e înghesuit, spuse Matt, chinuindu-se să descifreze literele mici. „*Ți-am povestit despre locul ăsta, tunul SCA, cascada, etc. Pe curînd*". Asta-i tot.

– SCA? Statele confederate? În locul ei preferat se află un tun aparținînd Confederației. Ți-a pomenit vreodată de un asemenea loc?

Matt își scotoci prin memorie, dar îi era greu să vadă ceva dincolo de imaginea ochilor lipsiți de viață ai lui Lottie.

– Mi-o fi pomenit. Cred că da. Mi-a zis că își petreceau verile la o fermă veche.

– O fermă veche situată lîngă un tun al Confederației și o cascadă.

Din ce în ce mai încîntat, Gibb deschise compartimentul pentru mănuși și scoase harta rutieră a statului Tennessee, întinzînd-o nerăbdător pe genunchi.

– Ce știi despre viața în sălbăticie, Matthew? Cînd un animal a fost rănit sau e înfricoșat, ce face? Unde se duce?

– În bîrlogul lui.

– Cu alte cuvinte, acasă, zise Gibb. Kendall nu s-a întors acasă. Nu putea. Așa că s-ar fi putut duce în următorul loc cel mai aproape de casă. Trebuie să găsim un monument de pe vremea războiului civil lîngă o cascadă. Gîndește-te, fiule, adăugă el apoi cu ochii licărind. Ai putea să-ți ții copilul în brațe înainte de ivirea zorilor.

Matt încercă să adune puțin entuziasm. Încercă să-și imagineze cum și-ar fi săltat băiețelul pe genunchi. Încercă să se închipuie rîzînd, simțindu-se fericit și liber. Liber? Da, își dădu el seama. Nu se simțise liber în viața lui.

Și niciodată mai încătușat ca acum.

Kendall se desprinse ușor din îmbrățișarea lui John, care mormăi o întrebare neinteligibilă.

– Mă duc pînă la baie, șopti ea. Mă întorc imediat.

El adormi din nou. Ea se aplecă, îl sărută pe frunte și apoi zăbovi puțin, privindu-l, memorîndu-i fiecare părticică a chipului.

Dacă totul mergea potrivit planului, îl vedea pentru ultima oară. Înăbușindu-și un oftat, se dădu jos din pat și se îmbrăcă repede și în liniște, pe întuneric.

Din clipa în care Ricki Sue îi spusese că Matt și Gibb fugiseră din închisoare, Kendall își dăduse seama că trebuia să dispară. Nu mai era timp de pierdut. Așteptase deja prea mult. În ciuda timpului care o costase își mai acordase o ultimă noapte alături de John.

Matt și Gibb aveau să o caute și să o găsească. Știa că acest lucru se va întîmpla. Avea mai multă încredere în instinctele lor de vînători decît în computerele moderne și mulțimea de agenți ai FBI-ului.

Dacă ar fi fost numai viața ei în pericol, ar fi riscat să rămînă cu John. Dar mai trebuia să se gîndească și la Kevin. Dacă o găseau cei doi Burnwood, pe ea aveau să o omoare și pe el aveau să i-l ia. Era un gînd prea îngrozitor. Chiar dacă aveau să fie prinși din nou, Kevin ar fi fost dat în grija statului și viitorul ar fi ajuns să-i fie decis de un comitet de străini.

Trebuia să-și protejeze copilul, chiar dacă pentru asta era nevoită să-l părăsească pe bărbatul pe care îl iubea. Avea să plece fără să dea nici o explicație, fără să-și ia la revedere. Dimineață, cînd avea să observe că ea nu mai era, el avea să fie derutat, poate chiar furios. Dar nu va dura mult.

Îi lăsa un bilet în care îi scria că ajutoarele erau pe drum. Înainte să plece din oraș după-amiază, trimisese o

ilustrată autorităților locale explicîndu-le unde îl puteau găsi pe John McGrath, șeriful dispărut.

Imediat ce primeau ilustrata, aveau să trimită pe cineva, la fermă. Prietenul lui John, Jim Pepperdyne, avea să aibă grijă să primească îngrijiri din partea celui mai bun neurolog. Cu timpul, memoria avea să-i revină. I se rupea sufletul cînd se gîndea că era posibil să nu-și mai amintească de idila dintre ei.

Oricît de mult ar fi întristat-o acel gînd, știa că era mai bine dacă nu își amintea. Nu putea fi socotit vinovat pentru tot ce se întîmplase între ei, nici de către superiorii săi, nici de el însuși.

Ducîndu-se fără nici un zgomot în camera lui Kevin, luă sacoșa pe care o pregătise cu lucrurile lui și provizii cît pentru cîteva zile din tot ce considerase ea esențial. Voia să aibă cît mai puține bagaje. Deocamdată, îl lăsă pe Kevin în coș. Aruncînd o privire în dormitor, văzu că John continua să doarmă adînc. Străbătu toată casa și ieși.

Mai erau cîteva ceasuri bune pînă în zori, dar fiecare clipă conta acum. Puse sacoșa în mașină. Mai devreme, găsise niște vopsea în șopronul din spatele casei și făcuse opturi din cele două cifre de trei de pe plăcuța de înmatriculare. Modificarea s-ar fi depistat la o verificare mai atentă, dar ar fi putut să o ajute să nu fie oprită pînă nu scăpa de mașină și cumpăra alta.

Întorcîndu-se înăuntru, se duse în cămară, unde pregătise deja doi saci cu alimente neperisabile și apă îmbuteliată. Putea să mănînce și să bea în timp ce conducea, oprind numai cînd trebuia să-l hrănească pe Kevin sau să se ducă la toaletă. Bineînțeles că trebuiau să se oprească pentru a dormi. Avea să aleagă moteluri

izolate, unde, dacă plăteai cu bani gheață, nu stîrneai suspiciuni.

Cînd va avea nevoie de bani, o să ia legătura cu Ricki Sue, așa cum făcuseră și altă dată. Avea încredere în ea, dar, pentru protecția prietenei sale, Kendall voia să amîne cît mai mult să ia legătura cu ea, dacă nu era absolut necesar.

După ce puse sacii cu alimente în mașină, se întoarse pentru ultima oară în casă și, îngenunchind în fața căminului, își vîrî mîna pe horn și scoase pistolul.

Arma era singura ei protecție reală în cazul în care Matt și Gibb aveau să o găsească, dar tot îi era silă să o atingă. Ținîndu-l cu foarte mare grijă, îl puse în buzunarul fustei.

Atunci îi trecu prin cap un gînd foarte tulburător. Dacă cei doi Burnwood ajungeau acolo înainte ca John să fie salvat? Aveau să știe că el era șeriful pe care ea îl răpise din spitalul din Stephensville și aveau să-l ucidă fără să stea o clipă pe gînduri.

Scoase pistolul din buzunar și se duse în bucătărie, unde îl puse pe plicul care îi conținea biletul. Părea oarecum potrivit faptul că ultimul lucru pe care i-l înapoia era primul pe care i-l luase în timp ce zăcea fără cunoștință pe pămîntul ud de ploaie.

Cît de departe ajunseseră de atunci.

Simțind că mai avea puțin și începea să plîngă, se duse repede în vîrful picioarelor în camera lui Kevin și îl luă din coș. El scînci puțin în semn de protest, dar ea îl lipi de umăr și copilul adormi din nou imediat.

Aruncînd o ultimă privire în dormitorul semiîntunecat, văzu că John nici nu se clintise. Străbătu repede

holul și bucătăria. În ciuda hotărîrii ei de a nu plînge, o lacrimă îi șiroi pe obraz.

Erau ultimele clipe pe care și le petrecea în casa aceea, care conținea atîtea amintiri de preț pentru ea. Odată descoperită, nu avea să o mai poată folosi niciodată ca loc de refugiu. Nu avea să se mai poată întoarce în încăperile acelea care răsunau de rîsul bunicii ei. Acolo cunoscuse dragostea, mai întîi din partea bunicii și, apoi, din partea lui John.

Oare trebuia întotdeauna să-și ia adio de la tot și toți pe care îi iubea?

Kevin se foi în brațele ei.

– Nu chiar de la toți, șopti ea și, după ce îl sărută pe cap, porni hotărîtă spre ușă.

Tocmai ducea mîna spre clanță, cînd lumina se aprinse brusc.

Se răsuci, orbită de acea strălucire subită și nu desluși decît silueta unui bărbat care venea spre ea și Kevin.

CAPITOLUL 42

Gemenii Crook se aflau în baie, discutînd despre problema cu care se confruntau. Era nevoie să o îmbuibe pe roșcată cu destulă băutură ca să-i dezlege limba fără să-i dea voie, totuși, să-și piardă cunoștința.

– Hei, băieți, strigă ea din pat cu o voce pițigăiată și melodioasă. Ce faceți voi acolo, hm?

– Nu cred să mi se mai scoale, zise Luther privindu-și disperat penisul moale. N-am văzut în viața mea o muiere care să poată atîta. Crezi că-i vreo maniacă, ceva?

– Mai termină cu miorlăiala. Trebuie s-o facem să vorbească de Kendall.

Luther își masă testiculele cu o mînă miloasă.

– Și cum te-ai gîndit să facem asta, Henry? A terminat aproape o sticlă de *Jack Daniels* și n-are nici pe dracu', ba a făcut-o să vrea și mai mult de la noi.

Henry se gîndi puțin. Ricki Sue îi strigă din nou din cameră.

– Ar trebui să ne-ntoarcem ca să nu devină suspicioasă. O să găsesc eu ceva. Orice spun eu, tu îmi ții isonul.

Ricki Sue era încă întinsă în pat. Bosumflată.

– Începusem să cred că vă distrați fără mine.

Henry observă că limba îi era mai împleticită ca înainte. Îi făcu lui Luther un semn de victorie pe furiș și se întinse lîngă ea.

– Noo. Fără fata noastră n-ar fi fost nici o distracție, nu-i așa, Luther?

– Așa e. Absolut nici o distracție. De fapt, cred că ar mai trebui să bem ceva.

Se prefăcu că bea îndelung din sticlă înainte de a i-o da lui Ricki Sue, care se uită suspicioasă cînd la unul, cînd la altul.

– Voi vreți să mă-mbătați, sau ce altceva?

Înainte ca vreunul din ei să apuce să răspundă, ea izbucni într-un hohot de rîs și duse sticla la gură. Henry îi făcu cu ochiul fratelui său.

– Jur pe ce vrei, Ricki Sue, că o băutoare ca tine n-am mai văzut de cînd sîntem. Nu-i așa, Luther?

– Așa-i.

– De fapt, mă impresionezi din toate punctele de vedere. De exemplu, felul cum i-ai fraierit pe federali. Eh, asta a fost cu adevărat teribil. Și bine le-ai făcut ca să se-nvețe minte să nu-și mai vîre nasurile în treburile altora.

Ea pufni disprețuitoare.

– Pepperdyne ăla crede că rahatu' lui nu pute. Știi unde se află doamna Burnwood, zicea el. Știi asta, știi aia, îl imită ea. De unde știe el ce știu eu, cînd numai eu știu ce știu?

– Chiar, zise Luther. Unde se trezește el să-ți pună întrebări personale despre prietena ta cea mai bună?

Henry îi aruncă fratelui său o privire ucigătoare. De ce nu putea să-și țină gura, oare? Mama avea dreptate,

fratele lui era atît de ignorant, încît era periculos. Cu acea frază i-ar fi putut da de înțeles lui Ricki Sue că nu se aflau cu ea numai pentru a se distra.

Dar ea era prea amețită ca să remarce scăparea lui Luther.

– Vreau s-o apăr pe Kendall, zise ea suspinînd. E prietena mea. Nu i-aș spune lu' Pepperdyne unde e, nici dacă aș ști, dar nu știu.

Mai luă o înghițitură din sticlă și începu să rîdă. Ridicînd un deget pentru a-și sublinia cuvintele, zise:

– Dar am o idee.

– Ah, pe noi nu trebuie să ne păcălești, Ricki Sue. Noi nu sîntem polițiști, nu-i așa, Luther?

– Bineînțeles că nu sîntem.

Henry începu să-i sărute gîtul.

– Dă-l naibii pe Pepperdyne ăsta și hai să ne continuăm petrecerea.

Ricki Sue îl împinse la o parte.

– Nu vă păcălesc. Chiar știu unde ar putea să fie. Sînt singura persoană din lume care știe.

– Sigur, sigur, scumpo. Te credem. Nu-i așa, Luther? spuse el, făcîndu-i cu ochiul conspirativ fratelui său, dar acesta nu înțelegea.

Psihologia inversă îi era total străină.

– Ăăă... da, așa este. Exact. Cum a zis Henry.

– E adevărul, zise Ricki Sue, făcînd un efort să se ridice în capul oaselor. Pun pariu că e acolo unde se ducea în fiecare vară cu bunica ei.

– Bine, bine, draga mea, spuse Henry bătînd-o pe pulpă. Dacă zici tu.

Ea bătu cu pumnul în saltea.

– Știu unde e. Adică, nu locu' exact. Da' e pe undeva pe lîngă Morton. Și e o...

– O ce?

– Cascadă.

– Cascadă?

Ea își lăsă capul într-o parte și se uită la Henry cu un aer superior.

– Nu așa am spus și eu?

– Sigur, scumpo. N-am vrut să te supăr.

– Și mai e o... armă mare. Cum îi zice? Pe roți. O foloseau pe vremuri.

– Un tun?

Ea își înfipse unghia degetului arătător în pieptul lui Henry.

– Exact! Ai cîștigat! Iei premiul întîi! exclamă ea, desfăcînd brațele și oferindu-se drept trofeu.

Apoi dădu ochii peste cap și își pierdu cunoștința.

– Fir-ar să fie! strigă Henry. A mers. Plecăm spre Morton.

– Unde vine asta?

– Habar n-am, dar trebuie să figureze pe o hartă. Hai, îmbracă-te repede.

– Și cu ea ce facem?

– Știi ce-a ziș mama.

Uitîndu-se la Ricki Sue, Luther plescăi din buze cu regret.

– Mare păcat să fii nevoit să distrugi asemenea comoară. N-am văzut în viața mea așa ceva.

– Poftim? spuse Pepperdyne scrîșnind din dinți și strîngînd receptorul atît de tare, încît încheieturile degetelor i se albiră. Vrei să fii drăguț să repeți ce-ai spus?

– Ăăăă, am pierdut-o. A intrat într-un bar. S-a așezat într-un separeu și a dat pe gît cîteva whisky-uri.

– Continuă.

– Pe urmă, a apărut un tip...

– Ce tip?

– Unul oarecare. Înalt și deșirat, cu părul de culoarea paielor și ochi ciudați. S-a dus lîngă ea. I-a oferit de băut. Au stat de vorbă.

– Ai întrebat pe cineva cum îl cheamă pe tip?

– Bineînețeles, dar nimeni nu-l cunoaște.

– Mașina?

– Am întrebat și asta. Nimeni nu-și amintea să-i fi văzut pe el și pe fratele lui sosind, așa că n-am putut să aflăm ce mașină aveau.

– Ai spus frate? Avea un frate?

– Da. Un geamăn.

– Dumnezeule!

Pepperdyne înghiți două aspirine cu o înghițitură de Maalox. De ce trebuia să fie totul atît de complicat? Nu numai un simplu frate, ceea ce ar fi fost destul de dificil. Dar gemeni.

– Identici?

– Așa ni s-a spus. Că nu-l puteai deosebi pe unul de celălalt.

– Bineînțeles.

– Nu l-am văzut deloc pe al doilea. A stat în sala de biliard, în spate.

Agentul îi explică apoi cum le-au tras clapa Ricki Sue împreună cu partenerul ei.

– Cum a plătit băuturile?

– Cu bani gheață.

– Mi-am închipuit eu, mormăi el. Și nimeni de-acolo nu-i cunoștea pe cei doi?

– Nu. Nici un nume. Nimic. Se pare că nu erau din oraș, spuse subalternul lui Pepperdyne, după care făcu o pauză, ca și cum și-ar fi făcut curaj pentru ceea ce urma. Cum șeful lui nu spuse nimic, el își dădu părerea:

– Cred că a plecat cu tipii ăștia.

– Asta-i foarte limpede, nu?

– Adică, vreau să spun, domnule, nu cred că gemenii au vreo legătură cu spargerea de după-amiază. Cu siguranță nu erau Matt și Gibb Burnwood. Mie mi s-a părut o acostare întîmplătoare. Martorii ziceau că domnișoara Robb s-a împrietenit foarte repede cu tipul respectiv, înțelegeți ce vreau să spun. De fapt, unul din ei s-a oferit să ne dea mai multe informații despre ea. A zis, și alții l-au susținut, că e cunoscută. O tipă căreia îi cam place să umble. Nu-i ceva ciudat să plece dintr-un bar cu un necunoscut.

Pepperdyne se înfurie.

– Ascultă, puțin îmi pasă dacă domnișoara Robb se regulează cu o sută de bărbați în miezul zilei în piața orașului în fiecare sîmbătă. E un om și, chiar dacă ne ascunde o informație importantă, datoria noastră e s-o protejăm. Ați avut ordin să n-o scăpați din ochi și ați dat chix. Acum a dispărut. Nu știm nici cu cine e, nici unde e și există doi maniaci care se cred mîna dreaptă a lui Dumnezeu, și care omoară pe oricine le iese-n cale, inclusiv pe domnișoara Robb, pentru că e cea mai bună prietenă a ei.

Se opri din strigat și își trase sufletul. Vocea mai calmă cu care vorbi după aceea conținea o amenințare și mai mare.

– Înțelegi?

– Da, domnule. Cred că da, domnule.

– Ca nu cumva să-nțelegi altceva, dă-mi voie să-ți spun mai clar. Dacă i se întîmplă ceva lui Ricki Sue Robb, o să vă țintuiesc ouăle de podea și pe urmă le dau foc.

– Am înțeles, domnule.

– La treabă.

– Da, domnule.

Pepperdyne trînti receptorul, după care trimise mai mulți oameni la barul respectiv pentru a încerca să le ia urma gemenilor necunoscuți. Îi descrise.

– Înalți, deșirați, cu păr de culoarea paielor. Ceva ciudat în privința ochilor. Sînt identici. Femeia e o roșcată plinuță. Cine a văzut-o nu poate s-o uite, așa că vorbiți cu toată lumea.

Pepperdyne mai sorbi puțin din sticla de Maalox în timp ce se plimba prin birou, gîndindu-se. Să fi fost o simplă coincidență că, în ziua în care casa i-a fost devastată de către cei doi Burnwood, Ricki Sue a fost agățată într-un bar de niște gemeni necunoscuți?

Ce legătură putea să fie între cele două incidente? Să fi fost cei doi membri ai Frăției, oameni de-ai lui Burnwood, care îi îndeplineau ordinele? Sau era așa cum spusese agentul? Între cele două incidente nu exista nici o legătură?

Instinctul îi spunea să se gîndească la ce era mai rău. Dacă cei doi gemeni aveau vreo legătură cu familia Burnwood sau cu cazul, în general, el trebuia să-și facă griji pentru patru vieți acum: a lui John, ale doamnei Burnwood și copilului ei și a lui Ricki Sue Robb.

Dacă Burnwood îl găsea pe vreunul din ei înaintea oamenilor lui...

Nu putea să lase să se întîmple așa ceva. Foarte simplu.

Nu fu deloc ușor să o ia pe Ricki Sue din patul de motel, dar izbutiră să o facă fără să o trezească. Nu mai avură același noroc cînd încercară să o arunce din mașină.

În clipa în care își reveni, ea începu să se zbată, cerînd să i se dea drumul.

– Hei, ce se-ntîmplă? întrebă ea arțăgoasă, în timp ce încerca să își dea seama unde se afla.

Mașina era oprită lîngă un șanț, la marginea unui drum îngust și cufundat în beznă.

– Unde naiba sîntem? Ce căutăm aici? Unde-mi sînt hainele?

Răspunsul lui Luther fu o privire tîmpă.

– Păi, ăăă, ne-am gîndit că poate ai vrea să înotăm puțin.

Luther își privi fratele cu gura căscată, după care se întoarse spre Ricki Sue, dînd din cap entuziasmat.

– O baie în pielea goală, zise el.

– Să înotăm? întrebă ea, privind în jur cu teamă. Sîntem în mijlocul naturii, nu?

– Știm unde sîntem, se lăudă Henry. Luther și cu mine am trecut pe-aici astăzi. E un pîrîu plăcut la vreo cincizeci de iarzi în pădure.

Ricki Sue se uită în direcția pe care el i-o indica, dar nu fu încîntată de ceea ce văzu, adică o pădure întunecată și înfricoșătoare. Distracție, pentru ea, nu însemna să umble goală prin pădure în toiul nopții. Era de acord cu ideea de aventură, dar prefera să-și pună în aplicare escapadele în locuri care aveau pereți și acoperiș.

Niciodată nu-i plăcuse în mijlocul naturii. Soarele era un adevărat blestem pentru pielea ei albă care ori dobîndea pistrui, ori bășici. Era alergică la anumite plante și la înțepăturile țînțarilor, care dădeau naștere unor bube urîte și roșii care, de obicei, coceau și trebuiau tratate cu antibiotice.

Pe de altă parte, începuse să-i placă foarte mult de cei doi gemeni. Se excitase teribil de mult între ei doi. Goi, în apă, aveau să fie ca niște țipari, alunecînd pe formele ei pline.

Se înfioră de plăcere la acel gînd.

– Arătați-mi drumul.

– Hai să mergem în șir indian, sugeră Henry. Luther, ia-o tu înainte. Eu închei coloana, spuse el cuprinzîndu-i fesele goale și strîngîndu-i-le. Ricki Sue țipă încîntată și își luă locul între ei. Henry venea în spate, aproape lipit de ea.

Cînd ajunseră și auzi susurul apei, ea oftă.

– O să fie așa de romantic. Sau sînt beată?

Henry fusese inspirat și luase și o sticlă plină.

– Nu ești beată. După drumul ăsta, m-am gîndit că ne-ar prinde bine să mai bem puțin.

Sticla trecu prin mîna fiecăruia o dată, dar băutura nu păru să aibă cine știe ce efect asupra nervilor gemenilor. Ricki Sue începu să observe că păreau agitați, mai ales cînd ea îi luă de cîte o mînă și îi trase spre apă.

– Ce e, băieți? V-ați răzgîndit?

– Ăăăă, am avut un frate care s-a înecat, bîigui Henry. Eram foarte mici, dar tot ținem minte. Nici unul din noi nu se dă în vînt după apă.

Dacă ar fi avut mintea mai limpede, ea s-ar fi întrebat atunci de ce sugeraseră o orgie în apă, dacă nu o puteau suferi. În schimb, ei i se făcu milă.

– Vai, bieții de voi. Veniți la Ricki Sue.

Henry atinsese punctul ei vulnerabil, pe care îl ținea secret, în special pentru că șansele ca dorința aceea să i se îndeplinească erau nule. Tînjea să dădăcească, să ofere alinare și confort unui soț, unui copil sau chiar unei rude care o privea cu mîndrie, nu batjocoritor. Poseda o imensă capacitate de a iubi, dar dragostea nu i se ceruse niciodată. Inima îi era plină.

Așa că minciuna lui Henry despre fratele înecat îi provocă o reacție profundă. Ochii i se umplură de lacrimi. Îi trase pe amîndoi spre ea și îi mîngîie pe cap, murmurînd că îi părea nespus de rău.

– Dați-mi voie să mă recompensez. Nu vă mai gîndiți la fratele vostru. Sufletelul lui e în rai acum.

În curînd, apropierea aceea începu să aibă efectul scontat, deveni erotică. Ea îi strînse și mai tare.

– Nu vă faceți griji, scumpilor, șopti ea. Înainte de ivirea zorilor o să aveți o cu totul altă părere despre sporturile nautice. Lăsați-vă pe mîna lu' Ricki Sue.

Intră în apă, dar cînd ei dădură să o urmeze, ea îi opri.

– Cum se face că eu sînt singura în pielea goală?

Luther se uită la Henry, care ridică din umeri și începu să se dezbrace lăsînd hainele pe malul noroios. Luther îi urmă exemplul. Henry intră primul în apă și i se alătură lui Ricki Sue căreia apa îi ajungea pînă la genunchi.

– Scumpule, zise ea mîngîindu-i sexul, dar acesta nu răspundea.

– Îmi pare rău, zise el. Bănuiesc că m-ai epuizat la motel. Puțină încurajare de un alt gen poate ar da rezultate.

Ea rîse răgușit și se lăsă în genunchi.

– Nu mai spune altceva. Dacă e nevoie doar de asta...

Mîlul de pe fundul pîrîului era alunecos și rece. Apa care îi mîngîia pielea îi dădea o senzație delicioasă. Ea îi zîmbi lui Henry și își frecă sînii de pulpele lui.

Simți curentul de aer în apropierea capului și auzi bufnitura înfundată înaintea durerii. Apoi, aceasta îi străpunse capul. Icni. Whisky-ul băut îi umplu gura și îi șiroi pe bărbie cînd țipă. Căzu grămadă, împroșcînd apa în jur.

Amețită și la un pas de a-și pierde cunoștința, își ridică privirea și îl văzu pe Luther deasupra ei, ținînd în mînă o bîtă scurtă și groasă. În timp ce ea se uita, el o ridică din nou deasupra capului și o lăsă în jos cu toată puterea.

Ricki Sue nu mai avu timp să simtă vreun pic de teamă, ci doar o uimire fugitivă.

CAPITOLUL 43

Kendall își înăbuși un țipăt.

– John!

– Da, John. Ce inteligent din partea ta să-mi folosești numele real. A fost mai ușor, așa, nu?

Cînd își dădu seama, ea păli violent.

– Îți amintești.

– Da. M-am trezit amintindu-mi.

Se priviră și distanța dintre ei păru mai mare decît era în realitate. Pînă în clipa aceea, toate avantajele fuseseră de partea ei. Acum balanța se înclinase în partea cealaltă.

– Cre... credeam că dormi.

– Asta am și vrut să crezi.

– Știai că aveam de gînd să plec?

– Fuga ți-e a doua natură, nu?

În lumina puternică din bucătărie, chipul ei era alb ca varul. Îl strînse pe Kevin la piept protector. Sau poate că folosea copilul ca scut în cazul că John se hotăra să-i facă vreun rău. Era atît de furios, încît ar fi fost în stare.

El, însă, luă pistolul de pe masă și îl puse în banda elastică a chilotului pe care și-l pusese înainte să iasă din dormitor.

– Ce te-a făcut să te hotărăști să-mi lași pistolul?

– M-am gîndit că s-ar putea să ai nevoie de el ca să te aperi.

– Ce drăguț din partea ta, spuse el și, proptindu-se într-o singură cîrjă, trase un scaun de sub masă și îl împinse spre ea. Stai jos.

– John, dacă vrei să mă asculți...

– Stai jos! tună el.

Privindu-l cu teamă, ea se apropie de scaun și se așeză.

– Îți amintești tot?

– Tot, spuse el. Viața mea dinainte de amnezie și absolut tot ce s-a petrecut după. John McGrath. Numele tatălui, Leland, care se întîmplă să fie și numele de fată al mamei mele. Născut la 23 mai 1952, în Raleigh, Carolina de Nord. Am urmat școala acolo și am absolvit optsprezece ani mai tîrziu. În 1979, mi-am luat doctoratul în psihologie.

– Psihologie? Ești psiholog?

Deocamdată, el trecu peste acel lucru.

– Lucrarea a fost despre sindromul stresului întîrziat și am făcut muncă de clinică la Bethesda. Asta m-a adus în atenția FBI-ului, mai precis a agentului special Jim Pepperdyne, care m-a recrutat pentru Echipa de salvare a ostatecilor. Lucram adesea împreună. Acum doi ani mi-am dat demisia și am început să lucrez în poliție, zise el, și după o pauză semnificativă, adăugă: Am fost răpit în ziua de 12 iulie 1994. Dar tu trebuie să știi data, nu?

– John, pot să-ți explic.

– Sigur că poți și o s-o faci. Dar ar fi bine să te ocupi de Kevin mai întîi.

Copilul începuse să dea semne de agitație. John nu voia să-i fie distrasă atenția în timpul acelei discuții. Dar, și mai mult, nu voia ca băiețelul să se chinuie.

– E ud. Mă duc să-l schimb.

Se ridică și încercă să treacă pe lîngă el, dar John o apucă de braț.

– Frumoasă încercare, dar nici nu încape vorbă. Schimbă-l aici.

– Pe masa de bucătărie?

– N-o să mai mîncăm pe ea, oricum. Schimbă-l aici.

Ea întinse pledul lui Kevin pe masă și îi scoase scutecul ud.

– Cele curate sînt în mașină.

– Du-te și adu-le.

– Nu ți-e teamă că aș putea să fug? întrebă ea.

– Fără Kevin n-ai pleca nicăieri. El rămîne cu mine. Grăbește-te.

Ea îi aruncă o privire copilului și apoi se uită la el.

– Ori te duci să iei scutecele din mașină, ori Kevin o să stea fără așa ceva, spuse John. Nu cred că are vreo importanță pentru el și, cu siguranță, nici pentru mine.

Ea ieși din bucătărie trîntind ușa.

El se trezise încă din clipa în care ea se dăduse jos din pat. Se așteptase ca ea să-și ia tălpășița și să pună în aplicare faza a doua a planului, oricare ar fi fost aceea.

Încercarea ei de a fugi nu îl mira. Ceea ce îl mira era efectul dureros pe care îl avea asupra lui plecarea ei clandestină. Era furios, dar se simțea și rănit.

Bineînțeles că nu avea de gînd să lase vreun sentiment personal să-i întunece raționamentul. Situația aceea necesita un profesionalism pragmatic, lipsit de emoții și detașat. Aceea era datoria lui și numai Dumnezeu știa cît de mult se abătuse de la ea în ultimele cîteva săptămîni,

începînd cu hotărîrea de a face un ocol neraportat și sfîrșind cu faptul că făcuse dragoste cu prizoniera lui cu aproximativ două ore în urmă.

Kendall se întoarse cu o pungă de *Huggies* și îi puse unul lui Kevin repede. Așezîndu-l apoi pe umăr, se duse și se așeză din nou pe scaun.

– Ei bine, domnule șerif McGrath, o să fiu izolată și o să mi se dea numai pîine și apă?

– Nu face pe deșteapta cu mine, Kendall. Asta nu-i joacă. Dacă nu mi-ai fi furat cătușele, le-aș fi folosit acum ca să te leg de scaunul ăla. Probabil că mi le-ai luat tot atunci cînd m-ai ușurat și de pistol.

– Nu puteam să te las să ajungi la spital înarmat, nu?

– Nu, bănuiesc că nu puteai. Ar fi suscitat prea multe întrebări la care tu nu puteai să răspunzi. Așa că ți-ai simplificat povestea.

– Am încercat.

– Cînd te-ai hotărît să le spui că eram soțul tău? În ambulanță?

– Nu. Nu știam ce o să le spun. Cînd doctorul m-a întrebat cine eram, răspunsul mi-a apărut în minte, pur și simplu. Era credibil. Eu aveam un nou-născut. Călătoream împreună. Ne potriveam ca vîrstă.

Se uită la el și ridică din umeri, de parcă avantajele acelei minciuni ar fi fost evidente.

– Și eu n-aveam cum să te contrazic.

– Exact. N-aveai cum să mă contrazici.

– Ca soție, ți-ai exercitat foarte mult controlul.

– Asta era ideea.

– Ce le-ai spus despre ajutorul de șerif Fordham?

– Că era sora ta.

– Cum i-ai convins de toată chestia asta?

– M-au crezut pe cuvînt.

– Bine, dar era hispanică.
– Nu ştiau asta atunci.
– Ah. Așa e. N-au putut să recupereze maşina din cauza ploii.
– Care, de asemenea, mi-a fost şi mie de ajutor.
– Da, totul era în avantajul tău. Ce noroc că domnișoara Fordham murise, nu-i așa?
– Spui un lucru oribil! strigă ea.
– Era, *într-adevăr*, moartă?
– Poftim?
– Era deja moartă cînd mașina a fost luată de apă?
Ea întoarse capul și fixă peretele cu privirea un moment îndelungat. El își dădu seama că era furioasă. Își încorda și își relaxa maxilarul și în ochii ei erau lacrimi de furie cînd se întoarse din nou cu fața.
– Du-te dracului.
– Am și făcut-o, spuse el cu un dispreț pe măsură. De multe ori, adăugă el și se priviră cu dușmănie. Ai lăsat-o pe Ruthie Fordham să se înece?
Ea tăcu.
– Răspunde-mi, fir-ai să fii! strigă el. Era deja moartă cînd...
– Da! *Da*. A murit din cauza impactului. Sînt convinsă că medicul legist a scris asta în raportul lui.
El ar fi vrut să o creadă. Părea să spună adevărul. Spera că era așa. Dar criminalistul din el era neîncrezător. Se pricepea al naibii de bine să mintă.
– De ce nu m-ai lăsat în mașină să mă înec? o întrebă el. Ai fi putut să pleci. Ar fi trecut cîteva zile pînă să ni se descopere cadavrele, la cîteva mile mai departe de locul accidentului. Ar fi trecut și mai mult pînă am fi fost identificați. În timpul ăsta, tu ai fi putut să dispari complet, Kendall. De ce m-ai scos din mașină?

Ea își șterse o lacrimă care îi alunecase în colțul gurii, deși nu mai părea furioasă. Erau lacrimi de remușcare.

– Ai dormit cu mine, ai făcut dragoste cu mine, și mai trebuie să mă întrebi de ce ți-am salvat viața? Chiar crezi că aș fi în stare să plec și să las un om rănit să moară? Nu mă cunoști chiar deloc?

El se aplecă deasupra ei.

– Nu. Ești o străină pentru mine, la fel ca în ziua în care am venit la casa din Denver și te-am văzut pentru prima oară.

Ea clătină din cap, refuzînd să creadă tot ce auzise.

– Ai spus atîtea minciuni, Kendall, ai născocit atîtea povești, încît nu mai știu ce e adevărat și ce nu.

– Kevin vrea să sugă.

El se dădu înapoi brusc.

– Poftim?

Copilul rodea sînul lui Kendall și o trăgea de bluză. Acest lucru îl dezarmă complet.

– Ah, bine.

Cu cîteva ore în urmă, făcuse dragoste cu ea. Îi explorase trupul cu mîinile și buzele. Dar nu putea să se uite acum, cînd ea își descheie bluza și își oferi sînul copilului înfometat. Se simți la fel de vinovat ca un adolescent care are o erecție în confesional cînd îi mărturisește preotului păcatul carnal comis.

Era aproape imposibil să păstreze o atitudine profesională în timp ce se uita cum ea alăpta copilul. Din fericire, nici nu trebuia, pentru că ea îl luă total prin surprindere cu o întrebare.

– Cine e Lisa?

– Ce știi despre ea?

– Vorbești în somn. De mai multe ori ai mormăit cîte ceva despre ea. Cine e? Soția ta? Ești însurat?

Preocuparea ei i se păru amuzantă, dar nu rîse decît puțin.

– Ai răpit un ofițer federal, dar te îngrijorează gîndul că s-ar putea să fi comis un adulter?

– Ești?

– Nu.

– Atunci, cine e Lisa?

– O... femeie.

Kendall continuă să-l privească, îndemnîndu-l să explice. El îi spuse totul despre relația lui cu Lisa.

– A plecat așa, pur și simplu, zise el pocnind din degete. Și nici măcar nu m-a afectat.

– Era doar un trup cald cu care dormeai.

El trecu imediat în defensivă.

– Exact. Era ceva lipsit de orice obligație. Și, în plus, pe tine nu te-a deranjat cu nimic. Am vorbit despre ea în somn, dar asta nu te-a împiedicat să mă regulezi, nu?

– Porți tot atîta vină ca și mine pentru... asta.

– Nu prea. Nu eu am cerut să fiu implicat în viața ta. De fapt, i-am făcut scandal lui Jim pentru faptul că mi te-a lăsat în grijă. Dacă ar fi fost după mine, m-aș fi descotorosit de tine la Dallas. De ce m-ai implicat, Kendall?

– N-aveam încotro, ai uitat? Am încercat să mă furișez afară din spital, dar tu m-ai surprins și ai insistat că vii cu mine.

– Ai avut nenumărate ocazii să scapi de mine înainte să ajungem aici. De fiecare dată cînd mă duceam la toaletă, de exemplu. De ce n-ai fugit cu mașina?

– Deoarece, cu cît mă gîndeam mai mult la asta, cu atît mi se părea că era mai bine să te țin cu noi. Chiar dacă erai în cîrje, tot ne ofereai mie și lui Kevin ceva protecție.

– Nici măcar n-am vrut să-l ating sau să mă apropii de el.

– Dar n-am băgat de seamă asta decît cînd am ajuns aici, spuse ea privindu-l gînditoare. Am fost chiar curioasă. De ce l-ai antipatizat atît de mult încă de la început?

– Nu pe Kevin în mod deosebit. Pe toți copiii, în general.

– De ce?

El clătină din cap scurt, dîndu-i de înțeles că nu voia să discute despre acel lucru.

– Unde sîntem, de fapt? Cum se numește orașul?

– Morton. Sîntem în estul statului Tennessee, aproape de granița cu Carolina de Nord. Nimeni în afară de mine și bunica n-a venit vreodată aici. Știam că o să fie o ascunzătoare bună, spuse ea și, ridicîndu-și privirea, adăugă sincer: John, nu puteam să mă-ntorc în Carolina de Sud ca să depun mărturie împotriva lui Gibb și Matt.

– Guvernul are nevoie de mărturia ta ca să-i poată condamna.

Ea îl contrazise clătinînd din cap.

– Deja cred că Pepperdyne a găsita niște dosare în locuința mea din Denver. Un an am stat să le fac. Sînt detaliate. Conțin o mulțime de informații incriminatorii despre membrii importanți ai Frăției. Dacă guvernul nu-i poate condamna pentru crimă, sînt o mulțime de alte lucruri pentru care ar putea s-o facă. Ca atunci cînd l-au acuzat pe Al Capone de evaziune fiscală. Am fost martoră la ce-au făcut, John, și nu am cuvinte ca să descriu groaza pe care am simțit-o. Vorbisem cu Michael Li doar cu cîteva ore înainte ca el să fie executat. Era inteligent și manierat. Cînd mă gîndesc la ororile la care l-au supus...

Își lăsă capul în jos și privi cu tristețe în gol. După aceea își ridică din nou privirea spre el.

– Din cauza lor mi s-au întîmplat toate, John. Din cauza lor sînt acum o fugară, o delincventă în felul meu. N-o să mai pot practica niciodată avocatura. Și eram bună, zise ea, iar lacrimile începură să-i șiroiască pe obraji. Credeam în ceea ce făcem. Voiam să ajut oamenii, voiam să fac ceva deosebit. Mi-au furat posibilitatea asta. Crede-mă că vreau mai mult decît oricine altcineva ca monștrii ăștia să-și petreacă restul vieții în spatele gratiilor. Sînt gata să-mi joc rolul de bun cetățean, dar nu sînt dispusă să mor pentru cauză.

Făcu o pauză și strînse copilul la piept.

– Nu vreau ca el să rămînă orfan, așa cum am pățit eu. Și, dacă Matt și Gibb or să ajungă în preajma mea, or să găsească o modalitate de a mă ucide și va fi o moarte îngrozitoare.

John înțelegea. Reacțiile ei erau perfect normale.

– Nu pot să-ți facă nici un rău, Kendall, spuse el încet. Doar sînt închiși.

– Nu mai sînt. Au evadat acum trei zile.

Prima reacție a lui fu de uimire, după care deveni suspicios. Oare mințea?

– De unde știi?

– Ricki Sue mi-a spus cînd am sunat-o.

– Cînd?

– Astăzi.

– De asta erai atît de tulburată cînd te-ai întors din oraș?

Ea încuviință.

– Nu știu amănunte, pentru că am închis imediat după ce mi-a spus de evadarea lor.

El își strecură degetele prin păr și se plimbă prin bucătărie cîteva clipe, gîndindu-se la mulțimea de implicații pe care le presupunea faptul că erau în libertate. Cînd se întoarse din nou la Kendall, ea tocmai își încheia bluza. Kevin dormea în brațele ei.

– Cît de mult e pînă în orașul tău natal? Sheridan, nu?

– Vreo nouăzeci de mile.

– Atît de puțin?

– Au fost acolo.

Îi povesti despre încercarea ratată a FBI-ului de a-i prinde cînd fuseseră în casa bunicii ei.

– Intrușii n-au fost identificați, dar e probabil să fi fost Matt și Gibb.

– Nu-i de mirare că voiai să fugi în noaptea asta. Dacă aș fi știut că au evadat, am fi plecat de-aici de cîteva zile. Așa, există....

– Stai puțin! Ce-ai spus? îl întrebă ea, ridicîndu-se încet. Ai zis că am fi plecat de cîteva zile?

Neputincios, el urmări schimbările de pe chipul ei.

– Deci, memoria ta... Nu ți-ai recăpătat-o acum. Ai știut...

Duse mîna la gură și își înăbuși un icnet.

– Ai știut și, totuși... Naiba să te ia! zise ea și îl lovi cu putere peste față. De cînd știi?

El o apucă de încheietura mîinii înainte să apuce să-l lovească din nou.

– Ascultă-mă! N-avem timp să ne certăm pentru chestia asta acum.

– Ah, ba cred că da, domnule doctor McGrath, zise ea. Ce-ar fi să mă-ntind pe o canapea ca să poți practica puțină psihologie pe mine? Sînt un caz interesant, nu? Abia aștepți să mă deschizi și să descoperi ce mă face să

funcționez. Îți place să analizezi și cel mai bine o faci cînd stau întinsă!

– Ca să nu mai vorbim de cît de bine te descurci tu cînd stai întinsă, strigă el.

– Ticălosule.

– Uite ce e, tu ești cea care a vrut să se joace de-a familia cu un bărbat, un necunoscut, pe care l-ai răpit. Tu ești cea care a născocit povestea cu căsătoria. Și, aș putea să adaug, ai fost al naibii de convingătoare. Așa că nu mai da vina pe mine că am reacționat ca un soț.

Își propti cîrja de masă, o apucă de umeri și o trase la piept, strîngîndu-l pe Kevin între ei.

– Nu poți să mă acuzi decît de faptul că am jucat rolul pe care mi l-ai scris tu, Kendall.

– Te-ai pretat jocului ca să afli toate secretele mele pentru ca apoi să le folosești împotriva mea. Să-i spui prietenului tău Pepperdyne despre mine. Să discutați și să mă analizați. M-ai manipulat.

– Nu mai mult decît m-ai manipulat tu pe mine, zise el.

– Cînd ți-a revenit memoria? Spune-mi. Cînd?

El îi strînse brațele și mai tare.

– Nici măcar acum nu-ți dai seama cît de nepotrivit eram pentru rolul de soț și tată. Dar tu erai perfectă în rolul tău, soția care suferea enorm, stînd cu soțul rănit chiar dacă el își încălcase legămintele maritale și te înșelase cu o altă femeie. Erai distantă, dar aproape. Modestă și reținută, dar accesibilă. Naiba să te ia, Kendall, m-ai sedus cu toate lucrurile astea și știai c-o faci. M-ai făcut să te vreau. Voiam să fii a mea. Voiam... îl voiam pe Kevin să fie al meu. Mi se-ntîmplă pentru prima oară în viață să doresc o asemenea unire cu cineva. Vezi tu, nu m-am priceput niciodată la relații. De fapt,

nu m-am priceput absolut deloc. Refuzam să las pe cineva să se apropie prea mult. Dar cred că amnezia m-a schimbat. Acum, că știu ce-nseamnă să ai nevoie de cineva și să fie nevoie de tine, nu vreau să redevin cel care am fost.

Glasul i se frînse, de parcă discuția aceea l-ar fi sleit de puteri, și își rezemă fruntea de a ei.

– Culcîndu-mă cu tine am încălcat Dumnezeu știe cîte ordonanțe, reguli și legi. Cînd o să se termine totul, or să-mi arunce în brațe regulamentul. O să susțin că mi-am făcut datoria cum am crezut de cuviință în împrejurările respective, dar mă-ndoiesc că or să creadă așa ceva.

Își înălță capul și o privi adînc în ochi.

– Te-am păcălit, așa e, dar nu mai mult decît am încercat să mă păcălesc singur. Naiba s-o ia de datorie. Singurul motiv pentru care am făcut dragoste cu tine în fiecare noapte a fost pentru că am vrut. Nu a trebuit.

Se îndoia că ea își dădea seama cît de importantă era afirmația aceea. Era cel mai apropiat lucru de o declarație de dragoste în cazul lui.

Sau poate că ea îi realiza importanța, căci nici ea nu mai avea chef de luptă. Privindu-l cu ochii în lacrimi, se înălță și îi atinse gura.

– Te-am manipulat îngrozitor, așa e. Dar îți jur pe viața lui Kevin că tot ce s-a petrecut între noi a fost real.

Se sărutară lacom. Chiar și cînd încetară să se mai sărute, continuară să se atingă ușor cu buzele.

– Te iubesc, John, dar trebuie să-l protejez pe Kevin, murmură ea cu buzele lipite de ale lui. Și pe tine. Și, chiar dacă n-o să mă ierți niciodată pentru asta, tot o s-o fac.

Pînă să-și dea seama ce se întîmpla, ea îi smulse pistolul din locul unde îl ținea și îl împinse în spate, iar

el se izbi de aragaz. Pierzîndu-și echilibrul, căzu la podea, urlînd de durere și furie.

Kendall lovi cu piciorul în cîrjă, îndepărtînd-o de el.

– Iartă-mă, John, spuse ea suspinînd. Îmi pare rău, dar nu pot să te las să mă duci înapoi.

Ieși în fugă pe ușă, aceasta trîntindu-se în urma ei.

Durerea cumplită din fluierul piciorului i se întinse prin pulpă, zona organelor genitale și burtă și acum părea să-i țîșnească prin creștetul capului cu o forță vulcanică. Își luă în brațe piciorul rănit și îl strînse la piept.

– Kendall, strigă el cu un glas sec din cauza durerii, apoi din nou, mai tare: Kendall!

Nu credea nici o clipă măcar că avea să se mai întoarcă. De aceea, nu putu să-și creadă urechilor cînd auzi ușa deschizîndu-se cu un scîrțîit. Deschise ochii și clipi de cîteva ori pînă o văzu cu claritate.

Se întorsese. Dar nu singură. Și nu de bunăvoie.

CAPITOLUL 44

Îți puteai regla ceasul după programul zilnic al lui Elmo Carney.

Se trezea în fiecare dimineață la patru și jumătate, bea o cafea, după care, fie ploaie, fie vînt, se ducea în grajd să-și mulgă cele cîteva vaci. La 5:55 fix, se urca la volanul camionetei sale și parcurgea cele două mile pînă în oraș, pentru a lua micul dejun la o cafenea care deschidea la ora șase.

Acela era programul de fiecare zi al lui Elmo după moartea soției lui. Nu suporta zilele de sîmbătă, cînd cafeneaua deschidea abia la șapte, și duminicile, cînd, imediat după muls, trebuia să-și schimbe salopeta cu costumul și cravata pentru a se duce la biserică. Stomacul îi chiorăia întotdeauna în timpul slujbei.

Dimineața aceea nu începu altfel decît celelalte. Își mulse vacile și apoi porni spre oraș, neavînd nici o presimțire în legătură cu ceea ce îl aștepta la cotitură. Visa la biscuiți și cîrnați în sos, cînd apariția îi răsări deodată în cale, chiar în fața camionetei.

Apărînd din tufele de pe marginea drumului, se postă în mijlocul străzii, agitîndu-și brațele deasupra capului.

Elmo practic se ridică în picioare pe pedala de frînă. Camioneta derapă ușor pe ultimii cîțiva iarzi și se opri la cîțiva centimetri de fantasmă.

Lui Elmo i se tăie respirația cînd o văzu alergînd și deschizînd portiera.

– Slavă Domnului c-ai trecut pe-aici, domnule.

Urcă în cabină și trînti ușa.

– Aștept de ore-ntregi, se plînse ea. Nu locuiește nimeni pe-aici? Și unde naiba ne aflăm, oricum? Am trăit în Sheridan de cînd mă știu, dar nu-mi amintesc să fi ajuns pînă aici vreodată. Și cu siguranță că nici n-o să mă mai întorc.

Făcu o pauză și se uită la el, arătîndu-i spre schimbătorul de viteze.

– Eh, ce mai aștepți? Dă-i drumu' bunicule. Trebuie să ajung în oraș: *pronto*.

Stupefiat, Elmo rămase cu gura căscată și cu mîinile încremenite pe volan. Mergea, vorbea. Ba putea chiar să o și miroasă. Totuși, nu putea să creadă că era reală.

– Grozav, mormăi ea exasperată. De parcă n-aș fi trecut deja prin atîtea, tipul pe care reușesc să-l opresc se dovedește a fi un idiot. Chiar c-a fost o săptămînă de rahat.

Își flutură mîna prin fața ochilor sticloși ai lui Elmo.

– Iu-huu! Bunicule? E cineva acasă? Clipește. Fă ceva, pentru Dumnezeu. Ce-ai pățit? N-ai mai văzut în viața ta o femeie goală? Sau n-ai mai văzut niciodată o roșcată naturală?

Pepperdyne fu trezit de agitația din sediul poliției. Cu o oră în urmă, capitulase în cele din urmă în fața

epuizării și se întinsese pe patul de campanie așezat în birou în acest scop.

Nu crezuse că putea să adoarmă și avusese de gînd doar să-și odihnească ochii. Dar trebuia să fi dormit zdravăn. Deși fusese trezit brusc, se simțea înviorat.

Se ridică în capul oaselor și, în clipa aceea, un polițist dădu buzna în încăpere.

– Domnule Pepperdyne, ați face bine să veniți puțin.

– Ce se-ntîmplă? Au fost găsiți?

Pluralul folosit putea să însemne orice număr de persoane, dar el nu specifică nimic și îl urmă pe polițist afară din birou, unde un alt polițist stătea de vorbă cu un fermier slăbănog îmbrăcat în salopetă și toți cei care erau de serviciu erau strînși grămadă la geamuri.

– Ce naiba se-ntîmplă aici?

Urletul lui furios atrase atenția tuturor, inclusiv pe a fermierului, care se apropie de el, scoțîndu-și șapca respectuos.

– Sînteți domnu' Pepperdyne?

– Exact. Dumneata cine ești?

– Elmo Carney mi-i numele. Ea mi-a zis să vin și să-l aduc pe domnu' Pepperdyne. Pe nimeni altcineva, a zis. Dar jur pe mormîntu' sfînt al nevesti-mi că n-am făcut nimic necuviincios sau ilegal. Tocmai mă duceam să mănînc, cînd mi-a apărut în față, în mijlocul drumului, cum a făcut-o mă-sa și flutura din mîini. Era să fac infarct. A urcat în mașină și...

– Scuză-mă. Cine?

– O roșcată. Cam plinuță. A zis că...

Pepperdyne nu așteptă să audă mai mult și dădu fuga spre ușă.

– E rănită?

– Da, domnule, da' cum am mai zis, eu nu i-am făcut absolut nimic.

– Dați-mi ceva, o haină, o jachetă, ceva.

Un polițist îi întinse repede un impermeabil galben. Pepperdyne îl înșfăcă repede și ieși în fugă. Alergă pe coridor, ieși pe ușa din față și coborî treptele. Nu se opri decît cînd ajunse lîngă camioneta de un albastru decolorat parcată lîngă bordură.

– Ce ți-a trebuit atîta? mormăi Ricki Sue și, deschizînd portiera, îi trase din mînă impermeabilul. Dobitocii ăia au văzut tot, zise ea aruncînd o privire disprețuitoare spre geamurile la care se vedeau cîteva fețe rînjite.

Pepperdyne se uită la rîndul lui și chipurile se făcură nevăzute imediat. Privind-o din nou pe Ricki Sue, nu putu să-i condamne prea mult pe oameni că li se lipiseră ochii de geamuri. Cum a făcut-o mă-sa, așa cum spusese fermierul, oferea o priveliște extraordinară.

Dar, după ce depăși reacția pur masculină firească în fața acelei goliciuni, observă în același timp cîteva lucruri. Picioarele îi erau pline de noroi. Peste tot avea zgîrieturi și vînătăi. Părul i se desfăcuse din coafura înaltă și îi curgea pe umerii goi și pe sînii grei, care erau foarte dificil de ignorat chiar și atunci cînd erau priviți cu detașare. La spate, capul îi era murdar de ceea ce părea să fie sînge închegat.

– Trebuie să te vadă un doctor, spuse el.

– Mai pot să aștept. Acum trebuie să stăm de vorbă.

– Dar ești rănită.

– Pepperdyne, ești un geniu nemaipomenit, zise ea cu sarcasm.

Își desfăcu brațele larg, oferindu-i încă o imagine completă a trupului ei.

– Nu sînt o frumusețe răpitoare, în primul rînd. Și niciodată nu arăt prea bine dimineața. Dar niciodată n-am arătat chiar atît de rău. Bineînțeles că sînt rănită, idiotule, strigă ea. Au încercat să mă omoare.

– Gemenii?

– Deci, tipii tăi au ciripit.

– Da, tipii mei au ciripit.

– Te excìți cînd pui oameni pe urmele cuiva, Pepperdyne? Așa te excìți tu, de obicei?

– Am pus să fii urmărită ca să nu pățești ceva.

– Dar n-a ținut, nu?

– Ar fi ținut, dacă tu n-ai fi agățat doi necunoscuți într-un bar. În ziua de azi, cum poți să fii atît de proastă?

– N-am știu...

Deodată, beligeranța ei se evaporă și începu să plîngă.

– N-am știut c-or să-mi facă rău.

El se scotoci prin buzunare și scoase o batistă mototolită. Ea o luă întrebîndu-l.

– E curată?

– Nu mai mult decît tine.

Ei nu păru să-i pese. Se șterse la ochi și își suflă nasul. Încetînd să mai plîngă, dar continuînd să fie deprimată, își mușcă buza de jos. Pepperdyne observă că, fără rujul acela roșu, gura ei era mult mai frumoasă.

– Aș fi putut să fiu moartă acum, zise ea cu o voce tremurătoare. Chiar au încercat să mă omoare.

– Cine erau, Ricki Sue?

– Henry și Luther, atîta știu.

Îi povesti apoi despre motel, despre băutură.

– Mi-am revenit cînd încercau să mă arunce din mașină. De atunci ar fi trebuit să-mi dau seama... Dar băusem prea mult. Oricum, am intrat cu toții în apă și după aia știu doar că Luther, parcă, mi-a dat cu o bîtă în

cap. Am parat a doua lovitură, mi-am încîrligat glezna pe după a lui și l-am făcut să cadă. Nu se așteptau să ripostez și mi-era atît de greu s-o fac, pentru că mă durea capul îngrozitor. În timpul încăierării, era să-mi pierd cunoștința de cîteva ori. Oricum, am reușit să scap.

– Unde s-au dus?

– Să se ducă? întrebă ea rîzînd cu poftă. Nu s-au dus nicăieri. Sînt tot acolo. Sau, cel puțin, erau cînd am plecat eu. I-am lovit pe amîndoi de i-am făcut să leșine și pe urmă i-am legat de copaci cu propriii lor nădragi.

Pepperdyne începu să rîdă. Știa că nu se cuvenea, dar nu se putea abține.

– Domnișoară Robb, Biroului i-ar trebui vreo două mii de oameni ca tine.

Ea nu rîse. Își mușcă buza din nou cu tristețe.

– Eu nu, Pepperdyne. Mă tem că n-am reușit să păstrez secretul mai mult decît mi-am păstrat virginitatea.

El deveni serios deodată.

– Ce secret?

– Cred că ticăloșii ăia au o legătură cu cazul Burnwood.

– Cum așa?

– Erau în fața casei mele cerînd lămuriri cu cîteva momente înainte să intru și să descopăr dezastrul.

– Și nu mi-ai spus nimic de ei?

– N-am făcut legătura între cele două incidente. Și nu mai striga la mine că-mi pocnește capul.

– Aseară te-au întrebat ceva despre locul unde se află doamna Burnwood?

– Sînt încă amețită puțin și amănuntele nu-mi sînt prea clare, dar cred că m-au îmbătat ca să poată obține informații de la mine. Poate că și tu ar fi trebuit să-ncerci

la fel, Pepperdyne. În loc să te bazezi doar pe farmecul tău, adăugă ea mușcător.

– Au vorbit cu cineva? Au dat vreun telefon?

– Nu. Mă rog, din cîte am văzut eu.

– Ce le-ai spus, Ricki Sue? Trebuie neapărat să știu.

– Nu așa repede. Dacă o găsești, ai de gînd s-o bagi la pușcărie?

– Asta n-o să depindă de mine.

Ricki Sue își încrucișă brațele și luă un aer încăpățînat. Pepperdyne își roase obrazul pe dinăuntru, gîndindu-se:

– O să fac ce-o să pot pentru ea.

– Nu-mi ajunge. Nu vreau ca prietena mea să fie închisă pentru că a încercat să-și salveze pielea.

– Bine, o să fac tot ce pot pentru a o ajuta. Asta-i tot ce pot să-ți promit și depinde de starea în care o să se afle John cînd o să- l găsim.

Ea se gîndi o clipă, după care spuse:

– Dacă ea sau copilul or să pățească ceva...

– Exact asta încerc să împiedic. Viețile lor mă interesează în primul rînd. Te rog, spune-mi, Ricki Sue.

– O să te coste.

– Dau orice.

– Cină și dans?

– Tu și cu mine?

– Nu, Fred și Ginger, spuse ea aruncîndu-i o privire ucigătoare.

El dădu din cap afirmativ.

– De acord. Acum spune-mi.

CAPITOLUL 45

Doi bărbaţi o împinseră pe Kendall înapoi în bucătărie, de unde ea fugise cu cîteva clipe mai înainte.

Matt i-l luă pe Kevin din braţe. Gibb o împinse din spate cu atîta putere, încît ea se prăbuşi la podea, căzînd, practic, peste John.

– Nu pleacă nicăieri, domnule şerif McGrath. Aveţi musafiri, spuse Gibb Burnwood zîmbindu-le agreabil, de parcă ar fi fost una din dimineţile cînd trecea neinvitat să le pregătească micul dejun.

– Kendall, ce-ar fi să faci nişte cafea? A fost o noapte lungă şi obositoare. Mi-ar prinde bine puţină şi sînt sigur că şi lui Matt la fel.

Emana o duhoare îngrozitoare. Oare fusese întotdeauna aşa şi nu observase ea, pentru că nu urmărise acest lucru? Sau stricăciunea din sufletul lui ieşea abia acum la iveală?

Licărirea din ochii lui era înspăimîntătoare. Amintindu-şi coşmarul execuţiei lui Michael Li, ei îi veni să se repeadă la el şi să-i scoată ochii aceia reci ca gheaţa, dar

atîta timp cît Matt îl ținea pe Kevin, ea nu putea să riște un asemenea gest. Nu putea să facă decît ce i se spunea.

Spaima îi lichefiase mușchii, dar se ridică de jos și puse de cafea în mod mecanic. În timp ce lichidul picura în cafetieră, Gibb se așeză pe unul din scaune și puse pe genunchi o pușcă de vînătoare de calibru 30.06. Se uită la John, care rămăsese pe podea.

– Numele meu e Gibb Burnwood. Nu ne-am cunoscut, dar s-au spus atîtea despre dumneata la buletinele de știri în ultima vreme, încît am senzația că te cunosc. Încîntat.

John îi aruncă o privire plină de dușmănie. Nu avea de unde să știe că refuzul lui tăcut de a-i răspunde la salut era pentru Gibb o insultă de cel mai înalt nivel.

– Presupun că nu te bucuri să ne vezi, spuse fostul ei socru încordat. Deși nu înțeleg de ce. Într-un fel, te-am salvat din mîinile nurorii mele care are un psihic instabil. Dar nu contează dacă ne mulțumești sau nu. Cu cît ești mai ostil, cu atît o să-mi fie mai ușor să te omor cînd va veni momentul.

Se plesni peste pulpe ca și cum o chestiune de mare importanță ar fi fost rezolvată în chip satisfăcător.

– E gata cafeaua aia, Kendall?

Tonul lui de conversație și atitudinea prietenoasă o îngrozeau și mai mult decît dacă ar fi făcut scandal și ar fi urlat. Criminalii care dădeau dovadă de o foarte mare stăpînire de sine ucideau de obicei fără scrupule sau remușcări.

Gibb părea perfect sănătos mintal, dar, de fapt, pierduse orice legătură cu realitatea. Alți membri ai Frăției îmbrățișaseră probabil aspectele spirituale ale acesteia doar pentru a-și curăța conștiințele după comiterea delictelor și crimelor generate de ură.

Dar Gibb era dăruit cu tot sufletul crezului lor. Își absorbise cu totul propria-i propagandă fanatică. Se considera o entitate izolată de restul rasei umane.

Era periculos.

Kendall se apropie de el cu ceașca de cafea fierbinte, întrebîndu-se ce s-ar fi întîmplat dacă ar fi vărsat-o pe el. Ar fi reacționat în mod reflex, sărind de pe scaun. În momentul acela de zăpăceală, ea l-ar fi luat pe Kevin din brațele lui Matt, iar John s-ar fi putut arunca asupra lui Gibb. Îi aruncă o privire lui John. Acesta o urmărea. Știa la ce se gîndea.

Dar și Gibb știa. Fără să se întoarcă pentru a se uita la ea, zise:

– Kendall, am încredere în tine că n-o să faci nici o prostie.

După aceea se întoarse și o privi.

– M-ai dezamăgit în toate privințele în afară de una; ești incredibil de inteligentă. Prea inteligentă, de fapt. Ar fi fost mult mai bine dacă n-ai fi fost atît de curioasă. Nu mă dezamăgi acum făcînd o prostie. Pentru că, dacă o faci, va trebui să-ți împușc prietenul.

– Dă-i drumul și împușcă-l, zise ea așezînd ceașca de cafea pe masă trîntind-o cu zgomot. Nu-i prietenul meu. Dacă aș fi avut un pistol, l-aș fi împușcat cu mîna mea.

Îi aruncă lui John o privire disprețuitoare.

– M-a păcălit. După accidentul de mașină a avut amnezie, dar nu mi-a spus cînd și-a revenit. Tot timpul m-a ținut închisă aici.

John nu putea să ajungă la cîrjă, așa că se folosi de un scaun pentru a se ridica.

– Tată? spuse Matt înaintînd și privindu-l cu prudență pe John.

Gibb ridică o mînă.

– E în regulă, fiule. Nu poate să facă nimic.

John vorbi atunci pentru prima oară.

– Așa e, Burnwood. Nu pot să fac nimic. N-am putut să fac nimic ca să mă apăr de cînd m-a răpit ea, zise el. M-a adus aici și a pretins...

Îi aruncă o privire lui Matt și continuă pe un ton apologetic.

– A pretins că-i sînt soț. Nu știu de ce a făcut-o cînd ar fi putut să mă lase aici și să plece mai departe.

– Aștepta ca autoritățile să se sature s-o mai caute și să-și îndrepte atenția în altă parte, își dădu Gibb părerea.

– Probabil că așa e, zise John. Oricum, nu puteam să neg nimic din ce-mi spunea, pentru că nu-mi mai aminteam absolut nimic. Așa că am trăit aici ca soțul ei. În cel mai strict sens al cuvîntului.

Furios, Matt înaintă spre el, dar Gibb ridică mîna din nou.

– Nu el e de vină, Matthew, ci ea.

– Așa e, Matt, zise John. Eu n-am făcut decît să răspund minciunilor pe care mi le-a spus ea. De unde era să știu că nu eram căsătoriți?

– Ba ai știut, strigă ea. Știi demult. Ți-ai recăpătat memoria, dar...

– Dar deja eram prins, o întrerupse John și continuă să i se adreseze lui Matt. Nu cred că e nevoie să-ți mai spun cît de bună e la pat. Cel puțin, cu mine a fost. Poate că maternitatea i-a întețit simțurile. Chestie de hormoni, știu eu... Dar cînd o să-ți spun că nu se mai sătura...

– Tîrfă nenorocită, strigă Matt și se întoarse brusc spre Kendall. Te-ai regulat în fața fiului meu?

– Mai tot timpul el era în pat cu noi, zise John.

Un sunet de furie ieși din pieptul lui Matt. Kendall îl ascultase pe John, întrebîndu-se ce urmărea, dar nici ea,

nici John nu erau pregătiți pentru reacția violentă a lui Matt.

O plesni cu putere peste față.

Ea nu se așteptase la lovitură și o primi din plin. Țipă și se clătină agățîndu-se de masă. Matt ridică brațul pentru a o lovi din nou, dar John se aruncă asupra lui, strîngîndu-l de gît.

– Maniac nenorocit, mîrîi el. Dacă o mai atingi o dată, te omor.

John își puse toată forța în lupta aceea, dar nu avu șanse, căci Gibb luă cîrja și îl lovi peste spate, chiar în rinichi. Kendall îl auzi gemînd de durere și văzu cum i se înmuiară genunchii. Apoi căzu în patru labe, iar capul îi atîrna între umeri.

Speriat de agitația aceea și de zgomotul de glasuri, Kevin începuse să plîngă. Gibb îl luă de la Matt și îl puse pe umăr, vorbindu-i așa cum se vorbește de obicei copiilor mici, de parcă ar fi fost o vizită de duminică după-amiază. Numai că pe Kevin nu îl păcăliră cuvintele lui dulci. Țipa cît îl țineau plămînii.

Kendall nu putea să facă absolut nimic pentru el. Gibb nu ar fi lăsat-o să-l ia în brațe, așa că ea îngenunche și îl înconjură pe John cu brațele.

– Iartă-mă, îi șopti ea la ureche. Iartă-mă.

Dacă n-ar fi fost minciunile ei, el nu s-ar fi aflat acolo. Avea să moară din cauza ei. Gibb promisese acest lucru. Viețile lor aveau să se sfîrșească în încăperea aceea și ei erau complet neputincioși. Dar ea nu voia ca ucigașii să vadă că îi era frică.

Sîngele îi șiroi pe bărbie cînd își înălță capul și îi aruncă lui Matt o privire disprețuitoare. Îl numise soțul ei și îi purtase numele, dar îi era mai străin decît John.

Înainte să moară, voia ca el să știe cît de mizerabil eșuase ca soț și ca amant.

– În ultimele săptămîni am cunoscut mai multă împlinire și dragoste alături de acest om decît am cunoscut vreodată alături de tine.

– În fața Domnului, ești încă nevasta mea.

– Ipocritule, zise ea. Ai divorțat de mine.

– Pentru că m-ai părăsit.

– Am fugit ca să-mi salvez viața mea și pe a copilului meu.

– E copilul meu.

– Ce mai tată i-ai fi, împărțindu-ți timpul între el, Frăția și amantă!

Matt răsuflă adînc de parcă ar fi oftat.

– Lottie a murit.

Spre marea surprindere a lui Kendall, el își acoperi fața cu mîinile și izbucni într-un plîns zguduitor. Strîmbîndu-se de durere, John reuși să se îndrepte stînd pe jos în șezut și rezemîndu-se de dulap. El și Kendall schimbară o privire. Ea își dădu seama că era la fel de uluit ca ea de izbucnirea emoțională a lui Matt.

– Încetează, fiule.

La început, Matt nu răspunse comenzii lui Gibb, așa că acesta repetă.

Cînd Matt își lăsă mîinile în jos, fața îi era umflată și scăldată în lacrimi.

– De ce a trebuit s-o omori?

Kendall rămase cu gura căscată. Gibb o omorîse pe Lottie Lynam? Cînd? În ce împrejurări?

– Bocești ca o muiere, spuse Gibb mustrător. E nedemn de un bărbat și rușinos. Încetează imediat.

– Nu era nevoie s-o omori.

– Am mai vorbit despre asta, fiule, ții minte? Era unealta Diavolului. Am făcut ce trebuia să facem. Slujirea Domnului nu se face fără sacrificii.

– Dar o iubeam, zise Matt cu o voce răgușită din cauza plînsului. Era... era...

– Era o tîrfă.

– Nu vorbi așa despre ea! strigă Matt.

În ultimele cîteva minute, cedase și psihic și fizic. Tremura tot. Pălise și scuipa cînd vorbea. Din ochi continuau să-i șiroiască lacrimi și părea să nu bage de seamă că îi curgea nasul. Dezintegrarea lui era oribil de privit, dar prea fascinantă pentru a fi ignorată.

– Am iubit-o, gemu el distrus. Da. Am iubit-o pe Lottie și ea m-a iubit pe mine, și acum nu mai e. Era singura persoană care mă-nțelegea.

– Nu-i adevărat, fiule, zise Gibb liniștitor. Eu te înțeleg.

În clipa următoare, îndreptă pușca spre pieptul lui Matt și apăsă pe trăgaci.

Glonțul îi făcu inima să explodeze; muri chiar înainte ca pe chipul lui să apară o expresie de uimire. Gibb se uită la trupul fiului său care se prăbușea la podea, după care așeză din nou pușca pe genunchi, calm. Kevin îi stătea în poală și urla.

Li se adresă spectatorilor șocați de groază cu o stăpînire de sine perfectă.

– L-am înțeles pe Matthew, vă rog să mă credeți. Femeia aia îi dăduse o boală. Îl făcuse să fie slab. Slăbiciunea nu poate fi tolerată, nici chiar la cei pe care îi iubim.

Se uită la cadavrul lui Matt, complet lipsit de emoție.

– În orice altă privință, era fiul ideal. Ascultător. Un membru model al Frăției. Scria ceea ce îi spuneam eu să

scrie şi o făcea foarte bine. Avea un talent excelent de vînător. Era un bun luptător pentru cauză.

– Da, era un adevărat cavaler, zise John. Se pricepea foarte bine să dea într-o femeie.

Gibb îi aruncă o privire de gheață.

– Nu te osteni încercînd să *mă* provoci, domnule șerif McGrath. Șiretlicurile dumitale au dat rezultate cu fiul meu, dar n-or să aibă nici un efect asupra mea. Matthew nu-și dădea seama cînd era manipulat. Eu, însă da, zise el zîmbind. Dar te admir pentru faptul că ai încercat.

Țintuind-o cu privirea pe Kendall, spuse apoi:

– Cît despre tine, puțin îmi pasă cu cine te culci. Nu mă interesează decît micuțul ăsta de-aici.

Îl ridică pe Kevin în brațe. Acesta nu se oprise din plîns în ultimele cîteva minute și o făcea atît de tare, încît vorbeau încercînd să acopere acel vacarm.

– E un tip foarte curajos. Cu cît urlă mai tare, cu atît e mai puternic. Uitați-vă la pumnii ăștia, zise Gibb, rîzînd cu mîndrie. O să fac din el un bărbat pe cinste.

– Niciodată, jură Kendall.

Deodată nu îi mai era frică de el. Dar curajul ei avea să fie de scurtă durată. Izvora din resemnarea ei în fața morții. Dar continuă, fiindcă era singura apărare, care îi mai rămăsese. Avea chiar și un zîmbet pe buze cînd zise:

– N-o să apuci să faci din Kevin nimic altceva decît un orfan. Pentru că, după ce-o să ne omori, or să te găsească. Un agent FBI pe nume Jim Pepperdyne o să te caute pînă o să te găsească. Dacă vei supraviețui capturii, or să ți-l ia pe Kevin și n-o să-l mai vezi niciodată. Sufăr teribil la gîndul că fiul meu n-o să mă cunoască, dar îi mulțumesc lui Dumnezeu că n-o să te cunoască nici pe tine. N-o să apuci să-l îndoctrinezi cu bigotismul tău. N-o să fii lîngă el ca să-i sucești mințile, să-i insufli ură și

să-l transformi într-un monstru cu sînge rece ca tine însuți. Știi foarte bine că ai dat greș cu Matt. Pentru că, în cele din urmă, nu era robotul lipsit de inimă, nesimțitor și ascultător pe care l-ai fi vrut. Era o ființă omenească care avea aceleași slăbiciuni și emoții ca noi toți. O iubea pe Lottie. Poate chiar mai mult decît te iubea pe tine. Asta n-ai putut să tolerezi. Și o să dai greș și cu Kevin. Numai că n-o să mai ai nici măcar o șansă. Kevin n-o să-ți poarte numele. Slavă Domnului că nici măcar n-o să-l cunoască.

– Vorbești exact ca răposata mea soție, zise Gibb. La fel ca și tine, Laurelann a fost curioasă în legătură cu drumurile noastre în pădure noaptea și a descoperit Frăția. Din păcate, nu poseda darul înțelegerii. M-a prevenit în legătură cu captura. A jurat că o să-l ia pe Matthew și că n-o să-l mai văd niciodată, dar amenințările ei au fost în van, la fel ca ale tale.

Îi făcu semn spre unul din scaune.

– Nepotul meu are nevoie de mama lui.

Împărțită între dorința extraordinară de a-și lua copilul din brațele lui și nedumerirea în legătură cu capcana pe care i-o întindea, Kendall ezită. Nu voia să se depărteze prea mult de John, neștiind care avea să fie următoarea mișcare a lui Gibb.

Dar instinctul matern ieși învingător. Se ridică în picioare și îl luă pe Kevin de la Gibb, strîngîndu-l la piept și mîngîindu-l cu disperare, profitînd de timpul pe care îl mai avea la dispoziție. Kevin se opri imediat din plîns.

Schimbarea petrecută cu copilul nu-i scăpă lui Gibb.

– O să-ți dau de ales, Kendall, spuse el. Ținînd cont de împrejurări, cred că sînt mult mai generos decît meriți. N-ar dura decît cîteva zile ca să înțarci copilul, iar în

timpul ăsta te-ai șterge complet din amintirea lui. S-ar obișnui cu mine și s-ar baza pe mine pentru orice. Aș putea, și chiar așa o să procedez, să-l fac să-mi aparțină în întregime. Dar, din păcate, în această perioadă a dezvoltării lui, are nevoie de mamă. Așa că ai de ales. Ori mori acum împreună cu iubitul tău, ori vii cu mine și ai grijă de copil încă o perioadă. Indiferent care-ți va fi alegerea, vei plăti cu viața pentru păcatele de a fi trădat și de a fi comis un adulter, dar vei mai avea puțin timp de stat în preajma copilului. Nu-ți fac această ofertă pentru că ai merita, ci pentru că vreau tot ce-i mai bun pentru nepotul meu.

– Trebuie să aleg una din două?

– Trebuie să te hotărăști cît mai repede. Așa neîndemînatică cum ești, e posibil ca și FBI-ul să te găsească aici.

– Merg cu tine, Gibb, și o să cooperez cu tine, zise ea. Ți-aș putea fi chiar de folos. După cum știi, mă pricep foarte bine la dispariții. Dar cruță-i viața lui John.

Gibb se încruntă.

– Mă tem că nu putem negocia pentru viața lui. A comis adulter cu nevasta fiului meu. Pentru asta, trebuie să moară.

– Dar nu mai eram căsătorită cu Matt. El divorțase de mine.

– Totuși. Așa cum a zis și Matt, în fața Domnului...

Îndreptă pușca spre John.

– Nu, stai! strigă ea.

– Nu te ruga pentru viața mea în fața ticălosului ăstuia, zise John furios. Prefer ca nenorocitul să mă-mpuște decît să mă milogesc în fața lui.

– John n-a știut că eram măritată sau că fusesem măritată. Îți aduci aminte, Gibb? spuse Kendall repede.

A suferit o amnezie. L-am mințit și i-am spus că e soțul meu. E numai vina mea.

– Dar și-a recăpătat memoria, zise Gibb. Tu singură ai spus-o.

– Am mințit doar ca să mă apăr de Matt. John nu și-a recăpătat memoria decît azi-dimineață.

– Nu-i adevărat, Burnwood, zise John. Știu de mai bine de o săptămînă cine sînt și cine e ea. Dar am continuat să mă culc cu ea pentru că-mi făcea plăcere.

– Minte, Gibb.

– De ce-ar minți? o întrebă el.

– Ca să-ți distragă atenția în speranța că mă protejează pe mine și pe Kevin. Datoria lui e de a ne proteja și o s-o facă.

– Știi doar ce mincinoasă e, Burnwood, zise John. Ești un prost dacă o crezi.

– Nu mint, Gibb. S-a trezit azi-dimineață, cu memoria intactă. Cînd și-a dat seama cum l-am păcălit, s-a înfuriat teribil. Avea de gînd să mă dea pe mîna autorităților pentru că l-am răpit. Tocmai fugeam cînd ați venit voi.

Vocea ei deveni rugătoare.

– Dacă-l omori, omori un om nevinovat care nu și-a făcut decît datoria. Înțelegi asta, nu? John acționează conform unui cod al onoarei asemănător cu al vostru. Crede în ceea ce face și nu se lasă împiedicat de nimic cînd e vorba să facă ceea ce consideră că e corect. Te rog, Gibb. Jur că-ți spun adevărul. El nu știa că în fața Domnului eram încă soția lui Matt.

Gibb se gîndi și îi aruncă o privire stăruitoare lui John. În cele din urmă oftă, profund.

– Kendall, nu te mai pricepi să minți. Nu cred o vorbă din ce ai spus. Bărbatul care mi-a încornorat fiul trebuie să moară.

Își îndoi degetul pe trăgaci, dar un zgomot neașteptat îl împiedică să apese. Dacă exista un zgomot pe care Gibb să-l recunoască imediat, acela era al unui pistol care se arma. Îngheță și se uită la Kendall.

– Dacă-l omori, apăs pe trăgaci, spuse ea cu o voce care nu mai era deloc pițigăiată din cauza isteriei, ci scăzută, calmă și rece.

– Dumnezeule, șopti Gibb și păli puțin.

– Exact, Gibb. O să-l apăr pe Kevin de tine, chiar dacă ăsta e singurul mod în care pot s-o fac. Prefer să-l văd mort decît să-l las să stea chiar și un minut în compania ta.

Kevin, epuizat din cauza plînsului, adormise la sînul ei. Pleoapele lui străvezii erau închise, deși o lacrimă sclipitoare îi mai stătea agățată de gene. Buzele îi erau arcuite și ușor întredeschise.

Țeava pistolului îi era lipită de tîmplă.

Cînd ea dăduse buzna afară din bucătărie și se ciocnise de cei doi Burnwood, aceștia fuseseră la fel de surprinși ca ea, iar în timp ce ei o împingeau înapoi, ea izbutise să strecoare pistolul în buzunarul fustei, neștiind pînă în clipa aceea cum avea să-l folosească.

Gibb își recăpătase stăpînirea de sine. Ba aproape că zîmbi.

– N-ai face-o.

– Ba da.

– Îl iubești prea mult, Kendall. Tot ce-ai făcut pînă acum, fuga la Denver, ascunsul aici, a fost ca să-l protejezi pe el.

– Exact. Ca să-l apăr de *tine*. Dacă-l împuști pe John...

Împușcătura o făcu să sară de pe scaun atît de repede, încît acesta căzu pe spate.

– Dacă-l împușc pe John... ce? o șicană Gibb.

Îngrozită, Kendall se dădu înapoi împleticindu-se, pînă cînd se lipi de dulap. Se uită stupefiată la trupul lui John. Acesta se prăbușise pe o parte, cu obrazul lipit de podea. O baltă de sînge se forma sub el.

– Ei? o întrebă Gibb așezîndu-se în fața ei. Dă-mi nepotul.

Cînd sărise de pe scaun, reușise să-l țină pe Kevin. Trezit brusc din somn, acesta plîngea. Pistolul era acum ca un bolovan în mîna ei, care îi atîrna inertă pe lîngă trup.

„John nu s-a mișcat. Sîngele lui e pe toată podeaua. John e mort. L-a omorît pe John".

Gibb, cu instinctul lui de vînător, simți iminenta capitulare a pradei sale. Se apropie de ea.

Kendall ridică mîna. Îi tremura atît de tare, încît se părea că pistolul se lipise de ea și ea încerca să-i dea drumul.

– Nu mă obliga s-o fac, Gibb. Te rog.

– Nu ți-ai omorî niciodată copilul, Kendall.

– Așa e. Nu mi-aș omorî niciodată copilul.

Îndreptă arma spre Gibb și în casă răsună ecoul celei de a treia împușcături.

CAPITOLUL 46

– John!

Kendall sări peste cadavrul lui Gibb și îngenunche lîngă John.

– John? John?

Îl întoarse pe spate.

– Ticălosul ăla a murit?

– Slavă Domnului că trăiești, spuse ea luîndu-l în brațe și strivindu-l pe Kevin între ei. Slavă Domnului! Credeam că te-a omorît.

– E mort?

Ea aruncă o privire cadavrului. Gibbons Burnwood era, fără îndoială, mort.

– Da.

– Bine.

Ei îi venea să rîdă de bucurie că el putea să vorbească, dar plîngea prea tare.

– Ah, John, uită-te la tine. Ești foarte grav rănit.

– N-am nimic.

Dar nu era adevărat. Fiecare cuvînt pe care îl scotea era ca un șuierat slab.

– Ce face copilul? E bine? A pățit ceva?

Kevin urla mai tare ca oricînd.

– A avut o dimineață îngrozitoare.

John zîmbi în ciuda durerii cumplite.

– Ca noi toți.

Deja, casa era plină de agenți FBI. Pepperdyne dădu buzna înăuntru împreună cu ceilalți. Îi aruncă o privire lui John, înjură foarte colorat, după care își băgă degetele în gură și fluieră strident.

– Să vină medicii imediat. Repede.

– Ce ți-a trebuit atît de mult? își întrebă John prietenul pe un ton arțăgos cînd Pepperdyne se lăsă pe vine lîngă el. Credeam că o să-mi pierd tot sîngele pînă ați apărut voi. În primul rînd, v-ați apropiat la fel de subtil ca niște bizoni și, pe urmă, ați stat ghemuiți acolo, scărpinîndu-vă ouăle și l-ați lăsat pe nenorocitul ăsta să mă-mpuște.

Pepperdyne își dădu casca pe spate și rîse.

– Nu-i nevoie să ne mulțumești, John. Noi știm că ne ești recunoscător.

Kendall era nedumerită.

– Știai că sînt afară?

El încuviință.

– Am zărit mișcare prin ușa despărțitoare și am știut, am sperat, că sînt ei. De aceea am făcut tot posibilul să le dau o ocupație ăstora.

– N-ar fi trebuit să te repezi la Matt. Ar fi putut să te omoare de atunci chiar.

– Nu m-am gîndit la asta. Cînd te-a lovit... Din mai multe motive, aș fi vrut să-l omor cu mîna mea.

Schimbară o privire încărcată de semnificații care dură pînă cînd unul din medici îi înfipse un ac în braț făcîndu-i o injecție intravenoasă.

– Au! La naiba! Ce doare.

– Care din voi doi o să-mi povestească și mie ce s-a întîmplat? întrebă Pepperdyne. Vreau să știu exact cum a fost.

Kendall se uită cum medicii căutau în zadar să vadă vreun semn de viață la Matt. Nu putea să simtă durere pentru moartea fostului ei soț, dar simțea o părere de rău pentru viața lui greșit direcționată.

– Gibb l-a împușcat pe Matt.

– Am văzut asta. Din cauza doamnei Lynam?

– Da. Matt a zis că Gibb a omorît-o.

– A fost descoperită într-o cameră de motel cu gîtul tăiat, le spuse Pepperdyne.

– Matt a iubit-o cu adevărat, zise Kendall cu tristețe. N-a apucat să ducă o viață fericită. Firesc, din moment ce a avut un tată ca Gibb.

– Unul din lunetiștii noștri ar fi putut să-l nimerească pe bătrîn cînd acesta l-a împușcat pe Matt, dar ținea copilul în brațe. Era prea riscant.

– L-ați avut în ochi tot timpul? întrebă Kendall.

– Da. Pe urmă, dumneata te-ai așezat în scaunul ăla cu copilul și erai în bătaia armei. După ce l-a împușcat pe John...

– Mare scofală, mormăi acesta în timp ce medicii îl așezară pe o targă.

Pepperdyne îi spuse să termine cu miorlăiala, dar lui Kendall îi fu foarte limpede că vechii prieteni erau bucuroși să schimbe insulte și împunsături.

Pepperdyne își continuă explicația.

– După ce Burnwood l-a împușcat pe John, dumneata te-ai dus lîngă dulap, îi spuse el lui Kendall. Speram că blufai cînd țineai pistolul ăla la tîmpla copilului.

– Bineînțeles că asta am făcut și Gibb știa. Dar, deodată, mi-am dat seama că, după ce l-a împușcat pe John, pusese pușca pe masă. Nu mai era înarmat, așa că am îndreptat pistolul lui John spre el și l-aș fi împușcat.

– Numai că omul nostru ți-a luat-o înainte. L-a nimerit drept în frunte.

Imaginea capului lui Gibb explodînd era o amintire oribilă care nu avea să dispară multă vreme din mintea lui Kendall. Se cutremură și îl strînse pe Kevin și mai tare la piept.

– Cum ai pus mîna pe pistolul lui John? o întrebă Pepperdyne.

Ea îi aruncă o privire lui John.

– Eu i l-am dat, minți acesta.

– Da, zise ea repede. Mi l-a dat să am grijă de el.

– De ce i-ai dat arma să aibă grijă de ea? vru să știe agentul. Dacă stau să mă gîndesc, ar trebui să ai amnezie! În toată agitația asta, am și uitat. Acum, fără glumă. Cînd ți-ai recăpătat memoria?

– Mai lasă-ne în pace, mormăi John. Kendall poate să-ți dea o declarație mai tîrziu. Acum trebuie să se ocupe de copil și bănuiesc că eu am nevoie de cîteva cusături.

Pepperdyne le făcu loc să treacă și stătu lîngă mașină cînd John fu urcat într-una din ambulanțe.

– O să fii bine? întrebă Kendall îngrijorată.

– Absolut, zise el bătîndu-l pe Kevin pe șezut. Dar *el* va fi bine?

– N-o să țină minte.

– Eu n-o să uit niciodată, zise el încet. Absolut nimic.

Medicii strînseră picioarele patului ambulatoriu și îl urcară în mașină. Ea și John se priviră pînă cînd ușile se închiseră de tot, după care ea privi în urma ambulanței pînă cînd aceasta dispăru pe alee.

– Doamnă Burnwood, spuse Pepperdyne atingîndu-i brațul. Mașina mea așteaptă. Vă duc pînă în oraș.

– Mulțumesc.

Stătu cu ea pe bancheta din spate, în timp ce un alt agent conducea.

– John e rezistent. O să reușească.

Ea îi zîmbi ușor.

– Știu.

– Știi că e rezistent sau că o să reușească?

– Ambele.

– Hmmm. Se pare că s-a atașat foarte mult de copilul dumitale, spuse el arătînd spre Kevin. Nu credeam c-o să-l văd vreodată simțindu-se atît de bine în preajma unui copil.

– De ce?

El îi povesti atunci ce se întîmplase în New Mexico.

– Încă se mai consideră vinovat.

– Da, așa e, spuse ea melancolică. Își ia responsabilitățile foarte în serios.

– Cînd o să aibă timp să se gîndească, sînt sigur că o să se învinuiască și de moartea lui Ruthie Fordham.

– Sper că nu. Ar fi îngrozitor pentru el.

Pepperdyne nu spuse nimic, deși o privi cu curiozitate.

– Mă tem că e de datoria mea să-ți amintesc că încă mai ești o martoră principală în custodia departamentului de justiție.

– O să depun mărturie în legătură cu ce-am văzut în noaptea aceea în pădurea din preajma orașului Prosper, domnule Pepperdyne.

– Dosarele acelea care se aflau în locuința dumitale din Denver s-au dovedit deja de o mare valoare pentru noi în pregătirea cazurilor.

– Mă bucur. Frăția trebuie exterminată cu aceeași lipsă de milă pe care au arătat-o membrii ei victimelor. O să ajut cum pot ca să-i văd pe toți la judecată. Indiferent ce m-ar costa pe mine personal.

El încuviință și privi pe fereastră un moment.

– Pe urmă mai e cealaltă problemă cu răpirea unui ofițer federal.

– Așa e. L-am răpit.

– Hmm. Ei bine, guvernul nu e prea lămurit în privința asta.

Privindu-l drept în ochi, ea zise:

– Mi-era o frică teribilă de fostul meu soț și de fostul socru și, după cum s-a văzut prea bine, temerile mele erau pe deplin justificate. M-am gîndit că singurul mod în care puteam să mă apăr pe mine însămi și să-l protejez pe Kevin era să dispar și să rămîn ascunsă tot restul vieții. Nu regret ceea ce am făcut. Dacă ar fi nevoie, aș face-o din nou, numai că nu l-aș implica pe John. I-am pus viața în primejdie și n-o să mi-o iert niciodată.

– Își făcea datoria.

– Da. Datoria.

– Doamnă Burnwood, în ce moment și-a recăpătat memoria?

– Și eu aș vrea să știu asta, zise ea cu sinceritate.

– Doamnă Burnwood...

– Urăsc numele ăsta. Vă rog să nu-mi mai spuneți așa.

Pepperdyne îi aruncă o privire severă.

– Dar cum să-ți spun?

– Sînt frații Crook.

– Ia te uită, zise Ricki Sue, care îl ținea pe Kevin în brațe și îl lăsa să-i roadă mărgelele roșii. Nenorociții ăștia au încercat să mă omoare. E foarte puțin spus „escroci".

– Nu, așa îi cheamă, îi explică Kendall.

Se uită de la fotografii la Pepperdyne, care o întrebase dacă îi putea identifica pe cei doi care se aflau în prezent în închisoarea din Sheridan. Fuseseră găsiți în locul unde Ricki Sue le spusese polițiștilor să-i caute, legați de copaci, goi pușcă, și mușcați de țînțari.

– Henry și Luther, spuse Kendall apoi, după care le povesti despre eșecul cu Billy Joe Crook. Ai lui mă urăsc, așa că presupun că s-au gîndit să pornească și ei în căutarea mea, sperînd să mă găsească înaintea lui Matt și Gibb.

– Datorită mie, erau cît pe ce să reușească, zise Ricki Sue și ochii i se umplură de lacrimi. De multe ori mă gîndesc la ce-ar fi putut să se-ntîmple numai pentru că m-am îmbătat și am trăncănit fără să știu.

Kendall se întinse peste biroul aglomerat al lui Pepperdyne și îi strînse mîna lui Ricki Sue cu afecțiune.

– Ba dimpotrivă. Dacă n-ai fi fost tu, agentul Pepperdyne și oamenii lui n-ar fi ajuns la timp. Pînă au sosit ei, John... domnul doctor McGrath s-a descurcat de minune, încheie ea cu o voce răgușită.

John, care refuzase să rămînă mai mult de o singură noapte în spital, stătea sprijinit în cîrjă, alb ca varul, cu cicatricea recentă de pe tîmplă, cu piciorul drept tot în ghips și cu brațul stîng, într-o eșarfă. Glonțul tras de Gibb îi pătrunsese în umăr și ieșise prin spate. Mai lipsise foarte puțin să atingă o arteră importantă. De fiecare dată cînd se gîndea cît de aproape de moarte fusese el, Kendall își simțea gîtlejul contractat.

Pepperdyne își drese glasul pentru a întrerupe acel moment de tăcere.

– Guvernul e dispus să nu te acuze de nimic, în schimbul depunerii mărturiei împotriva membrilor Frăției.

– E extrem de generos, spuse ea.

– Eh, acuzația de răpire ar fi foarte greu de dovedit atîta timp cît victima refuză să spună exact în ce moment a început să participe de bunăvoie, zise Pepperdyne aruncîndu-i lui John o privire încruntată.

– Nu-mi amintesc, spuse el cu un glas stins.

– Foarte nostim, zise Pepperdyne închizînd dosarul și ridicîndu- se, semn că întrevederea luase sfîrșit. Îți mulțumesc pentru sprijinul acordat, domnișoară Robb.

– Să nu crezi că poți să scapi de mine așa ușor, Pepperdyne, zise Ricki Sue. O să vii în Carolina de Sud la procese, nu?

– O să vin și o să plec.

– O să fiu și eu pe-acolo, zise ea aruncîndu-i un zîmbet. Am fost invitată să am grijă de Kevin cînd Kendall o să fie la tribunal.

– Înțeleg.

– Și nu trebuie să te arăți așa distrus din cauza asta. Oricum, nu uita că-mi datorezi o seară în oraș.

– Cum aș putea să uit cînd îmi amintești din sfert în sfert de ceas? Deodată, ușa se deschise brusc și un tînăr dădu buzna înăuntru.

Kendall se făcu albă ca varul.

Ricki Sue scoase un geamăt.

– Oh, nu. Acum chiar c-o să iasă circ.

Tînărul se uită cînd la una, cînd la cealaltă.

– Salutare.

– Bună.

– Bună.
– Ce mai faceți?
– Bine.
– Bine.
– Cine-i tipul ăsta? întrebă John.
– Cine-i șefu' aici? întrebă noul sosit.
– Eu, zise Pepperdyne făcînd un pas înainte.
– Ce naiba se-ntîmplă? Nu pricep. De ce mă aflu aici? Credeam că am scăpat.
– Liniștește-te, îi zise Pepperdyne.
– Să mă liniștesc, pe naiba! Îmi văd de treaba mea și mănînc liniștit o farfurie de spaghete în Roma însorită, cînd apar doi tipi care zic că-s polițiști americani și, după aia, mă trezesc în avion, cu destinația Statele Unite.
Indignat, își propti mîinile în șolduri.
– Care-i treaba? întrebă el pe toată lumea în general.
– Presupun că toți ne cunoaștem reciproc, numai John nu știe nimic, spuse Pepperdyne și, întorcîndu-se spre prietenul său, zise: Domnule doctor John McGrath, ți-l prezint pe Kendall Deaton.

CAPITOLUL 47

– E cam dificil de explicat.

– Încearcă.

Ea și John erau singuri în birou. Ricki Sue îl luase pe adevăratul Kendall Deaton de mînă și îl scosese din birou, în timp ce acesta continua să ceară explicații detaliate, pe care ea promise să i le dea numai dacă tăcea din gură. Pepperdyne ieșise și el împreună cu cei doi polițiști.

– Kendall era avocat la *Bristol and Mathers*, începu ea. A intrat în conflict cu asociații firmei în momentul în care procuratura l-a acuzat de falsificare de probe. Acuzația nu s-a dovedit niciodată, deși părerea generală era că fusese, probabil, vinovat de ceva. Nu s-a făcut nici o plîngere, dar a fost concediat de la firmă. Timp de cîteva luni după aceea, el a trimis autobiografii, dar nici o altă firmă nu voia să angajeze pe cineva cu dosarul pătat. Kendall s-a descurajat și s-a hotărît să plece în Europa o vreme. M-a rugat pe mine să-i expediez corespondența pe care o primea. La cîteva luni după plecarea lui, a primit o scrisoare din Prosper, Carolina de Sud. Datorită faptului că părea un răspuns la autobiografia trimisă, i-am

expediat-o imediat. M-a sunat să-mi mulțumească și mi-a zis că era, într-adevăr, o ofertă de serviciu, dar că el nu era interesat. Ducea o viață foarte plăcută de burlac la Roma, lucra pe post de consultant la o firmă de marketing din Roma și îi plăcea foarte mult. Atunci m-am hotărît s-o accept eu.

Se uită la el, sperînd să vadă înțelegerea pe chipul lui, dar John, rămase impasibil.

– Terminasem a treia din clasa mea de la Școala de drept, John. Eram cea mai promițătoare avocată recent ieșită de pe băncile școlii care lucra la *Bristol and Mathers*, dar mi se dădeau numai cazuri slabe. Nu simțeam nici un pic de interes, nu eram provocată în nici un fel, pînă nu a apărut cazul despre care ți-am povestit, femeia aceea bolnavă de SIDA, care avea mare nevoie de ajutorul meu. Atunci mi-am dat seama că locul meu nu era într-o firmă mare, care nu se gîndea decît la venit. Voiam să-i ajut pe oameni. Voiam dreptate pentru cei necăjiți și nebăgați în seamă de nimeni. Așa că am început să trimit scrisori în statele care folosesc sistemul apărării publice, dar n-am primit nici un răspuns încurajator. Atunci cînd Kendall a refuzat oferta făcută de cei din Prosper, mi s-a părut ca un... semn. Bunica și Ricki Sue m-au considerat nebună, bineînțeles, dar eu le-am scris celor de-acolo, dîndu-mă drept Kendall. E incredibil de ușor să iei numele altcuiva, deși acum știu de ce au angajat-o cei din Prosper pe Kendall Deaton fără să facă verificări mai amănunțite, adăugă ea cu amărăciune.

– Voiau un apărător public coruptibil, zise John.

– Exact. Pata din dosarul lui îi atrăgea. El era exact ceea ce căutau. Prima lor reacție cînd au văzut că eram femeie a fost negativă. Dar, presupun că, după ce au mai discutat, au ajuns la concluzia că o femeie putea fi și mai maleabilă. Sau poate mai vulnerabilă.

După ce se gîndi un moment, continuă:

– Poate că motivele care m-au împins să devin apărător public n-au fost chiar atît de altruiste cum aș vrea să creadă lumea. Cum aș vrea să cred eu însămi. Poate că ambiția mea se baza pe mîndrie. Voiam să le demonstrez tuturor cît de deșteaptă eram. Voiam să le fac plăcere părinților mei, ceea ce comentariile tale m-au ajutat să-mi dau seama că era imposibil. Oricum, poate că n-am avut parte de acea ocazie, pentru că motivele mele n-au fost chiar așa de lipsite de egoism cum susțineam. Bunica m-a avertizat că n-o să iasă nimic bun din ceva clădit pe minciună și a avut dreptate.

Stătea pe colțul biroului lui Pepperdyne. Kevin dormea în căruciorul lui. Îl auzi pe John apropiindu-se cu zgomotul care, deja, îi era familiar, bocănitul vîrfului de cauciuc al cîrjei precedîndu-i fiecare pas.

Veni în spatele ei, întinse mîna pe lîngă ea și împinse ușor căruciorul, după care îi mîngîie obrazul lui Kevin. Inima ei se topi cînd îi văzu degetul masculin și bronzat atingînd pielea moale a copilului, nu numai pentru că demonstra afecțiunea lui față de Kevin, dar pentru că însemna că el mai învinsese un balaur.

– Știai că, atunci cînd autoritățile aveau să-ți descopere falsa identitate, nu te-ai mai fi bucurat de credibilitate nici din partea lor, nici a vreunui juriu? zise el.

– Cine ar crede o asemenea poveste din partea unei femei a cărei viață a constat într-un șir întreg de născociri? Nu puteam decît să fug și să mă ascund. Mai întîi în Denver și apoi...

Aruncîndu-i o privire peste umăr, șopti:

– Cu tine.

El o ridică, întorcînd-o cu fața și își trecu degetele prin părul ei scurt, plimbîndu-și privirea peste chipul ei.

Apoi, cu un gest aproape violent, o trase spre el și o strînse cu putere.

– Ar fi putut să te omoare, zise el. Credeam că o să te văd murind.

Înconjurîndu-l cu brațele, ea își ascunse fața în gîtul lui.

– Dacă ai fi murit din cauza mea, John? Dacă ai fi murit?

Timp de un moment îndelungat, se ținură strîns în brațe. În cele din urmă, el o depărtă ușor.

– Nu te simți vinovată pentru ce mi s-a întîmplat.

– Dacă n-o să te simți nici tu vinovat pentru moartea lui Ruthie Fordham.

El se încruntă.

– Asta-i foarte greu. O să depunem eforturi împreună.

– Împreună?

– Cred că am putea să încercăm toți trei să facem noțiunea asta de familie să funcționeze. Ce zici?

– Cred că eu și Kevin avem nevoie de tine. Și tu ai nevoie de noi, zise ea mîngîindu-i fața și atingîndu-i ușor cicatricea căreia ea îi scosese firele. N-am absolut nimic de cîștigat dacă aș minți, așa că știi că ăsta-i adevărul. Te iubesc, John.

– Și eu te iubesc, spuse el, după care își drese glasul și adăugă: Mi-ar face plăcere să știu, totuși, cum te cheamă.

– O să-ți spun dacă-mi spui și tu exact în ce moment ți-ai recăpătat memoria.

Pe chipul lui apăru un zîmbet. Își lăsă capul în jos și o sărută profund și sexy. Ea s-ar fi putut pierde foarte ușor în el, dar își dădu capul pe spate și îl privi.

– Ei, John?

Continuînd să zîmbească, el o sărută din nou.

SFÎRȘIT

„Milioane de cititori cer captivantele romane ale Sandrei Brown. Ea ne înflăcărează imaginația cu personaje irezistibile, acțiune captivantă, secrete scandaloase...”

The Literar Guild

„Talentul de povestitoare al Sandrei Brawn este uluitor de rar.”

Toronto Sun

Cîştigătoare a tuturor marilor premii literare, extrem de apreciată de critica din America, Sandra Brown este extraordinar de talentată, o autoare cu numeroase romane pe lista de bestseller-uri a ziarului New York Times.

www.miron.ro

MAGAZIN VIRTUAL

Lei: 24,00

ISBN 978-973-1789-22-4